BRIAR U #1
CÂND EXTREMELE SE ATRAG
ELLE KENNEDY
AUTOARE DE BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

BRIAR U #1

CÂND EXTREMELE SE ATRAG

ELLE KENNEDY

BRIAR U #1

CÂND EXTREMELE SE ATRAG

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica • București, 2022

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Ioana SOCOLESCU
DTP: Simona BĂNICĂ

Briar U
Copyright © 2018. THE CHASE by Elle Kennedy
Cover Art © Damonza

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-26-6

București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE
Briar U : Când extremele se atrag / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Sorin Petrescu. - București : Epica, 2022
ISBN 978-606-9713-26-6
I. Petrescu, Sorin (trad. ; note)
821.111

1

SUMMER

— E cumva o glumă?

Mă holbez la cele cinci fete din faţa mea. Au păr, piele şi ochi de culori diferite, şi totuşi nu le pot deosebi, pentru că au expresii identice. Dincolo de regretul prefăcut pe care încearcă să-l afişeze, ca şi cum ar fi cu adevărat devastate de vestea dată adineauri, se întrevede un munte de *aroganţă*.

Ha! De fapt, savurează situaţia.

— Îmi pare rău, Summer, dar nu este o glumă, zice Kaya, afişând un zâmbet compătimitor. În calitate de Comitet al Standardelor, luăm foarte în serios reputaţia asociaţiei Kappa Beta Niu. În dimineaţa asta am primit veste din partea Convenţiei Naţionale...

O întrerup:

— Pe bune? Aţi *primit veste*? V-au trimis cumva o telegramă?

— Nu. Au trimis un e-mail, spune ea.

A ratat complet faptul că replica mea a fost sarcastică. Îşi aruncă părul lucios peste un umăr şi continuă:

— I-au reamintit Comitetului că fiecare membră a acestei asociaţii studenţeşti trebuie să respecte standardele de comportament

stabilite de ei. Altfel, filiala noastă o să piardă relațiile bune cu Centrul.

— E *musai* să rămânem în relații bune, intervine Bianca, privindu-mă stăruitor.

Dintre cele cinci scârbe din fața mea, ea pare cea mai înțelegătoare.

— Mai ales după ce s-a întâmplat cu Daphne Kettleman, adaugă o fată al cărei nume nu mi-l pot aminti.

Curiozitatea mă învinge.

— Ce s-a întâmplat cu Daphne Kettleman?

— S-a intoxicat cu alcool.

Cea de-a patra fată — cred că o cheamă Hailey — coboară vocea până la șoaptă și se uită iute în jur, ca și cum în mobilierul vechi care umple sufrageria reședinței Kappa ar fi ascunse microfoane.

— Au trebuit să-i facă spălături stomacale, ne informează vesel fata fără nume.

Mă întreb dacă nu cumva tipa e încântată peste măsură că Daphne Kettleman a fost la un pas de moarte.

Kaya rostește pe un ton sec:

— Destul cu Daphne! Nici măcar n-ar fi trebuit să amintești de ea, Coral...

Coral! Ăsta e! Ăsta e numele tipei. Și mi se pare că sună la fel de idiot ca în urmă cu un sfert de oră, când mi s-a prezentat.

— Noi nu pronunțăm numele lui Daphne în casa asta, îmi explică apoi Kaya.

Dumnezeule! Pentru un rahat de spălătură stomacală au transformat-o pe biata Daphne în Lordul Voldemort, Cel-al-cărui-nume-nu-trebuie-rostit? În mod clar, filiala Kappa Beta Niu de la Universitatea Briar este mult mai strictă decât cea de la Universitatea Brown.

Drept dovadă, m-au dat afară înainte de-a apuca să mă mut aici.

— Nu-i nimic personal, continuă Kaya, aruncându-mi un alt zâmbet fals de consolare. Reputația este foarte importantă pentru noi. Deși ești fiica unei foste membre...

— O membră care a fost președintă! subliniez eu.

Ia de-aici, Kaya! Mama mea a fost președinta unei filiale Kappa când era în anii trei și patru de facultate. La fel și bunica mea. Femeile din familia Heyward și asociația Kappa Beta Niu sunt nedespărțite.

— Ești *fiica unei foste membre*, repetă ea, dar noi nu mai aderăm la fel de strict ca altădată la legăturile ancestrale.

Legături ancestrale? Cine naiba se exprimă așa în ziua de azi? Oare fata asta a călătorit în timp, de-acum o sută de ani?

Kaya îi dă înainte:

— Așa cum am spus, avem reguli și politici. Iar tu nu te-ai despărțit tocmai amiabil de filiala noastră de la Brown.

— N-am fost dată afară din Kappa, i-o întorc eu. Am fost dată afară din *școală*.

Kaya se holbează la mine, de parcă nu-i vine să creadă.

— Și ăsta-i un motiv de mândrie pentru tine? Ai fost exmatriculată dintr-una dintre cele mai bune universități din țară.

Răspund printre dinți:

— Nu, nu sunt mândră de asta. Spun doar că încă sunt membră Kappa.

— Mda, dar nu ești îndreptățită să locuiești în casa asta.

Kaya își încrucișează brațele peste puloverul ei din mohair alb.

— Pricep.

Îi imit poziția. Pe deasupra, îmi încrucișez și picioarele.

Privirea invidioasă a Kayei aterizează pe cizmele mele Prada negre, din piele întoarsă. Sunt un cadou de la bunica mea, cu ocazia admiterii mele la Briar. Aseară, când am deschis pachetul, m-am prăpădit de râs. Nu-s sigură că bunicuța Celeste pricepe că acum învăț la Briar doar pentru că am fost dată afară de la

cealaltă universitate. De fapt, pun pariu că știe, dar că puțin îi pasă. Bunica e-n stare să găsească orice motiv ca să-și etaleze piesele Prada. Femeia asta e sufletul meu pereche.

— Și ți-a trecut prin căpșor — îi zic tăios — să mă anunți că nu mă pot muta aici abia *după* ce mi-am făcut bagajul și am venit până aici tocmai din Manhattan?

Bianca este singura care are bunul-simț să pară cât de cât vinovată.

— Chiar ne pare rău, Summer. Dar, așa cum a spus și Kaya, Centrul a luat legătură cu noi abia în dimineața asta, și a trebuit să votăm și...

Ridică ușor din umeri.

— Îmi pare rău, repetă Bianca.

— Deci ați votat că nu mi se permite să locuiesc aici.

— Da, îmi confirmă Kaya.

Le privesc pe celelalte.

— Hailey, tu ce zici?

— Mă cheamă Halley, mă corectează ea cu răceală.

Ce să-ți zic! De parcă ar trebui să-mi amintesc toate numele lor! Abia ne-am cunoscut.

— OK, Halley.

Mă uit la fata de lângă ea și adaug:

— Coral?

Apoi privirea mea poposește pe fata următoare. Drace! Chiar că nu mai țin minte cum o cheamă.

— Ăăă... Laura?

— Eu sunt Tawny, îmi zice fata, din vârful buzelor.

Iar am nimerit pe-alături!

— Așa. Tawny. Deci sunteți sigure de hotărârea voastră, fetelor?

Primesc trei aprobări din cap.

— Super! Mersi că m-ați făcut să-mi pierd timpul!

Mă ridic, îmi dau părul peste umăr și încep să-mi înfășor eșarfa roșie, de cașmir în jurul gâtului. Poate un pic prea brutal — se pare că gesturile mele o irită pe Kaya.

— Nu mai fi așa de teatrală! îmi poruncește arțăgos. Și nu te purta ca și cum *noi* suntem de vină pentru că tu ți-ai incendiat fosta locuință. Ne pare rău, dar nu vrem să locuim cu o *piromană*.

Mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul.

— N-am incendiat nimic.

— Surorile noastre de la Brown au spus altceva. În fine... Avem o ședință peste zece minute. E timpul să pleci.

— Altă ședință? Ca să vezi! Ce program încărcat aveți astăzi!

— Diseară organizăm un eveniment de caritate pentru Ajunul Anului Nou, ca să strângem niște bani, spune Kaya, înțepată.

Vai! Scuzele mele!

— Pentru ce?

Bianca pare puțin rușinată.

— Ei! Adunăm bani ca să renovăm subsolul de-aici.

O, Doamne! *Asta* numesc ele eveniment de caritate?

— Păi, atunci, e cazul să treceți la treabă, le zic eu.

Cu un zâmbet fals, le salut și ies din încăpere.

Când pășesc în hol, simt că-mi vine să plâng.

Să le-o trag! N-am nevoie nici de ele. nici de asociația lor idioată.

— Summer, stai!

Bianca mă ajunge din urmă la ușă. Afișez rapid un zâmbet și-mi șterg lacrimile. N-o să le dau satisfacția să mă vadă plângând. Mă felicit că mi-am lăsat valizele în mașină și nu am luat cu mine decât poșeta asta uriașă. Ce umilitor ar fi fost să-mi târăsc bagajele înapoi la mașină! Și ar fi trebuit să fac mai multe drumuri, pentru că eu nu plec cu trei lulele, trei surcele.

— Ascultă, îmi zice cu o voce așa de firavă, că trebuie să mă căznesc s-o aud. Ar trebui să te consideri norocoasă.

Ridic din sprâncene.

— Norocoasă că am ajuns pe străzi? Bineînțeles! Mă simt binecuvântată.

Zâmbește ușor.

— Numele tău de familie este Heyward-Di Laurentis. Nu ești și nu vei ajunge niciodată pe străzi.

Surâd, puțin rușinată. M-a lăsat fără replică.

Ochii ei migdalați privesc spre ușă.

— Dar nu glumesc, șoptește Bianca. Crede-mă, nu vrei să locuiești aici. Kaya e ca un caporal de armată. E primul ei an ca președintă la Kappa, și deja i s-a urcat puterea la cap.

— Am observat, îi spun pe un ton sec.

— Dac-ai fi văzut ce i-a făcut lui Daphne! Ai fi crezut că nu i-a convenit treaba cu alcoolul, dar, de fapt, era geloasă pe Daphne, pentru că s-a culcat cu fostul ei iubit, Chris. De-aia i-a făcut Kaya viața amară lui Daphne. Într-un weekend, când Daphne era plecată, Kaya, „ca din întâmplare" — degetele Biancăi schițează ghilimele imaginare — a donat toate hainele lui Daphne bobocilor care colectau haine vechi pentru evenimentul lor caritabil anual. În cele din urmă, Daphne a părăsit asociația și s-a mutat.

Dacă a scos-o din cocina asta, încep să cred că intoxicația cu alcool pe care a suferit-o Daphne Kettleman a fost cel mai bun lucru care i se putea întâmpla.

— Nu contează. Nu-mi pasă dacă locuiesc aici sau nu. Așa cum ai spus și tu, o să mă descurc.

Am scos la înaintare vocea mea nepăsătoare, pe care am perfecționat-o ani de-a rândul. Este armura mea. Mă prefac că viața mea este o casă victoriană frumoasă, în speranța că nimeni nu va privi atent; altfel, ar vedea crăpăturile care-i împânzesc fațada.

Dar, oricât de convingătoare îi par Biancăi, lucrul acesta nu reușește să oprească valul uriaș de anxietate care mă lovește cinci

minute mai târziu, când urc în mașina mea. Mă face să respir precipitat și-mi accelerează pulsul, împiedicându-mă să gândesc limpede.

Și acum ce-o să fac?

Unde ar trebui să merg?

Trag adânc aer în piept. E *în regulă*. E *bine*. Mai inspir o dată. Da, o să găsesc eu o soluție. Mereu găsesc una, nu-i așa? O dau în mod constant în bară, dar găsesc de fiecare dată o cale să ies la mal. Trebuie doar să-mi dau silința și să gândesc...

Telefonul sună, reproducând melodia *Cheap Thrills*, a Siei. Slavă Domnului!

Răspund imediat și îl salut pe fratele meu, Dean. Sunt recunoscătoare că m-a sunat.

— Bună, Mucișor! îmi zice Dean. Voiam să aflu dacă ai ajuns cu bine în campus.

— De ce să nu fi ajuns cu bine?

— Păăăi... Ia să vedem... Poate că ai șters-o la Miami cu un rapper în devenire, pe care l-ai „cules" la granița dintre state. Asta numesc eu o metodă bună să te transformi într-un costum de piele, pentru un criminal în serie. Ia stai! De fapt, ai făcut-o și pe-asta!

— Dumnezeule! În primul rând, Jasper era un *cântăreț country* în devenire, nu un rapper. În al doilea rând, eram cu încă două fete și ne îndreptam spre Daytona Beach, nu spre Miami. În al treilea rând, tipul nici măcar nu a încercat să mă pipăie, darămite să mă omoare.

Oftez și adaug:

— Lacey și-a tras-o cu el și s-a ales cu herpes.

Spre suprinderea mea, frate-miu nu spune nimic.

— Dicky? Mai ești acolo?

Așa-l strigam pe Dean, când eram mică. Urăște porecla asta.

— Mă străduiesc să înțeleg de ce ai impresia că varianta ta e mai acceptabilă decât a mea.

Pe neașteptate, Dean trage o înjurătură.

— La dracu'! Nu cumva i-am tras-o și eu lui Lacey, la petrecerea de majoratul tău? Chestia cu herpesul putea să se petreacă *înainte* de petrecere. Summer, ce naiba! Am folosit prezervativ, dar ar fi fost frumos să mă avertizezi!

— Nu, nu ți-ai tras-o cu Lacey. De fapt, vorbești despre *Laney*. După ce v-ați tras-o, nici n-am mai fost prietene.

— De ce?

— Pentru că s-a culcat cu fratele meu, în loc să stea cu mine, la petrecerea *mea*. Așa ceva nu se face.

— Corect. A fost egoistă.

— Mda.

Se aude brusc un zgomot, ca un motor de mașină ambalat, urmat de o avalanșă de claxoane.

— Scuze! spune Dean. Am ieșit din casă. Mi-a venit Uberul.

— Unde te duci?

— Să iau hainele de la curățat. Curățătoria la care mergem eu și Allie e cam departe, în Tribeca, dar fac o treabă grozavă, așa că merită drumul până acolo. Are *review*-uri bune pe net.

Dean locuiește cu iubita lui în West Village, în Manhattan. Allie mi-a spus că zona e mult mai luxoasă decât cele cu care s-a obișnuit, dar pentru fratele meu e, într-un fel, un pas înapoi, pentru că *penthouse*-ul familiei noastre se află în Upper East Side și ocupă ultimele trei etaje ale hotelului nostru, Heyward Plaza. Dar noua casă a lui Dean se găsește lângă școala privată unde predă, iar cum Allie are un rol principal într-un serial TV care se filmează în Manhattan, locuința aceea e convenabilă pentru amândoi.

Îmi imaginez că e foarte tare să aibă un loc doar al lor.

— În fine... Te-ai instalat la sediul Kappa?

— Nu chiar.

— Fir-ar să fie de treabă, Summer! Ce-ai făcut de data asta?

De furie, rămân mască. De ce presupune mereu familia mea că dau cu bâta-n baltă?

— N-am făcut nimic, îi răspund înțepată.

Dar apoi vocea îmi trădează înfrângerea:

— Tipele alea consideră că una ca mine n-ar da bine pentru reputația asociației. Una dintre ele m-a acuzat că-s piromană.

— Păi — zice Dean, cu o totală lipsă de tact —, într-un fel, chiar asta ești.

— Mai du-te naibii, Dicky! A fost un accident. Piromanii incendiază cu bună-știință.

— În cazul ăsta, ești o piromană accidentală. Piromana accidentală! Ar fi un titlu super pentru o carte.

— Grozav! Treci la scris!

Nu-mi pasă că în clipa asta par foarte malițioasă. Sunt arțăgoasă și am nervii întinși la maximum.

— M-au dat afară, Dicky, iar acum trebuie să văd unde naiba o să locuiesc semestrul ăsta.

În gât mi se pune un nod. Îmi scapă un suspin sugrumat.

— Ești bine? întreabă numaidecât Dean.

— Nu știu. Eu... E așa de ridicol! Habar n-am de ce sunt supărată. Fetele alea sunt groaznice și nu mi-ar fi plăcut să locuiesc cu ele. Închipuie-ți! E Ajunul Anului Nou, și toate sunt în campus! În loc să petreacă, organizează un eveniment caritabil. Nu e locul meu acolo.

Nu mai pot stăpâni lacrimile pe care le-am ținut în frâu până acum. Două picături mari mi se rostogolesc pe obraji. Sunt tare bucuroasă că Dean nu e aici, să le vadă. E și așa destul de rău că mă *aude* bocind.

— Îmi pare rău, Mucișor!

Îmi șterg mânioasă ochii umezi.

— În fine! Nu contează. N-o să plâng pentru câteva fete tâmpite și pentru o vilă aglomerată. N-o să las să mă afecteze. Oare Selena Gomez s-ar fi lăsat afectată? Pe bune că nu.

Urmează o tăcere scurtă, plină de nedumerire.

— Selena Gomez?

— Da. E un simbol al eleganței și purității, iar eu încerc s-o iau drept model. Cel puțin ca personalitate. Firește, când e vorba de stil, mă voi strădui mereu să fiu Coco Chanel. Dar n-o să-mi iasă, pentru că nimeni nu poate fi Coco Chanel.

— Firește. Despre care etapă de-a Selenei Gomez vorbim? Etapa Justin Bieber sau cea The Weeknd? Sau, poate, a doua etapă Bieber?

Mă încrunt.

— Vorbești serios?

— Ce?

— O femeie nu este definită de iubiți, ci de realizările ei. Și de pantofii ei.

Privirea îmi aterizează pe cizmele mele noi, de la bunicuța Celeste. Cel puțin am făcut senzație la capitolul încălțăminte.

În rest, nu prea.

— O să-l rog pe tata să sune la departamentul Administrativ, să vadă dacă e disponibil vreun loc în cămin, îi zic lui Dean. Deși nu prea aș vrea. Deja a fost nevoit să tragă niște sfori ca să mă trimită la Briar.

Și aș prefera să nu ajung într-un cămin, dacă nu-i neapărată nevoie. Să împart o baie cu alte zeci de fete e cel mai negru coșmar al meu. A trebuit să fac asta la sediul Kappa de la Universitatea Brown, dar dormitorul privat a mai îndulcit situația cu baia. Având în vedere că anul universitare a început de ceva timp, nu cred că a mai rămas disponibil un dormitor cu baie.

Gem de exasperare.

— Ce mă fac?

Am doi fraţi mai mari care nu scapă niciodată vreo ocazie să mă tachineze sau să mă necăjească. Uneori — rar, ce-i drept —, dau dovadă de compasiune.

— Încă nu-l suna pe tata, spune Dean, pe un ton posac. Stai să văd mai întâi ce pot să fac eu.

Îmi încreţesc fruntea.

— Nu-s sigură că ai ce să faci.

— Deocamdată, nu-l suna. Am o idee.

Aud scârţâit de frâne.

— Aşteaptă o secundă, Summer! Mulţam, frate! A fost o cursă de cinci stele, ce mai!

Se aude o portieră trântită.

— Summer, diseară te întorci în oraş, nu?

— Nu asta plănuiam, dar acum nu prea mai am alternativă. O să mă cazez la un hotel din Boston, până când găsesc o locuinţă.

— Nu în Boston. Mă refer la New York. Semestrul o să înceapă abia peste câteva săptămâni. Mă gândeam că, până atunci, o să stai în *penthouse*.

— Nu. Aş fi vrut să-mi desfac bagajele, să mă stabilesc şi aşa mai departe.

— Asta n-o să se întâmple azi, iar diseară e Ajunul Anului Nou, aşa că ai putea veni acasă. Vom sărbători toţi trei: tu, eu şi Allie. Mai vin şi câţiva dintre foştii mei colegi de echipă.

— Cu ar fi...? întreb curioasă.

— Garrett e în oraş şi are meci, aşa c-o să fi aici. Mai vine şi gaşca actuală de la Briar. Pe unii îi ştii. Mike Hollis, Hunter Davenport. De fapt, Hunter a învăţat la Şcoala Pregătitoare Roselawn. Cred că era cu un an mai mic ca tine. Mai vin Pierre şi Corsen — dar pe ăştia nu cred că-i cunoşti. Şi Fitzy...

Inima mi se poticneşte.

— Mi-l amintesc pe Fitzy, spun cât de degajat pot.

Adică deloc. Chiar şi eu îmi pot auzi entuziasmul din voce.

Dar cine m-ar putea condamna? Fitzy este prescurtarea numelui de familie a lui Colin Fitzgerald. Tipul ăsta e un „unicorn". E perfect: hocheist, înalt, sexy, tatuat. E posibil să fiu un pic topită după el.

OK, trebuie să recunosc.

Mi s-a pus pata rău de tot pe el.

Tipul ăsta e... magic. Dar și greu de ajuns la el. Îndeobște, când ne întâlnim, coechipierii lui Dean sunt grămadă pe mine. Nu și Fitz. L-am întâlnit anul trecut, când l-am vizitat pe Dean la Briar. Fitzy abia dacă mi-a aruncat o privire. Când l-am reîntâlnit la o petrecere aniversară a lui Logan, un prieten de-al lui Dean, Fitzy mi-a adresat doar zece cuvinte, iar jumătate dintre ele au fost *bună, ce mai faci* și *pa*.

Mă scoate din minți. Nu că m-aș aștepta ca orice tip din preajma mea să-mi cadă la picioare, dar *știu* că este atras de mine. Am băgat de seamă cum scapără ochii lui căprui când se uită la mine.

Sau poate că văd ceea ce aș vrea să văd.

Tata are o vorbă super-pompoasă: *Percepția și realitatea sunt cât se poate de diferite. De obicei, adevărul este undeva la mijloc.* Tata s-a folosit odată de expresia asta în pledoaria lui la un proces de omor, iar acum o scoate la înaintare ori de câte ori are ocazia.

Dacă adevărul se găsește undeva între detașarea aparentă a lui Colin Fitzgerald față de mine (mă urăște) și focul pe care i-l văd în ochi (pasiunea lui pentru mine), atunci... aș putea să spun că mă vede ca pe o prietenă, nu?

Mă bosumflu.

Nu. Nici vorbă! Refuz să intru în categoria amicelor lui. La urma urmei, nici măcar n-am apucat să mă dau la el.

— O să fie mișto, spune Dean. În plus, a trecut foarte mult timp de când n-am mai fost împreună de Anul Nou, la New York. Așa că mișcă-ți fundul încoace și dă-mi un mesaj

când ajungi. Am ajuns la curățătorie. Trebuie să închid. Te iubesc!

Închide. Zâmbesc cu toată fața, încât e greu să-ți închipui că acum cinci minute plângeam. Chiar dacă de obicei Dean e ca un ghimpe-n coaste, e un frate bun. Mă sprijină când am nevoie de el, și asta-i ce contează cu adevărat.

Acum am și o petrecere la care să merg. Slavă Domnului! După o zi de rahat, nimic nu e mai bun decât o petrecere.

Mă uit la ceas. E ora unu.

Fac niște calcule rapide. Campusul Briar este cam la o oră de Boston. De acolo până în Manhattan fac vreo trei ore și jumătate, cu mașina. O să ajung în oraș abia seara, deci nu voi avea mult timp la dispoziție ca să mă pregătesc. Dacă în seara asta îmi întâlnesc „unicornul", am de gând să mă aranjez din cap până-n picioare.

Băiatul ăla nici n-o să știe ce l-a lovit.

2

FITZ

— Dansezi cu mine?

Aș vrea să spun nu.

Dar, pe de altă parte, vreau să spun da.

Numesc chestia asta Dilema Summer: reacțiile frustrante și contradictorii pe care această zeiță cu ochi verzi și păr auriu le stârnește în mine.

Să ne dezbrăcăm împreună. Să fug departe, cât mai departe de ea.

Îi zic:

— Mersi de invitație, dar nu-mi place să dansez.

Nu mint. Dansatul e nașpa.

Și apoi, când vine vorba despre Summer Di Laurentis, instinctul îmi spune tot timpul să fug.

— Nu ești de gașcă, Fitzy.

Summer strâmbă din buze, atrăgându-mi privirea spre gura ei. Buze pline, roz și lucioase, cu o aluniță micuță sus, deasupra gurii, în stânga.

O gură al naibii de sexy.

Drace! Totul la Summer e sexy. Fără îndoială, e cea mai mișto fată din bar. Toți tipii din preajma noastră ori se holbează invidioși, ori mă străpung din priviri, pentru că sunt cu ea.

Nu că aș fi cu adevărat *cu* ea. Nu suntem un cuplu. Doar stau lângă ea, la o jumătate de metru distanță. Iar Summer încearcă să micșoreze distanța asta, aplecându-se spre mine.

Pe de altă parte, trebuie să-mi zbiere la ureche ca s-o pot auzi peste vacarmul muzicii electronice. Urăsc genul ăsta de muzică și nu-mi plac barurile astea, cu ring de dans și cu muzică asurzitoare. De ce să n-o spui pe-aia dreaptă? Numește-ți localul „club de noapte", dacă asta vrei să fie. Proprietarul barului Gunner's Pub ar fi trebuit să-l boteze Gunner's Club. În felul ăsta, aș putea să fac strânga-mprejur când aș vedea firma, ca să nu mă aleg cu timpanele sparte.

Și nu e pentru prima oră în seara asta când îmi boscorodesc amicii fiindcă m-au dus în Brooklyn ca să sărbătorim Ajunul Anului Nou. Mai bine aș fi stat acasă, bând o bere și urmărind petrecerea de Anul Nou la televizor. Nu-mi trebuie mare lucru ca să mă simt bine.

— Știi, am fost avertizată că ești un ursuz, dar până-n clipa asta n-am crezut.

— *Cine* te-a avertizat? întreb bănuitor. Ia stai! Nu-s deloc ursuz.

— Hm, ai dreptate... Termenul e cam învechit. Hai să zicem că ești posac.

— Ba nu!

— Spărgător-de-distracție sună mai bine?

Summer are o expresie complet nevinovată.

— Pe bune, Fitz, ce ai împotriva distracției?

Fără să vreau, un zâmbet mi se lățește pe față.

— N-am nimic împotriva distracției.

— Bun. Atunci, ce ai împotriva *mea*? mă provoacă ea. De fiecare dată când vreau să intru în vorbă cu tine, o ștergi.

Zâmbetul îmi piere. N-ar trebui să fiu surprins că-mi cere socoteală în public. Chiar dacă ne-am văzut doar de două ori, a fost de-ajuns să-mi dau seama că e genul de fată căruia îi place dramatismul.

Eu îl urăsc.

Îi zic:

— Nici împotriva ta nu am nimic.

Ridic din umeri și mă desprind de tejgheaua barului, pregătindu-mă să fac exact lucrul de care mă acuză: s-o șterg.

Ochii ei sunt plini de frustrare. Ochi mari și verzi, în aceeași nuanță ca ai fratelui ei mai mare, Dean. Dean este motivul pentru care mă silesc să fiu cuminte. Mi-e prieten bun. Nu pot să mă port ca un nemernic cu soră-sa — atât din cauza faptului că-l respect, cât și pentru că mă tem pentru integritatea mea fizică. Am fost pe gheață când Dean își iese din pepeni. Are un croșeu de dreapta necruțător.

— Pe bune! îi zic. N-am nimic cu tine. Suntem OK.

— Cum? N-am auzit ultimele cuvinte, strigă ea, ca să acopere muzica.

Îmi apropii gura de urechea ei. Sunt surprins să constat că abia dacă e nevoie să mă aplec. Tipa e mai înaltă decât majoritatea gagicilor. Are cam un metru optzeci, iar eu, având unu nouăzeci, sunt obișnuit să domin fetele cu înălțimea mea; așa că schimbarea asta e binevenită.

— Am zis că suntem OK, îi repet.

Dar calculez greșit distanța dintre buzele mele și urechea lui Summer.

Cele două se lipesc, iar eu simt cum sora lui Dean se înfioară.

Și nu e singura care reacționează așa. Gura mea e prea aproape de a ei. Fata asta miroase demențial: un amestec fascinant de

iasomie și vanilie, plus... santal, poate? Parfumul ăsta e capabil să te drogheze. Și nu mă face să pomenesc de rochie! Albă, fără bretele, scurtă. Așa de scurtă, că abia dacă-i ajunge la jumătatea coapselor.

Să mă ajute Dumnezeu!

Îmi îndrept iute spatele, ca să nu fac un lucru prostesc — de pildă, s-o sărut. Iau o gură de bere. Doar că berea o ia pe traseul greșit. Încep să tușesc un tuberculos din secolul al optsprezecelea.

Bravo! Fainã mișcare!

— Te simți bine?

Când îmi trece accesul de tuse, văd ochii aceia verzi ațintiți asupra mea. Buzele ei sunt curbate într-un surâs năstrușnic. Știe foarte bine de ce m-am zăpăcit.

— Da, îngaim eu, taman în clipa când trei tipi beți criță ajung la bar și se ciocnesc de Summer.

Ea se poticnește. În clipa următoare, mă trezesc că am în brațe o tipă superbă, care miroase demențial.

Summer râde și mă apucă de mână.

— Hai să plecăm din vânzoleala asta, până nu ne alegem cu vânătăi!

Habar n-am de ce, o las să mă tragă după ea.

Ajungem la o masă înaltă, lângă balustrada care separă încăperea principală a barului de ringul minuscul de dans. Arunc iute în o privire în jur și-mi dau seama că majoritatea prietenilor mei sunt mangă.

Mike Hollis, colegul meu de apartament, se freacă de o brunetă drăguță. El e cel care a insistat să venim în Brooklyn, în loc să rămânem în Boston. Voia să petreacă Anul Nou cu fratele lui mai mare, Brody, care a dispărut din clipa în care am ajuns aici. Bănuiesc că Hollis încearcă să se consoleze cu fata, pentru că a fost abandonat de frate-său.

Celălalt *roomie*[1] al meu, Hunter, dansează cu trei tipe. Da, trei. Toate au tăbărât pe el și pun pariu că una dintre ele și-a băgat mâna în pantalonii lui. Lui Hunter, firește, îi place la nebunie.

Cât de multe s-au schimbat într-un an! În sezonul trecut, Hunter era intimidat de atenția pe care i-o acordau tipele. Spunea că-l face să se simtă cam promiscuu. Acum se pare că se bucură din plin de beneficiile faptului că joacă hochei pentru Universitatea Briar. Credeți-mă, avem foarte multe beneficii.

Hai s-o spunem pe-aia dreaptă: în majoritatea campusurilor, sportivii sunt cei mai căutați la capitolul tăvăleală. Dacă joci fotbal, un șir de gagici în tricourile echipei așteaptă să ți-o sugă. Dacă joci baschet la universitate, grupul admiratoarelor se mărește de două-trei ori când încep turneele. Iar la Briar, a cărei echipă de hochei are la activ vreo zece campionate Frozen Four câștigate și o mulțime de meciuri televizate — mai multe decât oricare echipă universitară din țară —, hocheiștii sunt zei.

Cu excepția mea. Da, și eu joc hochei. Sunt chiar bun, asta-i clar. Dar „zeu", „luptător" și „supervedetă" sunt termeni cu care nu m-am aflat niciodată în relații bune. În adâncul meu, sunt un mare tocilar. Un tocilar deghizat într-un zeu.

— Hunter e pe val, zice Summer, cercetând anturajul colegului meu.

DJ-ul a trecut de la tâmpenia aia de muzică electronică la cele mai bune patruzeci de hituri. Din fericire, a lăsat-o mai moale și cu volumul — probabil anticipând numărătoarea inversă. Încă treizeci de minute, și pot s-o șterg de-aici.

— Așa-i, spun eu.

— Sunt impresionată.

— Zău?

---

[1] În limba engleză, termen care desemnează o persoană cu care împarți aceeași locuință. (N. red.)

— Categoric. În secret, băieții din Greenwich sunt puritani.

Mă întreb de unde știe Summer că Hunter e din Connecticut. Nu cred că i-am văzut schimbând mai mult decât câteva cuvinte în seara asta. Să-i fi spus Dean? Sau poate...

Sau poate că nu contează de unde știe; dacă *ar conta*, atunci înseamnă că senzația asta ciudată din pieptul meu e gelozie. Lucru care, sincer să fiu, e inacceptabil.

Summer mai trece o dată mulțimea în revistă și se face albă la față.

— O, Doamne! Ce scârbos!

Își pune mâinile pâlnie la gură și strigă:

— Ține-ți limba-n gură, Dicky!

Pufnesc în râs. Dean nu are cum s-o audă, dar s-ar putea să aibă un soi de radar pentru frați, pentru că-și desprinde brusc buzele de gura iubitei lui. Capul i se răsucește în direcția noastră. Când o vede pe Summer, Dean îi arată degetul mijlociu.

Ea îi răspunde trimițându-i o bezea.

— Mă bucur că sunt singur la părinți, remarc eu.

Summer îmi zâmbește.

— Ba pierzi foarte mult. Să-i pun pe jar pe frații mei este una din pasiunile mele favorite.

— Am observat.

Îl strigă pe Dean „Dicky" — o poreclă din copilărie la care o persoană mai de treabă decât ea ar fi renunțat de ani buni.

Pe de altă parte, Dean îi spune lui Summer „Mucișor", așa că poate nu greșește că-l tachinează.

— Dicky merită să fie necăjit în noaptea asta, declară Summer. Nu-mi vine să cred că petrecem în *Brooklyn*. Când a spus c-o să ne adunăm de Anul Nou în oraș, am crezut că se referă la Manhattan. Când colo, el și Allie m-au târât în mizeria asta de Brooklyn. Mă simt fraierită.

Chicotesc.

— Care-i problema cu Brooklynul? Tatăl lui Allie locuiește aici, nu?

Summer dă aprobator din cap.

— Dean și Allie o să petreacă ziua de mâine cu el. Și, ca să răspund la întrebarea ta, care *nu e* problema cu Brooklynul? Era cool cât de cât, până l-au invadat hipsterii.

— Încă mai există hipsteri? mă minunez. Credeam că s-a terminat cu absurditatea asta.

Summer se preface că se înfioară.

— Vezi să nu! Toată zona asta e încă înțesată de ei.

Rostește „ei" de parcă hipsterii ar fi purtătorii unei boli groaznice și incurabile. S-ar putea să aibă dreptate. Dacă te uiți atent de jur împrejur, vezi o grămadă de ținute vintage, jeanși bărbătești supermulați, accesorii retro alături de noile tehnologii strălucitoare și o grămadă de bărbi.

Îmi frec propria barbă, întrebându-mă dacă asta mă plasează în tabăra hipsterilor. Am purtat barbă toată iarna, pentru că îmi ține de cald. Săptămâna trecută am fost loviți de cel mai teribil ciclon pe care l-am văzut vreodată. Mai că mi-au înghețat boașele.

— Hipsterii sunt așa de...

Ezită puțin, căutând cuvântul potrivit.

— ... plini de aere.

Izbucnesc în râs.

— Nu chiar toți.

— Cei mai mulți așa sunt, spune ea. O vezi pe fata de-acolo? Aia cu șuvițe și breton? Poartă un pulover Prada de o mie de dolari, pe care l-a asortat cu un tricou de cinci dolari, probabil cumpărat de la Armata Salvării, și pantofii ăia ciudați, cu ciucurei, care se vând în Cartierul Chinezesc. În mod clar, e o impostoare.

Mă încrunt.

— De unde știi că atâta costă puloverul ăla?

— Pentru că am și eu unul la fel, pe gri. Pot să-ți dibui o piesă Prada și cu ochii închiși.

Nu mă îndoiesc. Probabil că a fost înțolită în scutece de designer din clipa când a ieșit din uterul maică-sii. Summer și Dean provin dintr-o familie putred de bogată. Părinții lor sunt avocați de succes. Și ei se trag, la rândul lor, din familii bogate, așa că acum, împreună, sunt un cuplu superinfluent și superbogat, care ar putea cumpăra o țară mai mică fără să se simtă în contul lor bancar. Am stat de vreo două ori în *penthouse*-ul lor din Manhattan și m-am simțit ca pe altă planetă. Mai au o reședință și în Greenwich, o casă pe plajă și alte câteva proprietăți pe tot globul.

Eu, unul, abia dacă-mi pot plăti chiria. Împart o locuință cu alți doi tipi. Încă suntem în căutarea unui al patrulea colacatar, ca să-mi scadă și mie partea de chirie.

N-o să mint: faptul că Summer locuiește în *penthouse*-uri și poartă țoale de mii de dolari e destul de tulburător.

— În fine... Hipsterii sunt nașpa, Fitzy. Nu, mulțumesc! Mai degrabă aș spune... Ooo! *Ador* cântecul ăsta! Am avut acces în culise la spectacolul ei, la The Garden, în vara trecută, și a fost *uluitor*!

Ai zice că fata asta suferă de tulburare de deficit de atenție.

Îmi maschez un zâmbet. Summer lasă baltă tirada la adresa hipsterilor și începe să se miște pe melodia lui Beyoncé.

— Ești sigur că nu vrei să dansezi? se roagă ea.

— Absolut.

— Ești nașpa. Mă întorc imediat.

Cât ai clipi, a dispărut. După o secundă, o zăresc pe ringul de dans. Ridică brațele în aer și își leagănă șoldurile. Părul ei prins în coadă zvâcnește încoace și-ncolo.

Nu sunt singurul care se uită la ea. O mare de ochi jinduitori se îndreaptă în direcția frumoasei în rochie albă. Summer fie nu

observă, fie nu-i pasă. Dansează de una singură, fără nicio jenă. Se simte cum nu se poate mai bine în propria piele.

— Isuse! exclamă Hunter Davenport, apropiindu-se de masă.

Asemenea celor mai mulți tipi din jurul nostru, se holbează la Summer cu o expresie care nu poate fi descrisă altfel decât foame pură.

— Se pare că n-a uitat mișcările de majorետă.

Hunter aruncă o altă privire admirativă în direcția lui Summer. Când îmi observă moaca derutată, adaugă:

— A fost majorետă în liceu. Și făcea parte și din echipa de dansuri.

Când o fi purtat el o conversație îndeajuns de lungă cu Summer încât să afle informațiile astea?

Senzația aia chinuitoare revine; de data asta, pe șira spinării.

Dar nu e gelozie.

— Majorետă și dansuri? întreb pe un ton voit degajat. Ea ți-a spus asta?

— Am învățat amândoi la aceeași școală, mărturisește el.

— Pe bune?

— Da. Eram cu un an mai mic decât ea, dar, crede-mă, fiecare puști hetero de liceu, cu scula întreagă, era în temă cu calitățile de majorետă ale lui Summer Di Laurentis.

Îmi închipui!

Hunter mă bate pe umăr.

— Merg la baie și-apoi îmi mai iau ceva de băut. Vrei și tu?

— Nu, mersi.

Nu-s sigur de ce, dar mă simt ușurat că Hunter nu mai e prin preajmă atunci când Summer se întoarce la masă, cu obrajii îmbujorați de efort.

În ciuda frigului de afară, nu poartă colanți și nici dresuri. După cum ar spune taică-miu, fata asta are picioare până-n gât. Lungi, netede, superbe. Probabil că ar arăta și mai bine încolăcite pe

după mijlocul meu. Rochia albă îi scoate în evidență bronzul auriu, conferindu-i o vibrație strălucitoare, sănătoasă, care mai că te hipnotizează.

— Așadar, tu...

Îmi dreg vocea.

— O să înveți la Briar în semestrul ăsta, nu? întreb, străduindu-mă să-mi mut gândul de la trupul ei superb.

Summer dă energic din cap.

— Da!

— O să-ți fie dor de Providence?

Știu că și-a petrecut primii doi ani de facultate la Brown — plus un semestru din anul trei —, ceea ce înseamnă deja o jumătate din perioada facultății. Eu, unul, n-aș vrea să-mi mut catrafusele la o școală nouă.

Dar Summer clatină din cap.

— Nu prea. Nu mă atrăgeau nici orașul, nici școala. Învățam acolo doar pentru că părinții mei voiau să urmez o facultate de top, dar n-am intrat la Harvard și nici la Yale — preferatele lor.

Ridică din umeri și întreabă:

— Tu ai vrut să înveți la Briar?

— Categoric! Am auzit lucruri foarte bune despre programul lor de Arte. Și, firește, programul lor de hochei este excelent. Mi-au oferit o bursă completă ca să joc la ei. În plus, studiez ceva ce-mi place, așa că...

Ridic și eu din umeri.

— E foarte important să faci ce-ți place. Mulți oameni nu au posibilitatea asta.

Curiozitatea mă îndeamnă s-o întreb:

— Ție ce-ți place să faci?

Zâmbetul ei este autoironic.

— O să-ți spun când o să aflu și eu.

— Ei, hai! Trebuie că există ceva care te pasionează.

— Păi m-au pasionat câtva chestii: design de interior, psihologie, balet, înot. Problema e că nimic nu s-a lipit de mine. Îmi pierd repede interesul. Probabil că încă nu am găsit pasiunea aia de cursă lungă.

Este atât de sinceră, că mă ia prin surprindere. În noaptea asta pare mult mai cu picioarele pe pământ, în comparație cu întâlnirile noastre de dinainte.

— Mi-e sete, mă anunță ea.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap; sunt sigur că ăsta e codul pentru *du-te să-mi cumperi o băutură.* Doar că nu e. Cu un zâmbet poznaș, îmi șterpelește berea din mână.

Degetele ni se ating pentru o clipă, iar eu mă prefac că nu observ curentul fierbinte care îmi străbate brațul. Summer trage o duș că zdravănă de Bud Light.

Are o mână mică și degete delicate. Ar fi o provocare să le desenez, să surprind combinația fascinantă de fragilitate și siguranță. Unghiile sunt scurte, rotunjite și au vârfuri albe — *french manicure*, sau cum s-o fi chemând —, un stil care pare mult prea simplu pentru o fată ca Summer. Mă așteptam să poarte unghii false și lungi, vopsite în roz sau în altă culoare pastelată.

— Iar faci chestia aia.

Tonul ei este acuzator.

— Ce anume?

— Te uiți în gol. Mocofănești.

— Ăsta nu e un cuvânt.

— Cine zice că nu e?

Mai soarbe o dată din bere.

Privirea mea zboară imediat la buzele ei.

Drace! Trebuie să încetez. Fata asta nu e genul meu. Când ne-am văzut prima oară, părea o membră de asociație studențească get-beget: haine de designer, valuri de păr blond, o față atât de frumoasă, c-ar putea opri traficul în loc.

Şi nici eu nu sunt genul ei. Habar n-am de ce-şi petrece Ajunul Anului Nou vorbind cu un nătâng şleampăt şi tatuat, ca mine.

— Scuze, nu prea sunt vorbăreţ. N-o lua personal, bine?

Îmi recuperez sticla din mâna ei.

— Bine. Dar, dacă nu le ai cu vorbitul, poate mă distrezi în alt mod.

Îşi pune mâinile în şolduri şi adaugă:

— Propun să ne mozolim.

3

FITZ

Mă înec iar cu o sorbitură de bere.

Isuse! Chiar a vorbit serios?

Ridicând o sprânceană perfect pensată, îmi așteaptă răspunsul. Da, da. A vorbit serios.

— Ăăă... vrei să ne... ăăă...

Tușesc iarăși.

— Relaxează-te! râde Summer. Am glumit.

Mijesc ochii la ea.

— Ai glumit, repet eu. Deci nu te interesează deloc să te mozolești cu mine?

Drace! De ce o provoc? Scula mea zvâcnește în spatele fermoarului — un avertisment că a fost o idee proastă să-mi imaginez cum ar fi să o sărut pe Summer.

— Ei, n-ar fi un capăt de lume dacă am face-o, spune ea, făcându-mi cu ochiul. Și nu e rău să ai pe cineva cu care să te pupi la miezul nopții. Dar a fost doar o glumă. Îmi place să te văd roșind.

— Nu roșesc, protestez eu.

Sunt băiat, iar băieții nu anunță în stânga și-n dreapta că roșesc.

Summer hohotește.

— Ba da, roșești. Uite! Chiar acum!

— Zău? Poți să vezi așa-zisa îmbujorare prin barba mea?

Îmi frec sfidător obrajii.

— O, da!

Întinde o mână și-mi mângâie obrazul, deasupra bărbii, și adaugă:

— Uite! Chiar aici.

Înghit în sec. Scula mea reacționează din nou.

Mă enervează că sunt așa de atras de ea.

— Fitzy, îmi șoptește ea la ureche, iar pulsul meu o ia razna. Cred că am putea...

— Un An Nou fericit! izbucnește o voce, lângă noi.

Hollis m-a salvat.

Prietenul meu se repede la noi și plantează un sărut umed pe obrazul lui Summer. Abia s-au cunoscut în noaptea asta, dar ea nu pare ofensată, ci doar ușor amuzată.

— Te bucuri cu douăzeci de minute mai devreme decât ar fi cazul, îl informează ea.

O fixează cu o privire dezaprobatoare.

— Iar tu nu ai nicio băutură în mână! De ce n-are fata asta un pahar? Cineva să-i aducă o băutură acestei femei frumoase!

— Nu mă dau în vânt după băutură, protestează Summer.

Dean și iubita lui — Allie Hayes — își fac apariția.

— Ei, pe dracu'! îi zice Dean soră-sii. Erai mangă când ai dat foc sediului asociației de studente.

— Ai dat foc sediului asociației? întreabă o voce cunoscută.

Dean se răsucește repede.

— G.! strigă el. Ai picat la țanc!

— Era cât pe ce să nu mai ajungem, spune Garrett Graham, apropiindu-se de masă. A fost un carambol de zece mașini pe pod. A durat vreo oră până ne-am mișcat din loc.

— Han-Han! exclamă Allie fericită, îmbrățișând-o pe Hannah Wells.

Hannah este iubita lui Garrett și cea mai bună prietenă a lui Allie.

— Ce mă bucur că ești aici! zice Allie.

— Și eu! Un An Nou fericit! îi răspunde Hannah.

— Vrei să zici „Un An Garrett fericit"! o corectează iubitul ei.

— Frate, las-o baltă! ripostează Hannah. N-o să spun asta.

Summer întreabă ironic:

— Anul Garrett?

Dean își dă ochii peste cap, agasat de replica fostului nostru căpitan de echipă.

— Ce încrezut!

Dean îi explică lui Summer:

— Garrett s-a născut de Anul Nou.

Garrett ne salută pe mine și pe Hollis, ca și pe ceilalți băieți din echipă, care au venit în Brooklyn. Summer primește o îmbrățișare scurtă și un pupic pe obraz.

— Mă bucur să te văd, zănatico! Ai incendiat sediul asociației studențești?

— Dumnezeule, nu! Nu am incendiat nimic!

Summer se încruntă la fratele ei.

— Omule, toată lumea se zgâiește la noi, spune deodată Hollis, zâmbindu-i lui Garrett.

Hollis are dreptate. Câteva capete s-au întors în direcția noastră. Cei mai mulți dintre cei strânși aici sunt prea torpilați ca să mai bage de seamă ce e în jur, dar câțiva l-au recunoscut pe Garrett. Tipul e în toiul unuia dintre cele mai explozive sezoane din istoria echipei Bruins, ca debutant, deci nu sunt surprins că atrage atenția chiar și în afara Bostonului.

— Probabil că în curând o să primesc huiduieli, spune el pe un ton sumbru. Ieri-seară am pierdut în fața celor de la Islanders. Scor final: cinci la patru.

— Da, dar tu ai înscris un *hat-trick*, i-o întoarce Hannah. Cine se ia de un jucător care a marcat de trei ori este un tembel tăntălău.

— Poate fi un tembel și altfel decât tăntălău? întreabă Dean, zâmbind.

— Gura, Di Laurentis! Știi ce am vrut să spun.

Și mai mulți oameni încep să șușotească și să gesticuleze spre Garrett. Allie îl tachinează:

— Cum e să fii celebru?

— Tu să-mi zici! i-o întoarce Garrett.

— Ha! Nu sunt *deloc* celebră, spune Allie, care are un rol într-un serial marca HBO.

Serialul în care joacă Allie este ecranizarea unei cărți care chiar îmi place și, deși mă bucur că se numără printre actori, în secret, cred romanul e mai bun decât serialul.

Cărțile sunt întotdeauna mai bune.

— Ia nu mai fi așa de modestă! îi zice Summer, apoi strecoară un braț pe după talia lui Allie, care e cu aproape un cap mai scundă decât ea. Oameni buni, am văzut-o dând *patru* autografe în seara asta. E o vedetă.

— Până acum, a fost difuzat doar jumătate de sezon, anunță Allie. S-ar putea să nu ni se reînnoiască contractul.

— Ba o să-l reînnoiască, spune Dean, ca și cum lucrul ăsta e deja stabilit.

Summer îi dă drumul lui Allie și revine la mine. Sprijină o palmă pe brațul meu. Nu este o strânsoare posesivă, dar nu-mi scapă faptul că Garrett și Hunter au observat. Slavă Domnului, Dean nu bagă de seamă. Allie îl târăște spre ring, strigând că mai vrea un dans înainte de miezul nopții.

Lângă mine, Hollis cercetează încăperea cu o privire surprinzător de limpede pentru un tip băut.

— Trebuie să mă hotărăsc a cui limbă o vreau în gura mea, la doișpe, ne anunță el.

— Câtă eleganță! îl ironizează Summer.

Hollis îi aruncă o privire voit libidinoasă.

— Dacă-ți joci cărțile cum trebuie, poate că limba aceea va fi a ta.

Drept răspuns, Summer își dă capul pe spate și hohotește.

Din fericire, Hollis nu e jignit de reacția ei. Dă din umeri și se îndepărtează. Ceilalți băieți îi urmează exemplul. Pierre — coechipierul nostru canadian de origine franceză — și Matt Anderson, un fundaș din anul trei, se duc la bar. Mai rămân doar Garrett și Hannah. Și Hunter, care ține într-o mână o bere și-n cealaltă, telefonul. Filmează mulțimea strânsă aici, pentru storyul lui de Snapchat.

— Dar tu? îl întreabă Summer pe Hunter. În seara asta te-am văzut dansând cu șapte fete diferite. Pe care dintre ele o s-o săruți?

— Pe niciuna.

Își coboară telefonul. Ochii lui albaștri sunt foarte serioși.

— Nu mă mozolesc de Anul Nou. Gagicile vor mereu să găsească un anumit sens în săruturile alea, care de fapt nu înseamnă nimic.

Summer își dă ochii peste cap și comentează:

— Ce să-ți zic! De parcă toate fetele încep să-și pună la cale nunta, după *un singur* sărut.

O privește pe Hannah, care râde.

— Mergem la toaletă? o întreabă Summer. Vreau să-mi retușez machiajul înainte să înceapă numărătoarea inversă. Trebuie să fiu rujată *perfect* când o să-l sărut pe viitorul meu soț, la miezul nopții.

Îl privește cu subînțeles pe Hunter, apoi își dă încă o dată ochii peste cap.

El îi face cu ochiul, imperturbabil.

— Ai face bine să te grăbești, blondino. Au mai rămas doar șaisprezece minute.

Hunter dă din cap spre ceasul digital uriaș, cocoțat deasupra cabinei DJ-ului.

— Mă întorc imediat.

Hannah îl sărută pe Garrett și dă fuga după Summer.

— Îmi trebuie o băutură, îi spun lui Garrett și arăt spre mâinile lui goale. Și tu ai nevoie de o băutură.

Îl lăsăm pe Hunter la masă și ne îndreptăm spre bar. Ne oprim la capătul îndepărtat, unde este mai liniște, lângă arcada care dă spre toalete.

Comand două beri și le plătesc. Când mă răsucesc, văd că Garrett mă fixează cu privirea.

— Ce-i? întreb stânjenit.

— Ce se-ntâmplă între tine și Summer? mă iscodește el.

— Nimic.

Să-mi trag una! Oare i-am răspuns suspect de repede?

— Mincinosule! mă acuză G. Ai răspuns mult prea repede.

Fir-ar să fie!

— Summer te tot pipăia, dar nu părea să te deranjeze.

Are dreptate. *Nu* m-a deranjat. La ultima întâlnire cu Summer, am depus efort ca să păstrez distanța. În seara asta, am lăsat-o să-mi atingă brațul. Am băut împreună cu ea. Sincer să fiu, dacă mi-ar fi plăcut să dansez, probabil că aș fi lăsat-o să mă tragă pe ringul de dans.

— Păi e... Tipa mă place, declar eu.

Garrett pufnește:

— Fără îndoială, frate! Fata asta vrea să te călărească.

Simt un început de vinovăție.

— Știu. Sper că nu am încurajat-o să-și facă speranțe. Nu-ți face griji, îl liniștesc eu. N-o să-mping lucrurile prea departe.

Garrett pare uluit.

— De ce mi-aș face griji?

Se încruntă.

— Ia stai! Probabil că m-ai înțeles greșit. Nu te avertizez să nu te dai la ea. Mi se pare un lucru *bun*.

— Serios? mă minunez.

— Normal! Vreau să zic că... în primul rând, nu prea ți-o tragi.

Îmi înăbuș râsul. Nu e deloc adevărat. Am parte de foarte multă „acțiune". Doar că eu nu mă laud.

— În al doilea rând — continuă prietenul meu —, Summer e drăguță. Amuzantă. Vorbești vrute și nevrute cu ea. S-ar putea să fie exact ce-ți trebuie. Dar e musai să știe și Dean. O consideră o răsfățată, dar e foarte protector cu ea.

Să-i spun lui Dean? Adică să-i cer lui Dean permisiunea să i-o trag surioarei lui mai mici? Garrett a dat în mintea copiilor dacă își închipuie că...

Dar pe urmă înțeleg.

— Tu vorbești despre ceva mai mult decât de-o partidă oarecare, îi spun.

— Păi, da. Doar e sora lui Dean. Dacă i-o tragi lui Summer o dată și apoi o ștergi, Dean o să-ți facă felul.

— Nu îmi dau întâlniri cu ea, G.

— De ce nu?

G. se întinde spre tejghea, ia berile și-mi întinde una.

Desfac dopul și trag o dușcă, înainte să răspund.

— Pentru că Summer nu e genul meu. Nu avem nimic în comun.

— Îi place hocheiul, subliniază el. E un început.

— Și un sfârșit, spun pe un ton sec. Eu proiectez și recenzez jocuri video. Îmi place arta. Sunt plin de tatuaje și devorez seriale polițiste pe Netflix. Iar ea... nici măcar nu știu ce e ea.

Îmi muncesc creierul pentru câteva secunde, ca să-mi aduc aminte, și completez:

— E obsedată de pantofi, după cum spune Dean. Și insistă că soră-sa e dependentă de cumpărături.

— Bun, deci e în pas cu moda. Unii oameni consideră asta o artă.

Chicotesc.

— Exagerezi.

— Iar tu o judeci cam mult. Pare o fată bună, Fitz.

— Frate, a fost dată afară de la Brown pentru că a petrecut prea mult. Tipei îi place să se distreze. E membră într-o asociație pentru studente.

Scula mea e încă bățoasă, deci caut disperat motive să nu i-o trag lui Summer.

— Tipa e... praf în ochi, plusez eu.

— Cum adică?

Ridic din umeri.

— Praf în ochi. Adică nu tratează nimic cu seriozitate. E superficială.

Garrett tace îndelung, cercetându-mi fața.

Se holbează atât de mult, încât încep să mă simt ca o insectă analizată la microscop. Urăsc să am senzația că sunt scormonit de ochii cuiva. Încă din copilărie simt nevoia de-a dispărea în decor, de-a mă face nevăzut.

Sunt cât pe ce să-i zic să termine cu tâmpeniile astea, însă G. începe să râdă.

— Aha, m-am prins! Mi-am pierdut timpul tot încercând să ți-o bag pe gât. Tu deja știi ce vrei.

Ochii lui cenușii sclipesc șmecherește.

— Sora lui Dean ți-a picat cu tronc.

— Da' de unde! protestez eu, însă cu jumătate de gură.

Garrett zâmbește.

— Zău? Mi se pare că de fapt cauți să te convingi pe tine însuți că nu e potrivită pentru tine. Funcționează?

Oftez.

— Așa și-așa. Am reușit să-mi țin mâinile acasă în seara asta.

Garrett râde.

— Uite ce-i, Colin... Pot să-ți spun „Colin"?

Deodată, îi pică fața.

— Tocmai mi-am dat seama că *nu ți-am spus niciodată „Colin"*.

Șocul revelației îl reduce la tăcere. În cele din urmă, scot un mârâit de nerăbdare.

— Scuze! spune el. În fine... Fitzy, Wellsy și cu mine nu părem să ne potrivim, corect? Dar ne potrivim. Am dreptate?

Are dreptate. Când i-am văzut pentru prima oară împreună, nu mi s-a părut că are noimă. Hannah se specializase în muzică, iar Garrett era un sportiv arogant. Sunt diferiți în foarte multe privințe, dar se înțeleg perfect în cuplu.

Dar Summer și cu mine... nici măcar nu suntem la același nivel. Din ce am văzut și din câte mi-a spus Dean, e în centrul atenției mai tot timpul. Râvnește să fie în lumina reflectoarelor. Eu fug de asta. Și-așa e destul de naspa că meciurile noastre sunt difuzate la televizor în fiecare seară de vineri, pe canalul local de televiziune din New England. Iar meciurile importante sunt preluate de ESPN. Îmi vine să mă ascund când mă gândesc la străinii care urmăresc pe un ecran uriaș cum patinez, înscriu goluri și mă ciorovăiesc cu ceilalți jucători.

— Tot ce spun e să fii cu mintea deschisă. Nu te opune!

G. mă bate pe umăr.

— Las-o să fie.

Las-o să fie.

La naiba! Categoric că poate „să fie". Ar fi de-ajuns să-i zâmbesc lui Summer ca să-mi cadă în brațe. Mi-a tot dat de înțeles că o interesez. Însă...

Cred că totul se reduce la faptul că fata nu e de nasul meu.

Eu joc hochei. Sunt destul de inteligent. Arăt bine, dacă e să ne luăm după succesul meu la fete.

Dar, la urma urmei, rămân puștiul tocilar care se ascundea în dormitorul lui și juca jocuri video, străduindu-se să ignore că părinții lui se certau la cuțite.

În liceu, am avut o perioadă scurtă în care am încercat să-mi lărgesc orizontul. Începusem să umblu cu un grup de nihiliști care-și făcuseră un obicei din a se răscula din orice motiv. Dar totul s-a sfârșit brusc când s-au încăierat cu puștii de la o școală din zonă și jumătate din grup au fost arestați pentru ultraj. După aceea, am revenit rapid la singurătatea mea, nu doar pentru a-mi menține locul în echipa de hochei, dar și ca să nu le dau alor mei alte motive de ceartă. I-am auzit țipând unul la altul două ore în cap, căutând să stabilească cine e de vină pentru că aveam un „anturaj prost". Era mai ușor să fiu singur.

Evident, pe vremea aceea fetele nu se înghesuiau să se dea la mine, ca Summer. Și nu mergeam la chefuri cu coechipierii mei, după meciuri, așa că nici măcar fanele echipei nu-și cheltuiau energia ca să mă cucerească.

În facultate, am avut câteva tentative de a deveni mai sociabil, dar în adâncul meu am rămas băiatul care vrea să fie invizibil.

Summer este cea mai vizibilă persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Dar Garrett are dreptate. Îi judec prea mult pe ceilalți. Poate că uneori Summer e cam răzgâiată și superficială, dar merită o șansă. Toți merită o șansă.

Hannah e la masă când mă întorc cu Garrett.

— Bine că ați apărut! ne mustră ea, arătând spre ceasul uriaș de pe perete.

Mai sunt două minute până la miezul nopții.

Summer nu e aici. Mă încrunt. Drace, unde-o fi?

M-am hotărât să urmez sfatul lui G. și să nu mai fac fițe. O să mă dau bătut, o s-o sărut apăsat când o să vină ora douăsprezece și o să văd unde o să ducă toate astea.

— Mai avem doar un minut, băieți și fete! bubuie vocea DJ-ului.

Mă uit în jur. N-o văd nicăieri pe Summer.

Dau s-o întreb pe Hannah unde este, dar ea și-a petrecut brațele pe după gâtul lui G. și acum ăștia doi nu mai au ochi decât unul pentru celălalt.

— Treizeci de secunde! strigă DJ-ul.

Peste tot în jurul meu, oamenii stau cu perechea lor sau se reunesc cu grupul lor de prieteni. Allie și Dean deja se mozolesc. Hollis s-a combinat cu bruneta cu care dansa mai devreme.

Summer tot nu apare.

— ZECE! strigă cu toții.

Cifrele roșii ale ceasului se schimbă odată cu strigătele mulțimii.

— NOUĂ!

Fiecare secundă care trece îmi sporește dezamăgirea.

— OPT! ȘAPTE!

Apoi o zăresc. Sau cel puțin cred că e ea. Luminile stroboscopice au pornit, măturând marea de trupuri înghesuite în încăpere. Fiecare trecere a unei raze luminoase mă ajută s-o deslușesc mai bine pe fata sprijinită de perete.

— ȘASE! CINCI!

Rochie albă. Balerini roșii. Păr strâns în coadă.

— PATRU! TREI!

Sigur e Summer!

— DOI!

Dar nu e singură.

— UNU!

Îmi feresc privirea chiar în clipa în care gura lacomă a lui Hunter se lipește de buzele perfecte ale lui Summer.

— UN AN NOU FERICIT!

4

FITZ

În dimineața următoare, mă trezesc fără să fiu mahmur. Asta se întâmplă când bei doar trei beri și te întorci în camera ta de hotel înainte de ora unu noaptea.

De Anul Nou.

Nu sunt eu un exemplu de cumințenie?

Pe telefon, am vreo zece mesaje și apeluri pierdute. Îmi trec o mână prin părul ciufulit, mă rostogolesc pe spate și verific notificările.

Părinții mei au trimis fiecare câte un mesaj la ora douăsprezece. Mi-i și imaginez stând în casele lor, la douăsprezece fără un minut, cu degetele deasupra ecranelor telefoanelor, ca și cum s-ar pregăti să apese butonul roșu de la *Family Feud*. Amândoi, disperați să fie primul care trimite mesajul. Ai mei sunt foarte competitivi.

MAMA: *Un An Nou Fericit, scumpule! Te iubesc atât atât, atâââât de mult! O să fie cel mai bun an al tău! Anul TĂU! Iu-huuu!*

Dumnezeule! Mamele nu ar trebui să scrie așa ceva. Nici mesajul tatei nu e mai breaz.

TATA: *Un An Nou Fericit! Am făcut-o și pe asta!*

Am făcut-o și pe asta? Care „asta"? E superjenant să ai părinți care vor să pară cool.

Mesajele de la prietenii mei sunt mult mai amuzante.

HOLLIS: Unde naiba ești? Șeful tocmai s-a încins!

HOLLIS: * șeful

HOLLIS: * chefului

HOLLIS: Cheful!!!!!!! SĂ-L IA DRACU DE TELEFON!

GARRETT: An Nou Fericit!! Unde-ai șters-o, Colin?? (Încă mă simt ciudat să-ți spun așa.)

Foștii mei coechipieri, Logan și Tucker, au trimis mesaje de „la mulți ani" către grupurile noastre de chat. Tuck și Sabrina au adăugat o poză cu copilul lor, care atrage un milion de emoticoane cu inimioare din partea prietenilor noștri.

Pierre a scris ceva în franceză.

Coechipierii mei au împrăștiat în grupul de chat al echipei noastre o grămadă de urări de bine și de clipuri video neclare, de la petrecerile la care au participat.

Însă numele unui coleg de echipă lipsește din grupul de chat și de pe telefonul meu, în general. Ciudat! Niciun cuvânt din partea lui Hunter.

Pun pariu că azi-noapte a fost prea ocupat ca să trimită mesaje.

Foarte, foarte ocupat.

Încerc să ignor strânsoarea pe care o simt în piept și mă silesc să-mi scot din cap gândul la Hunter și la noaptea lui foarte, foarte animată. Continui să verific notificările.

O fată pe care o știu încă din liceu mi-a trimis un mesaj insipid. Din motive necunoscute, încă mă are în lista ei de contacte, așa că la fiecare sărbătoare primesc un mesaj de la ea.

Hollis mi-a mai trimis câteva mesaje care mă fac să izbucnesc în râs.

HOLLIS: Frate, se închide barul. unde ești. presupun că dai primești un oral sau ceva.

HOLLIS: după chef, suntem acasă la Danny. amic nou. l-ai plăcea

HOLLIS: bine, atunci

HOLLIS: ar trebui să cred că ești mort?

HOLLIS: sper că nu ești mort! te iubesc, frate, an nou, noi noi. am zis!

Uau! Când Hollis e mangă, ar trebui să i se confișteze telefonul. Încă râzând, dau clic pe următorul mesaj din *inbox*. E de la Dean.

Veselia mea se evaporă din clipa în care-l citesc.

DEAN: An Nou Fericit!! Speram să vorbim înainte să pleci. Am nevoie de o mare favoare, frate.

DEAN: Mai căutați un al 4lea *roomie*?

5

SUMMER

Două săptămâni mai târziu

Accentul britanic al prodecanului e fals.

Mă aflu în biroul lui de vreo șapte minute, și sunt convinsă de chestia asta. Aș vrea să-l întreb unde a crescut, dar nu cred că domnul Richmond ar aprecia întreruperea. E limpede că-și savurează discursul.

— ... perioadă de probă, zice el.

Vocea lui e ca un orăcăit ciudat, răgușit. Dacă broscoii ar putea vorbi, îmi imaginez că așa ar suna.

În minte îmi vine o poreclă: Mă Broscoaie.

— ... politică de toleranță zero, dată fiind natura exmatriculării tale anterioare...

Sau poate Broscoaie! Sună mai bine.

— Summer!

Îmi pronunță numele *Sum-ah*. Încerc să-mi amintesc cum îl pronunța Gavin. Gavin e ducele sexy cu care am ieșit la întâlniri anul trecut, în vacanța de vară petrecută în Anglia. Nu cred că accentele lor se aseamănă. Gavin se trage din familia regală

britanică, așa că are acel accent al claselor superioare pe care-l au doar cei aflați în linia de succesiune la tron. Firește, vreo patruzeci de membri ai familiei regale au întâietate, dar Gavin tot e cu mult peste nivelul domnului Richmond.

Prodecanul de la Briar nu este duce. Iar prenumele lui e „Hal", care nu prea are rezonanță britanică. Sau poate că e prescurtarea unui prenume. Care-o fi? Hallam? Halbert?

— Domnișoară Di Laurentis!

Salt iute capul. Expresia lui Broscoaie este la fel de revoltată precum tonul său. S-a prins că nu sunt atentă la discursul lui.

— Înțeleg că regulile politicii universitare și de comportament nu sunt cea mai atrăgătoare temă, dar ar trebui să le acorzi atenție. Restul carierei dumitale universitare ar putea depinde de ele.

— Scuzați-mă! N-am vrut să fiu nepoliticoasă și nici să vă ignor în mod intenționat. Doar că am... ăăă... probleme cu atenția.

Dă aprobator din cap, în timp ce-mi răsfoiește dosarul.

— Tulburare cu deficit de atenție, după cum scrie aici. Iei medicamente pentru așa ceva?

Mă zbârlesc. Nu iau medicamente, dar asta nu-l privește.

Corect?

O să-i întreb pe părinții mei, care-s avocați amândoi. Oricum, sunt sigură că studenții nu sunt obligați să facă public faptul că sunt sub tratament.

Ocolesc întrebarea cu o piruetă care l-ar face mândru pe tata:

— Sunt sigură că în dosarul acela scrie și despre problemele mele cu scrisul, nu?

Stratagema reușește. Broscoaie își adâncește din nou privirea în dosar. Răsfoiește câteva pagini.

— Dificultăți cu exprimarea scrisă... Da, pare să fie un simptom al tulburării cu deficit de atenție. Îndrumătorul dumitale de la Brown recomandă metode de evaluare alternative în cazul dumitale. Să ți se acorde mai mult timp la testele scrise, mai

multe ore de îndrumare. Și să ai mai multe examene orale, pentru a scădea numărul celor scrise. Ai probleme cu toate tipurile de teme scrise sau doar cu eseurile lungi?

— Cea mai mare parte a temelor scrise îmi pun probleme.

Obrajii îmi ard. E al naibii de stânjenitor să stau aici și să vorbesc despre cât de proastă sunt.

Nu ești proastă, Summer. Doar că înveți într-un mod diferit.

Aud vocea mamei în minte. Îmi repetă aceleași cuvinte de încurajare pe care le-am auzit toată viața. Deși îmi iubesc mult părinții, sprijinul lor nu ușurează umilința faptului că nu-mi pot așterne gândurile pe hârtie. Drace! Abia dacă pot să mă concentrez cinci secunde asupra acestor gânduri, înainte ca mintea mea s-o ia razna.

Știu că și alții au probleme de învățare. Dar când părinții tăi și doi frați mai mari au urmat Dreptul la Harvard, iar tu te specializezi în modă și ți-e greu să scrii până și un biet paragraf, e destul de greu să nu te simți... mai limitată.

— Vom încerca să-ți oferim același ajutor pe care l-ai primit la Brown, dar nu toți profesorii tăi vor putea face asta.

Broscoaie trece la altă pagină.

— Să vedem orarul rău... Cred că trebuie să-ți faci probleme doar legat de lucrările scrise la Istoria Modei și la cursul Fundamentele Culorilor și ale Desenului. Restul cursurilor tale par să fie mai degrabă practice.

Nu-mi pot ascunde ușurarea. Pe lângă cele două cursuri amintite, îl mai am și pe cel de Textile, pentru care sunt foarte entuziasmată. Nu pot spune același lucru despre cursul Cusut și Croitorie. Mai am și un curs independent, care cere să concep o colecție pentru prezentarea de modă de la sfârșitul semestrului. Toate trei sunt aproape exclusiv practice. La Brown, în primii doi ani, m-am descurcat cu majoritatea cerințelor specializării mele. Dar Literatura, Sociologia și Studiile de gen au fost nașpa.

Poate de-asta eram mereu sub supraveghere academică, la Brown: am trecut cursurile alea trecut cu chiu, cu vai.

Prodecanul continuă:

— Dar, așa cum am mai amintit, aici nu prea există marjă de eroare. Nici nu oferim a doua șansă. Dacă provoci necazuri, dacă nu poți îndeplini cerințele universitare minime și nu reușești să-ți menții media notelor, o să fii exmatriculată. Ne-am înțeles?

— Cum nu se poate mai bine, mormăi eu.

— Perfect!

Aha! Accentul e *fals*. Acum sunt sigură.

— Domnule Richmond, dacă nu vă supărați, din care parte a Angliei sunteți? Aveți un accent precum prietenul meu Marcus, care este din...

Mă întrerupe:

— Problema atenției dumitale este chiar îngrijorătoare, Summer. Nu mi-ai spus dacă iei medicamente...

Mai du-te dracului!

Ne holbăm unul la altul vreo două secunde. Strâng din dinți și întreb:

— Pot să plec?

— Încă ceva, spune el.

Tonul lui e ușor malițios.

Mă silesc să rămân pe loc.

— Sunt sigur că ai observat: în orarul tău nu apare numele îndrumătorului.

De fapt, nu observasem. Are dreptate: există un spațiu gol în locul unde ar trebui să fie scris numele îndrumătorului științific.

— Și asta pentru că o să mă ocup personal de dumneata.

Sunt străbătută de un fior de neliniște. Poftim? Chestia asta e legală?

Sigur că e *legală*. Dar... de ce ar vrea un prodecan să fie îndrumătorul unei studente care se specializează în modă?

— De regulă, nu-mi asum astfel de sarcini. Cu toate astea, date fiind circumstanțele în care ai fost admisă la această universitate...

— Circumstanțe? îl întrerup, nedumerită.

Ochii lui negri scânteiază de... Să fie ranchiună?

— Am înțeles că tatăl tău și decanul sunt prieteni vechi și joacă golf împreună...

Clar e ranchiună.

— ... și sunt la curent cu numeroasele donații pe care familia ta le-a făcut către școală. Acestea fiind spuse, nu sunt un susținător al mentalității „o mână o spală pe alta". Sunt de părere că admiterea la această universitate — la orice universitate — ar trebui să se bazeze pe meritul studentului. Așa că...

Nesuferitul ridică din umeri și adaugă:

— Cred că ar fi de preferat să stau cu ochii pe tine, din punct de vedere academic, ca să mă asigur că te comporți în spiritul regulilor pe care tocmai le-am trecut în revistă.

Sunt convinsă că obrajii mei sunt mai roșii decât sfecla. Sper ca fondul meu de ten de două sute de dolari să-și facă treaba și să ascundă roșeața. Este absolut umilitor să știu că tata i-a cerut o favoare decanului Prescott, rugându-l să mă primească la Briar, după fiascoul de la Brown. Dacă ar fi fost după mine, aș fi terminat-o cu facultatea pentru totdeauna. Dar le-am promis alor mei că o să obțin diploma de licență. Și nu vreau să-i dezamăgesc.

— Ne vom vedea o dată pe săptămână, ca să-ți evaluez progresele și să te îndrum la nivel academic.

— Mă bucur! mint eu, și de data asta mă ridic în picioare fără să-i mai cer voie. Trebuie să plec, domnule Richmond. Vă rog să-mi trimiteți pe e-mail programul nostru de întrevederi, ca să mi-l notez în calendar. Vă mulțumesc foarte mult pentru îndrumare!

Sunt sigură că nu i-a scăpat sarcasmul cu care am pronunțat cuvântul *îndrumare*, dar nu-i las timp să răspundă. Deja am ieșit pe ușă. Îi fac semn cu mâna secretarei sale.

Afară, trag în piept aerul rece. În mod normal, ador iarna, iar noul meu campus arată magic așa, acoperit cu un strat de alb înghețat, dar în clipa asta sunt prea iritată ca să-l admir. Nu-mi vine să cred că sunt obligată să-l văd săptămânal pe Richmond. S-a purtat ca un nemernic.

Mai trag o dată aer în piept, îmi potrivesc pe umăr bareta genții mele Chanel și mă îndrept spre parcarea din spatele clădirii administrative. Este o clădire frumoasă, din cărămidă, acoperită cu iederă și incredibil de veche, la fel ca mai toate clădirile din campus. Briar se numără printre cele mai vechi și mai prestigioase universități din țară. De pe băncile ei au ieșit doi președinți și o mulțime de politicieni — un lucru impresionant. Dar abia în ultimul deceniu a început Briar să ofere cursuri mișto, mai puțin bazate pe știință. Cum ar fi Designul de modă, care o să mă ajute să obțin o diplomă în Arte.

În ciuda a ceea ce cred *unii*, moda nu este praf în ochi.

Eu nu sunt praf în ochi.

Ia de-aici, Colin Fitzgerald!

Simt că mă cuprinde iar un val de amărăciune, dar îmi revin repede, pentru că nu sunt o persoană acră. Oi avea eu o fire aprigă, dar de obicei furia mea se manifestă exploziv, după care se dizolvă instantaneu. Nu țin supărare mult timp. Cine are nevoie de energie negativă în viață? Și, în mod sigur, nu port ranchiună.

Cu toate astea, au trecut două săptămâni de la Anul Nou, și tot nu mi-a trecut supărarea. Comentariile prostești, nesocotite și răutăcioase pe care le-am auzit la bar refuză să-mi părăsească mintea.

Fitzy a zis că sunt praf în ochi.

Crede că sunt superficială.

Uită-l! Nu merită să te frământi pentru el.

Pe bune! Și ce dacă Fitz crede că sunt superficială? Nu e primul și nu va fi nici ultimul care are o astfel de părere. Când ești

o fată bogată, din Connecticut, oamenii te consideră o scârbă materialistă.

Zise afurisita materialistă, cu Audi argintiu, mă tachinează o voce interioară, când ajung la maşina mea scumpă şi strălucitoare.

Fir-ar să fie! Până şi propria mea minte se străduieşte să mă facă să mă simt naşpa.

Audiul a fost un cadou, îi reamintesc eu creierului trădător. Un cadou de la părinţii mei, cu ocazia absolvirii liceului. Asta înseamnă că maşina e veche de trei ani. Şi, mă rog, ce-ar fi trebuit să fac? Să refuz cadoul? Sunt copilul preferat al tatei, prinţesa lui. Mă va răsfăţa oricum, fie că-mi place, fie că nu.

Dar faptul că am o maşină frumoasă nu înseamnă că sunt superficială.

Faptul că mă interesează moda şi că fac parte dintr-o asociaţie studenţească nu mă transformă într-o tipă superficială.

Uită-l!

Apăs butonul telecomenzii, ca să descui maşina, dar nu mă aşez la volan. Ceva îmi ţine cizmele lipite de asfalt.

Isuse! Nu vreau să merg acasă şi să-l văd pe tipul care crede că sunt praf în ochi.

E greu de crezut că acum două săptămâni eram nerăbdătoare să-l văd pe Fitzy.

Acum mi-e groază. Unicornul meu nu mai este unicorn. E un măgar care-i judecă pe ceilalţi.

Poate că mai întâi o să-mi iau o cafea de la Coffee Hut. Încă nu sunt pregătită să dau ochii cu el.

Laşo!

Descui repede maşina. Nu sunt o laşă. Sunt Summer Heyward-Di Laurentis şi nu dau o ceapă degerată pe ce crede Colin Fitzgerald despre mine.

Încui maşina.

E limpede că *chiar* îmi pasă de ceea ce crede.

O descui.

Pentru că n-ar trebui să-mi pese.

Încui.

Descui.

Încui.

Descui.

— Oho! Pare distractiv! exclamă o voce foarte amuzată. Stai să ghicesc... E mașina fostului tău?

Tresar surprinsă. Eram așa de concentrată, că nici n-am observat-o pe fata care se apropie de mie.

— Ce? Nu. E a mea.

Sprâncenele ei negre se încruntă.

— Pe bune? Și atunci, de ce te joci cu cheia?

La fel de încurcată sunt și eu.

— De ce ar fi mașina fostului meu? Ce credeai că fac cu ea?

— M-am gândit că vrei să descarci bateria telecomenzii, ca tipul să nu-și mai poată descuia mașina. Am crezut că i-ai furat telecomanda și cauți un mod să-ți bați joc de el.

— Glumești? exclam eu. Mi se pare cea mai obositoare strategie de răzbunare. Ar trebui să stau ore întregi aici, ca să-i descarc bateria. Dacă aș vrea răzbunare, i-aș tăia vreo două cauciucuri. Rapid și eficient.

— Să tai cauciucurile? Ce dement! Îmi place.

Tipa dă aprobator din cap, iar părul ei des și castaniu i se revarsă pe un umăr.

— În fine... Să te distrezi cu mașina asta, fată smintită! Pe curând!

Începe să se îndepărteze.

— Hei! strig în urma ei. Vrei să te duc undeva?

Super! Acum mă ofer să duc străini cu mașina? Nivelul groazei de a-l vedea pe Fitzy a depășit orice închipuire.

Cu un râset, se răsucește spre mine.

— Mersi de ofertă, dar mă duc la Hastings, spune ea.

Nu durează mult s-ajungi din campus până acolo. În plus, din întâmplare, Hastings e destinația mea.

— Și eu merg acolo, îi zic.

E un semn: nu trebuie să merg acasă. Universul vrea s-o duc mai întâi pe tipa asta la destinație.

Se întoarce alene la mașină. Ochii ei căprui, inteligenți mă măsoară din cap până-n picioare. Sunt cât se poate de convinsă că n-aș putea să arăt mai inofensiv de-atât. Părul meu e strâns într-un coc neglijent și port un pardesiu crem, jeanși bleumarin mulați și cizme din piele maro. Arăt ca desprinsă din paginile unui catalog Gap.

— N-o să te omor, îi zic încurajator. Mai degrabă eu ar trebui să mă tem. Tocurile tale par să fie mortale.

De fapt, *ea* arată mortal. Poartă colanți negri, geacă neagră și cizme negre, cu tocuri amețitoare, de zece centimetri. O căciulă roșie tricotată îi acoperă capul. De sub ea i se revarsă părul negru. Poartă ruj roșu-aprins în amiaza mare.

Tipa e tare. Îmi place.

Mă prezint:

— Eu sunt Summer. M-am transferat aici de la Brown și tocmai m-am mutat în Hastings.

Își ține buzele pentru o clipă, înainte să răspundă.

— Eu sunt Brenna. Și eu locuiesc în Hastings.

Ridică din umeri și se apropie de portiera care se deschide spre locului pasagerului.

— Descui-o! Dar de data asta, să fie pe bune, fată smintită. Vin cu tine.

6

SUMMER

— Nu că m-aș plânge — crede-mă, sunt bucuroasă că nu trebuie să plătesc un Uber sau un taxi de campus —, dar ți se-ntâmplă des să agăți tipe în parcare? întreabă veselă Brenna.

Pufnesc în râs.

— Nu. Și să știi că nu te-am agățat. Ești superbă, dar mie îmi plac tipii.

— Păi, și mie îmi plac. Și, chiar dacă mi-ar plăcea fetele, nu ești genul meu, Barbie de Malibu.

— Ai greșit Coasta... Sunt din Greenwich, Connecticut, o ironizez eu, dar zâmbesc, pentru că tonul ei a fost vesel. Nu, de regulă nu invit oameni străini să intre în viața mea.

Hotărăsc să fiu sinceră:

— Apelez la orice pretext ca să nu mă întorc acasă.

— Oho! Interesant! De ce?

Brenna se răsucește pe scaunul din dreapta mea, ca să mă poată studia mai bine. Simt cum ochii ei mă străpung.

Îmi țin privirea ațintită asupra drumului. Cele două benzi sunt foarte înguste, iar pe asfalt s-a depus un strat de zăpadă, așa că trebuie să conduc cu prudență. Deja am la activ două tamponări —

amândouă petrecute pe timp de iarnă, fiindcă n-am respectat distanța de frânare.

— M-am mutat de câteva zile, îi spun eu. Colegii mei de apartament sunt plecați într-o excursie la schi, în Vermont, sau ceva de genul. Așa că am avut toată casa la dispoziție. Dar în dimineața asta mi-au trimis mesaj că se întorc. Poate că deja au ajuns.

— Și ce-i cu asta? Ce-ai împotriva colegilor de apartament? Sunt afurisiți?

Unul dintre ei este.

— E o poveste lungă.

Brenna râde.

— Suntem două străine care călătoresc împreună în mașină. Despre ce am putea vorbi? Despre vreme? Spune-mi de ce nu-ți plac gagicile astea.

— Gagiii, o corectez eu.

— Pardon?

— Colegele de cameră sunt, de fapt, colegi. Trei băieți.

— *Uau!* Spune-mi mai multe! Sunt sexy?

Nu-mi pot stăpâni râsul.

— Foarte sexy. Dar e o situație de rahat. M-am mozolit cu unul dintre ei, de Anul Nou.

— Și care-i problema?

Îmi mușc buza de jos.

— A fost o greșeală. Îmi plăcea mult unul dintre ceilalți doi tipi, dar l-am auzit spunând rahaturi despre mine, și eram supărată, așa că...

— Așa că te-ai răzbunat mozolindu-te cu colegul lui, zice Brenna. M-am prins.

Nu mă judecă deloc, dar tot simt nevoia să mă justific.

— Nu am făcut-o din răzbunare.

Scot un sunet de exasperare.

— De fapt, a fost un sărut foarte reușit.

— Dar nu ai fi avut parte de el dacă n-ai fi fost supărată pe celălalt tip.

— Probabil că nu, recunosc eu.

Încetinesc, pentru că ne apropiem de o intersecție semaforizată.

— Ce rahaturi a zis tipul? întreabă ea, curioasă.

Piciorul îmi tremură pe pedala de frână. Retrăiesc durerea și jena simțite atunci când, ieșind din toaletă, am surprins conversația dintre Fitzy și Garrett, la bar. Nu acel „praf în ochi" m-a supărat, ci faptul că Fitzy înșira toate motivele pentru care nu s-ar întâlni niciodată cu una ca mine.

— I-a spus amicului lui că sunt superficială.

Fața îmi arde.

— A zis că sunt doar o petrecăreață și că n-ar ieși niciodată cu mine.

— Fir-ar să fie!

Brenna își lovește coapsa cu palma, după care adaugă:

— Să-l ia dracu'!

— Exact asta am zis și eu.

— O, Doamne! Și acum ești obligată să locuiești cu ticălosul ăla?

În vocea ei aud empatie autentică.

— E nașpa. Ce rău îmi pare pentru tine!

— Da, chiar e nașpa. Sunt...

Frustrarea mi se înțepenește în gâtlej.

— Normal că m-am înfuriat, îi zic Brennei. Dar sunt și foarte dezamăgită de el.

— Isuse! Parcă ai fi tata.

Își îngroașă vocea, imitându-și tatăl:

— *Nu-s supărat pe tine, Brenna, doar... dezamăgit.* Bleah! Urăsc când îmi zice chestia asta.

Izbucnesc în râs.

— Îmi pare rău. Dar e adevărat. Sunt dezamăgită. Credeam că e un tip de treabă și-mi plăcea. Eram convinsă că o să facă o mișcare... Trimitea niște semnale, pricepi? Și categoric că aș fi făcut mai mult decât doar să mă mozolesc cu el.

Rușinată, îmi feresc privirea.

— Ar fi fost un lucru mare pentru mine. Nu m-am culcat niciodată cu un tip decât după câteva întâlniri. Și chiar și atunci, abia după ce ne-am cunoscut bine.

— Ești o puritană, se amuză ea.

— Hei, oi fi dat eu foc sediului asociației studențești, dar în adâncul meu sunt o fată de modă veche.

Brenna țipă încântată.

— Bun... O să ne întoarcem și la comentariul cu sediul asociației, dar acum să rămânem la subiect! Prin urmare, de obicei nu pui sexul la bătaie decât după ce te asiguri că tipul e OK, dar l-ai fi lăsat pe nemernicul ăsta să ți-o tragă. Doar că el și-a dat arama pe față, și atunci te-ai pupat cu prietenul lui.

— Cam așa.

Îmi amintesc momentul când Hunter Davenport m-a împiedicat să ies din bar. Tocmai îmi făceam loc prin mulțime, spre ieșire. Vorbele spuse de Fitzy lui Garrett fuseseră așa de dureroase, că nu-mi mai păsa de Anul Nou. Dar apoi m-am ciocnit de Hunter, iar el a spus ceva care m-a făcut să râd. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce anume. Apoi, cât ai clipi, numărătoarea inversă a ajuns la ultima secundă, iar Hunter m-a luat în brațe și m-a sărutat.

A fost super. Sărută demențial și, în plus, am simțit că avea scula tare ca piatra, în timp ce se freca de mine. Nu regret că s-a întâmplat. În clipa aia, chiar mi-a plăcut.

Dar atunci nici măcar nu-mi trecea prin cap că voi locui cu tipul ăla.

Dean a pus totul la cale fără să mă consulte. Adevărat, aș fi acceptat cât ai clipi propunerea de-a mă muta în vechea casă a lui Dean. Nu că doar e de un milion de ori mai bine decât să locuiesc în cămin, dar să găsești altă locuință în Hastings ar fi îngrozitor de greu. Poate doar un mic apartament la demisol — dar chiar și acelea au fost închiriate rapid. E greu să găsești unde să stai cu chirie, într-un oraș atât de mic.

Acum singurul inconvenient e că trebuie să locuiesc cu tipul pe care l-am sărutat.

Și cu tipul pe care, la un moment dat, *am vrut* cu disperare să-l sărut.

Al treilea *roomie* al meu e Hollis, dar el este inofensiv; nici nu l-am sărutat, nici n-am vrut s-o fac vreodată.

Brenna mă privește.

— Și voi, alde toți...

— *Alde toți?* o tachinez.

Zâmbește.

— Mama era din Georgia. *Alde toți* e singura expresie sudistă pe care am moștenit-o de la ea.

— *Era* din Georgia? o întreb.

Brenna se întristează.

— Mama a murit când aveam șapte ani.

— Îmi pare rău. Cred că ți-a fost foarte greu.

Viața mea ar fi fost pur și simplu un dezastru, dacă n-aș fi avut-o pe mama. Ea e sprijinul meu.

— Da, mi-a fost greu.

Brenna schimbă iute subiectul:

— În fine. Înainte de Anul Nou știați voi, alde toți, c-o să locuiți împreună?

— Nici vorbă! N-aș fi făcut nimic, cu niciunul dintre ei, dacă aș fi știut. O să fie o situație jenantă. Deja am nevoie de acomodare

ca să locuiesc cu trei băieți, după ce am petrecut doi ani și jumătate într-o casă plină de fete.

— Bine, dar e clar că pentru băieți nu e nicio problemă; altfel, nu te-ar fi lăsat să te muți. Au fost cu toții de acord, nu?

— Sigur.

De fapt, am vorbit despre aranjamentul ăsta doar cu Mike Hollis și am schimbat câteva mesaje cu Hunter, care, din fericire, nu a adus vorba despre sărutul nostru.

Adaug:

— Am discutat cu doi dintre ei. Dar nu și cu Fitz.

Cu coada ochiului, văd capul Brennei răsucindu-se fulgerător în direcția mea.

— Ai spus „Fitz"?

Hopa!

Simt panica răspândindu-mi-se în stomac. Îl cunoaște pe Fitz? Bănuiesc că n-ar fi de neconceput. „Fitz" nu-i un diminutiv răspândit.

Din fericire, mi se oferă ocazia perfectă să schimb subiectul, pentru că am ajuns pe idilica stradă principală din Hastings.

— Cât de drăguț e orășelul ăsta! ciripesc eu, evitând privirea Brennei și prefăcându-mă atentă la magazinele și restaurantele de pe stradă. Ce mișto! Nu știam că are și un cinema.

O minciună. Firește că știu. Mi-a luat doar cinci minute să explorez orașul Hastings și „atracțiile" sale.

— Nu prea ai de unde alege. Are doar trei ecrane, zice Brenna.

Când trecem de piață, ea arată spre un local.

— Mă întâlnesc cu prietenele mele la Della's Diner. Acolo!

Încă nu am fost la Della's, dar am de gând. Pare că e un local cu tematica anilor '50, unde chelneriţele poartă uniforme așa cum vedeai pe timpuri. Am auzit că servesc mii de feluri de tarte.

— Tipul care a vorbit urât despre tine... Numele lui e Fitz?

Fir-ar! Credeam că am făcut-o să uite. Dar vezi să nu!

— Da, recunosc eu. Un diminutiv.

— Diminutiv pentru Fitzgerald? Iar prenumele este Colin? Rahat!

Mijesc ochii la ea.

— Doar nu ești o fostă iubită de-a lui, nu?

— Nu. Dar suntem prieteni. Mă rog, oarecum. E cam greu să fii prieten cu un tip ca Fitzy.

— De ce?

— E genul misterios, puternic, tăcut și așa mai departe.

Face o scurtă pauză.

— Dar nu e genul de om care mănâncă rahat despre o fată. N-ar mânca rahat despre nimeni, de fapt.

Strâng din dinți.

— N-am mințit, dacă asta insinuezi.

— Nici n-am crezut că minți, spune Brenna cu dezinvoltură. Pot să miros un mincinos de la un kilometru, iar tu ești departe de-a fi așa ceva. Nu cred că te-ai fi cuplat cu celălalt tip dacă... Frate! Davenport e celălalt tip? Hunter Davenport, nu? El e cel cu care te-ai pupat?

Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai aiurea. Îmi încleștez dinții și opresc în fața restaurantului, dar las motorul pornit.

— Am ajuns.

Brennei puțin îi pasă că am ajuns. E ca și cum ar vorbi cu ea însăși.

— Da, sigur a fost Hunter. Nu te văd mozolindu-te cu Hollis... E tare enervant. Probabil ți-ar fi șoptit numai porcării.

Oftez.

— Deci îi cunoști și pe Hunter, și pe Hollis?

Brenna își dă ochii peste cap.

— Îi cunosc pe toți. Tatăl meu e Chad Jensen.

Numele nu-mi spune nimic.

— Cine?

— Antrenorul principal al echipei de hochei. Eu sunt Brenna Jensen.

— Antrenorul Jensen e tatăl tău?

— Da. Este...

Rămâne perplexă, cu gura deschisă.

— Ia stai! Zici c-au plecat la schi? Nemernicii! Nu au voie să schieze în timpul sezonului. Tata o să-i omoare, dacă află.

Drace! E vina mea! Când am pomenit despre excursia la schi, nu mă așteptam ca Brenna să știe despre cine vorbesc.

— Și nici nu va afla, îi zic pe un ton ferm. N-o să-i spui nimic.

— N-o să-i spun, mă asigură ea, dar pare distrată.

Stă și se holbează uluită la mine.

— Nu pricep. Cum naiba a ajuns o fată de la Brown, membră într-o asociație de studente, să fie colegă de apartament cu trei hocheiști? Care, că tot veni vorba, sunt burlaci superpopulari, după care umblă toate tipele. Fiecare admiratoare pe o rază de optzeci de kilometri stă cu ochii țintă pe câte un jucător de hochei de la Briar, pentru că. Așa cum se spune, „mai toți ajung în Ligă".

— Sunt prieteni cu fratele meu mai mare. A jucat hochei la Briar, anul trecut.

— Cine e fratele tău? se interesează noua mea cunoștință.

— Dean Heyward-Di Lau...

— Laurentis! mă întrerupe Brenna, cu un icnet. Dumnezeule! Abia acum văd cât de mult semeni cu el. Ești sora lui Dean.

Dau din cap, copleșită de jenă. Sper din tot sufletul că tipa nu e una dintre fostele lui Dean. A fost un mare fustangiu, înainte s-o întâlnească pe Allie. Nici măcar nu vreau să știu câte inimi a zdrobit.

Brenna pălește, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— A, nu, nu-ți face griji! N-am ieșit niciodată cu Dean. Până anul ăsta, nici măcar n-am fost la Briar.

— Nu?

— Nu. Am învăţat doi ani la facultatea de stat din New Hampshire, îmi explică ea. M-am transferat aici în septembrie. Sunt în anul trei, dar e primul meu an la Briar.

Tresare puternic, de parcă poşeta tocmai ar fi muşcat-o.

— Stai o secundă! Îmi vibrează telefonul.

Aştept nerăbdătoare să-şi verifice telefonul. Vreau să aflu mai multe amănunte de la tipa asta... şi cât se poate de repede. Care erau şansele ca, dintre toţi străinii pe care aş fi putut să-i iau cu maşina, să dau peste fiica antrenorului lui Fitzy? Şi poate c-o fi primul ei an la Briar, dar e limpede că ştie foarte multe despre jucătorii pe care-i antrenează tatăl ei — inclusiv despre fratele meu, pe care nici măcar nu l-a întâlnit.

Brenna trimite repede un mesaj.

— Scuze! Prietenele mele voiau să ştie pe unde sunt. Trebuie să plec.

O privesc lung.

— Pe bune? Nu poţi să-mi arunci bomba cu fiica antrenorului şi *să pleci*. Vreau să aflu absolut tot ce ştii despre băieţii ăştia.

Brenna rânjeşte.

— Păi, ce să zic? E limpede că tre' să ne mai vedem. Te-aş invita chiar acum să iei masa cu noi, dar nu vreau să-ţi cânt în strună.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Înseamnă că-i musai să mergi acasă şi să-ţi înfrunţi colegii de apartament. Discută cu ei!

Înşfacă telefonul meu din suportul de pe bord şi-mi zice:

— Îmi trimit un mesaj de pe telefonul tău, ca să ai numărul meu. Vii mâine seară cu mine la meci?

— Care meci?

— Briar joacă împotriva celor de la Harvard. Tata vrea să vin la toate meciurile de acasă şi din deplasare, dacă nu-mi ia mai mult de o oră de mers cu maşina din campus.

— Pe bune? Și dacă ai alte planuri?

— Atunci, îmi taie alocația.

— Faci miș...

— ... mișto de tine? Da. Dacă am treabă, nu merg. Dacă n-am treabă, merg. Nu-mi cere luna de pe cer, iar mie-mi plac hocheiul și băieții drăguți, așa că nu e o povară pentru mine.

— Ai dreptate.

Telefonul ei bâzâie din nou — de data asta, anunță că a sosit mesajul pe care tocmai l-a trimis de pe mobilul meu.

Brenna îmi spune:

— Bun, acum avem avem numărul celeilalte. Punem la cale nunta săptămâna viitoare.

Chicotesc.

— Mulțumesc că m-ai adus!

Coboară din mașină și dă să închidă portiera, dar apoi, pe neașteptate, își strecoară capul în mașină.

— Hei, al cui tricou să-l port mâine-seară? Pe-al lui Fitzy sau pe-al lui Davenport?

Clipește cu nevinovăție.

Mă încrunt și-i arăt degetul mijlociu.

— Nu-i amuzant.

— Ba a fost nostim. O știi și tu. Pe mâine, fată smintită!

O privesc cu invidie cum intră în restaurant. Mi-ar fi plăcut să mănânc plăcintă. Dar Brenna are dreptate: nu pot amâna la nesfârșit ce am de făcut.

E timpul să merg acasă.

7

FITZ

Când oprim pe alee, văd un Audi strălucitor. Umerii mi se încordează. Sper că Hunter nu a observat. Nu mă uit spre scaunul șoferului, să-i evaluez reacția. Sunt sigur că e încântat să vadă mașina lui Summer. Înainte să plecăm în Vermont, mi-am parcat Honda veche în garajul mic. Deci Summer n-ar fi avut unde să parcheze.

Unde mai pui că e un afurisit de Audi.

Hunter oprește Rover-ul în spatele mașinii argintii și ne spune cu voce gravă:

— Rămâne între noi.

— Clar!

Hollis cască și-și scoate centura. A dormit ca un butuc pe bancheta din spate, tot drumul.

— Nu glumesc. Dacă ajunge ceva la urechile antrenor...

— N-o să ajungă, îl asigură Hollis. Excursia asta n-a avut loc. Așa e, Fitz?

Dau solemn din cap.

— N-a avut loc.

Hunter oprește motorul.

— Bun. Dar hai să ne punem de acord cu privire la o variantă, în caz că ne întreabă mâine, la antrenament. Am fost în New Hampshire, cu părinții lui Mike. Ne-am relaxat lângă foc, am făcut baie în jacuzzi, am jucat Monopoly.

— Eu am câștigat, intervine Hollis.

Îmi dau ochii peste cap. Sigur că el trebuie să fie câștigătorul jocului închipuit de Monopoly.

— Ba nu! *Eu* am câștigat, spun cu aroganță. Am cumpărat Promenada și i-am construit opt hoteluri.

— Să ți-o trag! protestează Hollis. Promenada era a mea.

— Promenada nu a fost a nimănui, mormăie Hunter. N-am jucat Monopoly.

Are dreptate. Am schiat. E cel mai prostesc lucru pe care l-am fi putut face, fiind în toiul sezonului. Dar când suntem împreună, Hollis, Hunter și cu mine avem o influență proastă asupra celorlalți. Am crescut toți trei pe Coasta de Est și ne plac sporturile de iarnă, așa că, atunci când Hollis a sugerat să mergem într-o ieșire secretă la schi, a părut mult prea tentant ca să refuzăm.

Însă antrenorul o să turbeze, dacă află. Ca hocheiști, nu trebuie să facem nimic care ne-ar putea pune în pericol integritatea corporală sau sezonul. Prin urmare, un weekend de beție și de schi, în Vermont, e un păcat capital.

Dar uneori trebuie să mai lași loc și distracției, nu?

Nu am acceptat excursia asta ca să amân revederea cu Summer. Pentru că ar fi prea demn de milă și stupid, iar eu nu sunt nici demn de milă, nici stupid.

Și ce dacă s-a mozolit cu Hunter? Tipa nu e genul meu, oricum. Unde mai pui că trebuie să plătesc și mai puțin la chirie, fiindcă locuiește cu noi. E un mare avantaj.

— Deci ne-am pus de acord, da? New Hampshire. Foc, jacuzzi, Monopoly, ciocolată fierbinte.

— Ciocolată fierbinte? strigă Hollis. Ce naiba! Asta răstoarnă cu totul scenariul nostru. Nu-s sigur c-o să-mi pot aminti.

Izbucnesc în râs.

Hunter clatină dezaprobator din cap, uitându-se la noi.

— Voi ați jucat pentru Jensen mai mult timp decât mine. Dintre toți, ar trebui să știți cel mai bine ce se va întâmpla dacă antrenorul află că am chefuit în weekendul ăsta. Și-așa e de rău c-am schiat. Dacă aude c-am avut băutură și iarbă, o să-și iasă din pepeni.

Hollis și cu mine redevenim serioși. Are dreptate. Ultima oară când un jucător a fost prins chefuind, a fost dat afară din echipă. Iar acel jucător s-a întâmplat să fie Dean, care a fumat iarbă la un chef și a picat testul antidrog, a doua zi.

Dar nu-i ca și cum am fi consumat ecstasy. Doar câteva beri, puțină iarbă și ceva slalomuri pe pârtie, pe care probabil că... Bine, e clar că n-ar fi trebui să facem toate astea.

— Hai să intrăm. Nu ne putem lăsa noua colegă de apartament să aștepte.

Hollis e voios din cale-afară. Rânjește cu toată fața.

Hunter coboară din Rover, aruncându-ne o privire sumbră.

— Țineți-vă mâinile acasă! ne previne el.

— Gura! Nu poți să vii cu astfel de pretenții.

— Mai întâi, tipa nu e o bucată de carne. Este colega noastră de apartament.

Hunter ridică o sprânceană și adaugă:

— Dar, dacă vine vorba de ridicat pretenții, eu am întâietate, din moment ce i-am băgat limba-n gură.

Strâng din dinți.

Hollis oftează și bate în retragere.

— Așa e. Mă retrag.

Chicotesc. Mușchii maxilarelor mi se relaxează. Vorbește ca și cum ar fi avut vreo șansă s-o cucerească pe Summer. Hollis e un

tip chipeș, dar e un mascul sadea, ca să nu mai spunem și cât de nesuferit e. O fată ca Summer n-ar ieși niciodată cu el.

— Mulțam! zice Hunter la mișto. Ești foarte generos, Mike. Pe bune! M-ai emoționat.

— Sunt un prieten bun, se laudă Hollis.

Ne apropiem de veranda din față. Observ sclipirea de nerăbdare din ochii lui Hunter. Nu-i de mirare. I-am văzut fața când a sunat Dean și ne-a spus că Summer are nevoie de o locuință. E limpede că Hunter e nerăbdător să repete faza cu pupatul de Anul Nou.

Dar, fiindcă am simț practic, mi-am ignorat sentimentele și l-am avertizat pe Hunter că, indiferent ce-o să se întâmple între el și Summer, nu trebuie să afecteze aranjamentul nostru în ceea ce privește chiria, pentru că acum și numele ei apare în contractul de închiriere. Hunter ne-a asigurat că nu se va schimba nimic.

A zis-o de parcă e convins că *se va întâmpla* ceva între el și Summer.

Mă rog. Nu-mi pasă. Lasă-i să și-o tragă! Eu, unul, am alte lucruri mai bune de făcut.

Îmi potrivesc rucsacul pe umăr și aștept ca Hollis să descuie ușa. Odată ajuns în casă, arunc rucsacul, cu un bufnet, și-mi scot bocancii. Ceilalți doi fac același lucru.

— Scumpo, am ajuns acasă! strigă Hollis.

De sus se aude un hohot de râs.

Pulsul mi se accelerează când pașii ei se apropie de palier. Apare lângă balustradă. Poartă pantaloni de trening și un hanorac cu logoul Universității Briar. Și-a strâns părul într-un coc neglijent.

Ochii lui Hunter se fixează pe ea. Nu e nimic indecent în ținuta lui Summer, dar fata asta s-ar putea îmbrăca într-un sac, că tot ar arăta sexy.

— Hei, bine-ați venit acasă! spune ea, veselă.

— Salut! îi strig eu.

Vocea mea e încordată.

Hunter își scoate geaca și o agață în cuier.

— Blondino, rostește el tărăgănat, mă bucur că ești aici.

Hollis îl aprobă:

— Așa-i!

— Mulțumesc, băieți! Și eu mă bucur că sunt aici.

— Stai așa! Meriți o întâmpinare ca lumea, îi zice Hunter.

Zâmbind, urcă la repezeală scara, câte două trepte odată.

O ia în brațe, iar obrajii ei se colorează în roz.

Îmi feresc privirea, prefăcându-mă ocupat cu agățatul gecii mele în cuier. Nu știu dacă o sărută sau nu, dar Summer e tot îmbujorată când mă uit iar la ea.

— Mă duc să mă schimb, anunță Hunter.

Dispare în camera lui, iar Hollis se duce în bucătărie. Rămânem doar eu și Summer. Urc și eu la al doilea etaj.

Îmi aruncă o privire precaută și întreabă:

— V-ați distrat?

Dau aprobator din cap.

— Da. A fost super!

Face un pas spre ușa deschisă a dormitorului ei.

Trag cu ochiul peste umărul ei și văd un pat perfect aranjat, o pilotă albă și vreo sută de perne aruncate pe ea. Pe podea e un fotoliu-pară roz-neon și un covoraș alb.

Un laptop deschis stă pe un birou mic. Pe timpul lui Dean, biroul ăla nu era acolo.

S-a instalat ca la ea acasă.

Păi, acum asta e casa ei, îmi reamintește o voce lăuntrică.

— Mulțumesc că m-ai lăsat...

Se oprește, apoi se corectează:

— Că ai fost de acord să mă ai colegă de apartament.

Dau din umeri.

— Cu plăcere. Oricum, aveam nevoie de un al patrulea colocatar.

Summer se tot îndepărtează ușor, ca și cum nu vrea să stea aproape de mine. Oare a uitat că de Anul Nou s-a dat la mine fără ocoliș, după care a ajuns să joace hochei cu limba coechipierului meu?

Nu că mi-ar păsa.

— În fine..., zice ea, mai retrăgându-se un pas.

La rândul meu, fac un pas în spate.

— OK. Eu... O să fac un duș. Am avut o ultimă rundă de... ăăă... Monopoly, înainte să plecăm spre casă, și sunt transpirat.

Summer ridică din sprâncene și comentează:

— Nu mi-am dat seama că Monopoly e așa de solicitant.

Din pragul camerei lui, Hunter chicotește.

Vreau să-i arunc o privire ucigătoare, pentru că el e cel care a inventat alibiul cu Monopoly, dar a intrat în camera lui, iar acum e ocupat trăgând pe el un tricou.

Îi dau o replică jalnică.

— Așa cum le jucăm noi, jocurile astea sunt intense.

— Interesant! Abia aștept să jucăm cu toții, împreună. Distracție plăcută la duș, Fitz!

Dispare în dormitorul ei, iar eu mă târăsc într-al meu. Îmi bâzâie telefonul. Mă reped la el, cuprins de ușurare. Am nevoie să-mi distrag atenția, ca să nu mă mai gândesc la cât de jenantă a fost interacțiunea asta.

Mesajul de pe ecran mă face să zâmbesc.

Am rămas blocat la poarta a 3a! Te urăsc, fir-ai tu al naibii!

Nu răspund la mesajul amicului meu, ci îl sun. Morris mi-e partener de joc și prieten bun, iar în prezent testează jocul video la care am lucrat în ultimii doi ani.

— Salut! îmi răspunde imediat Morris. Cum naiba intru în Orașul de Oțel?

Pufnesc în râs.

— Nu-ți zic.

— Dar sunt blocat aici de aseară!

— Aseară ți-am trimis linkul. Faptul că deja ai pornit spre oraș e de-a dreptul impresionant. Azi nu m-am uitat la panoul cu mesaje, dar ultima oară când am făcut-o, niciunul dintre ceilalți care-l testează nu era pe punctul de-a trece de nivelul cu orașul.

— Păi da, pentru că le sunt superior în toate privințele, se laudă Morris. Doar părerea mea contează.

— Și până acum care e părerea ta?

— Jocul ăsta e tare.

Sunt cuprins de entuziasm. Îmi place la nebunie să aud asta, mai ales de la un jucător cu experiență, ca Morris, al cărui canal de *streaming*, pe Twitch, îi aduce o tonă de bani. Da, oamenii plătesc să-l vadă jucând jocuri video online. E foarte priceput. Ca să nu mai zic că e incredibil de amuzant să-l urmărești live, în aventurile lui virtuale.

Nu vreau să mă laud, dar și eu sunt un soi de legendă. Nu joc online, dar fac recenzii de jocuri. Până acum, am făcut chestia asta pentru blogul universității, dar și pentru alte site-uri importante de jocuri. Dar m-am oprit, pentru că-mi mânca prea mult timp, iar eu trebuie să mă concentrez pe propriul meu joc.

Legiunea 48 nu e cel mai complex joc RPG, nu este *multiplayer* și are o acțiune plănuită foarte strict, nu un concept de tip *open-world*. Am un program încărcat, deci mi-e destul de greu să găsesc timp să joc jocuri video, darămite să le mai și proiectez. Totuși, mă pregătesc să candidez pentru un job, la mai multe companii de producție de jocuri video, așa că trebuie să le arăt ce sunt capabil să fac în privința tehnicilor de proiectare. *Legiunea*

48 nu e chiar de calibrul unor jocuri precum *Skyrim* sau *Grand Theft Auto*, dar tot ce trebuie să fac este să le arăt acestor studiouri că nu sunt un amator.

Cea mai mare calitate a mea este că am realizat de unul singur întreaga grafică, plus programarea necesară pentru buna funcționare a jocului. Am început cu schițe, pe urmă le-am desenat digital, după care le-am transpus în 3D. Nu mai știu cât timp mi-a luat să programez totul.

— N-ai dat încă de erori? îl întreb.

— Nu cine știe ce. Când vorbești cu dragonul, în peșteră, dialogul îngheață și pe urmă sare la partea următoare.

OK. Asta-i ușor de reparat. Mă simt ușurat. E nevoie de ore întregi să corectezi toate erorile enervante din etapa alfa a ajocului. Pentru aproape un an, jocul abia dacă putea fi jucat. Prima rundă de testare a scos la iveală o mulțime de erori care-mi scăpaseră. Într-un fel sau altul, în ciuda programului meu încărcat, am reușit să le repar și să fac jocul pe deplin funcțional și pregătit pentru a doua — și ultima — rundă de testare. De data asta, zeci de jucători îl joacă, inclusiv mulți prieteni de-ai mei din facultate.

— Jocul n-a crăpat încă, adaugă Morris, ca să mă încurajeze.

— „Încă"? Bate-te peste gură, frate! Am trimis jocul ăsta la vreo șase companii. Dacă moare...

— Nu a murit deloc, se corectează Morris. Și nici n-o va face. Acum zi-mi cum deschid poarta a treia!

— Nu-ți spun.

— Dar mor de nerăbdare să văd Orașul de Oțel. Trebuie să vorbesc cu vreun oracol? De ce nu pot să găsesc cheia aia?

— Poate că nu ești așa de bun cum crezi, îl iau eu peste picior.

— Să ți-o trag! Bine, nu-i nimic. O să reușesc, și atunci o să te sun, ca să mă dau mare.

Zâmbesc în sinea mea.

— Așa să faci! Ne vedem online, mai încolo. Acu merg la duș.

— Super! *Ciao!*

Mă dezbrac și mă îndrept vesel spre baie. Entuziasmul lui Morris față de jocul meu a reușit să-mi destrame încordarea.

Dar apoi o aud pe Summer râzând în hol, și mușchii mi se încordează din nou.

Mă privesc în oglindă; observ frustrarea din ochi, rigiditatea maxilarului. Expresia mea dură pare și mai dură din pricina tatuajelor: două „mâneci" care-mi acoperă complet brațele și desenul de pe piept, care e doar cu tuș negru. Ăsta s-a mai decolorat puțin. Tocmai de-aia pare și mai cool. Dar nu m-am tatuat ca să mă dau grozav. Sunt pictor. Îmi desenez singur tatuajele și pot folosi orice drept pânză. Inclusiv propria-mi piele.

Dar când am moaca ursuză și barba crescută ca-n junglă și mă uit urât în oglindă, tatuajele mă fac să arăt ca un golan.

Ca să fiu sincer, exact a golan voiam să arăt în timpul liceului, în scurta mea perioadă de rebeliune. Mi-am făcut primul tatuaj — dragonul de pe brațul meu stâng — când hoinăream cu niște amici a căror soluție preferată pentru rezolvarea problemelor implica să împartă pumni. Sau să poarte boxuri. Nu mă înțelegeți greșit. Nu ei m-au bătut la cap să mă tatuez. Pur și simplu cunoșteau un loc unde minorii se puteau tatua fără să ceară permisiunea părinților. Primul tatuaj a fost un soi de sfidare față de ai mei. În clasa a zecea, școala a organizat o expoziție cu lucrările elevilor (inclusiv ale mele). Părinții mei au venit la expoziție, dar s-au ciorovăit încontinuu, în loc să-și susțină fiul. Treceau la pas pe lângă picturile mele, prea ocupați să se certe ca să le privească.

Așa că acel Colin de cincisprezece ani, care se voia a fi un dur, și-a zis: *Bun, voi doi sunteți prea prinși cu hărțuiala ca să-mi lăudați desenele, așa că o să le pun acolo unde o să le și vedeți.*

Pe atunci, consideram tatuajele o prelungire a artei mele, dar nu pot să neg că altul a fost impulsul care m-a împins pe calea tatuajelor.

Umerii mi se încordează când îl aud pe Hunter murmurând. Izbucnesc alte hohote din partea lui Summer.

Se pare că tipul bagă vrăjeală din nou.

8

SUMMER

N-a fost rău. Am reușit să schimb câteva fraze cordiale cu Fitz, fără să-l pocnesc în moaca lui nătângă. Nota zece pentru mine! Doar că mi-e ciudă pentru felul în care vaginul meu a reacționat la moaca lui nătângă.

M-a furnicat.

Vagin idiot!

Urăsc faptul că încă îl consider atrăgător, deși am auzit comentariile lui dureroase la adresa mea.

O bătaie în ușa mea mă smulge din gânduri. Hunter pășește în cameră, aruncându-și trupul puternic și musculos pe patul meu.

— Tre' să trag un pui de somn.

Gura mi se curbează într-un surâs ironic.

— Sigur, simte-te ca acasă!

— Mulțam, blondino!

Îmi face cu ochiul și se face și mai comod, lățindu-se pe spate și punându-și mâinile sub cap.

Uau! Are brațe incredibile. S-a schimbat într-un maiou care-i lasă la vedere bicepșii bine conturați și umerii lați. Iar pantalonii de trening îi atârnă îndeajuns de mult pe șolduri încât zăresc

începutul zonei pubiane. E netedă și bronzată. E la fel de ispititoare ca brațele alea formidabile.

Hunter este sexy și o știe. Surâde când bagă de seamă că-l admir.

Ah, buzele alea! Încă îmi amintesc cum a fost când m-a sărutat. Sărută al naibii de bine. Nu prea agresiv, nici prea nerăbdător. Și nici nu exagerează cu limba.

Mă întreb cum sărută Fitzy.

Ca un nemernic, Summer, spune pe un ton ferm Selena Gomez din mine. *Sărută ca un nemernic.*

Așa e. Pentru că este un nemernic.

— Ce cauți în camera mea, Hunter? îl întreb, sprijinindu-mă de birou.

— Ziceam că e timpul să avem Marea Discuție.

Oftez.

— Bună idee!

— Super! Hai s-o facem.

Fac un gest grațios spre el.

— Bărbații primii!

Pufnește.

— Ce lașă ești!

Pufnesc în râs. Mă salt pe birou.

— Nici măcar nu știu ce-ar fi de spus. Ne-am sărutat. Mare scofală!

Ochii lui negri se plimbă nestingheriți pe picioarele mele dezgolite. E limpede că-i place ce vede, pentru că în privire i se aprinde o scânteie. Îmi amintește oarecum de Logan, prietenul lui Dean, și nu doar pentru că amândoi au părul negru și trupuri bine lucrate. Logan emană energie sexuală. Nu știu cum s-o descriu; are ceva sălbatic și obscen. Hunter emană aceeași vibrație, și nu pot să neg că mă tulbură.

Dar numai pentru că ne considerăm reciproc atrăgători nu înseamnă că e obligatoriu să sărim în pat împreună.

— Summer, știu că am schimbat niște mesaje după noaptea aia, dar am avut senzația că avem mult mai multe să ne spunem. Nu mi-ai zis ce anume...

Tace brusc.

Îmi încrețesc fruntea.

— Ce anume nu ți-am spus?

Se ridică în capul oaselor, trecându-și o mână prin păr. S-a mai tuns de când nu l-am mai văzut, dar a rămas destul de lung încât să-și poată răsfira degetele prin el.

— Voiam să te întreb ce a însemnat.

Mă privește îngrozit, pe urmă adaugă:

— Am devenit cel mai nasol coșmar al meu.

Izbucnesc în râs.

— Scumpule, nu-i nimic! O mulțime de tipi încearcă să găsească un sens în săruturile de Anul Nou.

Îl privesc cu subînțeles.

Hunter geme de frustrare.

— Nu pune sare pe rană, blondino!

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac. În noaptea aia, erai foarte încrezut. Te purtai ca și cum, indiferent ce fată ai săruta la miezul nopții, tipa o să se milogească să-i faci copii.

Scot limba la el.

— Ei, acum care-i ăla care vrea să-mi facă urmași? Tu!

Umerii i se cutremură de râs.

Cobor de pe birou.

— S-a întors roata, comentez eu, cu glas cântat.

Hunter se ridică. E mai înalt decât îmi aminteam — are peste un metru nouăzeci. Ca și Fitz. E adevărat că cei mai mulți hocheiști beneficiază de avantajul înălțimii. În echipa de la Briar e un tip care are doar un metru șaptezeci. Cred că-l cheamă

Wilkins. Odată, l-am auzit pe Dean lăudându-l. Zicea că, deși e mai scund, joacă beton.

— Nu-ți face griji! spune Hunter. Încă nu-mi stă capul la copii.

— Nu? Atunci ce-i în capul tău?

Nu-mi răspunde. Ochii lui negri coboară pe pieptul meu, după care se întorc spre fața mea. Nu port sutien. Categoric că a observat lucrul ăsta.

Pe de altă parte, și eu observ că pantalonii lui de trening par mai umflați în partea din față decât erau cu două minute în urmă.

Când bagă de seamă că am băgat *și eu* de seamă, tușește jenat și încearcă să se ascundă.

Oftez.

— Hunter, sper că n-o să faci așa încât relația asta să devină ciudată.

În obraji îi apar două gropițe ridicol de adorabile.

— Definește „ciudat"!

— Habar n-am. Să fii jenant. Ori să-mi dai târcoale.

Face un pas spre mine.

— Par eu să-ți dau târcoale? zice tărăgănat.

Inima îmi bate mai repede. Drace, cât de fermecător e!

— OK. Ai de gând să te amorezezi de mine? Să-mi scrii poezii și să-mi pregătești micul-dejun?

— Poezia nu e genul meu, îmi răspunde Hunter. Și de gătit, nici vorbă!

Se trage mai aproape, până când fețele noastre se apropie la doi centimetri.

— Dar m-aș bucura să-ți pregătesc cafeaua de dimineață.

— Nu beau cafea, i-o întorc eu, fudulă.

Chicotește, punându-și din nou în valoare gropițele.

— Te lași greu, așa-i?

— În ce fel să mă las? întreb sec. Nu pricep.

Își înclină capul, dus pe gânduri.

— Încă nu știu nici eu, recunoaște Hunter.

Respirația lui îmi gâdilă urechea. Se apleacă spre mine și-mi șoptește:

— Dar abia aștept să aflu.

Apoi îmi mângâie un braț cu vârfurile degetelor. Și, cât ai clipi, se strecoară afară din camera mea.

Noul meu cartier este o mănăstire, în comparație cu sediul Kappa, de la Universitatea Brown. La unu dimineața, singurul sunet care răzbate prin fereastra dormitorului meu este țârâitul greierilor. Nu tu motor de mașină, nu tu muzică, nu tu țipete de fete bete sau urlete de băieți care se încurajează reciproc, la un concurs de băut bere.

Trebuie să recunosc: mi se pare tulburător. Liniștea nu mi-e prietenă. Liniștea te silește să-ți cercetezi mintea, să înfrunți gândurile pe care le-ai dat deoparte în timpul zile sau grijile de care sperai să scapi, sau secretele pe care încerci să le păstrezi.

Nu-mi place să fiu singură cu gândurile mele. De obicei, am în cap o învălmășeală de nesiguranță, îndoială de sine, o brumă de autocritică și o fărâmă de încredere excesivă în mine însămi, în cele mai nepotrivite clipe. Mintea mea e un loc de rahat.

Mă răsucesc și gem, cu capul în pernă. Sunetul e mult prea strident în camera mea ciudat de tăcută. Nu pot să dorm. Mă foiesc și mă zvârcolesc încă de la unsprezece noaptea, lucru care începe să mă scoată din sărite. Am dormit bine cât timp băieții au fost în Vermont. Nu pricep de ce prezența lor aici mi-a schimbat starea.

N-are rost să mă forțez să adorm. Dau la o parte cuvertura și cobor din pat. O să mănânc ceva. Poate că după aia o să reușesc să adorm.

Dat fiind că dorm doar în chiloți, înhață prima haină aflată la îndemână: un tricou alb și subțire care lasă să se întrevadă conturul sfârcurilor și care abia dacă-mi acoperă coapsele. Îl pun pe mine; mă îndoiesc că vreunul dintre colegii mei de apartament e treaz la ora asta, deci n-are cine să mă vadă. Hunter a zis că au antrenament la șase dimineața, deci sigur dorm cu toții buștean.

Dar m-am înșelat. Unul dintre ei e cât se poate de treaz.

Fitzy și cu mine țipăm scurt când dăm cu ochii unul de celălalt, în bucătărie.

— Rahat! exclam eu. M-ai speriat.

— Scuze! Dar și tu m-ai speriat pe mine.

Stă la masă, cu picioarele întinse pe scaunul de lângă el și cu un caiet de schițe în poală.

Încă ceva: nu poartă tricou.

E la bustul gol.

Imaginea asta mă copleșește.

Îmi desprind privirea de pieptul lui gol, dar e prea târziu. În creier mi s-a întipărit deja fiecare detaliu: tatuajele de pe brațe, vârtejul negru de tuș care i se prelungește pe claviculă și se oprește chiar deasupra pectoralilor minunați. Abdomenul lui Fitz e așa de cizelat, de parcă a fost desenat cu o pensulă. Ca și Hunter, e numai mușchi și niciun pic de grăsime, dar, în vreme ce pieptul lui Hunter te îndeamnă să-l apreciezi și stârnește câteva furnicături, al lui Fitzy îmi declanșează un torent de fiori și dorința irezistibilă de a-l atinge.

Vreau să-mi lipesc gura de pielea lui. Vreau să urmăresc cu limba fiecare contur al tatuajelor lui. Vreau să-i smulg caietul de desen și să-l arunc, ca să urc eu în poala lui. Preferabil, cu buzele lipite de ale lui și cu o mână pe scula lui.

Să mă ajute Dumnezeu!

Nu pricep. Fitzy nu e deloc genul de tip care-mi place. Întreaga viață am fost înconjurată de băieți de bani gata, și de asta

am fost atrasă: tricouri în stil polo, fețe bărbierite îngrijit și zâmbete orbitoare. Până acum, nu m-am dat în vânt după tatuaje și chipuri bărboase.

— Nu poți dormi? mă întreabă încet.

Deschid frigiderul și scotocesc după ceva gustos.

— Nu. Nici tu?

— Aș fi putut adormi acum o oră, dar am vrut să termin schița asta, pentru că mâine n-o să am timp de așa ceva.

Aleg niște iaurt și müsli. În timp ce le amestec într-un castron, mă uit la Fitz.

— Ce desenezi?

— Ceva pentru un joc video la care lucrez.

Își închide brusc caietul de schițe, deși nu am încercat să trag cu ochiul.

— A, da! Dean mi-a spus că te ocupi de jocuri. Dar credeam că doar faci recenzii. Le și proiectezi?

— Am proiectat doar unul. Acum lucrez la al doilea, răspunde Fitzy, fără să dea amănunte.

E limpede că nu e un subiect despre care vrea să discute. Ridic din umeri și spun:

— Mișto! Pare interesant.

Mă cocoț pe blat și gust din iaurt.

În bucătărie se lasă tăcerea. Mănânc fără să-l scap din ochi, iar el se uită la mine. E deopotrivă chinuitor de neplăcut și ciudat de plăcut.

Pe limbă îmi stau o mulțime de întrebări. Majoritatea au legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea de Anul Nou.

Chiar nu m-ai vrut atunci? Doar mi-am imaginat că te interesez? Chiar crezi rahaturile alea pe care le-ai spus despre mine?

Dar nu dau glas niciuneia. Refuz să-mi descopăr fie și o fărâmă de vulnerabilitate în fața tipului ăstuia. Nu trebuie să știe cât de mult m-au rănit vorbele lui.

În schimb, îl iau la rost:

— N-ar fi trebuit să mergeți la schi.

Fitzy expiră prelung.

— Așa-i! N-ar fi trebuit.

— Și atunci, de ce ați făcut-o?

— Pentru că suntem idioți.

Zâmbesc, după care mă înfurii pe mine fiindcă am zâmbit la vorbele lui.

— Dacă află, antrenorul nostru o să-și sară din pepeni. Și băieții la fel, dacă stau să mă gândesc. A fost urât din partea noastră, adaugă el. O să fie secretul nostru, bine?

Ăăă...

Îi arunc o privire rușinată.

— Prea târziu.

— Ce vrei să spui?

Tonul i s-a înăsprit.

— Din întâmplare, azi m-am împrietenit cu fiica antrenorului vostru. Și i-am zis despre excursia voastră la schi.

Se holbează la mine și izbucnește:

— Dă-o dracului de treabă, Summer!

Mă apăr numaidecât:

— Când am vorbit la telefon, Hollis nu mi-a spus că e secret.

Fitz clatină din cap, neîncrezător.

— Cum e posibil să te împrietenești cu cineva *din întâmplare*? Și cum de-a venit vorba despre excursia noastră în Vermont? Ți-a spus Brenna dacă o să ne toarne lui taică-său?

— Mi-a promis că o să-și țină gura.

Fitz înjură în barbă.

— N-avem nicio garanție c-o să tacă. Dacă-și pierde cumpătul, Brenna e periculoasă. Nu știi niciodată ce-o să-i iasă pe gură.

— N-o să vorbească, îl asigur. După cum am spus, acum suntem prietene la cataramă.

Buzele lui Fitzy zvâcnesc, ca și cum încearcă să nu izbucnească în râs.

Adaug:

— Mâine merg cu ea la meciul vostru împotriva celor de la Harvard.

— Zău?

— Îm-hm.

Termin de mâncat iaurtul și merg la chiuvetă, să spăl castronul.

— Tipa e de gașcă. Ne înțelegem foarte bine.

Îl aud oftând. Îl privesc peste umăr și întreb:

— De ce oftezi?

— Presimt că tu și Brenna o să intrați în belele. Cred că veți avea o influență groaznică una asupra celeilalte.

Nu mă pot abține. Izbucnesc în râs.

— E posibil, admit eu.

Fitzy oftează iarăși.

— Ba e de-a dreptul probabil.

Râzând, închid robinetul și pun castronul curat în uscător. Inima îmi saltă când aud pașii lui Fitzy în spatele meu.

— Scuză-mă, vreau să iau un pahar, murmură el.

Un braț lung se întinde spre bufet, la câțiva centimetri de obrazul meu.

Mirosul lui îmi gâdilă nările. O aromă lemnoasă amestecată cu un strop de lămâie. Miroase așa de bine!

Îmi șterg mâinile pe un prosop și mă întorc spre el. Respirația i se precipită. Ochii lui întunecați poposesc pe pieptul meu, apoi trec repede la paharul pe care-l ține-n mână.

Ah, am uitat! Se vede tot prin tricoul ăsta. Din cauză că am spălat castronul cu apă rece, acum un minut, sfârcurile mele s-au transformat în mici muguri întăriți. Însă acum îmi împung tricoul din cu totul alt motiv.

Motivul ăsta se numeşte Colin Fitzgerald. Pieptul lui dezgolit este aşa de aproape, că-l pot atinge. Sau linge.

Cred c-am dat de belea. Sunt în continuare atrasă de el. Chiar *prea* mult. N-ar trebui să râvnesc la un tip care are gânduri aşa de urâte despre mine.

Respir pe gură, ca să evit să-i simt iar mirosul, şi mă îndepărtez de blat. Caut cu privirea ceva care să mă distragă, ceva asupra căruia să mă concentrez. Ochii îmi cad pe romanul gros de pe masă. L-a lăsat lângă creioanele de desen.

— Oho!

Vocea mea sună nefiresc de tare. Sper să nu-i trezesc pe Hunter şi Hollis.

— Îmi place seria asta. O citeşti prima oară sau o recitesti?

Fitz nu-mi răspunde. Când îl privesc, surprind o expresie sceptică. Când vorbeşte, îi simt îndoiala în voce:

— Ai citit seria *Vânturi schimbătoare*?

— Primele trei volume. Încă n-am găsit timp pentru volumul al patrulea.

Ridic cartea, care are mai mult de o mie de pagini.

— Am auzit că e mai gros decât celelalte.

— *Sângele dragonului* chiar e de două ori mai mare, spune Fitzy, încă privindu-mă neîncrezător. Nu-mi vine să cred c-ai citit seria!

Strâmb din buze.

— Şi de ce zici asta, mă rog?

— Fiindcă e foarte stufoasă şi...

Tace jenat.

E nevoie de o singură secundă ca să pricep aluzia.

Nu e vorba că-i vine greu să creadă c-am citit cărţile astea.

De fapt, *nu crede* că le-am citit.

Indignarea îmi creşte în piept şi mi se opreşte în gâtlej, ca un nod fierbinte. Păi, chiar aşa: de ce-ar crede? În ochii lui, sunt o

superficială. O fată nătângă, care n-ar putea să înțeleagă o carte așa de stufoasă! Drace! O fi crezând că sunt și analfabetă!

Îmi scapă un mârâit.

— Știu să citesc, ce dracu'!

Tresare.

— Poftim? Dar n-am spus că...

— Și, doar pentru că nu mi-am făcut tatuaje cu dragoni, zâne și elfi, nu înseamnă că nu am voie să citesc cărți *fantasy*...

— Să ai voie? N-am spus...

— ... indiferent cât de *stufoase* ar fi, închei eu, încruntându-mă. Oricum, mă bucur că acum știu ce gândești despre mine.

Cu un zâmbet încordat, arunc cartea pe masă. *Buf!*

— Noapte bună, Fitz! Încearcă să nu stai treaz până dimineață.

— Summer...

Ies din bucătărie înainte să mai adauge vreun cuvânt.

9

FITZ

De regulă, patinatul înainte de meci nu este epuizant, dar în dimineața asta antrenorul vrea să repetăm câteva scheme care — crede el — ne vor ajuta în meciul de diseară. Anul ăsta, echipa celor de la Harvard a fost de neoprit. Au parte de un sezon perfect. Deși n-am spus-o niciodată cu voce tare, cred că, în confruntarea noastră, s-ar putea să fie echipa cea mai bună.

În secret, probabil că și antrenorul gândește la fel, pentru că trage de noi mai mult decât de obicei. Când ies de pe gheață, sunt transpirat din cap până-n picioare. Am părul lipit de frunte și jur că de sub casca mea ies aburi, ca în desene animate.

Antrenorul mă bate pe umăr.

— Te-ai mișcat bine, Colin.

— Mulțumesc, domnule!

— Davenport — i se adresează el lui Hunter —, să-mi arăți că ești la fel de necruțător și-n seara asta, fiule! Să tragi *prin* Johansson, nu pe lângă el. Pricepi?

— Pricep, domnule.

Avem o jumătate de oră la dispoziție ca să facem duș și să ne schimbăm înainte de ședința obligatorie, din sala de proiecție,

unde vom revedea înregistrarea meciului. Va fi primul dintre cele două meciuri împotriva echipei de la Harvard din sezonul acesta, și vrem să fim la înălțime. Pe lângă asta, jucăm în deplasare, așa că va fi foarte greu; dar, dacă îi învingem pe terenul lor, va fi cu atât mai bine.

În vestiar, îmi dau jos echipamentul ud de transpirație și intru în duș. Cabinele sunt separate prin pereți despărțitori și au uși batante, așa că nu ne putem vedea reciproc în fundul gol. Intru în cabina de lângă cea a lui Hollis, deschid robinetul de apă rece și-mi strecor capul sub șuvoi. Jur că încă asud, chiar și sub jetul de apă rece.

— Chiar ne facem că nu observăm că Mike s-a epilat pe piept? întreabă Dave Kelvin, un apărător din anul trei.

Râsetele răsună cu ecou, ricoșând în faianța băii. Îl privesc pe Hollis și ridic dintr-o sprânceană. Am stat cu tipul ăsta îndeajuns de multe ori la duș, la sală, la piscină ca să știu că de obicei are păr pe piept. Dar acum e mai neted decât un fund de bebeluș.

Nate Rhodes, care anul ăsta ne e căpitan, rânjește.

— Te-ai epilat acasă sau la salon?

Hollis își dă ochii peste cap și răspunde:

— Acasă. De ce să plătesc pe cineva ca să facă un lucru pe care pot să-l fac și singur? E o prostie.

Hollis se răsucește către Kelvin și-i zice:

— Uite cine vorbește! Ce-ar fi să mai cobori de pe calul tău de fildeș?

— Din turnul de fildeș, îl corectez eu.

— Da, cum spui tu... Știm cu toții că te epilezi și pe piept, *și* pe spate, Kelvin. Ce retardat ipocrit ești!

Pufnesc în râs. Mă săpunesc. În sfârșit, temperatura mea corporală începe să scadă.

— Nu mă epilez pe spate! protestează Kelvin.

— Ba da. Nikki Orsen te-a văzut. Ai păr pe spate, măgarule!

Nikki joacă pe post de extremă dreaptă, în echipa de hochei de fete a Universității Briar. Este o jucătoare excepțională și o fată uluitoare, dar și o mare gură-spartă. Nu-i indicat să-i spui ceva, dacă nu vrei să se afle.

Nate și doi tipi din anul patru se prăpădesc de râs, iar moaca lui Kelvin se înroșește.

— O omor pe Nikki! declară el.

— Relaxează-te, prințesă! zice tărăgănat Hunter. Toți tipii pe care-i vezi pe Instagram își epilează anumite părți ale corpului.

— Da! Ce-i așa mare scofală? intervine Hollis. Nu-i nicio rușine să te epilezi, dacă ești bărbat.

— Aici, toată lumea se poate simți în siguranță. Noi nu judecăm, spune Nate, cu gravitate.

— Exact! Nu judecăm, întărește Hollis. Cu toții ne epilăm... Sau cel puțin ar trebui s-o facem, dacă ne considerăm *gentlemeni*.

Îmi înghit râsul. Pun săpunul în săpunieră și încep să mă clătesc.

— Pe bune, frate, care-i treaba cu cosmetizarea asta? intervine Matt Anderson.

Asemenea lui Kelvin, Matt joacă în apărare. Anul trecut, amândoi jucau jalnic, dar noul nostru antrenor pentru fundași, Frank O'Shea, a lucrat intens cu apărătorii tot sezonul. A stat cu biciul pe ei până când i-a dat pe brazdă.

— Am o întâlnire după meciul din seara asta, dezvăluie Hollis.

— Și ce? Tipa are ceva împotriva părului de pe piept?

— Îl urăște. Odată, în timp ce presta sex oral, a înghițit un fir de păr pubian și a vomitat direct pe scula iubitului ei. Pe urmă a vomat și tipul. Aproape imediat după aia, s-au despărțit.

Pentru un timp, singurul sunet care se aude în încăpere este curgerea apei.

Apoi izbucnim cu toții în râs.

— Sfinte! E cel mai haios lucru pe care l-am auzit în viața mea! îngaimă Hunter, printre hohote de râs.

— Ți-a spus ea toate astea? se interesează căpitanul nostru.

Stă îndoit de mijloc de atâta râs. Nu-mi dau seama dacă pe față i se scurg lacrimi sau doar apă de la duș.

— Da, confirmă Hollis. Și-a mai zis că nici în ruptul capului n-o să mai facă sex oral, dacă vede că tipul are păr pe corp. Adică pe piept, brațe, picioare. Deci...

Hollis ridică din umeri.

— Ți-ai epilat și brațele, și picioarele? chițăie Nate.

Hunter râde și mai tare.

— Gagicile sunt țăcănite, mormăie Kelvin.

Are dreptate. Fetele chiar sunt puțin duse cu pluta. De pildă, Summer s-a zbârlit la mine, azi-noapte, doar pentru că m-am arătat surprins că a citit *Vânturi schimbătoare*.

Chiar avea impresia că o cred analfabetă?

Pe bune?

Deși... mă rog, dacă privesc scena din punctul ei de vedere, îmi dau seama de ce a avut reacția aia exagerată. Poate că a sunat de parcă presupun că nu e îndeajuns de isteață încât să priceapă seria de romane sau că mințea când a zis că le-a citit.

Dar nu asta am vrut să spun. Cărțile alea chiar sunt greu de citit. Drace! Până și eu, care devorez cărți *fantasy* de ani buni, abia am reușit să le termin. Dacă mi-ar fi dat ocazia să-i răspund, i-aș fi putut spune lucrul ăsta. Și mi-aș fi cerut scuze fiindcă am insinuat că n-o cred.

Însă, așa cum am bănuit, pe Summer scrie „teatru". Dacă m-ar fi lăsat să vorbesc, câteva cuvinte ar fi lămurit totul: *Scuze, n-am vrut să sune așa. Iartă-mă...* În schimb, a ieșit valvârtej din cameră, ca o fetiță îmbufnată.

Înșfac un prosop și mi-l leg iute peste mijloc. *Teatru*, repet în sinea mea. Nu mă interesează teatrul. Niciodată nu m-a interesat, niciodată n-o să mă intereseze.

Și-atunci, de ce nu-mi pot scoate din minte expresia îndurerată de pe chipul ei?

Arena de hochei de la Briar e un vis. Avem echipament de top, vestiare bine aerisite, dușuri ultimul răcnet, o zonă de relaxare, bucătărie, cabinet de fizioterapie, baie cu hidromasaj... de toate. Mai ales sala de vizionare e demențială. Aduce cu o mică sală de cinema; are trei rânduri de mese și scaune uriașe, capitonate, așezate în semicerc. La capătul sălii, antrenorul are echipament audio-video asemănător cu cel al comentatorilor de sport de la televizor; are *input* pentru laptop și un ecran *touch-screen*, pe care se poate scrie. Când subliniază diverse chestii sau notează ceva, totul apare pe ecran.

Mă las să cad în scaunul de lângă portarul nostru, Patrick Corsen.

— Salut!

— Bună!

Se zgâiește la ecran. Pe el e afișat un stop-cadru cu arena de hochei de la Harvard. Pare să fie din meciul de săptămâna trecută — Harvard contra Boston. În ziua aia, Bostonul a fost zdrobit.

Categoric, Harvardul are o echipă de temut. În trecut n-a fost așa, pentru că Briar a avut întotdeauna un program de hochei mai bun. Dar în sezonul ăsta cei de la Harvard sunt pe val, mai talentați ca niciodată. După ce studenții din anul patru au absolvit, în sezonul trecut, băieții mai mici, care nu au avut șansa de a străluci pe gheață, au avut parte de mai mult timp în arenă și au arătat tot ce pot. Harvardul nu se mai bazează doar

pe îndemânarea căpitanului său, ca anul trecut. Jake Connelly e un jucător al naibii de bun, dar nu poate să ducă în spate o echipă întreagă.

— Linia lui Connelly e al dracului de iute, declară Corsen pe un ton sumbru.

— Linia noastră e mai rapidă, îl asigur eu.

Mă refer la mine, la Hunter și la Nate.

— Bine, dar a doua și a treia linie a lor sunt la fel de rapide. Poți spune același lucru despre ale noastre?

Corsen coboară vocea, adăugând:

— Unde mai pui că au o apărare mai bună decât a noastră. Ăia doi — nu-mi mai amintesc cum îi cheamă — sunt teribil de buni când e vorba să țină pucul afară din zona lor. Îi ușurează foarte mult sarcina lui Johansson.

Johansson e portarul echipei de la Harvard și este fenomenal. Corsen are de ce să-și facă griji.

— Kelvin și Brodowski nu sunt așa de puternici, murmură el.

— Ai dreptate, îl aprob eu. Dar Matty este.

Schițez un gest către Anderson, care tocmai scrie un mesaj pe telefonul lui.

Matt și-a îmbunătățit stilul de joc după ce Dean și Logan au absolvit. Acum e golgheterul fundașilor noștri și unul dintre cei mai buni executanți de penaltyuri pe care-i avem. De asemenea, e singurul jucător afro-american din echipă — lucru de care e foarte mândru. Ni s-a alăturat anul ăsta și e nerăbdător să-și facă prezența cunoscută în Liga Profesionistă de Hochei, unde predomină jucătorii caucazieni.

— Adevărat. Matty e un plus, recunoaște Corsen.

S-a mai liniștit puțin, deși încă pare nemulțumit.

Înțeleg de ce e îngrijorat. A semnat un contract cu echipa L.A. Din sezonul viitor, o să joace la ei. Evident că-ți faci griji că echipa care te-a ales o să te vadă cum o dai în bară. De multe ori,

când se întâmplă așa, asta-ți garantează un loc în echipa de rezervă. Deși, ca să fim sinceri, în unele cazuri aceasta e opțiunea mai bună. Exact asta face Logan acum: joacă pentru Providence Bruins și-și dezvoltă abilitățile de joc. Nu suntem toți ca Garrett Graham, care e un superstar înnăscut. Și nu toți jucătorii de facultate sunt îndeajuns de buni încât să treacă la profesioniști.

Antrenorul intră în sala de proiecție și bate din palme.

— Hai să-i dăm drumul!

Nu strigă, dar toți devin atenți. Jensen e genul de om care impune respect. Și e foarte laconic. Dar puținele cuvintele pe care le rostește exercită o putere deosebită asupra celorlalți.

— Priviți-l cu atenție pe puștiul ăsta, ne cere el.

Apasă pe *play*, iar stop-cadrul prinde viață.

Patinatorul care poartă tricoul cu numărul 33 trece în goană peste linia albastră. Antrenorul punea imaginea pe pauză. Trage mai aproape tableta, iar peste două secunde un cerc roșu-aprins încadrează jucătorul.

— Student în anul întâi. Joacă pe post de aripă stângă, spune Jensen. Îl cheamă Brooks Weston.

— E un bătăuș, intervine un coechipier de-al meu.

— Și ce dacă? pufnește Hollis. Avem și noi bătăușii noștri. Îl putem trânti zdravăn.

Chicotim cu toții.

Antrenorul explică:

— Nemernicul ăla are abilitatea uimitoare de a încălca regulamentul pe gheață, fără să fie penalizat. Și se pricepe de minune să atragă minute de pedeapsă pentru adversar. Specialitatea lui e să provoace încăierări. Tipul scapă basma curată, în vreme ce adversarul se alege cu un avertisment sau, mai rău, cu o eliminare.

Începerea e străbătută de un murmur de dezaprobare, deși sunt sigur că și noi am făcut aceeași măgărie, la un moment dat:

ne-am provocat adversarii, pentru a-i face să comită o infracțiune. Dar unii jucători transformă chestia asta în strategie de joc. Antrenorul Jensen nu crede în acest soi de strategii. Dac-ar fi după el, Liga ar trebui să sancționeze mai hotărât asemenea comportamente.

— Indiferent ce înjurături ies pe gura puștiului ăstuia, nu vă lăsați afectați! ne previne Jensen. Ați înțeles?

Ne fixează cu o privire ucigătoare.

— Nu mă tem de un puști bogat, cu gură spurcată, zice Kelvin.

— De unde știi că-i bogat? îl întreabă Hunter, amuzat.

— Prenumele lui e un nume de familie. De regulă, e un semn că părinții lui l-au botezat așa în onoarea vreunui bunic putred de bogat.

— Păi, și prenumele meu e un nume de familie, subliniază Hunter.

— Exact! Iar tu ești putred de bogat! intervine Hollis, pufnind în râs. Drace! Probabil că-l știi pe Wesley Brooke ăsta.

— Brooks Weston, îl corectează cineva.

— Îl cunosc, admite Hunter, iar mărturisirea lui îl face pe Hollis să pufnească din nou în râs. Am jucat amândoi în echipa Școlii Pregătitoare Roselawn. Era cu doi ani mai mare decât mine.

Antrenorul dă aprobator din cap și zice:

— Puștii de la Roselawn sunt o mare bătaie de cap.

— *Tocmai* am spus c-am învățat la Roselawn, protestează Hunter.

— Iar eu mă repet: puștii de la Roselawn sunt o mare bătaie de cap.

Hunter oftează.

Petrecem următorul sfert de oră analizând prima repriză a meciului Harvard contra Boston. Antrenorul are dreptate. Brooks Weston e o afurisită de pacoste. Se poartă foarte agresiv. Scapă de o eliminare de trei minute, din cauză că a lovit un adversar cu

crosa, și aproape că stârnește o încăierare înainte de fluierul final. Weston le aruncă vreo două înjurături jucătorilor din echipa adversă, dar chiar când un jucător din echipa Bostonului e pe cale să sară la bătaie, un coleg îl trage înapoi. Weston rânjește în timp ce iese de pe gheață.

Tipul ăsta nu-mi place.

În a doua repriză, Harvardul începe cu două contraatacuri.

— Anul ăsta șuturile lui Connelly sunt mult mai puternice sau doar mi se pare? întreabă Kelvin, cu ochii la ecran.

— Sunt mult mai puternice, confirmă antrenorul. Pe deasupra, e mai iute. A marcat de fiecare dată când a scăpat pe contraatac în sezonul ăsta. Nu-l lăsați să bage pucul în plasă! Ați înțeles?

Urmează un cor de „Da, domnule".

Și chiar în clipa asta, pe ecran are loc un contraatac precum cel menționat mai devreme. Se vede clar cum Connelly driblează patru adversari, printre care doi fundași care par complet năuciți. E ca în serialul ăla vechi, din anii '90, pe care l-am văzut anul trecut: personajul principal făcea salturi în timp, la întâmplare, nimerind în corpul altora, ca să schimbe istoria. Tipul petrecea primele cinci minute din fiecare episod străduindu-se să-și dea seama unde naiba se află și în corpul cui a aterizat.

Connelly i-a buimăcit pe fundașii ăia. Nedumeriți, își rotesc capetele în dreapta și-n stânga, ca și cum ar fi fost aruncați pe gheață, în toiul unui meci de hochei. Până se dezmeticesc, Connelly a trecut ca fulgerul pe lângă ei și deja a șutat. Pucul țâșnește spre colțul stâng al porții, asemenea unui uligan pescar care plonjează în ocean, după pradă.

Antrenorul pune în stop-cadru mutra frustrată a portarului.

— Frumos șut! spune Nate, invidios.

— Mda, confirmă antrenorul. Nu vreau să văd așa ceva în seara asta, decât dacă vine din partea unuia dintre voi. Ați priceput?

— Am priceput, răspundem cu toții.

Rămânem aici, ca să studiem restul filmării. În vreme ce antrenorul scoate în evidență ceea ce consideră a fi slăbiciunile echipei de la Harvard, suntem numai ochi și urechi. Dacă vrem să-i batem în seara asta, va trebui să profităm de fiecare slăbiciune de-a lor.

10

SUMMER

— Îți vine că crezi că a spus așa ceva?

A trecut o zi întreagă de când m-am intersectat cu Fitz în bucătărie, dar încă sunt furioasă.

— Da, cred, răspunde Brenna pe un ton iritat. Am crezut când mi-ai spus-o prima dată, când mi-ai spus-o a doua oară, iar acum o zici a treia oară, și tot o cred! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vrei s-o lași baltă?

— Niciodată! declar.

Răspunsul ei e un amestec între un geamăt și un hohot de râs.

— Dumnezeule! Ești așa de încăpățânată. Așa ai fost toată viața?

— Da. Sunt încăpățânată și îmi asum chestia asta. Dar știi ce nu-mi asum? Că sunt analfabetă. Știu să citesc!

Exasperată, Brenna ridică privirea spre tavan, ca și cum ar cere ajutorul Cerului. Sau poate că meditează, deși e greu să faci așa ceva într-o arenă plină ochi. În plus, trebuie să fim atente, pentru că am ajuns târziu la meci și a trebuit să stăm într-un sector de tribună ocupat de susținătorii Harvardului. Suntem două puncte negru-argintii care înoată într-o mare de purpuriu.

O mulțime alți fani poartă culorile Universității Briar, dar majoritatea s-au adunat în cealaltă parte a arenei. Deși Brenna m-a tot tachinat ieri pe tema asta, nu purtăm tricourile celor de la Briar. Îmi convine. Deja am primit priviri urâte pentru că eu și Brenna nu purtăm purpuriul echipei Harvard.

— Summer, scumpo, tipul nu ți-a spus că ești analfabetă.

Brenna îmi vorbește pe tonul unui adult care îi explică unui preșcolar cum să deseneze cu acuarele: cu o nerăbdare abia ținută în frâu.

— Dar a sugerat că sunt prea proastă ca să citesc *Vânturi schimbătoare*.

— Toți sunt prea proști ca să citească *Vânturi schimbătoare*! mârâie ea. Tu chiar crezi că toți ăia care se laudă că se dau în vânt după cărțile din serie chiar le-au citit? Nu! Au cinci mii de pagini! Odată, am încercat să citesc primul volum, iar autorul ăla cretin descria un copac pe nouă pagini. *Nouă pagini!* Cărțile alea sunt naspa! Naspa cu N mare!

Zâmbește când bagă de seamă că mă prăpădesc de râs.

— Ăsta a fost discursul meu despre *Vânturi schimbătoare*, glumește ea. Cu plăcere!

Veselia mea nu durează mult.

— Brenna, pur și simplu mi-a vorbit de sus.

— Chiar așa? Nu cumva ai devenit prea sensibilă la orice spune el, din cauză că a zis că ești superficială?

Îmi mușc buza de jos. E adevărat. În ultima vreme sunt exagerat de sensibilă, mai ales în legătură cu Fitz. Doar că... Tot încerc să mă văd prin ochii lui și imaginea care se încheagă nu e una cu care m-aș putea mândri.

Văd o blondă amețită care tocmai a fost dată afară dintr-o asociație studențească și alungată dintr-o alta; o tipă care e mereu sub supraveghere academică, al cărei tată a trebuit să ceară o

favoare ca s-o transfere la altă universitate; o fată al cărei frate a apelat la un prieten ca să-i găsească o locuință.

Văd o fată care o dă mereu în bară.

Îi spun asta și Brennei, dar vuietul mulțimii îi acoperă răspunsul.

Cât timp am stat de vorbă, nu și-a dezlipit ochii de gheață. Brusc, sare în picioare.

— Ești chior, arbitrule? țipă ea. I-a pus piedică!

Un grup de băieți aflat cu câteva rânduri în spatele nostru se amuză de furia ei.

— Hei, nu e vina noastră că jucătorii voștri de rahat nu pot patina fără să se încurce în propriile picioare! zice unul dintre ei, în bătaie de joc.

— Aaa... deci așa?! izbucnește Brenna.

Se răsucește iute spre ei. Îmi înăbuș râsul.

În afară de eșarfa ei argintie, poartă numai negru, ca de obicei. Plus rujul roșu — care, după cum încep să cred, e semnul ei distinctiv. Cu părul negru lăsat liber și cu ochii scânteind, noua mea prietenă arată de milioane. Aduce puțin cu Gal Gadot, actrița care o joacă pe Wonder Woman. De fapt, arată chiar așa cum ar trebui să arate Wonder Woman.

E superbă.

Băieții pe care-i săgetează din priviri amuțesc când văd pe cine au luat peste picior.

— Singurul lucru de rahat pe care-l văd este căcatul pe care portarul vostru tocmai l-a lăsat pe gheață, le-o trântește Brenna.

Pufnesc sonor.

— Ia uitați-vă la tabela de scor, amețiților! Spuneți-mi ce vedeți! plusează ea, arătând spre panoul de deasupra gheții.

Scorul arată 1–0 pentru Briar.

Niciunul dintre băieți nu se uită la tabelă.

— Ține-ți gura! se rățoiește un tip.

— Ține-ți-o tu, i-o întoarce ea. Băieții voștri sunt niște pămpălăi, țipă Brenna. Stau acolo și cerșesc un fault, în loc să-l trateze ca niște bărbați. *Vaaai, nu! Băiatul ăsta rău m-a lovit!*

Amicii tipului se prăpădesc de râs.

— Nu mă face să vin la tine! îl avertizează Brenna, punându-și mâinile în șolduri.

— Nu mă tenta! Nu mă bat cu fete, dar pentru tine aș putea să fac o excepție.

— Nici eu nu dau în bărbați, spune ea, pe un ton dulce. Dar, din fericire, nu văd niciun bărbat prin preajmă. Tu vezi?

— Afurisito...

O trag pe Brenna de braț, silind-o să se așeze, și îi ordon:

— Relaxează-te!

Sunt cât se poate de conștientă de privirile ucigătoare ale celor din jur.

— Sunt niște nemernici, mormăie ea. Iar arbitrul ăla e un ratat! A fost limpede că i-au pus piedică lui Anderson. Ar fi trebuit să dea penalti.

— Dar nu au făcut-o. Dac-o ții tot așa, o să fim luate la bătaie sau date afară de-aici. Așa că hai să trecem peste.

— Să trecem peste? Adică exact ce ar trebui să faci *tu*. În schimb, ești obsedată de replica banală a unui tip.

Strâng din dinți și îi zic:

— E așa de grav că mă deranjează că unul dintre băieții cu care locuiesc are impresia că nu-s decât o fată fără creier? Nimic altceva decât praf în ochi?

— Știi cine altcineva a mai fost considerată praf în ochi? întreabă Brenna. Elle Woods. Și știi ce-a făcut? A urmat Dreptul și le-a arătat tuturor cât de deșteaptă e, iar pe urmă a devenit avocat, și toți o adorau, iar fostul ei iubit de doi bani a încercat s-o recucerească, iar ea l-a trimis la dracu'. Punct.

Îmi vine să zâmbesc. Brenna se referă la *Blonda de la Drept*, deși filmul ăsta nu ar putea fi considerat o paralelă cu viața mea. Eu n-o să studiez Dreptul, în ciuda faptului că toți cei din familia mea au făcut-o. În afară de Dean. El și-a urmat propria cale. S-a hotărât în ultimul moment să renunțe la Drept, pentru că și-a dat seama că vocația lui e să fie antrenor de hochei și să lucreze cu copiii. Dacă ai mei ar fi fost niște snobi bogați și scorțoși, ar fi fost oripilați de faptul că Dean Heyward-Di Laurentis a devenit profesor de sport.

Din fericire, ai mei sunt niște părinți grozavi. L-au susținut pe frate-miu, iar acum Dean mi-a pregătit calea ca să schimb și eu foaia.

Însă deocamdată n-am hotărât ce vreau să fac în viață. Iubesc moda, dar nu cred că vreau să devin designer, iar marketingul de modă nu mă interesează prea mult. Scopul meu este să văd cum se sfârșește cariera mea universitară, înainte să iau hotărârea finală. Iar în anul patru începem stagiatura, așa că o să-mi fac o idee mai clară cu privire la ce-mi place și ce nu.

— Nu contează cum te văd ceilalți, încheie Brenna. Ci cum te vezi tu însăți...

Tace brusc, apoi dă drumul unui torent de înjurături, nemulțumită că echipa de la Harvard a egalat.

— Ei, ce zici de-asta? îi strigă tipul cu care s-a ciorovăit ceva mai devreme.

— Ce zici dacă ți-aș îndesa un măr în fund? i-o întoarce ea.

Dar pare cu gândul aiurea. Privirea nu i se dezlipește de gheață. Pentru câteva secunde, ochii i se umplu de admirație, după care exclamă cu furie:

— Ah! Connelly ăsta! De ce patinează ca fulgerul?!

— E un lucru rău?

— Este, când tipul face parte din echipa adversă.

— Aha! Ups!

E clar că trebuie să studiez lista cu jucătorii de la Briar. Îi știu doar pe Fitz, Hunter, Hollis și pe încă vreo doi pe care i-am cunoscut în Brooklyn, de Anul Nou.

— Deci Connelly e inamicul nostru? mă interesez.

— Normal! Și e periculos. Dacă te trezești față-n față cu el, pe gheață, te termină. Praf te face, dacă e pe contraatac! La fel și nemernicul ăla care-l ține pe Hollis în spatele porții. Îl cheamă Weston. Nici pe el nu-l plăcem.

— Am învățat la aceeași școală ca un tip pe nume Weston. Și el juca hochei.

Capul Brennei se rotește fulgerător spre mine.

— Summer, dacă-mi spui că ești prietenă cu Weston, jur că te pocnesc!

Scot limba la ea.

— Ba n-o s-o faci. E clar că vorbim despre același tip... Ce ciudat! Nu am știut că Weston învață la Harvard. Credeam că e pe Coasta de Vest.

Când surprind privirea ucigătoare a prietenei mele, zâmbesc.

— Fii pe pace! Eu și Weston nu suntem prieteni, dar în liceu mai pierdeam vremea împreună. E amuzant.

— E un bătăuș venit din iad, mă contrazice Brenna.

— Asta nu înseamnă că nu-i amuzant.

— Așa-i, zice ea, fără tragere de inimă. Doar că nu-mi place ideea ca prietenele mele să fie în relații bune cu inamicul.

În glumă, face un gest amenințător, după care declară:

— Sunt cu ochii pe tine, Barbie de Greenwich!

Zâmbind larg, mă aplec și o sărut pe obraz.

— Te iubesc! Ești talismanul meu.

— Prostuță mai ești!

Își îndreaptă din nou atenția asupra gheții.

Să urmărești un meci de hochei te ține cu sufletul la gură. Totul se petrece fulgerător și e foarte intens. Dacă-ți iei ochii de

la gheață chiar și pentru o singură secundă, s-ar putea să descoperi că situația s-a schimbat radical.

Adineauri, Harvard era în atac, iar acum e rândul celor de la Briar. Înaintașii noștri se reped spre terenul advers, dar sunt în ofsaid.

Brenna înjură apăsat.

— Hai, băieți! strigă ea. Adunați-vă!

— Nu poți să te aduni când deja ești PRAF! urlă guralivul din spatele nostru.

Brenna îi arată degetul mijlociu fără să se mai răsucească spre el.

În stânga porții echipei de la Briar are loc o înfruntare. Centru-înaintașii sunt încordați, gata să sară de îndată ce pucul va fi aruncat pe gheață.

— Nate e centru-înaintaș, îmi spune Brenna. La dreapta e Fitz, la stânga e Hunter.

Privirea mea se mută automat asupra lui Fitz. Poartă tricoul cu numărul 55. Nu-i pot vedea fața din cauza vizetei, dar îmi pot imagina că fruntea lui e încrețită de atâta concentrare.

Pucul e aruncat. Nate ajunge primul la el. Îl preia și i-l pasează numaidecât lui Fitz, care-l mânuiește cu măiestrie, fentând doi adversari. E greu de crezut că un tip atât de mare poate fi așa de grațios. Omul ăsta înalt de doi metri pur și simplu zboară pe partea de gheață a celor de la Harvard, iar entuziasmul îi cuprinde pe toți spectatorii îmbrăcați în negru și argintiu.

Pucul a fost proiectat în spatele porții, iar Fitz aleargă după el. Izbește un adversar de mantinelă și oprește pucul cu crosa, după care șutează rapid spre poartă. Portarul îl respinge cu ușurință. Oricum, nu cred că Fitz încerca să înscrie. A vrut să deschidă o portiță pentru Hunter: acesta recuperează pucul și îl trimite spre poartă.

Portarul echipei Harvard îl respinge și de data asta, dar la limită.

Brenna strigă:

— *De ceee?*

— Pentru că suntem mai buni ca voi! îi răspunde nesuferitul aflat cu câteva rânduri mai sus.

Și se întâmplă iarăși: îmi întorc capul pentru o secundă, ca să-l privesc, iar când mă uit din nou la gheață, Briar nu mai are pucul. Un jucător de la Harvard i-l pasează lui Weston, care i-l trimite lui Connelly. Deodată, îmi amintesc de avertismentul Brennei despre ce s-ar putea întâmpla dacă un asemenea jucător ar scăpa pe contraatac.

— După el! îi strig fundașului de la Briar care-l urmărește pe căpitanul echipei Harvard.

Dar nimic nu poate ține pasul cu fulgerul. Connelly e prea iute. Parcă s-a transformat în Neo, tipul din filmul *Matrix*, în scenele alea când se mișcă într-un mod supranatural. Connelly își lasă urmăritorii în urmă.

Brenna scoate un geamăt și nici măcar nu se mai uită. Nu-mi pot ascunde dezamăgirea când pucul zboară pe lângă mănușa lui Corsen.

— GOOOOOOL! urlă o voce în difuzoare.

După câteva secunde, sirena anunță sfârșitul meciului.

Fanii echipei de la Harvard sunt în delir. Briar a pierdut.

După meci, nu părăsim arena imediat. Brenna vrea să-și salute tatăl înainte de a urca în autobuzul echipei și de a se întoarce la Briar. Iar eu vreau să vorbesc cu Brooks Weston.

Îmi amintesc că, în liceu, el dădea cele mai tari petreceri. Părinții mei sunt de treabă, dar nu ne îngăduiau nici mie, nici fraților mei să invităm la noi acasă mai mult de câțiva prieteni. Pe de altă parte, domnul și doamna Weston erau plecați din oraș foarte des, așa că fiul lor avea la dispoziție uriașa reședință a familiei

Weston aproape la fiecare sfârşit de săptămână. Curtea lor din spate era legendară. Fusese proiectată ca o copie a curţii de la Vila Playboy — inclusiv grota. Îmi aduc aminte că m-am sărutat cu vreo doi băieţi în spatele cascadei artificiale.

— Ne vedem în faţă, peste zece minute, spune Brenna. Iar dacă te-ai hotărât să vorbeşti cu duşmanul, cel puţin încearcă să-i smulgi câteva secrete.

— O să mă străduiesc.

Dispare în mulţime. Îmi croiesc drum spre holul de lângă vestiarele echipei. Ajunsă acolo, dau peste câţiva paznici şi o grămadă de fete. Brenna m-a avertizat că, după meciuri, admiratoarele hocheiştilor dau târcoale vestiarului, în speranţa c-o să atragă atenţia vreunui jucător. Îmi amintesc de scena asta de la meciurile fratelui meu.

Îi trimit iute un mesaj lui Weston, bizuindu-mă pe faptul că are acelaşi număr de telefon ca în liceu.

Salut!!! Sunt Summer H.D.L. Am venit aici cu o prietenă. Te aştept în faţa vestiarului.

Vreau să te salut. Mi-ar plăcea să te văd.

I-a scris şi numele meu, pentru eventualitatea în care mi-a şters numărul din agenda telefonului. Deşi n-ar fi avut niciun motiv s-o facă. Nu suntem foşti iubiţi. Nu-i ca şi cum ne-am despărţit urât, după absolvirea liceului.

Hotărăsc să aştept cinci minute. Dacă nu apare, o să mă duc la Brenna.

Dar Weston nu mă dezamăgeşte. Nu trec nici două minute, şi iată-l că vine spre mine, în pas grăbit.

Mă ridică în braţe şi mă roteşte. Sunt sigură că admiratoarele care se holbează la noi în clipa asta vor să-mi vină de hac.

— Supeeer! exclamă Weston. Summer, ce cauţi aici?

Pare bucuros să mă vadă. Trebuie să recunosc: și eu mă bucur să-l văd.

Părul lui blond-murdar e mai lung decât îl purta în liceu. Acum îi vine până aproape de bărbie. Însă ochii lui cenușii sunt la fel de diavolești. Îmi amintesc că aveau o sclipire, ca și cum Weston punea la cale ceva deșucheat. E unul dintre motivele pentru care nu am ieșit niciodată la o întâlnire cu el. Era (și bănuiesc că încă este) destul de imatur. Unde mai pui că se întâlnea cu una dintre prietenele mele, iar conform codului de conduită al prietenelor adevărate, pentru mine Weston era inaccesibil.

— Sunt studentă la Briar, îl anunț, după ce îmi dă drumul.

Îi pică fața.

— Îți bați joc de mine?

— Nu. Am început din semestrul ăsta.

— Parcă învățai la Brown, nu?

— Am învățat.

— Aha... Așa, și ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă.

Weston îmi cuprinde umerii cu un braț uriaș și-mi zice în șoaptă, pe un ton conspirativ:

— Dă-mi voie să ghicesc... Ai petrecut prea mult și ai făcut prostii, iar ăia de la Brown ți-au dat papucii.

Îi arunc o căutătură indignată.

— Nu-mi place deloc că noi doi am fost la același liceu, mormăi eu.

— De ce? Pentru că asta înseamnă că te cunosc prea bine?

Weston rânjește.

Îi răspund cu ranchiună:

— Exact. Dar să știi că nici măcar nu eram la un chef când am făcut prostiile despre care vorbești.

Nu îi zic mai mult. Încă sunt foarte stânjenită de întâmplarea aceea.

Doar părinții mei știu toată povestea. Niciodată n-am fost capabilă să am secrete față de ei. În primul rând, amândoi sunt avocați, adică pot obține informații cu ușurință. În al doilea rând, îi iubesc și nu-mi place să mă ascund de ei. Bineînțeles că nu le spun chiar *totul*, dar nu le-aș putea ascunde un eveniment așa de important precum incendierea sediului unei asociații studențești.

— Nici nu știi cât mă bucur să te văd! spune Weston, îmbrățișându-mă din nou.

E clar: admiratoarele echipei de la Harvard mă urăsc de moarte!

Deodată, un alt jucător se apropie de noi. Privirile jinduitoare și discuțiile șoptite îmi dau de înțeles că majoritatea admiratoarelor îl așteaptă.

— Connelly, ea e Summer, mă prezintă Weston. Am învățat la același liceu. Summer, el e Jake Connelly.

Vedeta care a câștigat meciul pentru Harvard. Frate! *Chiar* că fraternizez cu inamicul. Connelly e tipul pe care Brenna îl urăște.

E teribil de atrăgător.

Amuțesc când mă pierd în ochii lui de un verde-închis — o nuanță cum n-am mai văzut până acum. Și jur că pometii lui arată mai bine decât ai mei. Cu toate astea, înfățișarea lui nu are nimic feminin. Corpul lui e incredibil de bine lucrat. Seamănă cu Clint Eastwood, așa cum era în tinerețe. Tot ce pot să spun e... uau!

Reușesc să mă adun.

— Bună! îl salut, întinzând o mână spre el. Cum să-ți spun? „Connelly" sau „Jake"?

Mă cântărește din priviri. Cred că-i place ce vede. Colțurile gurii i se ridică ușor.

— Zi-mi „Jake", îmi răspunde el.

Îmi strânge mâna.

— Tu și Brooks ați învățat la același liceu?

Nu cred c-am mai auzit pe cineva spunându-i lui Weston „Brooks". Deci ăsta e prenumele lui. Dar până și părinții lui îi ziceau „Weston".

— Da, ne cunoaștem de mult, confirm eu.

— Mergeam la chefuri împreună, îi spune Weston, petrecându-și din nou brațul pe după umerii mei, după care mi se adresează: Ne pregătim să mergem la o petrecere, chiar acum. Vii și tu.

Șovăi.

— Păi, eu...

— Vii cu noi, repetă Weston. Nu te-am mai văzut de vreo trei ani. Trebuie să recuperăm. Dar să nu spui nimănui că înveți la Briar!

Replica asta trezește interesul lui Jake.

— Ești studentă la Briar? mă întreabă Connelly.

— Da. Știu, știu, sunt inamicul vostru.

Mă uit la Weston și-l întreb:

— Unde se ține petrecerea?

— Acasă la un prieten, la vest de Cambridge. N-o să fie tămbălău. Tipii sunt foarte liniștiți.

De la Anul Nou încoace, n-am mai ieșit pe nicăieri, așa că-mi surâde ideea de-a socializa și a bea câteva pahare.

— Am venit aici cu o prietenă.

Weston ridică din umeri.

— Adu-o și pe ea.

— Nu știu dacă vrea să vină. E o fană înfocată când vine vorba de hochei. Ține cu cei de la Briar, iar pe voi vă urăște.

Weston chicotește.

— Nu-mi pasă nici dacă ține cu dracu'. Aici nu suntem în *Bandele din New York*, scumpo. Ne permitem să socializăm cu cei din alte universități. O să-ți trimit adresa într-un mesaj.

Văzând că Jake încă se uită la mine, îl întreb:

— Ești sigur că nu te deranjează dacă vin la petrecere?
— Pentru mine nu-i o problemă.
— Bine. Mă duc să-mi caut prietena și ne vedem acolo.

11

SUMMER

— E o blasfemie! șuieră Brenna, în timp ce ne apropiem de ușa din față a unei case cu exterior din lemn văruit în alb.

Prietena mea se uită cu jale după Uber-ul care tocmai se face nevăzut.

Îmi dau ochii peste cap.

— Hai să intrăm!

Dar Brenna parcă a prins rădăcini în verandă.

— Nu-mi face asta, Summer! se milogește ea.

— Ce anume?

— Nu mă târî în bârlogul Satanei!

— O, Doamne! Și se mai zice că *eu* sunt teatrală!

O trag în direcția ușii.

— Intrăm! Dacă nu-ți convine, asta e!

Nici nu mai sun la ușă. Deși Weston a spus că va fi o petrecere liniștită, când intrăm constat că locul e ticsit de lume. Muzica bubuie așa de tare, încât oricum nimeni n-ar fi auzit soneria.

Fața Brennei are o expresie îngrozită, aproape comică. Spre deosebire de ea, scena asta mă face să zâmbesc. Invariabil, muzica și o mulțime de oameni strânși laolaltă mă înveselesc. La un

moment dat, voiam să lucrez ca planificator de evenimente, dar mi-am dat seama repede că, de fapt, nu-mi place să organizez evenimente, ci să iau parte la ele. Mă bucură să-mi aleg ținuta, să mă machiez și să-mi aleg accesoriile, să-mi fac intrarea și apoi să dau o tură ca să văd ce poartă ceilalți.

Poate că ar trebui să fiu unul dintre oamenii ăia care se duc la evenimente cu vedete și stau pe covorul roșu, admirând ținutele. Tot ce aș avea de făcut ar fi să le vâr invitaților microfonul sub nas și să-i întreb ce haine poartă. Sună chiar mișto! Dar e cam târziu să-mi schimb specializarea cu Radioteleviziune. Ar trebui s-o iau de la capăt. În plus, nu prea sunt interesată să apar pe ecrane.

— Nu-mi place chestia asta. Ia uite ce huidume cu moace încrezute! mormăie Brenna, împungând aerul cu degetul.

Exact în clipa asta, un tip deșirat, cu brațe subțiri care ies la iveală dintr-un tricou inscripționat cu numele Celtics, se izbește cu spatele de degetul ei.

— Hei! Ce naib...

Dar protestul lui piere când se răsucește și dă cu ochii de Brenna.

— A, nu contează, îi spune el. Te rog, *te rog* să mă împungi din nou cu degetul! Împunge-mă toată noaptea!

— Nu. Cară-te! îi ordonă ea.

Tipul îi face cu ochiul.

— Caută-mă după ce bei câteva pahare!

Am rămas cu gura căscată.

— Ce scârbos! Acum chiar că tre' să dispari! îl repede ea.

Eu și Brenna ne îndepărtăm de el. Îi caut pe Weston și pe Connelly în mulțimea invitaților, dar nu-l văd pe niciunul. Știu că Weston a venit deja, pentru că mi-a trimis un mesaj acum zece minute.

O iau pe Brenna de braț și o trag către o încăpere care sper să fie bucătăria.

— Trebuie să beau un pahar, îi spun prietenei mele.

— Iar eu, vreo zece.

O ciupesc de antebraț.

— Nu mai fi așa de teatrală! E doar o petrecere.

— E o petrecere marca Harvard. Sărbătorește o victorie a echipei de la Harvard.

Brenna clatină din cap, mustrător.

— Summer, ești cea mai mare dezamăgire din toate timpurile.

— Amândouă știm că nu-i așa. Sunt grozavă.

În bucătărie suntem întâmpinate de o explozie de râsete răgușite. Insula de bucătărie acoperită cu tot felul de băuturi și cu pahare roșii, de plastic. În jur, o grămadă de oameni — majoritatea băieți. Nici urmă de Weston sau de Jake. Însă băieții ăștia zgomotoși sunt îndeajuns de vânjoși ca să poată trece drept hocheiști.

Cu toții aruncă priviri admirative în direcția noastră. Singurele fete prezente în bucătărie — două blonde drăguțe — mijesc ochii. Cât ai zice pește, trag după ele doi băieți, sub pretextul că vor să danseze. Probabil că sunt iubiții lor. E limpede ca lumina zilei că ne consideră pe mine și pe Brenna o amenințare pentru integritatea propriului cuplu.

Am vești proaste pentru ele: dacă le e *atât* de frică la gândul că iubiții lor o să calce strâmb, probabil că exact asta se va întâmpla. Lipsa de încredere nu prevestește nimic bun pentru relația lor.

Un tip brunet, îmbrăcat într-un hanorac cenușiu, ne aruncă o privire. Zâmbește cu toată gura. Ne strigă:

— Doamnelor, veniți să sărbătoriți cu noi!

Ridică la vedere o sticlă de șampanie.

— Vin spumant? Uau! Voi, băieții de la Haaarvaaad, sunteți așa de sofisticați! rostește Brenna sarcastic.

Dar mă-ndoiesc că vreunul a remarcat sarcasmul ei.

Hanorac Cenușiu înșfacă două pahare goale de pe bufetul din apropiere și le clatină în direcția noastră.

— Haideți încoace! ne îndeamnă tipul.

Brenna se apropie fără tragere de inimă și acceptă paharul. Îmi vorbește peste umăr:

— Nu pot să refuz șampanie.

Îmi rețin un zâmbet. Da, cum să nu! Sunt sigură că s-a apropiat de băiatul drăguț pentru băutură, nu pentru el. Mie mi se pare drăguț. Are păr castaniu și un zâmbet frumos. Și pun pariu că pe sub hanoracul ăla și sub pantalonii cargo se ascunde un corp ferm, ademenitor.

Doamne, ce-mi plac sportivii!

— Tu cine ești? îl întreabă prietena mea.

— Cum adică?

— Ce nume ai pe tricou?

Băiatul zâmbește.

— Aha! Sunt numărul 61. McCarthy.

— Tu ai marcat golul care v-a adus scor egal, în repriza a treia, zice Brenna.

McCarthy se luminează la față.

— Exact!

— Frumoasă lovitură din încheietură!

Hopa! Brenna tocmai i-a făcut un compliment! Se pare că nu sunt singura căreia îi place zâmbetul lui...

— Care-i faza? adaugă Brenna. Nu ești în stare să lovești cu toată puterea?

M-am înșelat.

— Au! exclamă tipul, bosumflându-se în glumă.

Ce mi-o fi venit să cred că Brenna ar lăuda pe bune un hocheist de la Harvard? Totuşi, îmi dau seama că prietena mea se simte mai în largul ei la petrecerea asta. Începe să-şi legene şoldurile în ritmul muzicii care răzbate din sufragerie. Pare mult mai relaxată.

Tocmai dau să iau paharul pe care McCarthy mi-l întinde, când telefonul îmi bâzâie în poşetă. Şi nu se opreşte. Mă sună Hunter.

— Ţine şampania la rece! îi zic lui McCarthy. Trebuie să răspund. Mă apropii de uşă, dar nu ies înainte de a le arunca băieţilor o privire severă.

— Să nu faceţi vreo tâmpenie! îi previn.

— Prietena ta e pe mâini bune, promite McCarthy. Sunt un gentleman.

— E virgin, spune unul dintre coechipierii lui.

McCarthy dă aprobator din cap.

— Aşa-i.

Brenna se uită pieziş la el.

— Pe bune?

— Nu!

Zâmbeşte iar. Frate, are gropiţe! Băiatul ăsta e adorabil.

Când ajung într-un colţişor mai liniştit, răspund la telefon.

— Bună! Ce s-a întâmplat?

— Pe unde umbli, blondino? întreabă Hunter. Credeam că eşti deja acasă.

— După meci, m-am întâlnit cu un vechi prieten. Ne-a invitat la o petrecere.

În sufragerie, cineva dă mai tare muzica, iar tobele şi basul devin asurzitoare. Jur că pereţii încep să palpite, asemenea unor bătăi de inimă. Muzica acoperă răspunsul lui Hunter.

— Ce-ai zis?

— Unde eşti, mai exact?

Îmi dau seama că a intrat la bănuieli.

— În Cambridge. Ți-am spus că m-am întâlnit cu un prieten din liceu. Probabil că-l știi și tu. E Brooks Weston.

Tăcerea care urmează mi se pare acuzatoare.

— Hunter, mai ești acolo?

— Mă iei peste picior? Ești la o petrecere a celor de la Harvard?

— Da. Nu te apuca să-mi ții predici despre fraternizarea cu inamicul! Nu-ți răci gura de pomană. Brenna m-a bătut destul la cap pe tema asta.

— Nu se poate așa ceva! mârâie colegul meu de apartament. Nu poți să sărbătorești cu idioții care ne-au tras-o în seara asta.

— De ce nu?

— De-aia!

Îmi înăbuș râsul.

— Uite cum stă treaba cu sportul, scumpule. Uneori câștigi, alteori pierzi. Ar fi jalnic și prostesc să-i urăști pe jucătorii tuturor echipelor care v-au învins vreodată.

— Noi îi urâm pe cei de la Harvard, zice Hunter cu înverșunare.

— Nici măcar nu sunt adversarii voștri oficiali! Colegiul Eastwood e rivalul vostru!

— Summer, echipele universitare de hochei pot avea mai mulți rivali.

Izbucnesc în râs.

— Ai terminat cu prostiile, Hunter? Am lăsat-o singură pe Brenna, din cauza ta.

Însă, când arunc o privire rapidă în bucătărie, observ că Brenna nu-mi duce deloc dorul. Discută cu McCarthy și chicotește.

Cică „bârlogul Satanei"! Vezi să nu! Se simte excelent, din câte văd.

Hunter e țâfnos, dar într-un fel adorabil.

— Bine, Summer! Am terminat. Ca să știi și tu, voiam să fii aici.

Simt o căldură ciudată în piept. Flirtul cu Hunter mă derutează. Mi-a plăcut să-l sărut, dar acum locuim împreună. Pe deasupra, locuiesc și cu Fitz, de care sunt încă atrasă, deși aș vrea să-i trag o lovitură zdravănă în sculă.

După cum spuneam, e derutant.

— Poți să vii și tu la petrecere, dacă vrei, îi zic.

Hunter pufnește, plin de indignare.

— Să vin în groapa cu foc a lui Scaraoțchi? Niciodată!

Frate! Oare toți suporterii echipei de hochei de la Briar au impresia că Harvard e Infernul lui Dante? Universitatea Harvard este o școală cât se poate de respectabilă, cu o echipă de hochei cât se poate de respectabilă, care tocmai i-a bătut pe cei de la Briar. Veniți-vă în fire, oameni buni!

— Oricum, și noi așteptăm musafiri, adaugă el. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care te-am sunat. Ca să te anunț.

— Bine. Super! Eu...

— În sfârșit! bubuie o voce cunoscută. Unde-ai fost!?

Îi zâmbesc lui Weston. Tocmai a intrat în bucătărie. Când îi arăt telefonul și ridic un deget, ca să-i dau de înțeles că discuția mea va mai dura un minut, Weston ridică din umeri, se răsucește spre coechipierii lui și cere:

— Dați o bere la băiatu'!

— Trebuie să închid, îi spun lui Hunter. Ne vedem acasă.

Mă distrez pe cinste cu Weston. Ne retragem într-o cameră mai îndepărtată de zona sufrageriei. Cred că la un moment dat a fost un salon unde se lua masa. Acum e o a doua sufragerie. Are două canapele, două fotolii și o masă de cafea enormă, din sticlă. Weston s-a așezat într-un capăt al canapelei, iar eu m-am cocoțat

pe brațul ei. Aici, muzica nu se mai aude așa de tare, deci nu trebuie să țipăm ca să ne auzim.

Vorbim despre ce s-a întâmplat cu foștii colegii de școală cu care am pierdut legătura.

În celălalt capăt al încăperii, Brenna pare în largul ei. Stă în poala lui McCarthy. Se vede cu ochiul liber că tipul e-n limbă după ea. Și-a petrecut un braț pe după talia ei, iar cealaltă mână se odihnește pe coapsa ei. Amândoi se uită la telefonul Brennei. I-am surprins de câteva ori sărutându-se și de fiecare dată a trebuit să-mi ascund zâmbetul.

Mai mult ca sigur, o să-i pomenesc Brennei despre chestia asta, mai târziu.

— Prietena ta e mișto rău, îmi spune Weston.

— Da, știu. Și e superamuzantă.

Îmi vine greu să cred că Brenna și cu mine ne-am cunoscut abia ieri. Mă simt ca și cum aș cunoaște-o dintotdeauna.

— Că tot veni vorba de distracție...

Îmi face cu ochiul și se apleacă spre masă. Bate cu degetul în masă, în dreptul unei liniuțe de praf alb. Mă prefac că n-o văd.

M-am aflat în preajma cocainei de mai multe ori decât aș fi vrut. Este substanța preferată la petrecerile puștilor din familii bogate, care au timp să se drogheze și bani de cheltuit pe droguri. Am încercat-o și eu o dată, la un chef, când eram în clasa a noua, dar cocaina nu e de mine. Prefer toropeala plăcută a alcoolului, nu senzația aia frenetică, de parcă ai fi un cablu sub tensiune.

Nu mă miră să-l văd pe Weston trăgând o linie pe nas. Mereu i-a plăcut cocaina. De altfel, majoritatea hocheiștilor de la Școala Roselawn aveau o slăbiciune pentru ea. Dean mi-a spus o dată că jucătorii de hochei și cocaina sunt nedespărțiți. Mă întreb dacă vreunul dintre jucătorii de la Briar cochetează cu substanța asta. Sper că nu.

Weston termină, se freacă la nas și scutură din cap, ca și cum ar vrea să se descotorosească de niște pânze de păianjen.

— Sigur nu vrei?

— Nu e pe gustul meu, îi reamintesc eu, sorbind din bere. Nu ți-e frică de testele antidrog?

Fratele meu a ratat ultimul sezon din cauza unui test antidrog făcut spontan. L-a dat de gol.

— Cocaina iese din organism după patruzeci și opt de ore, scumpo. Ar trebui să fii chiar tâmpit ca să te lași prins.

Își sprijină o palmă pe genunchiul meu, dar gestul lui nu are nimic sexual.

— Îți place la Briar? E mai bine decât la Brown?

— Încă n-au început cursurile, așa că încă nu-ți pot spune. Dar campusul e super.

— Stai la cămin?

— Nu, locuiesc cu câțiva prieteni de-ai lui Dean. Unul dintre ei e Hunter Davenport, vechiul tău coleg de echipă de la Roselawn.

— Pe bune!? Te-ai cuplat cu Davenport?

— Doar platonic.

— Nu există așa ceva.

Sunt pe punctul să-l contrazic, dar simt cum energia din încăpere se schimbă. A apărut Jake Connelly. Tipul arată bine. Ține în mână o sticlă de Sam Adams. Se oprește în dreptul fotoliului din fața canapelei noastre. Băiatul care stă în fotoliu sare instantaneu în picioare, iar Connelly se așază liniștit în locul lui.

Ochii lui verde-închis fug în direcția Brennei. Jake soarbe berea.

Prezența lui o distrage pe Brenna. Se holbează la jeanșii negri ai lui Jake, la tricoul negru Under Armour și la șapca lui inscripționată cu numele Red Sox.

— Salut, Connelly! spune ea sec. Ai jucat bine azi.

Jake o privește lung. În tonul ei nu a fost pic de sarcasm, dar cred că el a simțit că prietenei mele nu i-a fost tocmai ușor să-l laude.

— Mersi! îi zice el.

Soarbe iar din bere.

McCarthy încearcă să-i atragă din nou atenția Brennei. Îi șoptește ceva, dar Brenna nu-l scapă din ochi pe Connelly. Și reciproca e valabilă.

— De unde te știu? o întreabă el, gânditor.

— Hmmm... Poți să auzi huiduielile, când ești pe gheață? De obicei, eu sunt cea care-ți strigă obscenități.

Tipul pare amuzat.

— Gata, știu! Suportera celor de la Briar.

— Ha! Ar vrea ei.

— Stai prin preajma hocheiștilor de la Briar. Te-am văzut.

Prietena mea își dă capul pe spate, cu un gest sfidător.

— N-am încotro. Antrenorul lor e tatăl meu.

Jake rămâne total imperturbabil.

În schimb, McCarthy pălește. Sare în picioare, iar Brenna aproape că plonjează pe mochetă. Dovedind că e totuși un gentleman, o prinde și o așază pe fotoliu.

— De ce nu mi-ai zis?

Furios, se rotește spre Weston și-l ia la rost:

— De ce nu m-ai avertizat?

— Cui îi pasă, frate? Sunt fete de treabă.

— I-am spus despre genunchiul meu paradit! Antrenorul nu avea de gând să-l treacă în raportul de săptămâna viitoare! Dacă tipa mă toarnă lui taică-său?

— Ei și?!

Weston nu e deloc tulburat.

McCarthy continuă:

— Parcă văd că una dintre matahalele de la Briar o să mă lovească în genunchi. *Hopa! A fost un accident...* Și, cât ai clipi, nu mai pot să joc în sezonul ăsta!

— Tata nu face chestii de-astea, îl contrazice Brenna, dându-și ochii peste cap. N-are în echipă de-alde Tonya Harding[1].

Weston pufnește. Connelly surâde, iar asta-l face și mai atrăgător.

— În plus — continuă Brenna —, nu fac parte din CIA. Am de făcut lucruri mai importante decât să spionez o gașcă de jucători de hochei, pentru taică-miu.

McCarthy își mai pierde din avânt.

— Serios?

— Da.

Brenna se ridică din fotoliu.

— În seara asta am venit aici ca să mă relaxez împreună cu prietena mea, să beau ceva și, poate, să mă sărut cu un băiat drăguț.

Expresia lui McCarthy se umple de speranță.

— Încă mai putem să ne sărutăm.

Prietena mea își dă capul pe spate și râde.

— Îmi pare rău, uriașule! Mi s-a tăiat cheful de sărutat când aproape că m-ai aruncat pe podea, din cauză că-s fiica antrenorului echipei Briar.

Doi dintre coechipierii lui râd de se prăpădesc. Bietul McCarthy nu se amuză.

Spre surprinderea mea, Connelly intervine:

— N-o asculta, frate! Tipa oricum n-avea de gând să și-o tragă cu tine.

Brenna ridică din sprâncene.

---

[1] Fostă patinatoare de origine nord-americană. În 1994 a fost implicată într-un incident controversat, când fostul ei soț, Jeff Gillooly, a pus la cale un atac asupra lui Nancy Kerrigan, rivala Tonyei, cu o zi înainte de campionatul național de patinaj artistic. (N. red.)

— Zău? Nu cred că mă cunoşti îndeajuns de bine ca să faci astfel de afirmaţii.

El se zgâieşte la ea. Îşi umezeşte un colţ al gurii cu limba. E grozav de sexy.

— Nu te-ai culca niciodată cu un hocheist de la Harvard, declară el.

Brenna îl priveşte lung, după care cedează.

— Ai dreptate. N-aş face-o nici pentru un milion de dolari.

Apoi se uită în direcţia mea.

— E timpul să plecăm, fată smintită. O să chem un Uber.

E o idee bună. Mă aplec şi-l sărut pe Weston pe obraz.

— Mă bucur că ne-am văzut, îi spun. Şi mulţumesc pentru invitaţie.

— Cu plăcere. Din fericire, o să ne putem vedea mai des acum, că tot eşti în zona Bostonului.

— Categoric!

Mă ridic şi-l privesc pe Jake.

— Noapte bună!

El se mulţumeşte să dea din cap.

— Uberul nostru vine în patru minute, mă anunţă Brenna, cu telefonul în mână.

McCarthy e tot lângă ea. Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Ai putea să mai stai...

Tace şi aşteaptă un răspuns.

Cred că Brenna nu s-ar fi sfiit să facă sex cu el, chiar dacă tipul joacă pentru Harvard. Din păcate, băiatul chiar a dat-o în bară când a reacţionat exagerat.

Brennei i se face milă de el. Îl ia de gât şi-şi lipeşte buzele de obrazul lui.

— Poate în altă viaţă, McCarthy.

Zâmbind strâmb, hocheistul îi trage o palmă peste fund, în joacă.

— OK. O să te-aştept.

În drum spre uşă, Brenna aruncă o privire pătrunzătoare în direcţia lui Jake Connelly. Ochii lui verzi sclipesc amuzaţi.

Ieşim din cameră.

Trei minute mai târziu, eu şi prietena mea suntem pe banchetа din spate a Uberului. Brenna îmi zice:

— Ei, petrecerea n-a fost chiar groaznică.

— Vezi? Ţi-am spus c-o să fie distractiv.

Dar apoi Brenna se încruntă şi gesticulează vehement cu arătătorul.

— Chiar şi-aşa, o să-i zic tatei despre genunchiul lui McCarthy.

Zâmbesc.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

Când aude că la mine acasă se pune de-o petrecere, Brenna decide să rămână la mine. Îmi zice că e mult mai activă noaptea şi că nu poate să pună geană peste geană înainte de trei-patru dimineaţa. Dat fiind că îmi plac petrecerile tot aşa de mult cum îmi plac cizmele Prada, o găzduiesc bucuroasă.

Spre consternarea noastră, invitaţii deja au plecat. Totuşi colegii mei de apartament sunt încă treji. Hollis şi Fitz stau pe canapea, înfruntându-se într-un joc video cu împuşcături. Hunter a aţipit în fotoliu.

Singurele dovezi ale petrecerii sunt zecile de doze de bere goale şi mirosul slab de marijuana care emană dinspre Mike.

— Ieşi naibii de-aici! mârâie Hollis la Fitzy. Nu mă mai încolţi!

— Dacă nu vrei să te găsesc, nu te mai ascunde în depozitul ăla.

Stau în prag. De aici, văd că soldatul din partea de ecran a lui Mike e față în față cu o armă care arată înfricoșător. În partea de ecran a lui Fitzy se vede clar că Hollis a căzut în capcană.

— Care sunt ultimele tale cuvinte? întreabă Fitz.

— N-am învățat niciodată să merg pe bicicletă, zice Hollis.

Fitz izbucnește în râs. Un râs profund și sexy, care izbucnește din pieptul lui musculos... și care piere în clipa în care dă cu ochii de mine.

— Doamne, chiar ai zis ceva nostim! îi spune Brenna lui Hollis și pășește în cameră. Ai spus ceva care m-a făcut să râd. Să râd *cu* tine, nu *de* tine.

Hollis îi aruncă o căutătură severă.

— Ei, salut! Cum a fost la Roma?

— La Roma? se miră Brenna.

— Da.

Privirea lui întunecată se îndreaptă spre mine. Îmi zice acuzator:

— N-am dreptate, Brutus?

Mă întorc spre Fitz, cerând lămuriri:

— Despre ce naiba vorbește?

— *Et tu, Brute*[1], murmură Fitz.

— Davenport ne-a spus unde-ați fost, ne anunță Hollis. Așa că nu încercați s-o faceți pe niznaiul.

— Nici nu aveam de gând, i-o trântesc eu, veselă. Brenna, vrei ceva de băut?

— Bineînțeles.

Din fotoliu, Hunter deschide un ochi.

— Tot ce-a mai rămas e sticla de Fireball, mormăie el, gesticulând spre capătul mesei.

Rămân cu ochii la sticla cu whisky.

---

[1] „Și tu, Brutus?" (în lat., în original) Expresia exprimă șocul descoperirii că ai fost trădat. Se crede că Iuliu Cezar a rostit aceste cuvinte în clipa când prietenul său, Brutus, l-a înjunghiat. Cezar a fost asasinat în anul 44 î.Hr.

— Te interesează o tărie? o întreb pe Brenna.

— Întotdeauna.

Zâmbind, intru în bucătărie, în căutare de pahare mici. Când mă întorc, Brenna s-a cuibărit lângă Fitz. Încearcă să-i convingă pe el și pe Hollis că a fost silită să meargă la petrecerea de la Cambridge.

— A fost groaznic, se văicărește ea.

Las paharele pe masă și-i privesc pe colegii mei de apartament.

— Prostii! S-a distrat de minune! E-n regulă dacă Brenna rămâne peste noapte, da?

Mă întreb dacă era musai să le cer permisiunea.

Hollis flutură nepăsător din mână.

— Sigur că rămâi, îi spune el. Patul meu e și al tău.

Fitz pufnește.

— Of, scumpule! îl ironizează prietena mea. Nu ți-aș atinge patul nici măcar cu o prăjină de doi metri.

— Că tot veni vorba de prăjină..., comentează Hollis, jucând din sprâncene.

— Ține-ți scula în pantaloni, Michael! îl atenționez.

— Ei, hai! Ai milă de el în seara asta! Are nevoie de milă, spune Fitz, trecându-și un braț tatuat pe după umerii ei.

Nu, nu sunt deloc geloasă.

De ce-aș fi?

Îmi feresc privirea și mă concentrez să torn whisky în pahare.

— De ce-ar avea nevoie de mila mea? întreabă Brenna.

— Pentru că s-a epilat peste tot pentru o tipă care i-a tras clapa.

Fitz pare că face eforturi să nu se hlizească.

Din fotoliul lui, pe jumătate adormit, Hunter chicotește. Cred că Hollis nu e singurul care a fumat iarbă în seara asta. De când am venit acasă, Hunter abia dacă s-a mișcat.

Brenna întinde o mână peste trupul masiv al lui Fitz și-l bate pe Hollis pe braț, în chip de consolare.

— O, dragul de el! Scuzele mele, scumpule!

Termin de turnat în pahare. Îl cântăresc din ochi pe Fitz. Poartă jeanși și o bluză cu mâneci lungi. Nu i se vede nicio bucățică de piele.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de epilat ești? mă interesez eu.

Buzele lui Hollis se curbează.

— Vino aici, să afli singură...

De data asta, Fitz se întinde și-i arde una după ceafă lui Hollis.

— Gata, frate! Până și mie începe să-mi fie greață.

Brenna și cu mine ciocnim paharele, le ridicăm la buze și le golim dintr-o suflare. Lichidul cu gust de scorțișoară îmi arde gâtlejul, până în stomac.

— Isuse! gem eu. Mi-a luat foc gura. Am uitat cât de tare e băutura asta.

— Încă unul! cere Brenna. Abia dacă i-am simțit gustul.

Pufnesc în râs și mai torn două pahare.

Le dăm pe gât. Simt privirea precaută a lui Fitz pironită asupra mea. Pun pariu că vrea să-mi țină o predică legată de băutură, să mă sfătuiască s-o las mai moale. Dar își ține gura.

— Aaaașa, pe ăsta chiar că l-am simțit! spune prietena mea.

Brenna s-a îmbujorat. Își scoate puloverul negru, mulat. Rămâne în jeanșii ei *skinny* și într-un maiou dantelat, care abia dacă o acoperă.

Ochii albaștri ai lui Hollis se aprind.

— Vrei să mergem sus? Ca să răspund la întrebarea lui Summer, sunt complet fără păr...

Îmi scapă un chicot. Ca să vezi! Ca și cum asta ar convinge-o.

— Nici gând! îi zice ea, după care pune mâna pe controlerul lăsat deoparte de Fitz. Ce jucăm?

— *Instinct criminal.*

— Mișto! Îl știu. Lasă-mă să joc cu Hollis! Vreau să-i pun creierul pe bigudiuri de vreo două ori.

Hollis rânjește.

— Tot ce am auzit e „vreau să i-o pun". Răspunsul meu este „da". Pune-mi-o, scumpo!

Din păcate pentru el, Brenna reușește să-l împuște în cap — doar în plan virtual — de vreo șase ori. Nu mă dau în vânt să-i văd pe alții jucând jocuri video, așa că studiez lista de melodii Spotify deschisă pe laptopul lui Hollis, întocmesc o listă proprie și petrec următoarea oră ascultând muzică, în vreme ce Brenna se înfruntă cu Hollis și cu Fitz.

Mai bem alte două pahare. Pe urmă, încă două. Hollis insistă că n-are sens să mai lăsăm restul ăla în sticlă.

— Aici suntem la Briar! zbiară el, ca și cum ar juca într-o scenă din *Gladiatorul*. Terminăm întotdeauna ce am început!

Sunt îndeajuns de beată încât mi se pare că vorbele astea au noimă. Golim toți trei sticla. Hunter sforăie ușor în fotoliu, iar Fitz mă privește dezaprobator — sau cel puțin așa cred. Nu-s sigură, pentru că am început să văd dublu.

Iar camera se cam învârte cu mine.

Probabil pentru că și eu mă învârt.

— E timpul să te duci la culcare.

Vocea joasă a lui Fitz bubuie în urechea mea. Se apropie de mine, în timp ce dansez pe o melodie a celor de la Whitesnake, din lista de cântece heavy metal a lui Hollis.

Tocmai sunt în toiul unei figuri care presupune să-mi rotesc părul strâns în coadă. Părul meu îl biciuie peste moacă. Fitz nici măcar nu tresare. Mă apucă de braț, ca să nu cad grămadă.

— Nu-s obosită, zic, dându-i mâna la o parte.

Mă clatin din nou. Fitz mă prinde.

Doar că acum a întins coarda.

Cât ai clipi, mă trezesc în aer. Fitz mă saltă pe un umăr. Deodată, nu văd decât spatele bluzei sale negre. Picioarele mi se leagănă peste pieptul lui lat.

Îl lovesc cu piciorul.

— Lasă-mă jos! Doamne, Fitz!

— Nu.

Îl lovesc mai tare.

— Lasă-mă jos! Brenna, salvează-mă!

— Scumpo, de o oră întreagă te zbânțui de una singură, pe ritmuri de *heavy metal*, o aud spunând.

Fitz mă cară precum un om al peșterii.

— Cred că Fitz are dreptate, zice Brenna. După ce termin jocul ăsta, vin și eu la culcare.

Pentru două clipe, îi întrezăresc mutra amuzată.

Fitz începe să urce scara.

— Pe bune, Fitz! mârâi eu. Lasă-mă *jos*!

— Nu.

Brațul lui e o menghină de fier care-mi imobilizează coapsele.

— Nu glumesc! Nu-s jucăria ta! *Am drepturi!*

Drept răspuns, primesc doar un chicot răgușit.

Nu-mi vine să cred că mă *cară* până la etaj, de parcă aș fi o fetiță de șase ani care și-a depășit ora de culcare și care trebuie izgonită în pătuțul ei cu pisoiași Hello Kitty. Strângând din dinți, îi ard un pumn în omoplat. Nici măcar nu se clintește. Am ajuns la jumătatea scărilor. Încerc altceva: îl ciupesc de deltoizi. Când și manevra asta eșuează, îmi încerc norocul ciupindu-l aproape de șale.

Tresare ca și cum ar fi fost împușcat, după care înjură.

— Încetează!

— Încetez dacă mă lași jos.

Îl ciupesc iar și iar.

Își încordează umerii, încercând să scape de degetele mele.

— Pentru Dumnezeu, Summer! Nu mă mai pișca! strigă el.

— Dar tu ai voie să mă iei pe sus, fără voia mea? îi strig și eu.

Respirăm precipitat amândoi. Simt stropi de transpirație pe ceafă și pe adâncitura dintre sâni. Mă zbat din greu să scap din strânsoarea lui. Fitz ajunge în capul scărilor și o ia spre dormitorul meu. Înjură la fiecare pas, pentru că-i ciupesc fără încetare spatele musculos.

În cele din urmă, mă lasă jos — ceva mai brutal decât ar fi necesar. Cu un bufnet, picioarele mele iau contact cu podeaua.

— De ce strici cheful celorlalți? îl întreb. Și cine ți-a dat dreptul să mă târăști după tine?

Ochii lui căprui mă străpung.

— Ai fost cât pe-aci să cazi și să te lovești cu capul de vreo mobilă. Probabil c-ai fi leșinat.

— Doamne! De ce sunt așa de teatrali toți oamenii din viața mea? Dansam, atâta tot!

— *Eu* sunt teatral? se răstește el.

Reacția lui mă descumpănește, pentru că nu l-am auzit vreodată ridicând vocea.

Fitz continuă:

— Ieri ai luat-o razna fără motiv. M-ai acuzat c-am insinuat că nu știi să citești!

— Pentru că te-ai purtat ca un cretin disprețuitor!

— Iar tu ai reacționat ca o răsfățată.

— Acum te porți ca tata!

— Iar tu reacționezi, în continuare, ca o răsfățată!

Tăcem amândoi, privindu-ne. Strânge din dinți. Tendoanele de pe gâtul lui sunt ca niște cabluri întinse la maximum. Ai crede că e gata să mă pocnească. Dar după câteva secunde, Fitz răsuflă prelung și-și freacă barba.

— Îmi cer iertare pentru ieri-seară, Summer, murmură el. N-am vrut să insinuez că...

Îl întrerup tăios:

— Nu-i nimic.

— Summer...

— Ce-i?

— Vorbesc serios. Nu te consider proastă.

Ce bine! Măcar unul dintre noi nu mă crede nătângă.

Alung acest gând umilitor în cotloanele minții mele aiurite de băutură. Cumva, chiar și beată, știu că nu trebuie să-i dau satisfacția de a-mi vedea nesiguranța.

Îmi proptesc în șolduri pumnii strânși. Fitz continuă să mă fixeze, dar nu cu supărare sau cu frustrare, ci dus pe gânduri. Chiar și acum, când sunt supărată pe el, prezența lui îmi stârnește emoții. Inima îmi bate mai tare. Genunchii mi se înmoaie. Pe șira spinării mele coboară furnicături care mi se adună între picioare. Când Fitz își trece degetele prin părul lui ciufulit, furnicăturile se prefac în dorință pură.

Mă excită la maximum. Vreau să-i simt degetele pe trupul meu.

— Te-am plăcut, izbucnesc eu.

Mâna îi încremenește în păr.

— Poftim?

— Nimic. Las-o baltă! Sunt beată.

Bat în retragere. Fitz nu trebuie să știe că am fost interesată de el și nici că m-a rănit. Să-i dezvălui aceste lucruri ar însemna să recunosc că am auzit cuvintele de batjocură pe care le-a spus la adresa mea.

Pe frunte îi apare o cută.

— Summer...

— Am zis s-o lași baltă! Ai dreptate, e ora mea de culcare. Mulțumesc *foarte* mult că m-ai dus sus, adaug, plină de sarcasm. Te rog să ieși din camera mea!

Șovăie pentru o secundă. Apoi umerii i se ridică și înțepenesc, iar Fitz dă scurt din cap.

— Noapte bună!

După ce iese, dau drumul unui geamăt exasperat.

Fir-ar să fie! Sunt gură-spartă! Nu trebuie să spun orice-mi trece prin minte.

De dimineață, mă trezește un bufnet puternic, urmat de o înjurătură zdravănă.

Am somnul ușor, deci chiar și cel mai mic zgomot mă poate trezi de-a binelea, stârnindu-mi panica. Sar în capul oaselor, cu ochii holbați. Mă uit la telefon. E șapte și jumătate. Și e duminică.

Care dintre colegii mei de apartament face larma asta? Trebuie să aflu, ca să știu pe cine urmează să omor.

Ar face bine să n-o trezească pe Brenna! Am crezut că doarme lângă mine, dar când întorc capul, îmi dau seama că-s singură. Jur că azi-noapte am auzit-o spunând că urcă și ea, ca să se culce.

— La naiba! mormăie cineva.

E vocea Brennei.

Dau la o parte pătura și sar din pat. Deschid ușa de la dormitorul meu, și alte două uși se deschid simultan. Apar Hunter și Fitz, îmbrăcați în boxeri și cu mutre somnoroase.

Rămânem toți trei ca la dentist când vedem din a cui cameră iese Brenna.

Prietena mea înlemnește aidoma unei sălbăticiuni care tocmai a auzit un vreasc trosnind. Poartă doar maioul ei și un bikini negru. Jeanșii îi atârnă pe un braț, iar părul îi este răvășit.

Îmi întâlnește privirea și clatină amenințător din cap.

— Să n-aud niciun cuvânt!

Nici nu cred c-aș fi capabilă să rostesc vreunul.

Am rămas mută de uimire.

Brenna tocmai iese din camera lui Mike Hollis?!

Nu-mi vine să cred.

Hunter deschide gura, dar ea îl reduce la tăcere cu un mârâit:

— Să nu te-aud!

Fitz clatină resemnat din cap, ne întoarce spatele și închide ușa.

— Te sun mai încolo, îmi șoptește Brenna, îndreptându-se spre scări.

Dau din cap, fără un cuvânt.

Câteva minute mai târziu, a plecat. Zgomotul unui motor dă de înțeles că a făcut rost de o mașină.

În cele din urmă, îmi regăsesc glasul:

— Uau!

Spre surprinderea mea, Hunter mă urmează în dormitorul meu și se tolănește pe pat. Se așază confortabil. Mușchii abdomenului i se încordează și se ondulează.

— Incredibil! spune el somnoros.

Mă holbez la el.

— Ai vreun motiv să te trânteşti în patul meu?

— Nu chiar.

Se întoarce pe o parte, împingând în față un picior lung și musculos. Îmi ia în brațe perna și scoate un oftat de mulțumire.

— Noapte bună!

De necrezut! Adoarme în câteva secunde, iar eu nu am destulă energie să-l dau afară. Este prea devreme. Am apucat să dorm doar patru ore.

Prin urmare, fac ceea ce ar face orice fată de douăzeci și unu de ani. Mă culc alături de tipul pe jumătate dezbrăcat care și-a făcut cuib aici.

Hunter își trece un braț pe după mine, trăgându-mă mai aproape. La început, înțepenesc. Apoi mă relaxez, lăsând încordarea să mi se scurgă din corp. A trecut atât de mult timp de când nu am mai dormit lipită de cineva! Și este...

E așa de bine!

12

FITZ

Luni este prima zi din noul semestru. Mă trezesc odată cu găinile. Cerul este o tușă de penel albastru-închis pe o pânză neagră. O geană de lumină începe să sclipească în întuneric. O văd prin fereastra de la bucătărie, în vreme ce aștept să fiarbă apa pentru cafea. Abia aștept cursul de astăzi. Am auzit doar lucruri de bine despre Cinematografie pentru Jocuri. Îmi surâde și cursul de Fundamente ale Animației în 2D.

Am dublă specializare universitară: Arte și Programare. Taică-meu îmi tot ține predici despre chestia asta. Zice că Artele sunt o povară și că ar trebui să mă concentrez doar pe programare. „Computerele sunt viitorul artei, Colin" — iată argumentul lui preferat.

Are dreptate. În zilele noastre, designul grafic are loc mai mult în sfera digitală; oamenii desenează direct pe computerele și pe tabletele lor. E valabil și în cazul meu.

Dar eu sunt de părere că nu-i nimic mai plăcut decât să simt suprafața fermă a blocului de desen sub mână, să aud scârțâitul creionului sau al cărbunelui mișcându-se pe coală. Desenul pe

hârtie și pictura pe pânză îmi par atât de firești, încât nu mă văd vreodată bizuindu-mă doar pe tehnologie ca să fac artă.

Sunt sigur că, în cele din urmă, muzeele vor expune doar ecrane digitale în locul pânzelor, ceea ce mă va transforma într-un dinozaur demodat. Dar gândul ăsta mă întristează.

Cum primul curs al zilei e abia la ora zece, iar antrenamentul începe la opt, am destul timp să monitorizez testele pentru jocul meu. Îmi iau cafeaua în camera mea și mă așez la birou. Sau, așa cum îi place lui Hollis să-i spună, în Centrul Spațial de Comandă.

Echipamentul meu de *gaming* e un pic cam exagerat pentru un simplu student: am trei monitoare HD, o tastatură programabilă, un mouse de *gaming* personalizat și o placă video care costă mai mult decât vreau să recunosc. Dar merită!

Mă întind după căștile negru cu verde, care atârnă de difuzoare, și mi le potrivesc pe urechi. Mă uit la câteva *stream*-uri, după care verific panoul cu mesaje private, pe care l-am proiectat pentru grupul meu de testare. Accesul la joc se face doar pe bază de invitație, drept pentru care cei care joacă *Legiunea 48* sunt cei pe care-i selectez și-i aprob eu. Pe panoul de *chat* văd câteva cereri pentru coduri de trișat. Agasat, îmi dau ochii peste cap. Le sar și caut *usable data*. Scopul acestei versiuni este să repar erorile, astfel încât produsul final să fie pe deplin funcțional.

Nu văd nimic neobișnuit. Sorb din cafea, iar pe ecran se perindă comentarii și întrebări. Nu mă miră să văd așa de mulți jucători online, atât de devreme. Cel mai probabil, nici nu s-au dus la culcare în noaptea asta.

Aud pași pe hol. Mă uit spre ușă. Cineva a intrat în baie și a încuiat ușa. După câteva minute, se aude jetul dușului.

Mă întreb dacă e Summer. Într-un fel, sper că nu e ea și că voi reuși să ies din casă fără s-o văd. Ieri, fiecare interacțiune dintre noi a fost din cale-afară de jenantă. Ca să nu mai spun de seara trecută, când a trebuit să o car pe scări, beată.

Dar fundul ei e mișto indiferent dacă Summer a băut sau nu. Aseară, în timp ce o căram la etaj, mai că-mi ieșeau aburi pe urechi; fundul ăla e incredibil de ferm. Îmi lasă gura apă după el.

Te-am plăcut.

Am tot încercat să nu mă gândesc la cuvintele pe care mi le-a aruncat în față. Era criță când le-a rostit, iar eu nu prea pun bază pe declarațiile făcute la băutură.

De dincolo de ușă răzbat alți pași. De data asta știu sigur cine e: Hollis. Mormăie în barbă că are nevoie urgentă la toaletă.

Dintr-odată, îmi amintesc de Brenna. Ieri, lui Hollis nu-i mai tăcea gura: se tot lăuda că i-a tras-o Brennei, ca și cum ar fi tras biletul câștigător la Loto. Însă nu e departe de adevăr; sunt convins că e prima oară când Brenna și-o trage cu vreunul din echipa noastră. În mod normal, se ferește de noi ca dracul de tămâie. Habar n-am dacă se poartă așa din cauză că nu-i plac hocheiștii sau fiindcă e îndeajuns de isteață încât știe ce ar face antrenorul nostru, dacă ar afla că unul dintre noi a atins-o pe fiică-sa.

Din păcate, spre deosebire de ea, Hollis nu prea e isteț. Și nici nu știe ce-i frica. Nu-i a bună. Dacă antrenorul aude ce s-a petrecut între el și Brenna, o să-l răstignească gol pușcă, pe poarta de hochei, și o să-l ia la țintă cu pucul.

— Heeeeeei!

Țipătul asurzitor străpunge tăcerea din casă. Mai să cad de pe scaun! Sângele îmi îngheață în vene. Sar în picioare și mă reped la ușă.

Creierul meu reacționează fără întârziere.

Summer țipă.

Summer e în primejdie.

Salveaz-o pe Summer!

Cu pumnii strânși, dau buzna în hol, dar mă opresc brusc când ușa de la baie se deschide pe neașteptate. Hollis zboară la picioarele mele, în cel mai neelegant mod. Poartă doar boxeri.

— Nu! zbiară Summer. Nu poți să intri așa în baie, când sunt la duș! E INACCEPTABIL!

Frate!

Summer iese vijelios din baie, cu părul umed și cu apa picurând de pe pielea aurie. Pe brațele ei goale încă are spumă. E clar că prosopul e mult prea mic: partea de sus abia dacă-i acoperă sânii, iar partea de jos abia dacă-i ascunde coapsele. Dacă plușul ăla alb ar aluneca doi centimetri într-o direcție sau în cealaltă, am da cu toții de belea.

Mi se usucă gura. Picioarele ei sunt imposibil de lungi și așa de sexy! Nu mă pot abține să mi le imaginez încolăcite pe după mijlocul meu.

Înghit în sec.

Hollis pare căzut din Lună.

— Voiam doar să mă ușurez, protestează el.

— Eram la duș! urlă ea. Și am încuiat ușa!

— Încuietoarea e stricată.

— Abia acum îmi spui asta!?

Amicul meu se freacă la ochi.

— Nu-i mare scofală, scumpo.

— *Nu* îmi spune „scumpo"!

Ușa de la dormitorul lui Hunter se deschide brusc.

— Ce naiba se petrece aici?

Hunter ridică din sprâncene.

— Ce-ai făcut? mârâie el la Hollis.

— N-am făcut nimic, mormăie Mike.

— A intrat peste mine la duș! îl informează Summer.

— Mă scăpam pe mine! Nu-i ca și cum am intrat *peste tine*!

— Nu asta e problema! exclamă Summer, gesticulând spre ușa de la baie. Vezi încăperea asta?! E sfântă. E un templu, Mike! E menită să fie folosită de o singură persoană. O singură persoană! Așa cum e o celulă pentru un singur deținut.

— Hotărăște-te! Baia e o închisoare sau un templu? întreabă cretinul de Hollis.

— Gura! zbiară ea. Ascultă-mă bine, Hollis! Spre deosebire de tine, eu nu am penis.

— Păi, slavă Domnului că-i așa!

— Hollis..., îi zic pe un ton de avertizare.

Idiotul închide gura imediat.

— *Eu* sunt femeie, continuă Summer.

Degetele ei strâng și mai tare prosopul, ca să-l țină-n loc.

— O femeie care locuiește cu *trei* bărbați! Am dreptul la intimitate. Am dreptul să fac duș fără ca tu să dai buzna peste mine și să-ți fluturi scula!

— Nici măcar nu mi-ai văzut scula, se apără el.

— Nu asta e ideea!

Summer ridică brațele, cu un gest de frustrare.

Și, uite-așa, prosopul ei o ia la vale.

Ah! Dulce Isuse!

Întrezăresc sânii ei plini și albi, cu sfârcuri rozalii. Dar numai pentru o fracțiune de secundă. O fracțiune de secundă incredibilă și chinuitoare. Summer își acoperă pieptul cu un braț. Reușește să prindă prosopul înainte să cadă la podea. Se folosește de cealaltă mână ca să-și acopere partea de jos a corpului.

Hollis arată ca lovit de o cometă.

Ochii lui Hunter mai că-i ies din cap.

Fac eforturi să nu mă uit la ea. Îmi fixez privirea într-un punct oarecare, aflat deasupra capului ei, și vorbesc surprinzător de calm:

— N-o să se repete, Summer. Am dreptate, Hollis?

— Da, da, o asigură el.

Dau aprobator din cap.

— O să reparăm încuietoarea cât mai repede...

— De ce vorbeşti cu tavanul? mă întreabă ea.

Mă silesc s-o privesc în ochi. Adâncurile acelea mari şi verzi nu oglindesc decât nefericire şi stânjeneală. O fi ea teatrală, dar are dreptate. Locuieşte cu trei hăndrălăi, şi are dreptul la intimitate.

— E cea mai naşpa baie din câte-am văzut! se lamentează Summer. N-am niciun loc unde să-mi pun lucrurile. Lumina e de rahat. Nici să mă machiez nu pot. Şi, colac peste pupăză, nu pot nici să fiu singură când fac duş.

— Summer...

Îi rostesc numele pe un ton liniştitor.

Arată ca şi cum e pe punctul de-a izbucni în plâns, aşa că mă apropii cu blândeţe de ea.

N-o atinge! N-o atinge! N-o atinge!

O ating.

Doar vârfurile degetelor mele ăi ating umărul, dar contactul îmi trimite un fior fierbinte pe şira spinării.

— O să repar încuietoarea. Promit!

Trupul i se relaxează. Summer respiră uşurată.

— Mulţumesc.

Face stânga-mprejur şi intră în baie. Ne trânteşte uşa în nas. O secundă mai târziu, porneşte duşul.

Hunter şi cu mine schimbăm o privire rapidă, pe urmă ne întoarcem încruntaţi spre Hollis.

— Ce-i? întreabă el, temător.

— Frate, ai două surori. Cum de nu pricepi regulile băii? îl mustră Hunter. Fitz şi cu mine avem mintea unui puşti de grădiniţă, dar *tot* cunoaştem regulile de bună-creştere, când vine vorba despre baie.

— N-am împărţit niciodată baia cu surorile mele, i-o întoarce Hollis.

Pufneşte nervos şi păşeşte spre camera mea.

— Încotro? îl întreb.

Se încruntă la mine.

— Mă duc la toaleta Regelui Colin. Sau ai prefera să mă uşurez în chiuveta de la parter?

Fac numaidecât o plecăciune adâncă, în semn de bun-venit.

— Baia e a ta, frate!

Aşa cum mă aşteptam, cursul de Animaţie 2D e distractiv. După ce se încheie, ies din sala computerelor împreună cu doi amici de-ai mei: Kenji şi Ray. Dat fiind că jocurile pe computer îi pasionează, ei doi se află în capul listei mele de *tester*-i. Băieţii turuie întruna despre *Legiunea 48*.

— Jocul tău e genial, Fitz, zice Kenji, trăgând fermoarul hanoracului.

Îmi pun fesul şi mănuşile. Ianuarie pare că nu se mai sfârşeşte. Se pare că în fiecare an luna ianuarie este lungă cât o zi de post. Iar pe urmă restul anului trece ca fulgerul.

— E genial, confirmă Ray.

Deschidem uşa. Ne întâmpină o rafală de viscol. După cum ziceam, suntem în ianuarie.

Mă simt entuziasmat.

— N-aţi întâlnit nicio problemă mai importantă la jocul ăsta?

— Niciuna.

Insist:

— Ei, hai! Trebuie să fie ceva.

Coborâm scările, spre trotuarul acoperit de polei. Corpurile de clădire ale Facultăţii de Arte sunt în partea de vest a campusului. Aproape toate amfiteatrele şi sălile de curs care mă interesează sunt situate aici.

— Îți mai zic o dată: n-am găsit nicio problemă, spune Ray.

— Absolut niciuna, confirmă Kenji.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot și văd că mă sună cineva de pe un număr privat. Ridic din sprâncene.

Kenji și Ray sunt încă prinși într-o discuție aprinsă despre jocul meu. Le fac semn că trebuie să plec, iar ei se îndepărtează.

— Vă rog, așteptați să vă fac legătura cu Kamal Jain, îmi răsună în ureche o voce vioaie de femeie.

O clipă rămân nemișcat, după care râd.

— Da, sigur! Bună încercare să...

Dar femeia deja mi-a închis.

Sigur e o glumă. Da, am depus o cerere de angajare pentru un job la Orcus Games, compania de *gaming* cu un profit de un miliard de dolari, condusă de legendarul Kamal Jain. Dar dacă femeia asta chiar lucrează pentru Orcus, mă îndoiesc că-mi va face legătura cu fondatorul și totodată președintele companiei. Ar fi ca și cum Mark Zuckerberg s-ar ocupa de serviciul de clientelă al firmei Facebook.

Tocmai mă pregătesc să închid, când aud o voce.

— Colin, salut! Sunt Kamal. Chiar acum mă uit la CV-ul tău. Colin, n-o să te mint: prima dată, mi-am zis că nu ești potrivit pentru noi.

Pulsul mi se accelerează. Ori am eu halucinații, ori la telefon e chiar Kamal Jain. Am văzut sute de interviuri cu tipul ăsta, deci îi cunosc foarte bine vocea nazală și debitul verbal vertiginos.

— Un hocheist care joacă pentru o echipă universitară... A fost cât pe ce să refuz, dată fiind chestia cu sportul. Vreau să spun că majoritatea sportivilor pe care i-am întâlnit vreodată nu știu nici măcar care e diferența dintre Java și C-Sharp.

Mă bucur că nu stăm față-n față, fiindcă altfel ar vedea cum colțurile gurii mele coboară. M-am săturat până-n gât de stereotipul

àsta cu sportivii! E învechit şi absolut fals. Unii dintre cei mai inteligenţi oameni pe care-i cunosc sunt sportivi.

Dar îmi ţin gura. Doar vorbesc cu Kamal Jain, ce naiba! A creat primul lui joc RPG *multiplayer* când avea cincisprezece ani. L-a scos pe piaţă pe banii lui, după care jocul a urcat rapid în topuri şi a câştigat popularitate. L-a vândut pentru cinci sute de milioane de dolari şi a folosit banii ca să-şi înfiinţeze compania. Iar de atunci încoace, a făcut un purcoi de bani. În industria de *gaming*, o asemenea traiectorie este unică. Pe lângă Kamal, creatorul jocului *Minecraft* e mic copil.

Kamal continuă:

— Dar azi-dimineaţă unul dintre stagiarii mei a venit la mine şi mi-a spus că-i musai să joc jocul tău. Trebuie să-ţi spun, Colin: codarea ta e mai simplistă decât mi-ar plăcea. Pe de altă parte, hai să fim cinstiţi! Din punctul meu de vedere, tot ce nu am codat cu mâna mea mi se pare simplist. Ce m-a atras la jocul tău? În mod clar, grafica! Numai tu te-ai ocupat de ea?

E greu să ţii ritmul cu vorbăria lui Jain, dar reuşesc să-i răspund:

— Da, doar eu.

— Văd că te specializezi în Arte Vizuale.

— Am dublă specializare, îl corectez eu. Arte şi Programare.

— Eşti ambiţios. Îmi place! Ceea ce nu-mi place e chestia cu hocheiul, dar probabil c-ai terminat cu asta, din moment ce ai depus o cerere de angajare la firma mea. Nu ai de gând să treci la profesionişti, după absolvire?

— Nu, domnule.

În urechile mele răsună un râs ascuţit.

— „Domnule"? Renunţă la exprimarea asta chiar acum, Colin! Spune-mi „Kamal" sau „K.J." Prefer K.J., dar spune-mi cum îţi convine ţie. Ia să-mi consult agenda!

Aud foşnet de hârtii.

— Vinerea viitoare voi fi în Manhattan. O să-i spun pilotului să facă mai întâi o oprire la Boston. Ne vedem la Ritz!

— Ne vedem? repet eu, aiurit.

— Mă ocup personal de interviurile cu orice candidat la postul de proiectant. Îmi place să vorbesc față-n față cu ei. Ești pe lista scurtă, împreună cu alți șase candidați. O să ai competiție, mă avertizează el, dar cu o notă de veselie în glas.

Am impresia că-i place să asmută candidații unii împotriva celorlalți.

— Deci ne vedem vineri. OK?

— Bine, răspund numaidecât.

Să lucrez pentru Orcus Games ar însemna să-mi văd visul cu ochii. Compania asta e prima pe lista mea de potențiali angajatori. Mărturisesc că nu mă așteptam să obțin un interviu. Cum spunea și Kamal, voi avea destui rivali. Toți vor să lucreze pentru Kamal Jain, miliardarul care a avut succes pe cont propriu.

— Perfect! Secretara mea o să-ți trimită un e-mail cu detaliile. Abia aștept să te cunosc, omule!

— Și eu.

Încheiem conversația. Clatin din cap, pradă uluirii. Chiar e adevărat? Voi avea un interviu pentru o slujbă, cu Kamal Jain?

Sfinte Sisoe!

Încep să scriu un SMS pentru Morris, dar apoi telefonul îmi sună din nou. De data asta nu mai e un număr privat, ci numărul tatei.

Ca de fiecare dată când mă pregătesc să port o discuție cu el, neliniștea mă cuprinde deodată. Niciodată nu poți ști în ce ape se scaldă ai mei.

— Colin! strigă el, fără ocolișuri.

Tata are un fel de-a vorbi abrupt, fără brizbrizuri și politețuri. Dacă nu-l cunoști pe taică-miu, stilul ăsta de comunicare poate părea grosolan. Iar dacă-l cunoști, tot îți pare necizelat.

— Salut! Ce mai faci? Am un curs care stă să-nceapă, mint eu.

— Nu te reţin mult. Am vrut să-ţi spun că weekendul ăsta o aduc pe Lucille la meciul pe care-l jucaţi acasă. Vrea cu tot dinadinsul să te vadă jucând.

Lucille e noua iubită a tatei. Dar mă-ndoiesc c-o să fie împreună mai mult de câteva luni. Babacul meu schimbă femeile cu o iuţeală impresionantă şi dezgustătoare deopotrivă.

La polul opus, mama pretinde că nu a avut nicio relaţie de la divorţ încoace. Adică de doisprezece ani. În timp ce tata mi se laudă mereu cu cuceririle lui, mama mi se plânge de viaţa ei de femeie singură. Desigur, din punctul ei de vedere, e vina tatei, fiindcă i-a distrus încrederea în oameni — şi, mai ales, în bărbaţi. Iar în opinia lui taică-miu, mama e cea care poartă vină pentru că el schimbă femeile ca pe şosete. Cică nici el nu mai poate avea încredere în femei.

Părinţii mei sunt obositori.

— Bravo! Abia aştept s-o văd.

Evident că mint.

Pentru o clipă, mă gândesc dacă e cazul să-i spun despre interviul meu cu Kamal Jain, dar hotărăsc că mai bine îi anunţ pe ai mei printr-un e-mail. Dacă-i spun unuia înaintea celuilalt, va fi sfârşitul lumii.

— O să fie şi maică-ta la meci?

Rosteşte cuvântul *maică-ta* de parcă ar fi otrăvit.

— Dacă vine, va trebui s-o avertizezi c-o aduc pe Lucille.

În traducere liberă: *Ar fi bine să-i spui, ca să se oftice că mă văd cu alta.*

— Nu vine, răspund eu, bucuros că am dezamorsat bomba.

— Înţeleg. Cred că eşti tare dezamăgit.

În traducere liberă: *Dacă i-ar păsa de tine, ar veni să te vadă jucând, Colin! Eu te iubesc mai mult.*

Îmi înăbuş un oftat de iritare.

— Nu-i problemă. Nici tu, nici mama nu sunteți obligați să veniți la meciurile mele. Trebuie să închid. Ne vedem la sfârșitul săptămânii!

În clipa în care închid, apăsarea pe care o simțeam în piept dispare. Când vorbesc cu ai mei, resimt încordarea în tot corpul.

— Colin, salut!

Când mă răsucesc în direcția vocii, o văd pe Nora Ridgeway apropiindu-se. Anul trecut, Nora a fost la două dintre cursurile mele de Artă, iar semestrul ăsta avem în comun cursul Desen avansat după model. E o fată de treabă. Are două specializări, ca și mine. Arte vizuale și Desing de modă.

Mă bucur mult că am ocazia să-mi distrag atenția de la conversația cu tata. De fiecare dată, e nevoie de câteva minute pentru ca încordarea cauzată de discuțiile cu ai mei să dispară.

— Bună! îi răspund. Avem curs împreună abia la două. Știi asta, nu?

Nora zâmbește.

— Nu-ți face griji! Știu. Peste zece minute începe cursul de Istoria modei. Te-am văzut aici și am vrut să te salut.

Din gură îi ies aburi.

— Ți-ar trebui o căciulă, îi zic, băgând de seamă că are vârfurile urechilor roșii.

— Ei, mă descurc și fără.

Îmi dau seama de ce nu vrea să-și acopere părul. Are o tunsoare *pixie*. Părul ei e negru ca pana corbului, cu excepția vârfurilor, care sunt roz-deschis. Are un aer boem și relaxat. Îmi place chestia asta. Unde mai pui că are și tatuaje! Pentru mine, e un mare plus.

— Cum a fost la cursul de Animație? se interesează ea. Prietena mea Lara merge și ea la cursul ăsta și e foarte entuziasmată.

Îi zâmbesc.

— A fost super. Îți garantez că e mult mai mișto decât Istoria Modei.

Nora îmi împunge ușor brațul.

— S-o crezi tu! Hainele sunt mult mai interesante decât computerele.

— Nu prea cred.

— Iar cursul ăsta e ținut de o *legendă*.

Ochii ei cenușiu-deschis sclipesc în soarele iernii.

— Ne predă Erik Laurie.

Privirea mea nedumerită o face să râdă.

— A fost redactor de modă la *Vogue*, la *GQ*, la *Harper's Bazzar*. Și este cofondator și fost redactor-șef la *Italia*, *cea* mai inovatoare revistă de modă pentru bărbați. E un fel de versiune masculină a Annei Wintour.

Pentru mine, toate informațiile astea nu înseamnă mare lucru.

Nora îmi explică:

— Anna Wintour e edactor-șef la *Vogue*. O zeiță! E idolul meu. La fel și Erik Laurie. predă două cursuri la Briar anul ăsta și, în plus, coordonează parada de modă de la sfârșitul anului. Sunt superentuziasmată. O să învățăm *atât* de multe de la el!

Mă întreb dacă și Summer are cursul ăsta. Nu-mi pot aminti dacă s-a specializat în Design vestimentar sau în Marketing. Oricum, cursul de Istoria modei se potrivește cu oricare din specializările astea.

Când vorbești de lup....

Pe aleea acoperită cu pietriș apare Summer. Poartă un palton până la genunchi și un fular roșu, gros, trecut peste păr și în jurul gâtului. Se oprește din mers când mă vede. În clipa când ni se întâlnesc privirile, îmi amintesc cum a alunecat prosopul ăla minuscul de pe trupul ei adorabil. Secunda în care i-am întrezărit sânii uzi și goi. O ispită fugară, dar de ajuns ca să-mi provoace o erecție.

Nu o salut. Aștept să mă salute ea. Însă n-o face. Trec câteva secunde. Apoi Summer se încruntă la mine și-și vede de drum. Nu știu dacă e cazul să mă simt jignit sau rușinat. Poate c-ar fi trebuit s-o salut eu primul.

— O cunoști? mă întreabă Nora.

A băgat de seamă că eram cu mintea în altă parte. Așteaptă răspunsul meu, privind bănuitoare în urma lui Summer.

— Da, e sora unui prieten, spun eu vag.

Hotărăsc să nu-i destăinui că suntem *roomies*, fiindcă așa ar fi pornit o conversație pe care nu am chef s-o port acum.

Nora se relaxează.

— Bine. În fine, trebuie să plec. Poate ar fi timpul să ieșim să bem ceva împreună, așa cum de un an de zile tot zicem c-o să facem.

Izbucnesc în râs.

— Da, ar fi bine.

Eu și Nora ne-am propus să ieșim împreună încă de anul trecut, la cursul de Teoria culorilor, dar programul meu e prea încărcat ca să-mi permit să ies la întâlniri. Pentru o vreme, am conversat în scris, pe telefon. Iar când am avut, în sfârșit, o seară liberă, Nora deja se întâlnea cu alt tip.

E limpede că acum e din nou singură.

— Mai ai numărul meu? mă întreabă.

— Da.

Vestea pare s-o bucure.

— Ce zici dacă ne-am vedea mâine-seară, la Malone's? Dă-mi un mesaj în cursul zilei de mâine, ca să stabilim.

— Perfect!

— OK. Ne vedem mâine.

Mă strânge scurt de braț și grăbește pasul spre clădirea în care a intrat și Summer, adineauri.

Se pare că mâine-seară am o întâlnire.

13

SUMMER

Mă așez pe locul meu, în amfiteatrul unde se ține cursul de Istorie a Modei, și îmi reamintesc că sunt adepta feminismului. Trăim într-o societate în care prea multe femei se dușmănesc între ele, în loc să se înțeleagă. Mi se pare absurd. Trebuie să ne sprijinim unele pe altele, să arătăm viitoarelor generații de fete cât de important este să ținem rândurile strânse. Altădată, aveam un scop comun și un dușman comun. Am dat foc la sutiene și am luptat pentru dreptul de a vota.

Acum ne criticăm pe rețelele de socializare și o condamnăm pe femeia cu care ne înșală bărbatul nostru.

Nu mă consider o feministă radicală. Nu cred că bărbații sunt niște demoni veniți din iad și că ar trebui alungați din societate. Bărbații au o mulțime de lucruri bune de oferit lumii. De pildă, sculele lor sunt fabuloase.

Însă, pe de altă parte, ar fi foarte bine dacă am manifesta puțină solidaritate feminină, așa cum făceam pe vremuri.

Dar știu ce ne împiedică: invidia. Suntem prea invidioase una pe alta, iar invidia este zdrobitoare. Ne împinge să vorbim și să ne comportăm în feluri de care ne rușinăm în secret. Cel puțin

așa sunt eu. Regret aproape toate lucrurile pe care le-am spus și le-am făcut din invidie. La rândul meu, am fost ținta invidiei altor fete. Unele m-au pizmuit pentru cum arăt. Altele s-au temut c-o să mă port ca o scârbă cu ele tocmai din cauză că arăt bine, așa că m-au atacat de la bun început.

În ciuda acestor lucruri, mereu m-am străduit să fiu cu zâmbetul pe buze și să mă port amabil cu toată lumea, chiar și cu cei care mă urau. Ironia sorții e că, în liceu, o mulțime de fete care mă detestau mi-au devenit bune prietene când și-au dat seama că nu le amenințe în niciun fel.

Da, sunt adepta fetelor puternice, care se descurcă singure și sunt sigure pe propria persoană.

Cu toate astea, o urăsc cu înverșunare pe Nora.

Am văzut-o discutând cu Fitz, înainte de curs. Acum vorbește cu alte două tipe, *despre* Fitz. Știu c-o cheamă Nora pentru că una dintre prietenele ei a strigat-o pe nume. Cum stau cu două rânduri în spatele lor, aud fiecare cuvânt.

— ... atât de tare! Și grozav de isteț. Și e *atât* de talentat! Ar trebui să-i vedeți picturile.

— Pe deasupra, e sexy de te dă pe spate, adaugă prietena ei.

— Și ce tatuaje! oftează cealaltă prietenă.

Cum naiba de-au văzut toate tatuajele lui Fitz? Acum le urăsc și pe prietenele ei.

— *Foarte* sexy! spune Nora, prefăcându-se că că-și face vânt.

Iar eu sunt *foarte* pregătită să-i arunc cu ceva în cap, ca din întâmplare. Tipa asta e groaznic de enervantă.

— O să bem ceva împreună, mâine-seară, anunță Nora.

Tăciunii urii care mocnește în mine sunt stinși cu o găleată de realitate rece ca gheața.

Fitz a invitat-o în oraș?!

— Uau! În sfârșit, o să vă întâlniți?

Una dintre prietenele ei bate din palme, încântată.

— Da! Sunt așa de nerăbdătoare!

Bun. Deci Fitz a invitat-o la o întâlnire. Nora e drăguță și foarte stilată. De ce n-ar ieși cu ea?

Și de ce m-ar deranja pe mine chestia asta?

Pentru că...

Pentru că... păi... pentru că, în mod clar, e o scârbă. Nu vreau ca Fitz să iasă cu o scârbă.

Nu e scârbă. Vorbește gelozia din tine.

Ba nu! protestez eu. Am observat că Nora mi-a aruncat o căutătură urâtă înainte să se așeze lângă prietenele ei. Nu mi s-a părut. Deci, până la urmă, tot e scârbă.

De fapt, în clipa asta, tu gândești ca o scârbă.

— Dispari! îi poruncesc vocii mele lăuntrice.

Câteva scaune mai departe de mine, pe rândul meu, un tip cu păr lung și blond își răsucește capul spre mine. Ridică o sprânceană stufoasă.

Ridic mâna și schițez un gest prietenos.

— Nu mă băga în seamă! Am hotărât să fiu o cucoană nebună, care vorbește de una singură în sala de curs.

El râde.

— Am priceput.

Auzindu-mi vocea, Nora se răsucește spre mine, mijește ochii, apoi se întoarce iar cu spatele.

O urăsc.

Te porți ca o nebună.

— Parcă tocmai am hotărât c-am ales calea țăcănelii, nu? spun cu voce tare, mai mult ca să-l iau peste picior pe tipul cu sprâncene stufoase, care se uită din nou în direcția mea.

— Hopa! Nu glumeai când ai zis că vorbești de una singură! îmi zice el.

În fața mea, prietenele Norei o îndeamnă să le spună mai multe despre viitoarea ei întâlnire cu Fitz.

— Deci ieșiți doar ca să beți un pahar?

— Doar atât, confirmă ea. După fiascoul cu tipul ăla — Ethan Mănânci-până-Crăpi —, chiar credeți că aș fi acceptat să mergem la cină pentru prima întâlnire?

Fetele izbucnesc în râs.

— Aoleu! Uitasem de el!

Încep să discute despre ziua când Nora a rămas blocată pentru patru ore la o cină de fițe, deși ea ardea de nerăbdare s-o șteargă după primul fel. E o poveste haioasă, dar nu mă pot concentra la ea; sunt prea ocupată să mă lupt cu gelozia.

Fitz poate ieși la întâlniri cu cine vrea. În plus, n-am niciun drept să fiu geloasă. Noaptea trecută, m-am cuibărit lângă Hunter, în pat. Sigur, nu am făcut nimic sexual; dar mi-a plăcut să simt trupul cald al unui bărbat lipit de al meu. Iar dacă Hunter s-ar fi dat la mine, nu pot să pretind că n-aș fi acceptat.

Ușa sălii de curs de deschide. Bărbatul care intră nu are nevoie de nicio prezentare. Cu toate astea, se apropie de pupitru și ne salută ca și cum niciunul dintre noi nu a pus vreodată mâna pe vreo revistă de modă și, prin urmare, nu îl recunoaște.

— Bună dimineața! Eu sunt Erik Laurie și regret să vă informez că va trebui să-mi îndurați insuportabila prezență în următoarele patru luni.

În sală izbucnesc râsete.

— Am glumit, spune el, chicotind. De fapt, sunt încântător.

Zâmbesc împreună cu toți studenții din sala de curs. Din start, Erik își arogă statutul de profesor de gașcă și amuzant. Îmi place. Unde mai pui că pare mult mai tânăr decât în fotografii. Poate asta se explică prin faptul că, de obicei, în fotografii are o barbă deasă, blondă, iar azi e complet bărbierit, arătându-și fața de copil.

Știu că are vreo treizeci și cinci de ani și un simț al modei nemaipomenit. Hainele sunt Marc Jacobs. recunosc blazerul

retro, din colecția de toamnă a lui Marc. Pantofii... cred că sunt Tom Ford. Va trebui să mă uit mai atent, ca să fiu sigură.

— Bine ați venit la cursul de Istorie a Modei, doamnelor și domnilor!

Are o voce moale și catifelată. Toate fetele din sală sunt topite după el. Dar, din cine știe ce motiv, Erik nu are același efect asupra mea. La modul obiectiv, Laurie este un bărbat atrăgător, dar fața lui simetrică și colțuroasă are ceva care nu-mi place.

Lui Erik nu-i scapă că a atras atenția fetelor. Face cu ochiul spre două fete din primul rând și-și sprijină antebrațele de pupitru. În următoarele zece minute, ne povestește despre experiența lui profesională impresionantă. Dar nu ne spune nimic nou.

A avut o carieră incredibil de prolifică, având în vedere că e destul de tânăr. Pasiunea pentru munca lui este autentică. După ce-și încheie prezentarea, ne spune la ce să ne așteptăm de la cursul lui. Vom învăța despre influența globală a modei, despre cum a căpătat formă de-a lungul anilor și cum și-au pus amprenta epocile și evenimentele istorice asupra conceptului și implementării stilului.

Laurie are un fel de-a vorbi care captează atenția. Ne spune că azi, în loc să susțină un curs formal, vrea doar „să sporovăiască" despre motivele pentru care iubim moda și despre cine ne inspiră. Începe prin a mărturisi că idolul lui din tinerețe a fost Ralph Lauren, după care se extaziază în legătură cu celebrul designer vreo cinci minute.

Pe urmă e rândul nostru să vorbim. Sprâncene Stufoase, care s-a prezentat drept Ben, mă surprinde proclamându-și dragostea pentru Versace. Judecând după stilul lui *boho-chic*, aș fi putut jura că e fan Alexander McQueen. Dar Ben tot turuie despre Versace până când, în cele din urmă, profu nostru zâmbește și întreabă cine mai vrea să vorbească.

Fiindcă nu am avut niciodată probleme cu vorbitul în public, ridic mâna.

Laurie mă studiază de la pupitrul lui.

— Cum te numeşti?

— Summer.

— Eşti sumeriană? Te tragi din vechea Mesopotamie?

Nora şi prietenele ei chicotesc. La fel şi alţi câţiva studenţi. Îmi dau ochii peste cap, iar Laurie surâde.

— Gata cu gluma! zice Erik. Spune-ne cine te inspiră.

Răspund fără şovăială:

— Chanel.

Erik dă energic din cap.

— A, da! Gabrielle Bonheur Chanel. Cunoscută drept Coco. Ştii cum şi-a căpătat porecla, sumeriano?

Alte chicote.

Nu ştiu ce să cred despre Domnul Haz, mai ales fiindcă tot alternează între două personalităţi. Când e sofisticat şi încrezător în sine, când devine Domnul O S-o Ţin Tot Într-o Glumă, Fiindcă sunt De-al Vostru!

E foarte derutant.

Îi răspund:

— A primit porecla când era cântăreaţă de cabaret. A încercat să aibă o carieră de artistă, a dat greş, apoi s-a apucat de modă.

— Şi a dobândit un succes inimaginabil, conchide el.

— E unul dintre motivele pentru care o ador. Când planurile ei s-au dus pe apa sâmbetei, nu s-a dat bătută. A ales o altă cale, a reuşit şi a devenit un idol. Brandul ei a rezistat aproape un secol. A supravieţuit celui de-Al Doilea Război Mondial...

— A supravieţuit pentru că a colaborat cu naziştii, intervine Nora, pe un ton maliţios.

Strâng din dinţi. Pe bune?! Mă întrerupe ca să jignească o legendă a modei?

— Pe tine cum te cheamă? o întreabă Laurie.

— Nora Ridgeway. Toată lumea știe că Chanel era dubioasă. Recent, s-au făcut publice documente vechi, care arată că activitățile ei din timpul războiului au fost vrednice de dispreț.

Profesorul nu o contrazice.

— Da, se presupune că i-a susținut pe naziști, confirmă Erik. După război, când a reintrat în lumea modei, a existat, într-adevăr, multă furie la adresa ei. Totuși, brandul ei și-a revenit. De ce crezi că s-a întâmplat asta, Summer?

— Pentru că... ea...

Îmi mușc buza de jos, căutându-mi cuvintele.

— Pentru că ea era *moda însăși*. Ea a lansat celebra rochie neagră, ce naiba! Oamenii au acuzat-o că e prea conservatoare, dar, sinceră să fiu, cred că Chanel a revoluționat industria modei. A arătat lumii că moda nu înseamnă doar să porți o rochie frumoasă ori un costum elegant la un eveniment, ci un mod de viață.

Fac o pauză, cercetându-mi memoria.

— Există un citat celebru al lui Gabrielle, care susține că moda e pretutindeni: „Moda se regăsește și pe cer, pe stradă, are de-a face cu idei, cu modul nostru de viață, cu ceea ce se întâmplă". Eu cred în modul ei de a gândi.

Erik dă aprobator din cap. La fel și mulți dintre colegii mei. Nora se încruntă la mine, privindu-mă peste umăr, după care se întoarce iar spre profesor, cu o atitudine înțepată.

N-are decât! Puțin îmi pasă dacă mă place sau nu. A încercat să mă pună într-o lumină proastă pentru că o plac pe Coco Chanel, dar strategia ei i s-a întors împotrivă. Asta-i viața, scumpo!

— Foarte bine spus, mă laudă Laurie, după care-și plimbă privirea prin sală. Cine urmează? Vreau să știu cine vă inspiră.

Ora trece repede. Nu prea sunt încântată când se sună. Mi-era teamă de momentul ăsta. Cu atât mai mult acum, când știu că

l-am impresionat pe Erik Laurie. Chiar n-aș vrea să-și schimbe impresia bună despre mine când o să-i spun despre problemele mele de învățare.

În timp ce păşesc pe culoarul dintre rânduri, o aud pe Nora zicându-i prietenei ei:

— Ne vedem afară. Vreau să-i spun lui Erik cât de mult îl admir.

Super! Dacă merg să vorbesc cu el acum, Nora o să creadă că încerc să i-o iau înainte.

— Summer! strigă Laurie. Putem vorbi puțin?

Foarte bine. Cel puțin se vede că nu eu am cerut să discut cu el.

Și totuși, cred că situația s-a înrăutățit.

Nora se oprește în loc. Ochii ei îmi străpung spatele ca doi cărbuni încinși, în vreme ce cobor iute treptele.

— Mă bucur că te-am cunoscut în mod oficial.

Zâmbind, profesorul îmi întinde o mână.

Dau mâna cu el.

— Și eu mă bucur să vă cunosc, domnule profesor Laurie.

— Spune-mi Erik!

— Aha... ăăă... Va trebui să mă obișnuiesc cu chestia asta. Mă simt naşpa să mă adresez cu prenumele unor persoane cu autoritate.

Laurie chicotește.

— Te înțeleg. Ce-ai zice să-mi spui „domnul L." până te obișnuiești cu „Erik"?

Îmi face cu ochiul. Pare că flirtează, dar încep să cred că pur și simplu încearcă să fie prietenos. L-am văzut făcându-le cu ochiul și altor fete, în timpul cursului.

— OK, domnule L.

Șovăi, pregătindu-mă pentru partea mai jenantă a discuției.

— Nu știu dacă ai apucat să vorbești cu domnul Richmond. Anul ăsta, el e îndrumătorul meu.

— De fapt, am vorbit cu el. Stai liniștită! Mi-a spus despre problemele tale și vreau să discut cu tine pe tema asta. Dar o s-o facem în orele destinate consultațiilor academice.

Mă cântărește din ochi.

— M-ai impresionat în dimineața asta. Ai vorbit foarte elocvent.

— Dar de scris, scriu groaznic.

— Păi, se poate spune același lucru despre o mulțime de oameni. Dar există soluții în astfel de situații. După cum spuneam, o să vorbim în orele de consultație. Cred că pot să aranjez ceva pentru tine. Poate c-o să-ți cer să scrii mai puține cuvinte la examenul scris, completat de o probă orală...

Un surâs mic i se ivește în colțul gurii lui când rostește cuvântul *orală*. Știu că se referă la un examen oral, dar surâsul ăsta îmi stârnește un fior de dezgust. Fie pășește periculos de aproape de granița care desparte o atitudine profesională de una mult prea familiară față de studentele sale, fie este excesiv de prietenos. Sper din toată inima să fie vorba despre ultima variantă.

— Poți să te uiți pe website-ul Facultății de Arte, ca să vezi programul meu. Sunt de părere că e cu atât mai bine, cu cât punem mai repede la punct chestiunea asta.

— De acord.

Se întinde și mă prinde de mână.

— Summer, te rog, continuă să vorbești la curs așa cum ai vorbit azi. Studenții care sunt la fel de pasionați de mine de domeniul modei se bucură de toată aprecierea mea.

Îmi face iar cu ochiul.

Sau poate că e un tic nervos. Oare e posibil să clipească așa, cu câte un ochi pe rând? Habar n-am, dar nici nu țin să aflu. Nora e tot cu ochii pe mine. Iar Laurie nu-mi dă drumul la mână.

Stânjenită, îmi desprind palma de a lui.

— O să mă străduiesc. Când ajung acasă, o să verific ce program de consultații ai. Mulțumesc, domnule L.!

— Așa e mai bine.

Și iar îmi face cu ochiul. Sau clipește. Cine mai știe?!

Mă reped spre ieșire, fără să iau în seamă fulgerele din ochii Norei.

Afară e frig și mă apucă tremuratul. Mă îmbrac cu paltonul. N-am vrut s-o fac în sala de curs, sub privirea lui Laurie. O fi el o legendă în lumea modei și poate că pare de treabă, dar am o senzație ciudată în privința lui.

Uf! Nu știu ce să cred. Poate că prea despic firul în patru.

Ăsta a fost singurul meu curs pe ziua de azi, deci sunt liberă ca pasărea cerului. Îi trimit Brennei un mesaj, întrebând-o dacă e în campus. Îmi răspunde repede.

BRENNA: *La bibliotecă.*

EU: *Tocmai am terminat cursul. Vrei să mâncăm la restaurant?*

BRENNA: *Daaaa. Vii să mă iei?*

EU: *S-a făcut. 10 min.*

EU: *Pregătește-te să vorbim de M.H.! Altfel, nu te primesc în mașină!*

De data asta, răspunde mai greu. E șocant. Ieri i-am trimis o mulțime de mesaje, rugând-o să-mi spună ce s-a întâmplat între ea și Hollis, dar m-a refuzat.

BRENNA: *M.H.?*

Pe bune? Se face că nu pricepe?

EU: *Mike Hollis. Adică regele frăției. Vreau toate detaliile azi, sau prietenia noastră s-a terminat.*

BRENNA: *O să-ți duc dorul.*

EU: *Crezi că joc la cacealma? Am rupt prietenii doar pentru că nu mi-au dat* tag *în postările pe Insta. Sunt necruțătoare, Bee.*

BRENNA: *Nu te cred.*

EU: *Ooooof! Te roooog! Nu mai suport. Trebuie să aflu 1) mărimea sculei lui M.H. 2) CE-A FOST ÎN CAPUL TĂU, LA NAIBA!*

După o altă pauză lungă, răspunde:

Bine. Ai câștigat.

În ciuda amenințărilor mele, nu o presez pe Brenna să-mi vorbească despre Hollis, în drum spre Hastings. În schimb, vorbim despre cursurile noastre. Îi mărturisesc că mă simt un pic neliniștită din cauza profesorului.

— Mi-a dat impresia că are ceva pervers, declar în timp ce caut un loc de parcare.

— Care e numele lui?

— Erik Laurie.

— N-am auzit niciodată de el.

Nu ar fi avut motiv să audă de el decât dacă ar fi interesat-o lumea modei — lucru care n-o pasionează, din câte știu. Îi explic iute cine este Laurie și pe urmă îi zic că are obiceiul de-a face cu ochiul.

— Poate că nu înțelege semnificația gestului, sugerează ea. Poate că, în cazul lui, a face cu ochiul e un fel de a zâmbi. Deci, dacă îi faci un compliment, el spune *Mulțam!* Face cu ochiul. Iar când salută pe cineva, zice *Mă bucur că ne-am văzut.* Și face cu ochiul.

Îmi mușc buzele, ca să nu izbucnesc în râs.

— Faci mișto de mine?

— Bineînțeles. Nimeni nu-i atât de tâmpit încât să nu înțeleagă. Dacă faci cu ochiul, flirtezi. Toată lumea știe asta.

— Deci flirta cu mine?

— Probabil.

Brenna își dă ochii peste cap.

— Și dacă-mi spui că e prima oară când un profesor flirtează cu tine, n-o să te cred.

— S-a mai întâmplat, recunosc eu. Dar nu mă așteptam la așa ceva din partea lui. Este foarte respectat în industria modei.

Brenna pufnește zgomotos.

— Ca să vezi! De parcă bărbații respectați nu pot fi cretini. Chiar nu știi despre toate scandalurile de la Hollywood?

— Mai bine să nu discutăm despre asta.

Găsesc un loc și-mi parchez Audiul.

Cinci minute mai târziu, stăm față-n față, într-un separeu retro, cu tapițerie din vinilin roșu. Brenna comandă o cafea neagră. Eu, un ceai de mentă cu lămâie. Într-un fel, alegerile noastre ne rezumă prietenia. În ceea ce privește aspectul, eu prefer culorile vii și machiajul simplu, în vreme ce Brenna preferă machiajul *smokey eye* și hainele negre. În privința personalității, eu sunt mai nepăsătoare, ea este mai îndrăzneață; dar amândouă suntem puțintel țăcănite. E o relație care va trece testul timpului.

— Bun, te-am lăsat destul să mergi pe burtă, îi zic, după ce chelnerița ne aduce băuturile. Ești pregătită?

Își cuprinde cana în palme.

— Bagă!

Mai bine de o zi, curiozitatea mea nestăpânită a fost ținută în șah de un „baraj" numit Brenna. Acum barajul s-a năruit, așa că inundația este iminentă.

— Sărută bine? Cum i-ai descrie penisul? Ți-a făcut sex oral? Te-ai culcat cu el? De ce-ai făcut asta? E naşpa în pat? Regreți ceva? Tipul e...

— Dumnezeule! exclamă Brenna. Nu-ți răspund la *nicio* întrebare.

Îmi mai scapă una:

— Deci acum ai un iubit?

— Nu, dar am o fostă cea mai bună prietenă, spune ea, cu falsă duioşie.

N-o iau în seamă.

— Că tot vorbim despre iubitul tău, în dimineața asta a intrat peste mine, la duș.

— Ce?!

— Hollis a intrat peste mine, în timp ce făceam duș.

— Bună treabă! Deci nu mai trebuie să te pedepsesc pentru că l-ai numit iubitul meu. Universul te-a pedepsit destul.

— A fost tare jenant.

O pun la curent cu evenimentele de azi-dimineață, și închei în stil mare: prosopul meu a alunecat de pe mine, de față cu trei băieți care purtau doar boxeri.

Brenna își ţuguie buzele.

— Tocmai ai descris o scenă dintr-un film porno. Prin urmare, presupun că s-a terminat când tu le-ai frecat-o tuturor, nu?

— Nu, isteațo! S-a terminat când Fitz a promis să repare încuietoarea uşii de la baie. Frumos din partea lui!

— Vezi? Ți-am spus că-i băiat de treabă.

— Ești sigură? Mai deunăzi, l-am văzut în fața sălii de curs, şi nici măcar nu m-a salutat. M-a privit în ochi şi... nimic.

— Poate că nu te-a văzut.

— Ai ratat partea în care ți-am spus că m-a privit în ochi?

Prietena mea oftează.

— Nu e așa rău cum crezi tu, Summer.

Brenna murmură, ca pentru sine:

— Pe de altă parte, Hollis...

Mi-a ridicat mingea la fileu, așa că mă reped să i-o servesc:

— Dacă Hollis e așa de naspa, de ce te-ai culcat cu el?

— Pentru că eram beată. Dar nu m-am culcat cu el.

— Din câte-mi amintesc, ieri-dimineață, când ai ieșit din camera lui, nu purtai pantaloni...

— Nu știu dacă ai învățat asta la ora de educație sexuală, dar *este* posibil să stai dezbrăcată alături de cineva fără să faci sex. Hollis nu sărută rău.

— Ai de gând să te mai mozolești cu el?

— Categoric, nu.

Ni se aduce mâncarea. Brenna se repede cu viteza luminii să muște din sendvișul ei. Bănuiesc că o face ca să nu fie nevoită să mai vorbească.

Scormonesc cu furculița prin salata mea Caesar. Nu prea am poftă de mâncare când îmi amintesc ce s-a întâmplat astăzi.

— O fată de la cursul de Istoria Modei l-a invitat pe Fitz la o întâlnire.

Brenna răspunde cu gura plină:

— Zău? Cine?

— Nora nu-știu-cum. O tipă cu păr roz.

Gust din salată.

— Iar el a acceptat.

— De unde știi?

— Am auzit-o cum se lăuda în fața prietenelor ei.

Brenna înghite și-și pune sendvișul înapoi pe farfurie.

— Nu-s sigură ce reacție ar fi potrivită. Vrei să fiu fericită pentru că Fitzy o să aibă parte de acțiune în pat sau să fiu furioasă pe tine, pentru că încă simți ceva pentru el?

Ripostez numaidecât.

— Nu simt nimic pentru el.

— Știi ce se zice despre cei care protestează prea vehement...

O privesc sever.

— Bineînțeles că protestez. Nu mă atrag băieții care mă consideră praf în ochi.

— Îm-hm... Deci tu susții că, dacă Fitz te-ar suna acum și ți-ar spune „Bună, Summer, aș vrea să te invit la o întâlnire, iar mai spre sfârșit o să-ți arăt scula mea", ai refuza?

— Sută la sută.

— Mănânci rahat!

— Fitz poate să se vadă cu oricare fată din universitatea asta, că mie nu-mi pasă. Și-a ratat șansa de-a avea o relație cu mine.

— Ba pe dracu'!

— Vorbesc serios.

— Du-te, mă, de-aici!

M-a scos din sărite.

— Te porți ca un copil!

— Da, *eu* sunt aia care se poartă ca un copil, mă ironizează Brenna. Hai, recunoaște că-ți place de el!

— Bineînțeles, dacă recunoști și tu că ți-a plăcut să te hârjonești cu Hollis.

E remiză.

Brenna ridică din umeri și continuă să înfulece. Eu tot scormonesc în salata mea. Apetitul meu s-a dus pe apa sâmbetei. Gândul că Fitz va ieși cu o altă fată mă tulbură mai mult decât am crezut.

În liceu, am fost majoretă, căpitan al echipei de dans și cocăpitan al echipei de înot pentru fete. Deci poți să-ți imaginezi

că aveam în anturajul meu nu doar fotbaliști sexy, ci și înotători sexy. Băieți musculoși, cu trupuri catifelate și aerodinamice.

Prin urmare, în seara următoare nu sunt deloc derutată când mă tolănesc pe canapea, lângă Mike Hollis, și observ că s-a epilat complet.

Brațele goale, sprijinite pe perna dintre noi, și picioarele proptite pe măsuța de cafea nu au nici măcar un singur fir de păr. Însă asta nu-i știrbește deloc masculinitatea. Hollis este enervant, dar are sex-appeal.

De asemenea, el și cu mine — constatarea asta mă oripilează întrucâtva, pentru că nu-s sigură ce spune despre *mine*, ca om — avem mai multe în comun decât credeam. Stăm de vorbă de o oră. În acest răstimp, am descoperit că preferă ceaiul, nu cafeaua, că nu se rușinează să spună că-i place albumul solo al lui Harry Styles și e la fel de obsedat ca mine de filmul *Titanic*. Chiar acum, filmul rulează pe unul dintre canalele de televiziune la care s-a abonat Hollis. Am nimerit cam pe la mijloc. De-abia acum urmează toate scenele dramatice.

— S-ar putea să închidem televizorul înainte ca vaporul ăla să se scufunde, mă avertizează el.

Îmi sprijin picioarele pe masă, lovindu-i piciorul stâng cu dreptul meu.

— N-o să-l închidem. Scenele de la final sunt cele mai bune.

— Scumpo, te rog! N-am chef să plâng în seara asta.

Îmi vine să pufnesc în râs. Expresia lui gravă îmi transmite clar că nu glumește.

— Care parte te face să bocești? îl întreb. Mama care le scrie copiilor? Cuplul de bătrâni din pat?

— Toate. Nu mă face să vorbesc de moartea absurdă a lui Jack! E total lipsită de noimă.

Dau din cap, plină de convingere.

— Așa-i. Era loc destul pentru doi pe ușa aia plutitoare.

— Te cred și eu! Au demonstrat-o și în emisiunea *Myth Busters*. Jack nu trebuia să moară.

Când telefonul meu scoate un sunet, îmi desprind ochii de la chipul frumos al tânărului Leonardo DiCaprio. Însă tipul ăsta e la fel de frumos și acum. Leo este o minunăție fără vârstă.

Citesc mesajul pe care mi l-a trimis Hunter: a ieșit în seara asta cu câțiva coechipieri. Eu am rămas acasă pentru că eu și Brenna plănuiserăm să vină pe-aici și să ieșim împreună. Cred că tot de asta a rămas și Hollis acasă. Dar ea s-a răzgândit în ultimul minut, așa că am rămas singură cu Hollis.

Nici Fitz nu e acasă. Fac eforturi să nu mă gândesc pe unde umblă.

— Hunter vrea să știe dacă vrei să-ți aducă aripioare de pui, îi spun lui Hollis.

— Mai și întreabă?!

— Deci vrei?

— Tu ce crezi?

— Cred că da, spun enervată. Dar trebuia să mă asigur.

— O asemenea întrebare nici măcar nu merită răspuns.

Jur că, într-o bună zi, o să-l omor pe băiatul ăsta. Îi răspund lui Hunter, apoi îi trimit mesaj și Brennei:

EU: *Pentru că m-ai lăsat cu ochii în soare, în seara asta mă relaxez cu iubitul tău. Tipul e f. enervant.*

BRENNA: *N-am vrut să te las baltă, B.G. Am uitat că azi se întâlnește grupul nostru de studiu.*

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că „B.G." înseamnă „Barbie de Greenwich". Rânjind, trimit răspunsul: *Bine. Glumeam. Dar Hollis chiar e enervant.*

BRENNA: *Așa e. Și nu e iubitul meu.*

Își subliniază spusele cu un emoticon cu degetul mijlociu ridicat. Doar ca s-o necăjesc, mă răsucesc spre Hollis și zic:

— Brenna îți transmite salutări.

Ochii lui albaștri se luminează.

— Zău? Spune-i să-mi dea numărul ei! Am obosit să i-l tot cer.

Tace o clipă; privirea lui poposește pe telefonul meu.

— Nu mai bine-mi dai chiar tu numărul ei?

O, Doamne! Brenna nici măcar nu i-a dat prețiosul ei număr de telefon? Bietul băiat! Mă apucă un râs nebunesc, dar mi-l înăbuș, că să nu se simtă jignit.

— Regret, scumpule, îi spun cu blândețe. Nu pot să-ți dau numărul ei. E împotriva codului de conduită al prietenelor.

Deși are o expresie de dezamăgire, Hollis se apleacă și mă bate prietenește pe umăr.

— Îți respect alegerea. Toți avem nevoie să trăim în conformitate cu un cod.

Se concentrează iarăși la film.

— Isuse! Ce sexy arată Kate Winslet când mânuiește toporul ăla!

Acum chiar izbucnesc în râs. Ne uităm cum Kate înaintează prin apa până la genunchi, pentru a-l salva pe Leo, care are mâinile legate.

— Vezi? Fetele bogate pot fi foarte mișto, îi spun lui Hollis.

— Dacă ăsta e modul tău de-a te oferi să-mi spargi cătușele cu un topor, sunt nevoit să-l refuz. Nu m-aș încrede în îndemânarea ta de-a nimeri o țintă.

— Nu? Ce zici de îndemânarea asta?

Cu iuțeala fulgerului, înhață o alună din cutia pe care ne-o tot pasăm și o arunc spre el.

Îl nimerește drept în frunte și ricoșează cu un *ping!*

Mă îndoi de râs.

— De ce... a scos... sunetul ăsta?

Încerc să-mi recapăt suflul. Mă doare stomacul de atâta râs.

— Mike, nu cumva ai o placă de metal în frunte?

Hollis a rămas perplex.

— Frate, nu cred că am! Dar acum parc-aș vrea s-o sun pe maică-mea și s-o întreb.

Încă hohotesc când se deschide ușa de la intrare. Mă aștept să apară Hunter, ducând o tavă cu aripioare de pui, dar în cadrul ușii apare trupul masiv al lui Fitz. În același moment, îmi piere râsul.

A ieșit cu Nora Ridgeway în seara asta. Hollis îl tachinase ceva mai devreme, când Fitz coborâse îmbrăcat în niște jeanși frumoși și o cămașă bleu.

Pe deasupra, s-a bărbierit.

Exact! Și-a ras barba de dragul ei. Și, spre deosebire de profesorul Laurie, care, lipsit de barbă, arată ca un preadolescent, Fitz e un bărbat în toată puterea cuvântului — cu sau fără păr pe față. Dimpotrivă; înfățișarea sa de acum îi scoate mai mult în evidență trăsăturile masculine: linia dură a maxilarului, gura sexy, bărbia cu gropiță. Mai devreme, era să leșin de dorință când i-am văzut gropița.

— Hei! De ce vă hliziți așa? întreabă el posac, plimbându-și privirea de la mine la Hollis.

— Fin'că dovleacul meu e din metal, răspunde Hollis. Cum a fost la întâlnire?

Nu e nici măcar zece și jumătate noaptea. Mă întreb dacă e semn bun că s-a întors acasă așa de devreme, dar Fitz face praf ipoteza asta:

— Destul de bine.

Mi-am promis că nu-i voi pune nicio măcar o singură întrebare despre întâlnirea lui idioată.

Dar se pare că gura nu mă ascultă.

— Sunt surprinsă că ai ieșit cu o tipă care se specializează în modă.

El ridică din umeri. Se sprijină de cadrul ușii, pe urmă explică:

— Se specializează și în Arte vizuale. Îi place pictura abstractă.

Bineînțeles! Nora pare genul de fată care ar arunca niște vopsea neagră și roz pe o pânză, după care ar începe să explice cu emfază faptul că „tabloul" ei reprezintă anarhia sau inegalitatea dintre femei și bărbați.

— Aha! Probabil că v-ați petrecut timpul vorbind despre Monet și Dalí, comentez eu.

Intenția mea a fost să-l iau peste picior, dar cuvintele mele par mai degrabă ofensatoare.

Fitz o simte. Ochii i se îngustează.

— Da, am vorbit despre artă. E vreo problemă?

— Bineînțeles că nu. De ce-ar fi?

— Habar n-am. Tu să-mi zici!

— Tocmai am spus că nu e o problemă.

Mă întind după sticla cu apă, cu dinții încleștați. Mă simt încordată.

— Mă bucur că voi doi aveți interese similare. Imaginează-ți ce nasol ar fi fost dacă ea ar fi sporovăit întreaga seară despre surorile Kardashian!

Înșurubez dopul la loc și adaug rapid:

— Nu că am ceva împotriva lor.

Îmi place clanul Kardashian. La drept vorbind, cred că sunt toate femei de afaceri pricepute.

— Îmi plac surorile Kardashian, se bagă și Hollis.

— Dacă spui ceva despre fundurile lor..., îl avertizez eu.

— Îmi place emisiunea lor, mă asigură el. E amuzantă.

— Mincinosule! Nu urmărești tu o emisiune de genul ăsta.

— E Biblia mea.

— Isuse! Bine. O să vorbim mai târziu despre noul sezon al emisiunii.

Apoi mă adresez lui Fitz:

— Pare că ai avut o întâlnire foarte reușită. Ați discutat o mulțime despre artă... Profund, nimic de spus!

El pune o mână pe ușorul ușii.

— Ai vreun motiv să te porți ca o scârbă?

Ce?!

— Hopa! face Hollis.

Mă holbez la Fitz. Mâna îmi tremură pe sticla de apă. Chiar mi-a zis că mă port ca o scârbă? Nu cred că l-am auzit vreodată pronunțând cuvântul ăsta. Unde mai pui că mi l-a adresat *mie*! În pieptul meu, suferința se luptă cu furia.

Câștigă furia.

Trântesc sticla pe masă, mă ridic și mă apropii de el.

— Nu-mi vine să cred c-ai spus asta!

— Serios? Adică *ție* ți se permite să faci comentarii disprețuitoare, dar ți se pare inacceptabil să te iau la rost?

— Oameni buni, calmați-vă! intervine Hollis.

— Nu am vorbit disprețuitor, mă rățoiesc eu.

— Ai vrut să-ți bați joc de Nora, se răstește Fitz. Pentru mine, asta înseamnă dispreț. Și nici măcar nu e prima oară când te-ai purtat ca o scârbă cu mine, Summer. Chiar credeai că n-am băgat de seamă?

— Ce să bagi de seamă? Că nu prea-mi place să fiu prin preajma ta?

Îmi proptesc mâinile în șolduri.

— Nici nu încercam să mă ascund.

— Exact! Nici nu te-ai deranjat să ascunzi că te porți ca o scârbă!

— Nu-mi mai spune așa!

— Nu te mai purta așa!

— Oameni buni..., încearcă iarăși Hollis.

— De ce țipi mereu la mine? mârâi la Fitz. Nu te-am auzit țipând la nimeni altcineva.

— Pentru că nimeni nu mă *scoate din minți* așa cum o faci tu.

Își trece nervos degetele prin păr.

— De Anul Nou, la un moment dat, erai toată un zâmbet, iar în secunda următoare...

Nu îl las să termine.

— *Nu* o să vorbim despre Anul Nou. Mai ales după ce tu...

Tac brusc.

Pe fruntea lui apare o cută.

— După ce?

— După ce? repetă și Hollis, curios.

— Tocmai am zis că nu vorbim despre Anul Nou.

— Ce-ar fi de vorbit? întreabă Fitz. Tot nu pricep la ce te referi. Ce anume crezi că am făcut?

Strâng din buze.

Câteva secunde, Fitz îmi cercetează chipul. Apoi în ochii lui se ivește hotărârea. Aoleu! Recunosc expresia asta.

— Știi ce? O să discutăm despre problema asta chiar acum! declară el și face un pas în față, amenințător. Mike, te rog să ne scuzi!

— Haide, frate! Tocmai când discuția a devenit interesantă!

Ridic brațele ca să-l țin la distanță. Fitz se apropie de mine.

— Să nu îndrăznești! Să nu-ți treacă prin cap să...

Nu apuc să termin de vorbit, fiindcă mă saltă pe umăr.

Să mor dacă-mi vine să cred!

— *De ce dracu' se-ntâmplă iar asta!?* ţip eu.

Dar Fitz e surd la protestele mele. Deja a început să urce scara.

14

FITZ

N-o să mint: mă excită un pic că Summer se zbate furioasă în brațele mele.

De fapt, sunt tare ca piatra.

Dar nu se poate susține că am început discuția asta fiind stârnit de ea. Ba chiar eram supărat pe Summer. Încă sunt. Doar că acum sunt și excitat.

— Lasă-mă jos!!!

Summer mârâie cuvintele. Fiecare sunet îmi trimite un fior de fierbințeală în sculă.

Cred că s-ar putea să am o problemă. Am petrecut ultimele trei ore împreună cu o fată care s-a dichisit pentru mine, care flutura din gene, mă lua de mână și așa mai departe. Ar fi putut fi mai directă doar dacă ar fi agitat o pancartă pe care scrie TRAGE-MI-O, COLIN!

Și totuși, scula mea nu a reacționat deloc.

Iar acum sunt cu Summer, care poartă pantaloni lălâi și o bluză cu mâneci lungi. Deși mă înjură încontinuu, penisul meu e pregătit de acțiune.

— Credeai că sunt o scârbă? îmi spune pe un ton amenințător. Stai să vezi acum!

Și recurge la mișcarea ei preferată: mă ciupește de fund.

Dar durerea asta nu face decât să mă atâțe și mai tare. Deschid cu piciorul ușa de la dormitorul ei.

— Ți-a mai spus cineva că ești o răsfățată?

În clipa în care-o las jos, încearcă să-mi plaseze un croșeu.

Un hohot de râs ar vrea să se strecoare afară din gâtlejul meu, însă mă abțin. Parez cu ușurință pumnul lui Summer.

— Încetează! îi ordon.

— De ce? Pentru că numai o răsfățată se poartă așa? Și o scârbă? Și o tipă căreia îi plac scandalurile... și ce altceva ai mai zis?

Obrajii ei se îmbujorează, probabil de jenă.

— Așa! Mi-am amintit. Ai zis că sunt superficială. Asta gândești despre mine, nu? Că sunt doar praf în ochi.

Brusc, simt un bolovan în stomac.

Nici scula mea nu o duce mai bine; e destul să arunc o privire la chipul abătut al lui Summer, și erecția mea spune „la revedere".

Degetele ei, care până adineauri erau strânse în pumni, se relaxează. Summer îmi vede expresia și râde cu amărăciune.

— Am auzit tot ce i-ai spus lui Garrett, la bar, în seara aia.

Rahat! Vinovăția mi se strecoară în trup ca un val, după care mi se ghemuiește în piept, laolaltă cu rușinea.

— Summer...

Apoi tac.

— Fiecare cuvințel, spune ea calm. Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai rostit. Nici măcar unul nu a fost amabil, Colin.

Mă simt precum cel mai mare ticălos.

M-am străduit mereu să nu fiu crud cu ceilalți, să nu vorbesc de rău pe nimeni — nici în față, nici pe la spate. În copilăria și

în adolescența mea, n-am văzut la părinții mei decât ostilitate. Jigniri la adresa celuilalt. *Taică-tău e de rahat, Colin. Maică-ta e o mincinoasă, fiule.* Cu timpul, s-au mai calmat, dar n-a fost un proces rapid. Mediul toxic pe care l-au creat și-a făcut efectul: am învățat la modul dur cât de devastatoare pot fi cuvintele. Am aflat că, odată ce le-ai dat drumul în lume, nu mai poți retrage vorbele veninoase.

— Summer..., încerc eu iar, însă tac din nou.

Habar n-am cum să-mi justific acțiunile din seara aceea fără să-i mărturisesc cât de mult am dorit-o atunci. Căutasem dinadins trăsăturile ei negative tocmai pentru că mă simțisem bine cu ea. Pentru că mă făcea să râd. Pentru că mă excita. O doream și mă zăpăcise, așa că m-am străduit să-i scot în evidență tot ce consideram eu a fi defecte.

— Îmi pare rău că ai auzit ce-am zis.

Asta-i tot ce sunt în stare să rostesc.

Numaidecât, îmi dau seama că am înrăutățit situația. Se așază pe marginea patului meu și se uită la mine cu ochii ei verzi și triști.

Isuse! Expresia asta e ca o săgeată care-mi străpunge inima.

Rostește următoarele cuvinte aproape în șoaptă:

— Nu sunt praf în ochi.

Își drege glasul. Când continuă, are un ton ferm:

— Da, am prea multă energie. Da, îmi plac cumpărăturile și sunt obsedată de haine. Da, am făcut parte dintr-o asociație studențească. Îmi place să dansez și să mă distrez cu prietenii. Dar asta nu înseamnă că sunt superficială, Fitz. Nu înseamnă că nu am profunzime. Pentru că am.

Mă așez alături de ea.

— Sigur că ai. Iartă-mă, Summer! N-am vrut să te rănesc.

— Știi ce doare cu adevărat? Că ai presupus, pur și simplu, că persoana mea se reduce la petreceri și cumpărături. Dar sunt

o prietenă loială. Sunt o fiică bună, o soră bună. Tu cât ai stat cu mine? Nouăzeci de minute! Și totuși crezi că mă cunoști?

Vinovăția mă sugrumă. Încerc să înghit, dar emoția asta se agață și mai tare de gâtlejul meu, asemenea unui strat de smoală care se contopește cu trotuarul. Are perfectă dreptate. Chiar dacă m-am folosit de așa-zisele ei defecte exact așa cum vulpea care nu ajunge la struguri spune că sunt acri, asta nu schimbă faptul că, mai înainte de-a le rosti, lucrurile alea mi-au trecut prin cap.

Am presupus că Summer nu se gândește decât la petreceri și că nu e nimic de capul ei, iar acum mi-e rușine de mine.

— Iartă-mă! îi repet. Nimic din ce am spus n-a fost corect. Nu meriți să se zică așa ceva despre tine. Iartă-mă c-am zis că ești o scârbă. Da, te-ai purtat *naspa*, dar acum înțeleg de ce. Îmi pare tare rău.

Summer păstrează tăcerea pentru o vreme. Ne despart doar vreo treizeci de centimetri, dar sunt atât de conștient de prezența ei, încât ar putea, la fel de bine, să-mi stea în poală. Resimt acut fierbințeala trupului ei, felul în care i se ridică și coboară sânii pe sub bluză, atunci când respiră, parfumul ei îmbătător. Părul ei des și blond îi cade pe un umăr. Jinduiesc să-l ating.

— M-am simțit bine cu tine, în seara aia.

Vorbește pe un ton plat, mustind de dezamăgire.

— Mi-a plăcut să vorbesc cu tine, să te tachinez cum că ești ursuz. Deși cuvântul ăsta nu ți se mai potrivește. Acum, „nesimțit" e mult mai potrivit.

Inima mi se strânge. Are dreptate.

— Iartă-mă!

Se pare că asta e tot ce pot să spun.

— În fine...

Dă din mână a lehamite.

— Așa-mi trebuie fiindcă mi s-a pus pata pe un tip care nu e genul meu. Cred că... Tocmai de-aia avem fiecare câte o categorie

de oameni care ne plac, nu? Te atrag anumiți oameni, iar ei se simt atrași de tine. Dar nu-i nevoie să fii rău, Fitz. Dacă nu erai interesat, ar fi trebuit să-mi spui direct, nu să mă vorbești de rău în fața lui Garrett.

Își strânge iarăși pumnii.

Când îi răspund, aud tulburarea din vocea mea. Sunt sigur că și ea îl aude.

— De obicei, nu mă port așa. Dar în seara aia...

— Am priceput, mă întrerupe ea. Nu voiai să fii cu mine.

Simt iarăși cum rușinea mă sufocă.

— Dar să știi că am de oferit mai mult decât crezi tu.

Vocea i se frânge.

— Am... substanță.

O, Doamne! Fata asta îmi face inima praf. Niciodată nu am regretat ceva atât de tare.

— Cunosc oameni care cugetă la sensul vieții, la scopul ei, la univers și așa mai departe. Dar eu n-am fost niciodată așa. Altele sunt punctele mele forte. De exemplu, știu să ascult atunci când cineva are nevoie să vorbească. Eu sunt...

O rază de soare, completez în gând.

O cheamă Summer — „vară". La fel ca vara, Summer e luminoasă.

— Spre deosebire de ce-ți închipui, pot să port o conversație care nu implică pantofi sau haine de firmă. Poate că nu sunt capabilă să-ți scriu o lucrare de cinci mii de cuvinte, despre Van Gogh și despre stilul lui de a picta, dar pot explica bucuria pe care arta și frumusețea o oferă lumii.

Se ridică în picioare, crispată.

— Mă rog... Îmi pare rău că am vorbit urât despre noua ta iubită.

— Nu e iubita mea, murmur eu. Am ieșit împreună doar o dată.

— Mda. Scuze că ți-am luat peste picior prima întâlnire cu ea! Dacă te interesează, eu și Nora avem împreună cursul de Istorie a Modei, și nu pot să spun că mi-a făcut o primă impresie bună.

— Îmi cer iertare pentru gafa de Anul Nou! Pe bune! N-am vorbit serios când am debitat prostiile alea despre tine.

Îmi zâmbește resemnată. Expresia ei mă străpunge până în adâncul sufletului.

Apoi ridică din umeri și spune:

— Ba da, ai vorbit serios.

În mod obișnuit, o discuție deschisă, care clarifică situația între două persoane, ar trebui să destindă relația dintre ei.

Dar pentru mine și Summer are efectul contrar.

În zilele de după convorbirea noastră păstrăm distanța, strecurându-ne unul pe lângă celălalt și vorbindu-ne doar atât cât e necesar. Însă nu există sarcasm ori răutăți; doar o stinghereală cumplită de ambele părți. Bănuiesc că ea crede în continuare că sunt idiot pentru că am spus ceea ce am spus. Chiar mă simt ca un idiot.

Și, colac peste pupăză, ea și Hunter se etalează împreună peste tot. De câteva ori, i-am surprins stând foarte aproape unul de celălalt, pe canapea. Nu se mozolesc în public și nici nu fac gesturi sexuale explicite, dar e limpede că se bucură unul de prezența celuilalt. Hunter flirtează cu ea ori de câte ori are ocazia, iar pe Summer nu pare s-o deranjeze.

Pe mine, da.

Mă deranjează un pic cam mult. Tocmai din cauza asta, duminică seară, după meciul câștigat în fața celor de la Dartmouth, în loc să iau parte la cheful de la parter, alături de colegii mei, mă

retrag în dormitorul meu. Ieri. Briar i-a învins și pe cei de la Suffolk, așa că se sărbătorește de două ori.

Dar nu mă simt în stare să privesc, cu mâinile în sân, cum Hunter se dă la Summer. În plus, mă dor toate mădularele.

Meciul cu Dartmouth a fost dur. Au fost o mulțime de intrări (nu toate curate), o mulțime de pedepse (nu toate date pe drept). Pe deasupra, am încasat o lovitură între picioare, din partea unui fundaș de la Dartmouth. Evident, sunt obosit, chinuit de dureri și iritat.

Muzica răzbate de jos, suprapunându-se peste melodiile care se scurg din difuzoarele computerului meu. E un amestec straniu de *bluegrass* și *indie rock*. Din cine știe ce motiv, combinația asta se potrivește cu exercițiile mele de desen. Uneori, când mă blochez la nivel creativ, zac pe spate, cu blocul de desen în poală și cu creionul în mână. Închid ochii, respir liniștit și uniform și las creionul să deseneze ce vrea el.

Profesoara mea de desen din liceu m-a îndemnat să încerc tehnica asta. Mi-a spus că e la fel de eficientă precum meditația: îți limpezește mintea și deschide porțile creativității. Avea dreptate. Ori de câte ori mă blochez, desenul liber reușește să mă scoată din blocaj.

Nu știu cât timp stau aici, desenând cu ochii închiși. Când îmi dau seama că creionul s-a tocit și că mi-a amorțit încheietura, constat că muzica din sufragerie nu se mai aude și că lista mea cu melodii a luat-o de la început.

Îmi scutur încheietura dreaptă, apoi mă ridic în capul oaselor. Mă uit la desenul meu și îmi dau seama că am creionat-o pe Summer.

Nu fata cu zâmbet strălucitor. Nu cea care râde sau ai cărei obraji se îmbujorează atunci când se supără pe mine.

Am desenat-o pe acea Summer ai cărei ochi verzi scânteiază de durere și care șoptește: „Am substanță".

Pe foaia de hârtie, buzele ei sunt încremenite, dar în mintea mea le văd cum tremură când Summer trage aer în piept. Desenul înfățișează lacrimile care-i apar în ochi, iar asta îi dă un aer de vulnerabilitate care-mi cutremură inima. Dar linia fermă a maxilarului spune că nu va ceda fără să lupte.

Trag adânc aer în piept.

E perfectă pentru personajul din noul joc pe care-l proiectez. În ultimele luni am lucrat la partea tehnică, de programare, dar n-am avut deloc inspirație pentru personajul feminin principal, iar asta mi-a încetinit munca.

Mă holbez la desen vreo cinci minute, după care mă silesc să las deoparte blocul de desen. Mă dezmeticesc și-mi dau seama nu numai că trebuie neapărat să merg la toaletă, dar și că mi-e o foame de lup. Stomacul îmi chiorăie așa de zgomotos, că mă mir cum de nu mi-am dat seama cât înfometat sunt.

Mai întâi mă ocup de golirea vezicii, după care cobor la parter, în căutare de mâncare. Ajuns pe scară, aud râsete în sufragerie. Hollis zice:

— *Așa* mai vii de-acasă!

De obicei, când Mike Hollis e așa de entuziasmat de un anumit lucru, lucrul cu pricina e fie cel mai hidos de pe pământ, fie cel mai uluitor. Nu există nuanțe de gri pentru băiatul ăsta.

Curiozitatea mă mână spre sufragerie. Apropiindu-mă de ușă, mă simt din nou în clasa a opta. Revăd în minte grupul ăla de puști — printre ei se numără și Nate, căpitanul meu de echipă. Își freca vesel mâinile, sperând ca sticla care se rotea pe masă să se oprească în dreptul lui.

Da, am spus „sticlă".

Ori am eu halucinații, ori prietenii mei — oameni în toată firea — joacă Învârte Sticla. Stau pe podea sau pe mobila din jur, alcătuind un fel de cerc. E limpede că Summer a învârtit sticla; stă pe canapea, aplecată în față, cu ochii pironiți pe sticlă. Iar

fiecare tip din cameră stă cu ochii pe *ea* și speră din suflet că sticla se va opri în dreptul lui.

Sticla verde de Heineken încetinește, trecând de Nate și de Hollis. Dă să se oprească la Katie — iubita lui Jesse Wilkes —, dar se mai mișcă un centimetru și abia apoi se oprește definitiv. Arată direct spre ușa de la sufragerie.

La mine.

15

SUMMER

Uite de ce jocuri precum Învârte Sticla și Șapte Minute în Rai își pierd hazul după ce termini școala generală.

Atunci când ai doisprezece sau treisprezece ani, ai voie să săruți băieți, la întâmplare, fără să-ți pese de consecințe.

Dar când ești adult, *întotdeauna* există consecințe.

De pildă, dacă în clipa asta sunt nevoită să-l sărut pe Colin Fitzgerald, toți cei prezenți vor vedea că sunt în limbă după el.

— O să mai învârt o dată, le zic eu. Fitz nici măcar nu joacă.

Katie, o roșcată drăguță, cu o gură mare ca a Juliei Roberts, mă mustră cu un deget.

— Nici vorbă! Eu a trebuit să-l sărut pe Hollis... în fața *iubitului* meu!

— Nu m-am simțit amenințat, spune Jesse, foarte relaxat. La urma urmei, e vorba doar de Hollis, nu?

— Hei! protestează Mike.

— Nu despre asta e vorba, susține Katie. E musai să-l săruți pe cel în dreptul căruia se oprește sticla. Fără excepții!

Privirea mea se îndreaptă spre Fitz. Poartă ceea ce mie îmi place să numesc ținuta Excitare Instantanee: pantaloni de

treningi gri, care îi atârnă pe șolduri, și un tricou alb, mulat care lasă la vedere brațele tatuate. Băiatul ăsta e de nota zece plus!

De fapt, îi dau un nouă. Îi scad un punct pentru că arată de parcă și-ar dori să se teleporteze în Siberia.

Expresia lui deloc entuziastă mă face să mă zbârlesc. Pe bune?! Ideea de-a mă săruta chiar i se pare așa de dezgustătoare? După discuția noastră de la începutul săptămânii, când l-am tras la răspundere pentru răutățile pe care le-a zis despre mine, ar trebui să caute să-mi intre în grații.

Nemernicul ăsta ar trebui să mă *implore* să mă sărute.

Fitz face un pas înapoi.

— Eu... ăăă... O să iau ceva de mâncare.

Din capătul opus al canapelei, Hunter mârâie:

— O idee bună!

Deși tonul lui e glumeț, disting în el o nuanță posacă.

La fel ca mine, Hunter nu pare entuziasmat de jocul ăsta, deși nu s-a plâns acum zece minute, când s-a mozolit cu Arielle, fata aia incredibil de sexy. În grupul de-aici, în afară de mine, doar Arielle e necuplată. Katie și Shayla au iubiți, dar se pare că băieții (Jesse și Pierre) nu se supără să-și împartă fetele cu alți tipi, de dragul jocului.

— Stai! poruncește Katie, când Fitz face un pas.

Fitz încremenește.

— Îmi pare rău dacă te dezamăgesc — îl informează ea —, dar Summer o să te sărute chiar acum.

O, Doamne! Unde este Brenna când ai nevoie de ea? Dacă ar fi fost aici, nu le-ar fi permis în veci lui Katie și lui Arielle să ne convingă să jucăm jocul ăsta tâmpit. Benna le-ar fi râs în față și i-ar fi provocat pe toți la un concurs de băut *shot*-uri — ceea ce oricum s-ar fi sfârșit cu sărutări. Dar nu din cele care ți se impun cu de-a sila.

Însă vezi bine că Brenna are alte planuri. Afurisita!

— O să învârt sticla din nou, insist eu.

În acest moment, aș săruta bucuroasă pe oricine altcineva — chiar și pe Hollis. Sau pe una dintre fete.

Spre surprinderea mea, Hollis îi ia partea lui Katie.

— Nu, scumpo! Regula e regulă. O să vă prindă bine amândurora.

Își îndreaptă privirea spre Fitz, care îl fixează încruntat.

— Vă ciondăniți tot timpul. E timpul să vă sărutați și să vă împăcați.

Mă cuprinde exasperarea.

— Las-o baltă, Hollis!

— Vezi? Și mai bine! spune Katie, bucuroasă. Tu și Fitz trebuie să limpeziți apele.

— Folosind limba, intervine solemn bruneta Arielle.

Nate, căpitanul echipei de hochei, pufnește amuzat. De ce nu s-a oprit sticla în dreptul lui? Fir-ar să fie! E înalt, bine făcut și are niște ochi albaștri uluitori.

Imediat, Katie mă ia de mână. Rămân tablou când micuța roșcată, care nu are mai mult de un metru cincizeci înălțime, mă trage în picioare și mă împinge în direcția lui Fitz.

— N-am știut că ești așa de forțoasă, mârâi eu la ea.

Sunt cu aproape treizeci de centimetri mai înaltă decât fata asta, și totuși a reușit să mă ridice.

Ea rânjește.

— Știu.

Neliniștit, Fitz se uită prin încăpere. Când ochii lui poposesc asupra căpitanului de echipă, Colin ridică o sprânceană.

— Cam cât de beți sunteți cu toți? De când jucați jocuri de genul ăsta?

Nate dă din umeri, ridicându-și sticla de bere.

— Avem o singură viață, nu? spune el relaxat.

— Haideți, dragilor! zice Katie, bătând din palme. Sărutați-vă și împăcați-vă!

O altă mână puternică mă împinge de la spate. Mă poticnesc și c cât pe-aci să-mi strivesc nasul de cadrul ușii. Mâinile musculoase ale lui Fitz mă prind la timp.

Atingerea lui îmi trimite o undă de fierbințeală prin corp. Răsuflarea mi se oprește în gât când bag de seamă că ochii lui s-au îmblânzit. De fapt, nu: poate că și-au pierdut lucirea severă, însă nici blânzi nu sunt. Sclipesc, plini de dorință.

Însă apoi Fitz clipește și dorința e înlocuită de exasperare.

— Hai s-o facem, ca să le închidem gura! murmură el, în așa fel încât să aud numai eu. Altfel, ea n-o să ne lase în pace.

Se referă la Katie. Cred că are dreptate. În seara asta am întâlnit-o pentru prima dată, dar la cinci secunde după ce am făcut cunoștință, am ajuns la concluzia că e o mică dictatoare. Nu mă înțelegeți greșit. Tipa e amuzantă. Dar simt că, dacă ai fi prietenă cu Katie, ea ar avea mereu ultimul cuvânt de spus.

— Bine, murmur eu. Dar fără limbă.

Zâmbește în colțul gurii.

— Nu pot să-ți promit.

Abia am timp să conștientizez sensul acestei replici neașteptat de ispititoare, pentru că Fitz îmi cuprinde bărbia în palmă. Cineva fluieră — cred că e Hollis. Dar zgomotul este înăbușit imediat de bătăile inimii mele. Buzele lui Fitz le ating cu blândețe pe ale mele.

Ah!

Uau!

Nu mă așteptam să înceapă cu atâta tandrețe, în fața tuturor. Degetul lui mare îmi mângâie obrazul, în tip ce gura lui se mișcă foarte încet peste gura mea. Are cele mai moi buze pe care le-am simțit vreodată și se folosește de ele cu mare încredere. Tremur când mă sărută mai apăsat. Dintr-odată, vârful limbii lui alunecă

peste buza mea de sus, iar eu tresar de parcă mi-aș fi băgat degetele în priză.

În clipa în care limbile noastre se ating, mă pierd. O vibrație de dorință trepidează între picioarele mele, ridicându-se până la sâni și întărindu-mi sfârcurile. Capitulez în fața sărutului său. Îl las să-mi exploreze gura. Degetele lui îmi apasă posesiv talia. Respirația caldă îmi înfierbântă gura, iar parfumul lui tulburător îmi copleșește simțurile.

Nu mă mai pot opri. Apăs o palmă pe pieptul lui tare ca piatra. Cu cealaltă mână, îi cuprind ceafa. Părul fin care crește acolo îmi gâdilă palma. Pectoralul lui stâng palpită sub palma mea. Îi simt bătăile inimii. Sunt la fel de puternice ca ale inimii mele.

Când simt că vrea să se desprindă de mine, am o senzație de disperare, de neajutorare. Îl strâng și mai tare de ceafă, sărutându-l și mai apăsat. Limba mea s-a împletit cu limba lui. Geamătul lui răgușit reverbează în gura mea. Sper că nu l-a auzit nimeni.

Geamătul ăsta superb și disperat îmi aparține. E numai al meu. Vreau să-i reține rezonanța seducătoare și să-l reproduc în minte iar și iar, când voi fi singură în pat, când mâna mea va coborî între picioare, iar eu mă voi atinge având în minte amintirea acestui sărut.

Drace! Cât de excitată sunt! Picioarele îmi tremură. Chiloții mi s-au umezit.

Mă silesc să-mi desprind gura de a lui. Apelez la toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă uit la el. Sunt îngrozită de ceea ce expresia lui mi-ar putea transmite, așa că o evit. Mă uit la spectatorii noștri, peste umăr.

Mă rog la Dumnezeu ca prietenii noștri să se lase păcăliți de masca de nepăsare pe care mi-am compus-o la repezeală.

— Poftim! ciripesc eu, cu un zâmbet mult prea strălucitor și cu o voce mult prea veselă. Ne-am sărutat și ne-am împăcat. Cine urmează?

Uite cum stă treaba cu săruturile. Unele dintre ele sunt un preludiu pentru sex, altele se nasc din plictiseală. O parte îți stârnesc furnicături, altele te lasă complet rece. Dar ce au toate aceste săruturi în comun? Sunt doar săruturi.

Nu sunt ACEL SĂRUT.

Sărutul care zăbovește în mintea ta cu orele — sau chiar cu zilele —, după ce s-a încheiat. Cel care te face să-ți atingi fără să vrei buzele și să te simți cuprinsă de un frison cald atunci când îți amintești senzația gurii lui lipită de a ta.

Și nu e musai să fie un sărut ca-n filme. Nu e nevoie să aibă loc în fața Turnului Eiffel, la apus, având cai maiestuoși în fundal și aurora boreală strălucind deasupra (în cazul în care, printr-o minune, aurora boreală și-ar face apariția la Paris).

Ultima oară când am trăit ACEL SĂRUT, s-a întâmplat în spatele unui stog de paie, la ferma din Kentucky a prietenei mele Eliza. Aveam șaisprezece ani și-l iubeam pe fratele ei mai mare, Glenn. Însă el se întâlnea doar cu fete de vârsta lui. În vara aceea, când m-am ținut scai de el și de Eliza, el și iubita lui s-au despărțit. Iar Glenn a avut sfârșit (în sfârșit!) ochi și pentru mine.

M-a sărutat având în fundal fornăit de cai și miros de bălegar. A fost un sărut stângaci, pe furiș, și totuși nu l-am uitat niciodată. Ne-am întors în Connecticut și am fost împreună șapte luni. Mi-am pierdut virginitatea cu el, și mă gândeam c-o să ne căsătorim și o să avem copii, dar apoi fosta lui iubită a ajuns la concluzia că-l vrea înapoi, așa că acum *ei* sunt cei căsătoriți.

Cu atât mai bine pentru Glenn! Nu cred c-aș fi fost fericită cu el, pe termen lung. Eu, locuind într-o fermă, la dracu-n praznic? Greu de crezut.

Dar după aceea n-am mai trăit un asemenea sărut. Până ieri.

Fitz mi-a oferit SĂRUTUL. A durat mai puțin de un minut, s-a petrecut în fața altora, în timpul unui joc adolescentin, și totuși... m-a obsedat încă din secunda în care m-am băgat în pat, ieri-seară. Tot la el mi-e gândul și în dimineața asta, când mă trezesc. Pun pariu că l-am și visat, deși nu-mi amintesc visul.

Însă nu-mi pot permite să mă mai gândesc la el. Fitz a intrat în joc doar ca s-o împace pe Katie, apoi, cum s-a terminat, a dispărut. Dacă pentru mine a fost ACEL SĂRUT, pentru el a fost doar... un sărut.

Ce gând deprimant!

Din fericire, azi am o mulțime de treabă — deși nu activități plăcute. Mai întâi, o altă întrevedere cu domnul Richmond, care e la fel de sec și de binevoitor cum a fost și la ultima noastră întâlnire. Buzele lui de broscoi se curbează a dezgust când îi spun că m-am hotărât să creez o colecție de costume de baie pentru parada modei.

Cred că ăstora care se dau britanici nu le plac costumele de baie.

Și iarăși, când ies din biroul lui, sunt sfâșiată între dorința de a nu-l mai vedea vreodată și dorința disperată de a cerceta fiecare colțișor al vieții lui, ca să aflu dacă accentul ăla e pe bune sau nu.

Părăsesc clădirea și îi trimit Brennei un mesaj în care-i împărtășesc bănuielile mele obsesive.

EU: *Jur pe Dumnezeu că nu e britanic!*

BRENNA: *Cine?*

EU: *Prodecanul, îndrumătorul meu științific. Ți-am zis de el săptămâna trecută.*

BRENNA: *Așa. Bine. MUSAI să facem cercetări.*

EU: *Știu!! Cum procedăm?*

BRENNA: *Am fost sarcastică. Ar tbui să inventeze cineva o kstie care transmite sarcasmul în scris. Am crezut k, dak scriu cu majuscule MUSAI, o pară sarcastic, dar am impresia că nu-i așa.*

EU: *Vorbesc serios, Bee.*

BRENNA: *Mda, păi asta-i de-a dreptul trist.*

EU: *Cum aflu unde s-a născut? În profilul lui de LinkedIn apare k a urmat U. Columbia, New York. Nici măcar n-a fost la școală în Anglia!*

BRENNA: *1) Mulți studenți străini vin să învețe în SUA. 2) Ești țăcănită. 3) Mergem la meciul de sâmbătă?*

EU: *Da. M-ai ajutat mai mult de-o grămadă.*

EU: *Te-ai prins că-s sarcastică, da?*

BRENNA: *Mai du-te naibii!*

După ce merg zece minute prin campus, pe un frig cumplit, bat la ușa biroului lui Erik Laurie. E a doua întâlnire pe ziua de azi. În ciuda hainelor mele groase, sunt mai înghețată ca un țurțure. Îmi clănțăne dinții și jur că mi-a degerat nasul.

— Frate, ai adus gerul cu tine!

Laurie se preface că tremură și mă lasă să intru în birou. Este uimitor de spațios. Are o canapea tapițată cu piele maro, un birou mare, în centrul camerei, și are o vedere superbă asupra curții înzăpezite.

— O să țin geaca pe mine, dacă nu te deranjează, îi spun pe un ton mucalit. Sunt înghețată până-n măduva oaselor.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum ești îmbrăcată pe sub hainele astea groase, o să mă abțin...

După ce-mi face cu ochiul, adaugă sugestiv:

— ... de data asta.

O senzație cunoscută de neplăcere mă cuprinde. Suntem în a doua săptămână de cursuri, iar Laurie a fost prietenos cu mine și-atât. Dar, ori de câte ori sunt în preajma lui, intuiția mea o ia razna. Unde mai pui că, în continuare, face cu ochiul. Ieri a făcut același gest de vreo zece ori, adresat tot atâtor studente.

— Ia loc!

Laurie gesticulează spre un scaun pentru vizitatori și se așază și el.

— Hai să vorbim mai întâi despre examenul de la mijlocul semestrului.

Dau aprobator din cap și mă așez. Deja ne-am trimis câteva e-mailuri despre cum mă va ajuta cu problemele mele legate de învățătură. Pentru cursul ăsta se cer două lucrări importante, dar eu voi prezenta una singură — pe cea de la mijlocul semestrului. Pentru eseul final, am primit permisiunea să țin o prelegere în fața clasei, moderând o discuție pe o temă pe care mi-o va da Laurie.

Luni, mi-a trimis o listă cu subiecte pentru examen și am ales unul care mi s-a părut cel mai ușor de scris. Mai rămâne să fie și el de acord.

— Te-ai hotărât asupra subiectului? Vreau să mă asigur că ești complet de acord cu alegerea făcută, înainte să treci la scris.

Preocuparea lui sinceră reușește să-mi mai risipească puțin reținerile față de el. În ciuda faptului că face gestul ăla cu ochiul și a senzației dubioase pe care o provoacă uneori, pare un profesor devotat propriei munci. Unul căruia îi pasă de studenții lui.

— Aș vrea să aleg subiectul despre moda din New York. O să pot găsi multe de scris despre tema asta. Vreau să încep diseară.

— Bine. Perfect. Ai adresa mea de e-mail, așa că poți lua legătura cu mine dacă te blochezi sau dacă vrei să arunc o privire pe lucrarea ta.

— Mulțumesc! spun cu recunoștință. S-ar putea să-ți accept oferta.

Laurie zâmbește cu toată gura.

— Bun! Hai să trecem mai departe! Ce propunere ai pentru parada modei?

— O am aici.

Bag mâna în geantă și scot o mapă de piele în care țin schițele, o scurtă prezentare a colecției mele de costume de baie și fotografiile pentru comparație, pe care l-a cerut.

— Am inclus imagini ale creațiilor unor designeri mai puțin cunoscuți, care m-au inspirat în ultima vreme.

Deschid mapa pe birou.

Laurie răsfoiește fotografiile și fața lui se luminează de încântare.

— Kari Crane, spune el, dând aprobator din cap. Am fost în primul rând când a debutat la Milano.

— Zău?

— Normal! Nu ratez niciodată Săptămâna Modei de la Milano.

— Eu merg la Săptămâna Modei de la Paris și la cea din New York, îl informez. Dar nu și la cea din Milano.

Laurie trece la următorul designer.

— Astea chiar că sunt interesante. Îmi place cum folosește Sherashi mărgelele pe maiourile astea cu spatele gol.

Pare că-i cunoaște pe toți designerii de pe planetă. Sunt impresionată de chestia asta.

— Și eu cred același lucru. Și-mi place cum insuflă propria cultură în colecția prezentată.

Laurie completează:

— Bollywood amestecat cu stilul Rivierei Franceze. Strălucitor!

Nu mă pot împiedica să-i zâmbesc. În ultimele cinci minute nici n-a făcut cu ochiul, nici n-a mai flirtat. Mă simt uşurată.

— Da, exact! Pentru colecţia mea, vreau să mă joc cu o combinaţie între clasic şi modern, în care să amestec şi un pic de *boho-chic*.

— Interesant! Hai să ne uităm la schiţele tale.

Studiază desenele, cu fruntea încreţită.

— Sunt chiar bune, Summer.

Mă înroşesc. Nu mă pricep la portrete şi peisaje, dar dintotdeauna am fost bună la desenatul hainelor. Când eram mică, umpleam blocuri întregi de desen cu ceea ce consideram eu a fi stiluri sau ţinute perfecte.

Laurie studiază câteva schiţe care înfăţişează torsuri de bărbat.

— Mulţumesc! Ştiu că a crea costume de baie nu e la fel de greu cu a crea — să spunem — haine de gală, dar pe mine mă pasionează. Aş putea introduce mai multe piese la paradă, aşa încât volumul meu de muncă să fie comparabil cu al celorlalţi studenţi.

— Nu de asta îmi fac eu griji, spune Erik pe un ton absent, trecând la altă schiţă.

După ce le studiază pe toate, mă priveşte cu un surâs de mulţumire.

— Sunt de acord cu propunerea ta.

Sunt cuprinsă de entuziasm.

— Serios?

— O, da! Abia aştept să văd ce ţinute o să propui.

Şi tocmai când credeam că s-a terminat cu gestul ăsta, îmi face iar cu ochiul.

— Sunt foarte curios să văd pe cine vei alege să prezinte piesele astea.

Bleah! Mi-a stricat toată buna-dispoziţie.

— Ești o fată înaltă, adaugă el. Ar trebui să iei în considerare să urci și tu pe podium. Nu mă-ndoiesc că arăți incredibil în bikini.

Ce scârbos!

— Ăăă... Mda... Niciodată nu m-a interesat să fac *modelling*.

Mă ridic și arăt spre mapă.

— Deci am aprobarea ta să continui?

— Categoric.

Îmi întinde mapa de piele.

— Super! Mulțumesc! Ne vedem la curs.

Sunt ușurată să plec din biroul lui, chiar dacă asta înseamnă că o să-mi înghețe ovarele în gerul de-afară. Ori de câte ori încep să cred că Laurie e inofensiv, tipul îmi declanșează iar detectorul de dubioșenii.

Mă întâmpină o pală de viscol. *Te urăsc, ianuarie! Nu mai mori odată?* Îmi încep drumul anevoios prin campus și mă îndrept spre parcarea unde mi-am lăsat mașina. Îmi verific telefonul. Am un apel pierdut de la mama și un mesaj care mă face să zâmbesc.

Sună-ți părinții, Summer! Mi-e dor de fata mea.

Inima mi se umple de iubire. Uf! Mi-e așa de dor de ei! De când am început semestrul, abia dacă am apucat să vorbesc cu ai mei. Am fost prinsă cu o mulțime de treburi. La fel și ei. Tata tocmai a început selectarea juriului pentru procesul unui criminal foarte mediatizat, iar mama a vizitat-o pe bunica Celeste, în Florida.

O sun pe mama, dar răspunde mesageria vocală. Încerc și la tata.

Răspunde numaidecât.

— Prințesă, era și timpul să mă suni!

— Știu. Iertare! Am fost aglomerată. Dar cum de nu ești la tribunal?

— Ai nimerit tu bine, zice el. Sunt liber pentru că procurorul a cerut o pauză de cinci minute. Martorul lui întârzie.

— Inacceptabil! exclam, glumind doar pe jumătate. Nu-i lăsa să scape cu mișmașuri de-astea, tată! Acuză-i că sfidează Curtea!

Tata chicotește.

— Nu așa funcționează treaba, scumpo, dar mersi pentru pont! Cum merge cu școala?

— Bine. Tocmai am avut o întâlnire cu îndrumătorul meu pentru studii independente. Voi concepe o colecție de costume de baie pentru parada finală.

— Și celelalte cursuri? Cum îți organizezi munca?

Îi fac un rezumat despre ce studiez și îi mărturisesc că încă nu mi-au pus mari probleme cursurile din semestrul ăsta.

— Diseară trebuie să lucrez la un eseu. Urează-mi noroc!

— Nu ai nevoie de noroc, prințesă. O să-i faci praf cu eseul tău.

Are atâta încredere în mine, că-mi vine să bocesc. Părinții mei nu mi-au zis nici măcar o dată că sunt proastă, deși știu că uneori au gândit-o. Cum altfel să reacționeze, când aduceam acasă lucrări de control cu note foarte mici? Toate lucrările mele scrise erau acoperite cu observații notate cu pix roșu, cu comentarii mâzgălite pe margini?

— Dar dacă dai de greu, anunță-mă! îmi zice tata. O să vorbesc cu David...

Se referă la David Prescott, decanul Universității Briar.

I-o tai cu fermitate:

— Nu! Nu sunt de acord. Tată, gata cu intervențiile pe lângă Prescott! Nu-i mai cere favoruri. Prodecanul deja mă urăște. Consideră că am primit tratament preferențial... Stai! De fapt, dacă arzi de nerăbdare să ceri favoruri, am eu nevoie de unul din partea ta.

Tata izbucnește în râs.

— Mă și tem să aud!

— Poți să afli unde s-a născut Hal Richmond?

— Cine?

— Prodecanul de la Briar. Tipul are accent britanic, dar suspectez că e fals.

Se scurg câteva secunde. Tata oftează.

— Prințesă, sper că nu-l chinui pe bietul om.

— Nu chinui pe nimeni. Dar am bănuielile mele. O să te iubesc la maximum dacă verifici unde s-a născut tipul. O să-ți ia doar cinci secunde.

În urechi îmi răsună hohotele lui.

— O să văd ce pot să fac!

Ceva mai târziu, când mă așez la birou, ca să întocmesc planul preliminar pentru eseul de mijloc de semestru, starea mea de spirit încă e foarte bună. Mama m-a sunat înainte de cină. Am stat o oră la telefon, discutând despre toate. Toți colegii mei de apartament sunt plecați, așa că în seara asta pot lucra în liniște. Din cauza problemei mele cu deficitul de atenție, chiar și cea mai mică distragere mă poate da înapoi. Din păcate, mă las distrasă mult prea ușor.

Viitorul meu eseu va prezenta cum a evoluat moda newyorkeză în prima jumătate a secolului XX, precum și factorii care au condus la fiecare eveniment transformator. E puțin cam intimidant, pentru că am de-a face cu cinci decenii de modă marcată de evenimente majore, cum ar fi Marea Criză Economică și Al Doilea Război Mondial.

În liceu, profesorul meu pentru elevii cu nevoi speciale... Frate, mi se face greață când spun asta! *Profesor pentru elevii cu nevoi speciale*. E al naibii de umilitor. În fine... Profesorul care mi-a fost desemnat avea o grămadă de ponturi menite să mă ajute să-mi organizez gândurile: fișele de studiu sau folosirea bilețelelor adezive, pe care să notez diferite idei. Cu timpul, mi-am dat

seama că cel mai bine e să notez o singură idee pe un singur bilețel, după care să le aranjez în așa fel încât să aibă cursivitate, formând un șir coerent de gânduri.

Încep prin a mă așeza pe podea. Am materialele întinse în fața mea, gata să fie folosite: carioci, bilețele adezive, pixuri. Port șosete groase, de lână, și sorb dintr-o cană mare cu ceai. O să mă descurc. Sunt cea mai tare!

Scriu pe câte un bilețel galben decadele pe care le voi avea în vedere: '10, '20, '30, '40. E mai ușor să concep lucrarea în mod cronologic. Știu că va trebui să fac foarte multe cercetări, dar deocamdată mă bazez pe ceea ce știu despre acele epoci. Până la Marea Criză Economică din America, sunt sigură că erau la modă culorile strălucitoare. Scriu asta pe un bilețel.

Înfloritorii ani '20 au avut în prim-plan tinerele care se ridicau împotriva vechilor convenții și concepții despre femei și feminitate. Notez chestia asta pe un alt bilețel.

Pentru o vreme — cred că prin anii '30 —, moda încuraja femeile să adopte ținute bărbătești. Lipesc încă un bilețel pe podea. Dar, pe de altă parte, am impresia că acei ani au mai adus în atenție și bluzele de damă, cu volănașe. Că tot vorbim de asta, în vacanță am văzut vreo cinci asemenea bluze în magazinul Barneys, pe Madison. Oare stilul ăsta a revenit?

Ah! Am uitat să-i spun unei prietene de la Brown despre Barneys! Organizează reduceri VIP supersecrete, în weekendul de Ziua Îndrăgostiților. Prietena mea o să-și piardă mințile când o să audă.

Iau telefonul și îi trimit un mesaj rapid lui Courtney. Răspunsul ei vine numaidecât.

COURT: *Doamne, Dumnezeule!!!!*

EU: *Știu!!!*

COURT: *Mergem la Barneys, nu?*

EU: *NORMAL!!*

Mai schimbăm câteva mesaje, până când îmi dau seama că am pierdut zece minute sporovăind despre o reducere la haine, în loc să muncesc la lucrarea mea.

Fir-ar să fie!

Trag adânc aer în piept și încerc să mă concentrez. Alcătuiesc o listă cu toate tendințele în modă care-mi vin în cap. Așa! Acum, tot ce am de făcut este să intru în detalii despre fiecare și să explic factorii sociali și evenimentele care au influențat moda de-a lungul timpului.

Ia stai! Asta e teoria mea?

Nu, tâmpito! Trebuie să concepi o teorie proprie.

Pe bune, criticul meu lăuntric e al naibii de afurisit! Fostul meu psihoterapeut îmi zicea mereu că e nevoie să mă iubesc. Mă încuraja să mă port cu blândețe cu mine însămi, dar e ușor de spus și greu de făcut. Când ai o lipsă de încredere majoră, care-ți domină viața, subconștientul nu te lasă s-o uiți.

Să te iubești pe tine e tare dificil. Să-ți reduci la tăcere criticul lăuntric e aproape imposibil. Cel puțin pentru mine așa e.

Mă străduiesc să mă liniștesc. O să fie bine. Nu e nevoie să mă gândesc la o teorie chiar acum. O să adun mai întâi toate informațiile și pe urmă, după ce încep să le pun cap la cap, se va închega și o ipoteză generală.

Dar sunt așa de multe informații! Pentru cinci minute, caut pe Google, pe laptopul meu, și mă simt copleșită de ceea ce găsesc! Cu cât citesc mai mult, cu atât mai amplă devine tema. Habar nu am cum s-o pun pe hârtie, iar panica mă lovește ca un pumn în stomac.

Inspir iarăși — de data asta, iute și precipitat. Am senzația că niciun pic de oxigen nu pătrunde în plămânii mei.

Urăsc toate astea! Urăsc eseul și mă urăsc pe mine.

Ochii încep să mă înțepe. Când îi frec, lacrimile pe care încercam să le țin în frâu mi se rostogolesc pe obraji.

Nu mai boci! mă apostrofează criticul meu lăuntric. *Te porți ridicol. E doar un eseu.*

Mă străduiesc să respir mai calm. Creierul meu trece în revistă exercițiile pe care îndrumătorii și părinții mei mă încurajau să le practic atunci când am un atac de panică: să repet că o să fiu bine; să vizualizez cum mă îmbrățișez pe mine însămi; să mă gândesc la bunica Celeste, ceea ce mă liniștește întotdeauna. Dar trecerea în revistă ia o pauză când privirea mea cade pe marea de note galbene de pe podea. În creierul meu țăcănit e un talmeș-balmeș de gânduri.

Un suspin îmi scapă de pe buze.

— Summer?

Tresar la auzul vocii lui Fitz. Îmi bate la ușă.

— Summer, te simți bine?

— Mă simt bi... bine, reușesc să îngaim.

Mă înfior când îmi dau seama cât de spartă mi-e vocea.

Și el o aude.

— O să deschid ușa, bine?

— Nu! Sunt bine, Fitz. Pe bune.

— Nu te cred.

Ușa se deschide. Fața lui frumoasă, purtând o expresie îngrijorată, se ivește în prag.

Îngenunchează lângă mine. O mână caldă îmi cuprinde bărbia, silindu-mă să ridic ochii și să-i întâlnesc pe ai lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Vocea îmi tremură din nou.

— Plângi. Deci ceva e în neregulă.

Observă bilețelele adezive înșiruite pe podea.

— Ce-s astea?

— Dovada prostiei mele, murmur eu.

— Poftim?

— Nimic.

— Nu mai tot spune „nimic"! Vorbește cu mine!

Degetul lui mare îmi mângâie cu blândețe obrazul umed.

— Să știi că sunt un bun ascultător. Spune-mi ce te apasă!

Buzele încep să-mi tremure. Fir-ar să fie! Mă potopește un alt val de lacrimi, ceea ce mă înfurie și mai mult.

— Nu reușesc să fac chestia asta!

Mătur bilețelele, cu un gest furios. Câteva rămân lipite de podea, iar celelalte ajung sub pat.

Fitz ia un bilețel și citește.

— E pentru eseul la care lucrezi?

— Da. Pentru examenul de mijloc de semestru. O să-l pic.

Fitz expiră prelung și se așază pe podea. Șovăie o clipă, apoi întinde o mână spre mine.

Dacă nu m-aș simți așa de vulnerabilă acum, l-aș respinge. Dar sunt slabă și mă simt învinsă. Când el deschide brațele, mă cuibăresc în poala lui, îmi îngrop fața la pieptul lui și-l las să mă liniștească.

— Hei..., murmură el, trecându-și liniștitor palma pe spatele meu. E normal să te simți copleșită de cursuri. Pe toți ne stresează școala.

— Și pe tine? îl întreb cu voce pierită.

— Da. Tot timpul.

Își trece degetele pin părul meu și, dintr-odată, mă simt iarăși copil. Mama obișnuia să mă mângâie pe păr ori de câte ori eram neliniștită. Uneori, la fel făcea și fratele meu Nick, dacă-mi juleam un genunchi sau mă alegeam cu un cucui în cap din cauza cine știe cărei trăsnăi. Am fost tare poznașă în copilărie. La naiba! Și acum tot poznașă am rămas.

Mă simt pătrunsă de căldura trupului puternic al lui Fitz. Îmi apăs obrazul de clavicula lui și fac o mărturisire stânjenitoare:

— Am o problemă de învățare.

— Ești dislexică?

Vocea lui e încărcată de compasiune.

— Nu. E vorba mai degrabă despre mai multe simptome legate de tulburarea de deficit de atenție. Îmi vine foarte greu să mă concentrez și să-mi organizez gândurile, să le aștern pe hârtie. Când eram copil, am luat tratament pentru problema asta, dar pastilele îmi dădeau dureri de cap cumplite, îmi provocau greață și amețeli, așa că nu le-am mai luat. Am încercat să mă întorc la ele în adolescență, dar am avut aceleași simptome.

Hohotesc aspru, mohorât.

— Creierului meu nu-i plac medicamentele. Din păcate, asta înseamnă că depinde numai de mine să-mi controlez gândurile, iar uneori îmi e foarte greu s-o fac.

— Cum te pot ajuta?

M-a luat prin surprindere.

— Poftim?

Privirea lui e serioasă. Îi citesc sinceritatea în ochi. Nu zăresc nici urmă de milă.

— Ai probleme cu lucrarea pentru examen. Cum pot să te ajut?

Sunt puțin zăpăcită. Jenată, cobor din poala lui și mă așez turcește lângă el. În clipa în care nu ne mai atingem, simt cât de mult îmi lipsește căldura trupului său. Pentru un moment, îmi aduc aminte de ACEL SĂRUT, dar îl alung din minte, ca pe o muscă sâcâitoare. În clipa asta, Fitz nu pare dornic să-și vâre limba în gura mea.

Chiar pare dispus să mă ajute.

— Habar n-am, îi răspund în cele din urmă. E foarte multă informație de asimilat.

Anxietatea mă răscolește din nou.

— Trebuie să scriu despre cincizeci de ani de modă. Nu-s sigură pe ce ar trebuie să mă concentrez, iar dacă nu pot să rezum toate informațiile, lucrarea o să aibă cincizeci de pagini, dar e musai să aibă maximum trei mii de cuvinte, și nu știu cum să dau formă ideilor...

— Respiră!

Tac și fac ce-mi cere. Oxigenul îmi mai limpezește creierul.

— Iar te lași dusă de val. Trebuie să mergi din aproape în aproape.

— Încerc. Ăsta-i rostul bilețelelor! Să mă îndrume pas cu pas.

— Dar dacă ți-ai expune ideile cu voce tare? Te-a ajutat vreodată?

Dau din cap, în semn de aprobare.

— Da. De obicei, mă înregistrez în timp ce vorbesc, iar apoi îmi transcriu ideile, dar acum încă n-am ajuns în stadiul ăla. Încercam să formulez premisa fundamentală a lucrării, când m-a pocnit panica.

Își întinde picioarele lungi.

— Bun! Atunci, hai să vorbim despre premisa fundamentală.

— Apreciez ceea ce vrei să faci, dar sigur ai alte lucruri mai bune de făcut. Cum ar fi să desenezi. Sau să lucrezi la jocul tău video. Nu te simți obligat să mă ajuți cu eseul!

— N-o fac moca.

Mijesc ochii la el.

— Vrei să te plătesc?

Fitz ridică din sprâncene.

— Cum? Nu! Firește că nu. Vreau să spun că...

Răsuflă prelung, evitându-mi privirea.

— Și eu am nevoie să mă ajuți cu ceva.

— Serios? mă minunez.

Îmi aruncă o privire iute. A roșit.

— Ce-ai zice de un schimb? Eu te ajut cu examenul ăsta: cu alcătuirea planului, cu lucrarea... Și, pe măsură ce scrii, o să-ți corectez lucrarea și o să te ajut să-ți organizezi ideile. Iar tu o să mă ajuți cu...

Rostește restul cuvintelor într-un murmur abia auzit:

— O să mă lași să te desenez.

De data asta, sprâncenele mele sunt cele care se ridică.

— Vrei să mă desenezi ca pe un... model?

Obrajii mi se înfierbântă. Vrea să mă deseneze goală?

O, Doamne!

De ce mă excită ideea asta?

— Ce model? întreabă Fitz, nedumerit.

— Ești sigur că nu te-ai uitat și tu pe furiș la *Titanic*, aseară, împreună cu Hollis și cu mine?

El pufnește.

— A, te referi la nudul acela! Uită de chestia asta! Nu vreau să te desenez goală.

Mă întreb dacă în clipa asta își imaginează același lucru pe care mi-l imaginez și eu.

Eu, întinsă în fața lui, goală pușcă.

Când imaginea ia o turnură perversă, respirația mi se precipită: dintr-odată, Fitz e dezbrăcat și are erecție. Bicepșii lui tatuați se încordează când își întinde trupul lung și musculos peste al meu...

Tușește jenat. Nu-mi scapă scânteia pasională din ochii lui.

— O să fii complet îmbrăcată, îmi explică el. Vreau să construiesc un personaj care să-ți semene ca înfățișare. Un personaj pentru noul meu joc. Nu-mi iese deloc și...

Ridică jenat din umeri. Mi se pare incredibil de adorabil.

— Cred că ar trebui să-ți semene.

Rămân cu gura căscată.

— Vrei să creezi un personaj care să-mi semene, pentru jocul tău? Super! Și cum o cheamă?

— Anya.

— Oho, îmi place numele! Îmi evocă o prințesă a elfilor.

— De fapt, Anya e om.

Zâmbesc.

— Ar trebui să te mai gândești. Mai mult ca sigur, „Anya" e nume de elf.

Zâmbește și el, gesticulând spre talmeș-balmeșul de pe podea.

— Ne-am înțeles? Eu te ajut cu lucrarea, iar tu mă lași să te desenez?

— Da, spun numaidecât.

Îmi dau seama pe loc că orice urmă de neajutorare și de disperare m-au părăsit. Simt c-am renăscut. Recunoștința îmi umple pieptul, amenințând să dea pe dinafară.

— Mulțumesc, Fitz!

— Cu plăcere!

Privirile ni se întâlnesc. Aș vrea să știu la ce se gândește. Aș vrea să vorbească despre sărutul nostru, ca să aflu ce a simțit atunci.

Aș vrea să mă sărute iarăși.

Fitz înghite în sec, iar mărul lui Adam oscilează în sus și-n jos. Apoi își linge buzele.

Sunt excitată toată. O, Doamne, chiar o s-o facă?

Te rog, îl implor în gând. Dac-ar fi vorba despre oricare alt băiat, aș lua imediat taurul de coarne. Cu alte cuvinte, aș pune mâna pe scula lui.

Dar cu Fitz nu merge așa. Sunt îngrozită să mă deschid din nou în fața lui, să fiu vulnerabilă. Încă nu m-a părăsit amărăciunea pe care mi-a stârnit-o când m-a respins, de Anul Nou. Da, încă îl vreau, asta-i sigur. Dar n-o să recunosc acest lucru decât dacă face el primul pas.

Dar nu îl face.

Când se uită în altă parte, mă simt copleșită de dezamăgire. Își drege vocea.

— Mă duc să-mi aduc blocul de desen.

16

FITZ

— Dezbracă-te!

Să locuiești cu Summer este... o provocare. Și asta v-o spune un tip care joacă hochei pentru o echipă universitară din divizia întâi. Pot să spun cu toată sinceritatea că parcursul meu sportiv epuizant este floare la ureche, în comparație cu tăria de caracter de care ai nevoie ca să menții o prietenie cu Summer Di Laurentis.

În primul rând, mi-e imposibil să uit sărutul nostru. Poate că ea e în stare să-l dea uitării, dar eu nu reușesc. Prin urmare, în ultimele zile, ori de câte ori i-am privit gura, mi-am reamintit cât de plăcut a fost să-i simt buzele apăsate pe ale mele.

În al doilea rând, încă sunt atras de ea; drept pentru care, atunci când îi admir gura, fanteziile nu se opresc la un sărut nevinovat. Buzele și limba ei au jucat un rol principal în atâtea fantezii perverse, încât am început să mă masturbez în duș, în fiecare dimineață, în timp ce mă gândesc la ea.

În al treilea rând, faptul că fac chestia asta în fiecare zi mă face să mă simt aiurea când mă uit în ochii ei.

În ultimul rând, când ești prieten cu Summer, fata asta face lucruri cum ar fi să dea buzna în dormitorul tău și să-ți ordone să te dezbraci.

— Nu!

— Scoate-le, Fitzy!

Ridic dintr-o sprânceană.

— Nu.

— Dumnezeule! De ce nu vrei să-ți scoți hainele?

— De ce-mi ceri să le scot? Nu sunt vreun top-model de-al tău.

Se îndoaie de râs. Summer are obiceiul de a se pierde în accese de râs. Îi lăcrimează ochii și își plesnește coapsele. Când râde, o face cu tot sufletul și cu tot trupul.

E de la sine înțeles că-mi place să-i provoc astfel de reacții.

— Nu vreau să te desenez, zice ea printre hohote, apoi își îndreaptă spatele și-și pune mâinile în șolduri. Încerc să te *ajut*, istețule!

Îmi înăbuș un oftat. Regret din tot sufletul că i-am spus că mâine-dimineață am interviu de angajare, cu Kamal Jain. Informația mi-a scăpat aseară, în timpul ședinței noastre de desenat. Summer îmi pozează de patru zile încoace. Când m-a întrebat ce vreau să port la interviu, am dat din umeri și am spus:

— Poate niște jeanși și un sacou.

M-a privit îngrozită.

— Îmi pare rău, scumpule, dar nu-ți stă bine cu așa ceva. Lui Justin Timberlake i se potrivește ca o mănușă, dar ție, nici vorbă!

A fluturat din mână și a adăugat:

— Nu-ți face griji! Mă ocup eu.

Nu mi-am făcut griji și nici nu i-am cerut să-mi dea detalii.

Acum regret că n-am făcut-o. E marți, ora opt seara, iar Summer a aruncat un maldăr de haine pe patul meu și mi-a cerut să mă dezbrac.

— Nu probez nimic de dragul tău! spun cu încăpățânare.

— Nu o faci de dragul meu, mormăie Summer, frustrată. E pentru binele *tău*! Îți fac o favoare uriașă, Fitz. Știi câte mii de dolari costă hainele astea?

Mă încrunt.

— Nu-mi pasă cât costă. Vreau să port hainele mele.

— Care haine?

Se apropie de ușa șifonierului meu și o deschide.

— Adică astea? Văd o adunătură de tricouri. Jeanși și pantaloni cargo. Niște hanorace, două cămăși, o grămadă de bluze de sport și mai multe maiouri decât ar avea nevoie vreodată un bărbat.

— Și costumul pe care l-am purtat la înmormântarea unchiului Ned, îi atrag atenția. Pot să mi-l pun pe ăla, dacă vrei.

Scotocește printre umerașe.

— Nu vreau. Tot ce porți este ori negru, ori gri. Ce ai împotriva culorilor, Colin? Ți-a făcut roșul șicane, când erai copil? Te-a despărțit verdele de iubita ta? Negru, gri, gri, negru, negru... Ia uite! Alte țoale negre! Ești nebun. Și înnebunesc și eu când mă uit la hainele tale.

Summer se rotește pe călcâie și mă străpunge cu privirea.

— O să mă lași să te îmbrac pentru interviul ăla, mă auzi? Acum, că suntem cei mai buni prieteni, e dreptul meu.

Mă înec de râs.

— Cei mai buni prieteni? Nu am acceptat așa ceva.

— Dacă decid eu ceva, atunci e lege.

Summer scoate limba la mine, după care adaugă:

— Iar tu nu ai niciun cuvânt de spus.

Nu văd nici urmă de fata aceea cu lacrimi în ochi, pe care am alinat-o cu câteva zile în urmă. E super s-o văd zâmbind, cu fața luminoasă. Îmi place să-și reverse lumina lăuntrică asupra mea, în loc să mă fixeze cu precauție sumbră și cu nesiguranță posomorâtă.

— Haide, Fitz! Te rog, încearcă numai câteva haine! Dacă nu-ți plac, le trimit înapoi.

Simt un fior de spaimă.

— Cui le trimiți înapoi? Te rog, nu-mi spune că le-ai cumpărat!

Nu-mi place să primesc cadouri, mai ales din cele scumpe.

— A, nu! Ar face o gaură uriașă în fondul meu fiduciar. Ai mei m-ar omorî. Mi le-a trimis o prietenă, ca pe o favoare. Tipa e stilista unui actor.

Mă uit curios la sacoșe.

— Care actor?

— Noah Billings.

— N-am auzit de el.

— Joacă într-un serial cu supereroi. E cam de înălțimea ta, poate ceva mai scund. Cele mai multe dintre hainele astea au fost croite pentru el, dar o să vedem ce se poate face. Mariah mi-a spus că poți să împrumuți ce vrei tu, dacă plătim pentru curățătorie, după ce le porți. Așa că ciocul mic și jos textila, scumpule! Vreau să arăți super mâine. E un eveniment foarte important.

Are dreptate. *Este* foarte important. Să primesc un job în firma Orcus Games ar fi un vis împlinit.

O aprob:

— Așa e. Nu pot să merg la interviu arătând ca un boschetar.

— Uau! Mi s-a năzărit sau mi-ai dat dreptate? Adică recunoști că ai greșit tu?

— Da, Summer, ai dreptate. Trebuie să fac o impresie bună.

Cu un oftat, mă dau bătut.

— Hai să vedem ce-i în sacoșele alea.

Scoate un sunet ascuțit, care-i exprimă încântarea. Tresar. Frate, ce volum are vocea ei!

— N-o să regreți, Fitz. O să ne distrăm de minune.

Bate din palme, fericită, și face câteva piruete. Părul blond se rotește în jurul trupului ei zvelt. Pe urmă sare grațios și aterizează direct pe vârfurile degetelor.

— Oho! exclam eu, de-a dreptul impresionat. Unde-ai învățat figura asta?

— Am făcut balet șase ani.

Ia o sacoșă cu haine.

Așa e. Mi-a spus că baletul e una dintre activitățile care i-au stârnit interesul.

— Înțeleg că nu te-ai ținut de balet, așa-i?

— Ți-am mai zis: mă plictisesc repede.

Scoate din sacoșă un umeraș pe care atârnă un...

Pulover gri!

— E un pulover gri! Exact la fel cu cel care se găsește la un metru jumate de noi, în dulap. Cel pe care l-ai vorbit de rău.

— În primul rând, nu e gri. E cenușiu-închis...

— Ba e gri.

— În al doilea rând, e un pulover Tom Ford... Ai în dulap vreo piesă Tom Ford? Nu cred. În al treilea rând, ține-ți gura și pipăie chestia asta!

Mi-e teamă c-o să mă pocnească dacă nu mă supun, așa că fac ce îmi cere. Fluier admirativ când degetele mele ating cel mai moale material pe care l-am pipăit vreodată.

— E mișto, recunosc eu.

— Bun! Hai să-l încercăm pe ăsta... Verifică al doilea umeraș. Ar veni bine peste cămașa asta Saint Laurent. De fapt, nu. Știi ce? Nici nu cred că e nevoie să porți o cămașă pe dedesubt. Cred că puloverul ăsta e îndeajuns de gros încât să nu ți se vadă sfârcurile. O să-l asortăm cu pantalonii ăștia. Întoarce-te!

— De ce?

— Vreau să-ți văd fundul.

— Nu! refuz, plin de indignare.

— Întoarce-te!

O ascult. Ar fi inutil să mă opun. Totuși, îi arunc o replică ademenitoare, ca s-o descumpănesc:

— Îți place ce vezi? Poți să mă apuci de fund, dacă vrei.

Summer chicotește.

— Flirtezi cu mine? E foarte necuviincios.

— Uite cine vorbește! Fata căreia i se scurg ochii după fundul meu.

— Vise, maică! răspunde ea, dar remarc o anumită nuanță de excitare în glasul ei. Bine, o să încercăm pantalonii, dar fundul lui Noah Billings nu e la fel de musculos ca al tău. S-ar putea să fie prea mulați.

— Și ce? E vreo problemă? întreb eu, pe un ton grav.

Summer zâmbește.

— *Touché!* Hai să vedem cum arăți.

Sunt pe cale să-mi scot tricoul, când îmi dau seama că nu s-a clintit.

— Nu mă pot bucura de intimitate?

— Doar îți scoți tricoul. Nu e ca și cum ai rămâne gol.

Și totuși, tot mi se pare cam... intim. Alung gândul ăsta. Dacă am fi fost la plajă, nu m-ar fi deranjat să mă dezbrac. Ce laș sunt!

Îmi trag tricoul peste cap.

Ochii verzi ai lui Summer se fac cât roata carului. Pe față i se citește admirația. Al naibii să fiu dacă lucrul ăsta nu-mi umflă orgoliul, ca pe un balon cu heliu! Sunt și mai măgulit când Summer geme ușor. Imediat, scula mea reacționează.

— Îmi plac tatuajele tale, mă informează ea.

— Da?

— Îm-hm.

Privirea ei s-a lipit de pieptul meu gol. Sfinte Sisoe! Dacă mă mai privește așa, n-o să mă pot stăpâni și o s-o ating. Deja e un

efort herculeean s-o desenez în fiecare seară fără să cedez poftei care mă ispitește să i-o trag.

Dar nu pot. Trebuie să aștept să facă ea prima mișcare. Deja mi-am ratat șansa, când m-am purtat ca un ticălos, de Anul Nou. Cuvintele mele atât de critice la adresa ei au rănit-o. Faptul că mi-a acceptat scuzele nu înseamnă că-mi pot permite să presupun că acum e interesată de mine. S-a referit la noi doi ca fiind „cei mai buni prieteni". E un indiciu clar despre situația în care se află relația noastră.

Îi sunt doar prieten.

— Am permisiunea să mă apropii de piept? glumește ea.

Izbucnesc în râs.

— Deci am undă verde? insistă ea.

Face un pas în față. Cercetează mai îndeaproape tatuajele de pe brațele și pieptul meu.

— Tu ai creat designul?

— Da.

— Doamne, Fitz! Ești foarte talentat!

Stingherеala mă gâtuie. Niciodată nu m-am priceput să accept complimente. Scot un sunet vag. Din fericire, ea îl interpretează drept „mulțumesc".

— Stai bine cu imaginația.

Se concentrează pe bicepsul meu stâng.

— Sabia asta e super! Te-a inspirat sabia de sticlă a lui Sir Nornan, din *Pădurea de sticlă*? Nu, stai! Sabia nu apare decât în cartea a treia.

— Sabia aia era în *Demonii tânguitori*, confirm eu, numind un alt titlu din seria *Vânturi schimbătoare*.

Emoția mă îndeamnă să fiu cu băgare de seamă. Nu vreau să fac iar vreo gafă.

— Care e preferata ta? adaug repede. Jur că nu încerc să-ți întind o capcană. Știu că le-ai citit.

— De fapt, nu le-am citit. Am ascultat audiobookurile. Sunt obsedată de ele, mărturisește ea. Și, ca să răspund la întrebarea ta, aleg prima carte. Primul volum e întotdeauna cel mai bun.

— De acord.

Ea atinge ceva pe umărul meu.

— Vai, ce drăguț e buchetul ăsta de trandafiri!

Ochii ei poznași îi întâlnesc pe ai mei.

— Nu-i un tatuaj tocmai masculin, mă tachinează ea.

Sunt prea distras ca să ripostez sau să mă simt ofensat. Vârfurile degetelor ei încă se plimbă pe pielea mea goală. Parcă nu mai reușesc să respir. Mirosul dulce al șamponului ei îmi gâdilă nările.

Mă trezesc întrebând:

— Ce parfum folosești?

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Chanel No. 5. Singurul parfum pe care ar trebui să-l poarte fetele.

— Te cred pe cuvânt.

Summer își retrage mâna, iar trupul meu tânjește după contactul pierdut.

— Gata cu vorba, Fitz! Îmbracă-te!

Și, fără să mai piardă vremea, îmi trage puloverul peste cap. Mă simt ca un copil când îmi strecor brațele pe mâneci și-mi scot capul prin guler. Pot să jur că unghiile lui Summer îmi zgârie ușor abdomenul când îmi potrivește puloverul.

Mă înfior. Sunt excitat.

Sunt excitat la culme.

Rahat! Trebuie să-mi scot și pantalonii. Dar port boxeri mulați, care-mi scot în evidență scula. Iar ea cu siguranță va observa.

Bing!

Telefonul lui Summer scoate un sunet, anunțând-o că a primit un mesaj. Mulțumesc, Doamne! Când îmi întoarce spatele, ca să citească mesajul, îmi scot la repezeală pantalonii de trening

și trag pe mine pantalonii de un negru intens. Mă asigur că nu e cu ochii pe mine când îmi aranjez penisul, ca să nu stea prea țeapăn. Când Summer se răsucește iar spre mine, nu-mi rămâne decât să sper că nu se vede nimic dubios.

Summer fluieră prelung.

— Oho! Îmi place, Fitz! Ești foarte elegant. Uită-te și tu!

Deschide ușa șifonierului, ca să-mi privesc imaginea în oglinda în mărime naturală.

Sunt plăcut surprins. Îmi stă bine.

— Grozav! O să le port pe astea la interviu.

Îi observ expresia suspicioasă în oglindă. Summer izbucnește în hohote.

— Colin, îngaimă ea printre chicote, mereu ești așa de naiv?

Mă încrunt.

— Cum adică?

— E doar prima ținută pe care-o probezi. Abia am început.

— Ce ați început? rostește o voce bănuitoare.

Ne răsucim amândoi. Hunter stă în prag.

Simt o undă de neplăcere. De duminică seară, Hunter s-a ținut la distanță de mine. Nu mi-a reproșat direct că jocul de-a Învârte Sticla l-a călcat pe nervi, dar o simt.

Însă nici măcar nu acceptasem să joc jocul ăla stupid. În plus, nici n-aș fi sărutat-o pe Summer, dacă autoritara iubită a lui Jesse n-ar fi insistat. Știam că n-aș fi avut nicio șansă să mă opun lui Katie.

Și apoi, dacă Hunter e supărat că eu și Summer ne-am sărutat, ar trebui să mi-o spună în față, bărbătește.

— Fii atent! îi zice Summer, pe un ton amuzat. Am adus șase sacoșe cu haine, ca să le probeze Fitz, pentru interviul lui de mâine. Și a încercat o singură ținută.

Summer gesticulează către combinația de piese Ford și Saint Laurent. Pare pe punctul de a pufni în râs.

— Și crede... Crede că a terminat cu probele.

Mă aștept ca Hunter să-i arunce o privire goală. În schimb, coechipierul meu chicotește. E clar că gustă gluma.

— Ce naiv e Fitzy! comentează el, după care intră în cameră și se tolănește pe pat. O să fie distractiv.

Îi face cu ochiul lui Summer.

— Caută-l pe Hollis și spune-i să facă niște popcorn!

— S-a făcut.

Summer se repede la ușă, strigând:

— Mike!

— Trădătorule! mârâi către Hunter.

El zâmbește pieziș.

— Ai lăsat o fată bogată, din Connecticut, să te îmbrace pentru un interviu. Chiar credeai c-o să ratez un asemenea spectacol?

Oftez. Aș putea să fiu autoritar și să pun capăt probelor de modă, dar e limpede că Summer se distrează. Pe deasupra, e prima oară, după zile întregi, când Hunter pare în largul lui cu mine. Poate doar mi s-a părut că s-a purtat rezervat. Poate că nu dă doi bani pe sărutul ăla.

— Auzi? În ce privește chestia cu tine și cu Summer..., începe el cântărindu-și cuvintele.

Vasăzică am sperat degeaba.

— A zis c-o ajuți cu examenul.

— Așa e.

Mă prefac preocupat de mâneca stângă a puloverului. O cercetez de parcă ascunde toate secretele universului.

— Și... ăăă... a mai fost faza cu sărutul de duminică.

Cu coada ochiului, văd că-și trece degetele prin părul negru.

— O să te întreb direct: e ceva între voi? V-o trageți?

Mâneca asta e chiar fascinantă.

— Nu! răspund iute. Da' de unde! Suntem doar prieteni.

— Ești sigur?

Mă silesc să-l privesc în ochi, ca un om matur.

— În caz c-ai uitat, atunci când sticla s-a oprit în dreptul meu, îmi vedeam de treaba mea. Nici eu, nici Summer n-am vrut să ne mozolim.

— Așa e, zice el, dând încet din cap. Chiar că păreați stânjeniți.

Serios?

Și totuși, îmi amintesc cum buzele ei mi-au pus trupul pe jar. Îmi aduc aminte de limba ei împletindu-se cu a mea și trimițându-mi un fior direct în sculă. Îmi aduc aminte cum trăgeam în piept parfumul ei superb, aproape leșinat de dorință.

Dar lui Hunter i s-a părut că vede stânjeneală între noi. Interesant!

Poate de aceea nu a pomenit Summer despre sărut. Rahat! Oare pentru ea chiar sunt un simplu prieten?

— Eu o consider grozavă, Fitz. La întoarcerea din Vermont, n-am glumit când am spus că am întâietate. Sunt interesat de ea.

Aruncă o privire spre ușă, ca și cum se teme să nu o găsească pe Summer acolo. Dar se relaxează când o aude râzând la parter, împreună cu Hollis.

— Și cred că și ea e interesată de mine, continuă el. Ne-am cam hârjonit de Anul Nou. Ne-am ținut în brațe.

S-au *ținut în brațe*? Gelozia pe care o simt e mai intensă decât aș fi crezut că e posibil.

— Mă gândesc s-o invit la o întâlnire.

Mă privește cu atenție și completează:

— Crezi că noi doi o să avem o problemă?

Ce naiba ar trebui să-i răspund?! „Da, avem o problemă!" Și dacă aș zice asta, ce-o să se întâmple? Va trebui să ne duelăm pentru Summer?

— Așa cum am spus când am discutat despre mutarea ei aici, atâta timp cât nu ne afectează contractul nostru de închiriere, nu-mi pasă ce faci.

Îmi vine foarte, foarte greu să rostesc cuvintele astea, dar alternativa ar crea probleme cu care prefer să nu mă confrunt deocamdată.

Dacă Summer și-ar fi smuls hainele de pe ea și mi-ar fi cerut să i-o trag, poate că răspunsul meu ar fi fost altul.

Dar n-a făcut-o.

17

FITZ

Am crescut în suburbiile Bostonului, așa că probabilitatea de a vedea cu ochii mei o tornadă era la fel de mare precum șansa ca părinții mei să se împace.

În dimineața asta, în sfârșit, am văzut una.

Numele tornadei este Kamal Jain. Dă buzna în barul hotelului, într-un vârtej de gri și negru. Văd străfulgerări de dinți albi, piele cafenie și degete îndesate, care schițează un salut pentru chelnerița pe lângă care trece.

Tornada se oprește. Văd silueta scundă și vânjoasă a lui Kamal Jain. Trebuie să fac eforturi ca să nu rămân cu gura căscată; se pare că nu poartă gri și negru.

Este gri-ardezie și negru-cărbune, cum ar spune Summer.

E una și aceeași ținută pe care am probat-o ieri-seară. Cea la care Summer mi-a spus să renunț, în favoarea hainelor pe care le port acum: jeanși Ralph Lauren, o cămașă elegantă Marc Jacobs, fără cravată, și mocasini maro, Gucci. Summer ar fi mândră că-mi amintesc numele fiecărui designer și că am ținut minte care designer a creat care piesă.

Slavă Domnului că nu am ales prima ținută! În caz contrar, interviul ăsta ar fi început cu stângul.

— Colin, bună! mă salută Kamal entuziast, strângându-mi mâna. Mă bucur să te cunosc! Ia te uită ce înalt ești! În poză păreai mic. În realitate, ești un uriaș.

— Poză? întreb nedumerit.

— Secretara mea a găsit pe internet o poză de-a ta. Ce înălțime ai? Doi metri? Doi metri și zece?

— Doi metri și ze...

— Pun pariu că ai doi metri trezeci. Eu am unu șaptezeci și doi. Sunt un tip mititel cu un cont barosan în bancă, nu?

Kamal râde la propria glumă.

— Hai să ne așezăm.

— Sigur.

Însă mă îndoiesc că mă aude. Se pare că vorbește mai mult cu sine însuși, iar eu sunt de față doar așa, de formă.

Barul de la Ritz seamănă cu unul dintre cluburile acelea exclusiviste pentru domni, așa cum vezi în filme. De-a lungul unui perete se înșiră câteva separeuri rotunde. Prin încăpere sunt răspândite fotolii tapițate cu piele. În șemineu arde un foc adevărat. Aud trosnetul lemnelor.

Ne așezăm într-un colț. Kamal comandă o vodcă și o apă tonică. E cam devreme pentru alcool, dar nu fac niciun comentariu. Cum să critic gusturile matinale ale posibilului meu viitor angajator? Unde mai pui că sunt fascinat. Am văzut chipul acestui om pe copertele revistelor. I-am urmărit cariera ani întregi. Este ireal să stai față în față cu o persoană pe care ai admirat-o de la distanță, atâta amar de timp.

— Mulțumesc că ați venit până aici ca să mă vedeți, domnule Jain!

— „Domnule Jain"! Am mai discutat despre asta. Spune-mi „Kamal" sau „K.J."! Când aud „domnule", mă iau cu răcori. E prea autoritar pentru gustul meu.

Hotărăsc să fiu direct cu el. Bănuiesc că i-ar plăcea.

— Scuze, Kamal! E de-a dreptul jenant cât de entuziasmat sunt.

Râde zgomotos.

— A, crede-mă, pot să te înțeleg. O dată, l-am întâlnit pe Stan Lee, la o întrunire despre benzi desenate, și mai c-am făcut pe mine. Jur c-am simțit că-mi scapă o picătură!

Îmi înăbuș un chicot.

— Ei, din fericire, ai reușit să te abții, îi spun încurajator.

— Cu greu! Omul ăla e o legendă. Vreau să le fac vânt alor mei, ca să mă adopte Stan.

De data asta, râd fără jenă. Din interviurile lui, pe care le-am văzut, mi-am dat seama că tipul spune ce-i vine la gură, dar să fii în prezența lui e cu totul altceva.

— Asta-i Marc Jacobs? zice, arătând spre cămașa mea. Îți vine la fix. Butonii sunt beton... E scumpă. Sper că nu ți-ai golit contul pentru interviu. Încă ești la facultate, încă nu-ți permiți să arunci cu banii, Colin. O să-i zic secretarei mele să-ți trimită un cec.

— Nu-i nevoie...

— Bine, mă întrerupe el. Mai am la dispoziție exact patru minute. Hai să ne grăbim!

Patru minute? Abia s-a așezat.

Mă întreb cum e să fii un om AȘA DE IMPORTANT încât să zbori la Boston, pentru o întâlnire de cinci minute, după care să urci iar la bordul avionului.

În următoarele trei minute, Kamal lansează o rafală de întrebări ca și cum ar trage cu pușca. Întrebările par să nu aibă nicio

noimă. Cât ai clipi, sare de la un subiect la altul și îmi lasă doar zece secunde să răspund, după care trece la salva următoare.

Care sunt influențele tale artistice?

Care e filmul tău preferat?

Mănânci carne?

Poți lucra în weekenduri, dacă e nevoie?

Ce părere ai despre jocul No Man's Sky?

Te consideri un sportiv?

Faza cu „sportivul" apare în cel puțin trei întrebări. Am senzația că are ceva împotriva tipilor care practică sporturi. Bănuiesc că a fost terorizat de vreun sportiv, în liceu.

Habar n-am dacă am răspuns corect sau pe placul lui. Kamal se mișcă și vorbește ca o tornadă, iar interviul ăsta e un tsunami; mă lovește fără avertisment și se retrage la fel de repede cum a apărut.

Nici n-apuc să mă dezmeticesc, că Jain e în picioare și-mi scutură iarăși mâna.

— Poți veni în Manhattan peste câteva săptămâni?

— Păi... nu-s sigur. Depinde de programul meciurilor...

— O să fie într-o joi seară. Ai meci joia?

Se încruntă. E limpede că, din perspectiva lui, cea mai mare bilă neagră pentru mine e hocheiul.

— Nu, dar... Ce să fac în Manhattan?

Am primit slujba? O să încep munca din ziua aia? În scrisoarea de intenție am precizat că nu pot începe munca decât după ce absolv facultatea.

— Voi fi gazda unui eveniment caritabil, la Heyward Plaza Hotel. E pentru autism. Ba nu! E un eveniment legat de leucemia la copii. Evenimentul cu autismul e în aprilie, se corectează el. Atragem Atenția Asupra Autismului în Aprilie... echipa mea adoră aliterațiile. I-am invitat și pe ceilalți candidați la job. Doar

trei au mai rămas pe lista finală. Doi dintre ei nu m-au impresionat la interviul față-n față.

Adică eu l-am impresionat? Sunt de-a dreptul bulversat. Nu pot să pricep cum de a putut să ajungă deja la o concluzie în privința mea, date fiind durata interviului și absurditatea întrebărilor pe care mi le-a adresat.

— Acum va trebui să aleg între voi patru. Evenimentul cu leucemia îmi va da posibilitatea să văd cum socializați.

Rahat! Nu mă pricep deloc să socializez.

— Unde mai pui c-o să fie o distracție pe cinste, adaugă Kamal. Bar la dispoziție, multe femei... Poți să vii cu iubita, dacă ai, dar ți-aș recomanda s-o lași acasă...

Îmi face cu ochiul. Îmi ascund dezgustul.

Nu-i un secret că tipul e un fustangiu. Potrivit unui articol pe care l-am citit, acum zece ani a fost cât pe ce să se însoare cu iubita lui din facultate, dar nu a mers, pentru că ea a refuzat să semneze un contract prenupțial. De atunci, Kamal a fost fotografiat curtând o mulțime de supermodele, plus câteva actrițe și moștenitoare bogate.

— Secretara mea o să-ți trimită invitația. Dacă nu-mi trimiți confirmare c-o să participi, voi considera că te-ai retras din competiție.

Mă bate pe umăr.

— Dar nimeni nu-i chiar atât de prost încât să refuze, așa că...

Zâmbește cu toată fața.

— Ne vedem luna viitoare, Colin!

Iese valvârtej din bar, lăsându-mă de unul singur. Două secunde mai târziu, chelnerița se întoarce cu o tavă pe care se află vodca lui Kamal și cafeaua mea.

Mă privește năucă.

— Ăăă... prietenul dumneavoastră a trebuit să plece? Mai doriți cafeaua? Nota a fost deja achitată.

Mă uit la ceaşca de cafea, apoi la pahar. Mai dă-o naibii! Cui îi pasă că e cam devreme pentru alcool?

Iau paharul cu vodcă şi-l dau pe gât.

Mai târziu, în aceeaşi seară, le spun prietenilor mei:

— Cinci minute!

Suntem cu toţii înghesuiţi într-un separeu, în Malone's. Stăm sub un difuzor, ceea ce înseamnă că trebuie să ridic vocea ca să acopăr muzica.

— A durat *cinci* minute. M-am uitat la ceas.

— Timpul costă, spune Hollis.

— Nici măcar nu ştiu cum a mers interviul, zic eu, gemând de frustrare. Pe bune! Nu mi-a dat nici cel mai mic indiciu dacă m-a plăcut sau nu.

— Normal că te-a plăcut, spune Summer, care stă de partea cealaltă a mesei, între Hunter şi Matt Anderson. Nu te-ar fi invitat la evenimentul caritabil dacă ai fi dat chix.

— Timpul costă, repetă Hollis.

Nate îi arde una peste ceafă.

— Termină odată cu rahatul ăsta!

— Dacă nu s-ar fi gândit serios să te angajeze, nu ar fi zburat atâta ca să te vadă în persoană, precizează Matt. Şi-ar fi trimis un subaltern să-i ţină locul.

— Nu neapărat, îl contrazic. Când Jain a proiectat primul lui joc, era un puşti sărac din Detroit. Ca să-şi asambleze propriul computer, a şterpelit o mulţime de piese. Compania e copilul lui. Cred că se implică personal ori de câte ori poate.

— Oricum, ne-am adunat aici ca să sărbătorim că ai atras atenţia unui magnat al jocurilor pe computer, declară Summer.

E nemaipomenit! Chiar dacă nu primești slujba, e o onoare fie și doar pentru că te-a avut în vedere.

— Să ciocnim! intervine Hollis, ridicându-și halba. Timpul costă!

Nimeni nu își întinde paharul. Mi se face milă de el și-mi ciocnesc sticla de Sam Adams de halba lui. A fost ideea lui Hollis să ieșim și să sărbătorim. Oricât de mult urăsc să fiu în centrul atenției, sunt mișcat că mă susține atât de mult. Cred că e mai emoționat ca mine la gândul că aș putea fi angajat la Orcus Games.

Din fericire, în seara asta barul nu e prea aglomerat — probabil pentru că nu avem meci. Malone's e un bar unde se strâng iubitorii de hochei de la Briar, chiar dacă am mai văzut pe-aici și fotbaliști. Dar, de obicei, fotbaliștii preferă să locuiască în afara campusului, fiindcă în Hastings viața de noapte e jalnică. Sunt cunoscuți pentru petrecerile lor. Eu prefer să sărbătoresc într-un bar, ca să nu trebuiască să strâng după nimeni. Unde mai pui că berea e ieftină, iar în serile de vineri aripioarele de pui sunt la jumătate de preț.

Summer se înduplecă; își ciocnește paharul de halba lui Mike.

— Hai, fie! Timpul costă!

Îmi face cu ochiul și-mi zâmbește, iar eu mă topesc precum untul într-o tigaie încinsă. Are un zâmbet care te îmbie să-ncepi să scrii versuri foarte proaste.

De când am ajuns aici, scula mea a fost într-o stare permanentă de semierecție. Când am plecat de acasă, Summer arăta ca un om de zăpadă: încotoșmănată într-o geacă groasă, cu glugă de blană, mănuși, fular — în fine, tot arsenalul de iarnă. Ajunși la Malone's, și-a scos geaca și restul hainelor groase, dând la iveală jeanși mulați pe picioarele ei incredibil de lungi și un top scurt, aţâţător. Topul e din cel cu șnur pe după gât. Îi lasă la vedere spatele și abdomenul. E fabulos.

— Brenna mi-a trimis un mesaj cum că e aici, spune Summer, uitându-se la telefon. O vedeți pe undeva?

— Julieta mea a venit! exclamă fericit Hollis.

Hunter chicotește.

— Amice, nu o interesezi.

— Zău? sare Hollis. Părea foarte interesată când a intrat în camera mea, săptămâna trecută... Și era foarte satisfăcută când a ieșit...

Joacă din sprâncene.

Summer aruncă în Hollis cu un cartof prăjit.

— Unu: fără amintiri despre încuietoarea stricată! Doi: Hunter are dreptate.

— Întotdeauna am dreptate, spune Hunter.

— Unde o fi Brenna?

Summer se răsucește, expunându-și spatele gol.

Isuse! Omoplați delicați. Piele netedă, bronzată.

Scula mea ia poziție de drepți când îmi imaginez c-o sărut pe spate, până când buzele mele ating partea de sus a fundului ei perfect. Ce l-aș mai strânge în palme! Hmmmm... Și ce-aș mai face cu gura!

Fir-ar să fie! Slavă Domnului că masa îmi acoperă partea de jos a corpului. În clipa asta, aș fi în stare să sparg nuci cu scula mea.

— De ce v-ați ascuns în colțul ăsta? întreabă Brenna când apare, în cele din urmă. Cum să trag cu ochiul la tipii mișto din bar, dacă nu-i pot vedea de-aici?

— Poți să tragi cu ochiul la mine, se oferă Hollis.

Brenna nu-l ia în seamă. Se uită de jur împrejurul mesei. Când își dă seama că nu are loc nicăieri, ridică din umeri și-mi zâmbește.

— O să fii pe post de scaun, Fitz.

Dau să protestez, dar e prea târziu. Deja a poposit în poala mea.

Ochii Brennei se fac cât farfuriile.

Chițăie surprinsă, iar eu îmi înfig degetele în șoldul ei, aruncându-i o privire amenințătoare. Dacă scoate vreun cuvânt despre erecția mea, care-i apasă fundul, o să fiu ținta batjocurii coechipierilor mei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Summer, atentă.

Brenna își vine iute în fire.

Se preface că se foiește încolo și-ncoace, după care strecoară mâna în buzunarul meu și scoate telefonul.

— Scuze! Nu am vrut să te sperii. Cred că m-am așezat pe telefonul tău, Fitz. Îmi intrase-n fund.

— Tare! spune Hollis.

Ea îl ignoră iarăși. E ocupată să-și scoată propriul telefon din hanoracul negru. Hanoracul e pe jumătate descheiat, lăsând la vedere partea de sus a unui sutien din dantelă neagră. Numai Brenna ar purta un hanorac direct peste sutien.

Tastează cu o singură mână, iar eu îmi înăbuș un oftat de resemnare când telefonul meu bâzâie. Citesc mesajul.

BRENNA: *Te rog, te rog, spune-mi că nu ai erecție din cauza mea!*

Îmi scapă un oftat.

Tastez repede: *Nu!*

BRENNA: *Ce bine! Deja o aveai tare când m-am așezat, deci am presupus că nu eu sunt cauza. Dar am vrut să fiu sigură. Noi doi nu suntem făcuți unul pentru celălalt, Fitzy. Te-aș mânca de viu.*

Ha! Fata asta ar mânca de viu orice bărbat. Habar n-am de ce, simt nevoia idioată să justific de ce am erecție. Sau, mai degrabă, de ce *aveam* erecție. Acum, micul meu prieten a bătut în retragere.

EU: *O tipă mi-a trimis niște poze cu ea goală, înainte să te așezi pe mine. Sunt bărbat. Se întâmplă.*

BRENNA: *Când am aceeași problemă, eu mă gândesc la Hollis. Chestia asta îmi taie mereu cheful.*

Izbucnesc în râs. Toți se uită la mine.

— Ce-i așa amuzant? întreabă încet Summer.

Las telefonul pe masă și iau sticla de bere.

— Nimic. Un amic mi-a trimis un *meme* nostim.

— Te referi la iubita ta?

Tonul ei nu mai este degajat și suav. Acum are o notă întunecată, pe care nu pot să o descifrez.

Nate e surprins.

— Ai o iubită? De când?

— E sexy? întreabă Hollis.

Brenna mototolește un șervețel și-l aruncă în el.

Hollis îl prinde cu ușurință.

— E o întrebare firească.

Brenna i-o întoarce:

— Nu e niciodată o întrebare firească atunci când vine din partea ta.

— Fata e drăguță, spune Summer, cu pizmă.

Sunt nedumerit. Credeam că e o glumă, dar e clar că se referă la o persoană reală. Dintr-odată, îmi pică fisa.

— Te referi la Nora?

Gura lui Summer a devenit o linie subțire.

— Mda.

— Nu s-ar zice că o placi, îi spune Nate, rânjind voios.

Ea ridică din umeri, apoi se întinde după paharul cu vodcă și suc de merișoare. Soarbe puțin. Observ că toți tipii de la masa noastră sunt cu ochii pe buzele ei.

— E cam îngâmfată, zice Summer. Și s-a purtat urât cu mine pentru că admir o simpatizantă a naziștilor.

Hunter scuipă berea pe care tocmai a sorbit-o.

— Scuze... Poftim?!

— Coco Chanel, îl lămurește Summer. Chanel e idolul meu, iar iubita lui Fitz...

Ripostez imediat:

— Nu e iubita mea!

— ... a tot dat din gură la curs cum că Chanel a fost o criminală de război.

Înverșunată, Summer își împinge bărbia în față.

Nate pufnește.

— Cum de-a îndrăznit tipa să facă una ca asta? o ia Brenna peste picior.

— Aia e iubita ta? mă întreabă Matt.

— Nu. Am ieșit o dată împreună, spun eu exasperat. Mă îndoiesc că va urma o a doua întâlnire.

Privirea gânditoare a lui Summer se oprește asupra mea.

— Zău?

Ridic din umeri.

— Da, așa cred.

Nora și cu mine am schimbat câteva mesaje de când am ieșit să bem ceva, dar, ca să fiu sincer, nu simt că ne potrivim. Nora chiar e frumoasă, dar între noi nu prea există atracție. Sunt de părere că, de obicei, sunt necesare două întâlniri înainte să tai numele unei tipe de pe răboj. La prima întâlnire, toată lumea are emoții. Poate că Nora era agitată și de aceea conversația a părut așa de rigidă.

Când mi-a propus o a doua întâlnire, am acceptat, dar nu i-am dat curs. Și nici nu sunt sigur c-o s-o fac vreodată. Faptul că în fiecare dimineață mă masturbez cu gândul la altă fată îmi transmite tot ce trebuie să știu despre sentimentele mele pentru Nora.

— Din câte văd, chelnerița nu mai apare, anunță Brenna, ridicându-se din poala mea. Mă duc să comand o băutură la bar.

— Vin cu tine, se oferă Summer, iar Matt se ridică și îi face loc să iasă.

Ne rotim cu toții capetele, ca să le admirăm. Două perechi de jeanși mulați îmbracă două funduleţe uimitoare, după care putem saliva în voie. Iar spatele lui Summer e un bonus. Se vede că nu poartă sutien. Gura mea se usucă instantaneu când o altă imagine perversă îmi plutește prin creier: sânii goi ai lui Summer, săltând ușor la fiecare pas.

Nate fluieră admirativ.

— Drace! Chiar că sunt cele mai sexy tipe de-aici.

— Toți băieții din bar vor să ne bată măr, cade de acord Matt, zâmbind.

— Ei, o să le facem față, îl asigură Hunter.

Nu exagerează. Poate că Summer și Brenna sunt cele mai sexy fete din bar, dar și noi suntem cei mai solizi tipi.

Trag cu coada ochiului și le văd pe fete apropiindu-se de bar. Vederea mea periferică identifică o altă umbră. Mă uit într-acolo și mă încrunt. Un tip într-o bluză neagră îi vorbește Brennei. Brenna îi atinge antebrațul și-i răspunde ceva care-l face să izbucnească în hohote.

— E sexy rău, spune Hollis, oftând din rărunchi.

Ochii lui albaștri sunt lipiți de Brenna.

— Hopa! De ce ești așa de abătut, frate? îl ia Nate în balon.

— Chiar așa! Ar trebui să fii în al nouălea cer pentru că tipa asta superbă s-a hârjonit cu tine, se bagă și Hunter în discuție. Probabil că așa s-a simțit Isus când a prefăcut apa în vin.

Matt și Nate râd de se prăpădesc.

Hollis le arată sfidător degetul mijlociu, dar — spre deosebire de ce se-ntâmplă de obicei — nu dă o replică idioată. Doar ridică paharul.

Ridic o sprânceană.

— Cum? N-ai de gând să spui că n-a fost o minune că i-ai tras-o Brennei, pentru că ești un armăsar și așa mai departe?

Hollis nu răspunde pe loc. Soarbe în liniște restul de bere, ca și cum are nevoie ca băutura să-i insufle curajul de a rosti următoarele cuvinte:

— Băieți, cred că singurul motiv pentru care ne-am tras-o în noaptea aia a fost pentru că era plictisită.

Se lasă o tăcere de mormânt.

Hunter e primul care izbucnește în râs. Nu mă pot stăpâni... Pufnesc și eu, urmat îndeaproape de Nate și de Matt.

Hollis își îngroapă fața-n mâini. Când își ridică fața spre noi, e încruntat.

— Fraților, sunteți cei mai insuportabili nesimțiți pe care i-am cunoscut vreodată.

— Omule, Brenna îți taie macaroana ori de câte ori te vede, spune într-un târziu Hunter.

Nu-mi scapă că tonul lui e ceva mai blând. Încearcă să nu-l demoralizeze prea tare pe Mike.

Iau și eu cuvântul:

— N-o să se cupleze cu tine, îi spun lui Hollis.

— Ba s-ar putea, protestează el.

Ne îndreptăm iar privirile spre bar. Brenna își dă părul lung și negru peste un umăr. E tot cu tipul ăla. Pun pariu că face parte dintr-o asociație de studenți; nu doar pentru că poartă un tricou polo, ci și pentru că doi dintre prietenii lui i s-au alăturat, iar unul dintre ei poartă un hanorac cu emblema Sigma Chi. Celălalt vorbește cu Summer.

Bag de seamă că umerii lui Hunter se încordează când îi vede pe cei doi împreună. Din fericire, barmanul aduce, în sfârșit, băuturile fetelor. Nu le văd întinzându-i vreo bancnotă. Asta îmi spune că barmanul e topit după ele, excat ca toți tipii din localul ăsta.

Se întorc la masa noastră. Summer ține în mână un alt pahar cu vodcă și suc de merișoare. Brenna are o sticlă de Harpoon. De data asta, Brenna se așază lângă mine — nu în poala mea —, iar Summer se așază lângă Matt, la capătul băncii, nu între el și Hunter. Hunter o privește gânditor.

— Băieții de frăție sunt cei mai nașpa, ne spune Brenna, ducând sticla de bere la buzele rujate cu roșu. Au o atitudine de parcă li se cuvine totul. Chiar și ăia săraci. Mă scoate din sărite.

— Există săraci în asociațiile de studenți? întreabă Nate.

Brenna își dă ochii peste cap.

— Bineînțeles! Oricine poate depune jurământul. Dar, dacă ești bogat, ai mai multe șanse să fii primit în frăție.

Summer dă din umeri și zice:

— Tipii ăia nu erau așa de nașpa.

Gelozia apare din nou. Din fericire, replica Brennei mă asigură că n-am de ce să-mi fac griji că Summer o să plece de-aici împreună cu unul dintre băieții ăia.

— Summer, măgarul ăla cu tricou polo a încercat să-și strecoare mâna pe sub bluza mea și să mă pipăie.

Sprâncenele ei saltă.

— Zău? Dumnezeule! Ce bădăran! Am crezut că cel care poartă cămașă trandafirie e un tip de treabă.

— Roz! mârâie Hollis la ea. Zi „roz", Summer!

— Există diferite nuanțe de roz, Mike.

— Zău? Enumeră-mi zece!

Summer nu stă pe gânduri și începe să enumere nuanțele: somon, trandafiriu, rozaliu, fucsia, sângeriu, flamingo, corai, magenta...

Când a ajuns la a noua nuanță, un vârtej de roșu și galben se repede în separeul nostru.

Brusc, un braț alb zvâcnește și suntem victimele revărsării unui lichid. Ținta era de fapt Brenna, pe care nimerește grosul băuturii, dar Hollis, Nate și cu mine suntem victime colaterale.

Brenna rămâne cu gura căscată.

O blondă o străpunge cu privirea.

— Ce naib...

— *Ia-ți labele de pe iubitul meu!*

18

SUMMER

Brenna e leoarcă. După uimirea de la început, își vine iute în fire. Ia un șervețel și se șterge pe față.

— Și cine, mă rog, e iubitul tău? întreabă calm prietena mea.

Blonda arată spre un loc aflat la vreo trei metri în dreapta ei. Are unghii lungi, vopsite în fucsia (sau în roz, cum ar spune nevinovatul Hollis). Una dintre unghii e îndreptată spre tipul în tricou polo, care s-a dat la Brenna. Cel care atentase la sânii ei.

Disprețul Brennei se citește limpede pe fața ei frumoasă.

— Ăla?

— Da, el e.

— Nostim! Când s-a oferit să mă plimbe cu Lamborghiniul lui, tipul nu mi-a pomenit că are o iubită.

Hollis chicotește.

— Minți! se răstește blonda. Davey n-ar face asta niciodată!

Fata e pornită rău. Obrajii îi sunt mai roșii decât maioul ei stacojiu. Spre neplăcerea mea, nuanța maioului nu se potrivește cu cea a unghiilor ei.

— Mi-a zis că tu te-ai dat la el, completează agresoarea.

Buzele Brennei schițează un surâs batjocoritor.

— Normal că asta a zis. I-am rănit orgoliul. Dar, dacă i-aș fi făcut sex oral în mașina lui de lux, după ce te trimitea la culcare, îți garantez că n-ai fi aflat niciodată c-a mai vorbit cu altă fată, în afară de tine.

— Adevărat, aprobă Hunter.

Îmi maschez zâmbetul. Brenna are dreptate. Singurul motiv pentru care ratatul ăla i-a amintit iubitei sale de existența unei alte fete a fost pentru că Brenna i-a călcat mândria în picioare. Individul probabil știa că fata o să se repeadă la prietena mea, ca să-și revendice iubitul. Lucru ăsta îl face să se simtă dorit, după ce Brenna l-a luat în râs, când măgarul ăla i-a propus să și-o tragă în Lamborghiniul lui.

Brenna se ridică. Fața i s-a uscat, dar încă mai picură apă din hanoracul ei. Lichidul nu miroase a alcool, deci bănuiesc că e doar apă. Iritată, desface fermoarul și dă hanoracul deoparte.

— Să-mi trag una! geme Hollis.

Ochii îi scapără, aţâţaţi.

Brenna poartă doar jeanși și un sutien negru, în stil *bralette*. De fapt, e mai mult o bustieră decât un sutien. Nu lasă la vedere mai multă piele decât ținuta provocatoare a blondei. N-o să fie dată afară din Malone's, dar categoric că este cauza tuturor erecțiilor din apropiere.

Chiar și a erecției lui Fitzy? mă ia peste picior o voce lăuntrică. Încerc să-mi înving gelozia. Chiar dacă sânii ei arată trăsnet în sutienul ăla, nu-mi place ideea că Fitz ar putea avea erecție datorită Brennei.

Arunc iute o privire către Fitz. Are o expresie severă, iar buzele lui sunt schimonosite într-o grimasă de dispreț. Se uită direct la tipul în tricou polo, care acum vine încet spre iubita lui. Mâinile mari ale lui Fitz nu sunt strânse în pumni, dar e în gardă; nu-i place cum evoluează situaţia.

— Hei, scumpo — îi spune Brenna blondei —, iubitul tău e un fustangiu cu F mare. Dă-i papucii cât mai repede, ca să nu te dezamăgească și mai mult.

— Cum i-ai spus lui Davey? Fustangiu?! vine răspunsul furios. Ai fi *norocoasă* să ai unul ca el. Dacă s-a dat la tine și l-ai refuzat, atunci ești o tâmpită!

Ochii căprui ai Brennei scânteiază.

— Mai întâi vii cu o falcă-n cer și cu una-n pământ și zici că am încercat să-ți fur iubitul. Acum ești nervoasă că l-am refuzat. Alege o variantă, scumpo!

Încep să râd. Blonda mă săgetează din priviri.

— Dar, dacă vrei, o să i-o trag, se oferă Brenna. Am constatat că are o tehnică de rahat când a încercat să-mi pipăie sânii. Aș putea să-l învăț câteva lucruri în pat.

— Târfo! îi aruncă fata.

— Da, sigur. Eu sunt târfa, nu el.

— N-ai recunoaște un tip de treabă nici dacă ți-ar pica în brațe.

— E valabil și pentru tine, i-o trântește prietena mea.

Hunter râde.

Fața fetei e așa de roșie, că aproape mi se face milă de ea. *Aproape.*

— Târfă proastă! izbucnește blonda.

Gata! M-am săturat.

Sar în picioare și mă rățoiesc la ea:

— Termină cu rahatul ăsta despre târfe! Îți dai seama cu câte decenii ne tragi înapoi, ori de câte ori îi spui unei fete că e târfă? Noi, femeile, am luptat ani întregi ca să nu mai fim considerate obiecte sexuale, ca să nu mai fim judecate ori să ni se bată obrazul fiindcă ne place sexul. Deja e destul de rău că bărbații încă se poartă așa. Când o faci și *tu*, transmiți mesajul că e normal ca femeile să fie tratate în felul ăsta.

— Gura! ripostează ea. Și tu ești o târfă!

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Mai spune o dată! Te provoc!

Blondina afișează un zâmbet arogant.

— Ești. O. Târfă.

Aș fi lăsat-o baltă, dacă tipa n-ar fi făcut un pas în față și nu ar fi gesticulat batjocoritor, spre obrajii mei, cu unghiile ei ascuțite. Văd roșu în fața ochilor.

Mă reped la ea.

— Bătaie între gagici! răcnește Hollis, ieșind din separeu.

Sunt prea ocupată ca să-l mai dojenesc pe Hollis că se bucură de scenă. Încalec blondina și îi trag un pumn. Imediat, mă lovește în colțul gurii. Simt gust de sânge. Îmi ling iute buza de jos. O înșfac de păr. Trag cu putere. Blonda țipă.

— Deci fetele nu se mai susțin între ele? urlu la ea. N-ai ascultat niciodată ce ziceau Spice Girls? Care-i problema ta?

Palmele ei mă plesnesc.

— Dă-te de pe mine!

Dorința îi este îndeplinită; dintr-odată, mă trezesc ridicată de pe trupul ei. Brațe puternice îmi prind talia și mă țin departe de ea. Tipa se ridică repede în picioare și sare iar la mine.

— Mi-ai rupt o unghie! țipă ea.

Davey o înhață și-o trage înapoi. Se agață de brațul lui ca și cum ar fi ultima barcă de salvare de pe *Titanic*.

Priveliștea mă face să mă încrunt.

— Iubitul tău — care, apropo, e un ratat — a încercat să pipăie sânii altei fete... Cum de nu ești furioasă *pe el* din cauza *asta*?

Ținându-și protector iubita în brațe, Davey dovedește cât de cretin este, alegând să intre în conversație.

Numai un tembel ar arăta spre Brenna și ar spune:

— Uite cum e îmbrăcată! O caută cu lumânarea!

Mă reped iar în față, dar brațele lungi nu-mi dau drumul. Îmi dau seama că sunt ale lui Hunter. În secunda următoare, intervine Fitz. Îl înșfacă de guler pe cretinul de Davey.

— O caută cu lumânarea? mârâie Fitz. Chiar au ieșit cuvintele astea din gura ta împuțită de violator?

Davey începe să se bâlbâie.

— N-am vrut să sune așa...

Fitz îl bușește de peretele de lângă separeu. Jur că simt cum se cutremură întregul local. În Malone's, pe pereți atârnă fotografii cu sportivi celebri și câteva cu hocheiști pe care nu-i recunosc. O parte dintre ele se prăbușesc pe podea. Aud scrâșnetul sticlei sub ghetele lui Fitz.

Apare o chelneriță, dar e o femeie firavă și n-are nicio șansă în fața lui Colin Fitzgerald. Are peste doi metri înălțime și e complet dezlănțuit. Ochii lui negri aruncă flăcări. Îl apucă de gât pe Davey și-l ridică vreo treizeci de centimetri de la podea.

Stomacul mi se strânge ghem. Rahat! Nu-i a bună. Fitz îl sugrumă pe tip...

Ba nu; îl lovește. Cu brațul rămas liber, execută un croșeu care-i sparge nasul lui Davey. Fitz îi dă drumul și Davey se prăbușește pe podeaua lipicioasă. Sângele îi curge din nas în șuvoaie.

— O să pun să te aresteze pentru ultraj! Amenință Davey.

Fitz pare amuzat de amenințare. Atitudinea asta are ceva incredibil de sexy.

— Așa să faci! O s-o scutești pe Brenna să mai sune la poliție. Și ea ar putea să depună plângere împotriva ta.

Nu-mi pot lua ochii de la fața lui. Strânge din maxilare. Gura lui e o linie severă, amenințătoare. Iar brațele... Isuse! Mușchii îi sunt încordați de furie, iar tatuajele par să se vălurească pe pielea lui. Dragonul de pe bicepsul stâng arată ca și cum ar vrea să-și ia zborul și să scuipe foc. Fitz e la fel de primitiv precum creatura

de pe brațul lui. Se apleacă peste Davey, care a rămas la podea. Fitz e masiv și emană masculinitate.

În viața mea nu mi-am dorit atât de mult să i-o trag unui tip.

— Bună idee! intervine Brenna, zâmbindu-i lui Davey. Poate nu știai: în statul ăsta, să pipăi o fată într-un bar se consideră agresiune sexuală.

Cuvintele ei îl fac să pălească. Combinația dintre nasul însângerat și obrajii ca varul îi împrumută lui Davey un aer macabru. Se ridică și dă să treacă pe lângă Fitz.

Fitz este un perete alcătuit din mușchi. Iar astfel de pereți nu se clintesc.

— Colin..., murmură Hollis.

După câteva secunde, Fitz se dă la o parte și-l lase pe Davey să treacă.

— Vino, Kerry! îi spune blondei. Căcănarii ăștia nu merită să ne pierdem vremea cu ei.

O spune ca și cum el l-ar fi pocnit pe Fitz, nu invers.

Drept „la revedere", blonda îmi aruncă o ultimă insultă:

— Târfo!

Unii oameni nu se învață minte niciodată.

— Îmi pare rău, îi spune Fitz chelneriței. Plătesc eu pentru stricăciuni.

Fac un pas în față.

— Nu! Eu plătesc. Eu am început bătaia. E vina mea.

Faptul că Fitz nu mă contrazice și nici nu mai insistă să plătească îmi dă de înțeles că știe cine a fost capul răutăților. Văd că-mi aruncă o privire acuzatoare.

Mă aștept să-mi facă morală. Sau, poate, să mă salte iar pe umărul lui. În schimb, înjură în barbă, își ia geaca și murmură:

— Am plecat.

Se îndepărtează. Înhață poșeta mea Chanel de pe băncuța separeului.

Nate și Matt o ajută pe chelneriță să strângă cioburile. Hollis murmură ceva la urechea Brennei.

Mai rămâne Hunter. Îi arunc poșeta mea și zic:

— Am bani gheață. Vrei să plătești tu, te rog? Vreau să văd ce-i cu Fitz.

Nu îi las timp să răspundă. Țâșnesc către ieșire.

Afară, îmi dau seama iute de greșeala făcută. Am uitat că e iarnă. Geaca mea e înăuntru, iar eu port o bluză fără spate. Pielea mea se face ca de găină. O iau la fugă atât cât îmi permit cizmele Prada și simțul de autoconservare. Tocurile nu sunt prea înalte, dar trotuarul este acoperit de polei.

Îl prind din urmă pe Fitz în parcarea din spatele barului. Tocmai își descuie mașina.

— Stai!

La auzul vocii mele, se încordează.

— Du-te înăuntru, Summer! O să îngheți bocnă.

Grăbesc pasul spre el.

— Nu intru până nu mă asigur că ești bine.

— Mă simt bine.

Tonul lui e abrupt, aspru.

— Îți sângerează degetele.

Îngrijorată, îi iau o mână și-i mângâi încheieturile degetelor.

— Dă-le-ncolo de degete! Ție îți sângerează buza.

Îmi șterg gura cu podul palmei.

— Nu mi-a spart ea buza. Doar m-a zgâriat cu ghearele alea.

Nici măcar nu surâde.

— Du-te înăuntru! repetă el. Eu plec.

Știu ce mă neliniștește: dezaprobarea îndreptată spre mine.

— Ești supărat pentru că am sărit la bătaie?

Trântește portiera și se apropie de mine.

— Normal că sunt supărat. Ce-a fost în capul tău?

Mă răstesc la el:

— Am vrut să ne apăr pe mine și pe prietena mea. Nu știu cum ești tu, dar mie nu-mi place să mi se zică „târfă", în repetate rânduri.

— Iar mie nu-mi plac scandalurile în baruri.

Aburul care-i iese din gură plutește puțin prin aer, apoi dispare.

— Da, de parcă eu sunt o mare scandalagioaică!

Strâng din dinți. Mă stăpânesc cu greu să-l muşc. Poate e adevărat: chiar caut scandal cu tot dinadinsul.

— Mda, cum zici tu..., spune Fitz. Nu vreau să mai fiu pus vreodată în situația asta, bine?

— Ce situație?

— Să trebuiască să-ți apăr onoarea.

Îmi pică fața.

— Nu ți-am cerut asta! Tu ai hotărât să-l iei de gât pe cretinul ăla. De altfel, a meritat-o...

— Tipul n-ar fi deschis gura dacă nu i-ai fi atacat iubita, mă întrerupe Fitz.

Clatină dezaprobator din cap și se încruntă.

— Nu-mi place să mă bat, Summer. Am învățat acum mult timp că problemele nu se rezolvă cu pumnii.

— A pipăit-o pe Brenna, îi reamintesc. Merita să fie pocnit.

După expresia lui încremenită, înțeleg că nu e de acord. Din perspectiva lui, eu l-am obligat să se bată într-un bar. Și cu asta, basta.

Fac stânga-mprejur.

— Mă întorc în bar.

— Nu!

Mă răsucesc iar spre el. Nu-mi vine să cred.

— Vorbești serios, Fitz? Fac ce mi-ai spus să fac: mă întorc înăuntru.

— M-am răzgândit. Te duc acasă. Ai provocat destule belele pentru o singură seară.

— Am provocat belele?! Și cum rămâne cu țăcănita aia care a udat-o pe Brenna? Sau cu iubitul ei josnic și libidinos? Nu-mi vine să cred că dai vina *pe mine* pentru ce s-a întâmplat acolo!

Face un pas înainte, iar eu adopt o poziție de arte marțiale. Când aveam doisprezece ani, am fost trei luni la lecții de karate. Pot să mă descurc cu el.

— Dacă mă arunci iar pe umăr, o să țip din toți bojocii, îl avertizez. Nu e vina mea că ai pocnit pe cineva. Asumă-ți consecințele propriilor fapte!

Mă săgetează cu ochii lui întunecați.

— N-ar fi nevoie să-mi asum aceste consecințe dacă nu ți-ai fi dat poalele peste cap pentru o tâmpită pe care nu merită să te înfurii.

Și uite-așa, trupul meu reacționează. Excitarea mea atinge un nivel periculos. Unui tip sexy, cum e Fitz, n-ar trebui să i se permită să rostească expresia asta. Acum îmi imaginez că-mi ridic „poalele" în fața lui. În minte, îi aud vocea profundă rostind: *Vreau să-ți smulg chiloții cu dinții, Summer.*

— Nu te uita așa la mine! mă ia Fitz la rost.

Privirea mea o întâlnește pe a lui.

— Cum mă uit? întreb pierită.

Pulsul meu e periculos de accelerat. Îmi tremură genunchii.

— Știi despre ce vorbesc! sâsâie el. Încetează!

— Ce să încetez?

Geme de frustrare. Sunetul ăsta animalic îmi stârnește un fior fierbinte între picioare, după care se extinde în tot trupul, incendiind fiecare centimetru de piele. Nu mai simt frigul. Aș putea sta complet goală, în tundra siberiană, și tot m-aș simți cuprinsă de flăcări. Credeam că știu cum e să simți dorință, dar m-am înșelat.

— Nu te mai juca cu mintea mea!

Rostește cuvintele cu glas chinuit, tremurător.

— Într-o zi flirtezi cu mine, iar în următoarea te hârjonești cu Hunter.

Simt înțepătura vinovăției. Drace! Am uitat de noaptea când Hunter și cu mine ne-am cuibărit unul lângă altul, în pat. Știe și Fitz despre treaba asta?

— Într-o zi spui că suntem cei mai buni prieteni, dar în următoarea stai în fața mea și pari că te pregătești să-mi iei scula în gură.

În pântec simt o senzație așa de puternică, încât aproape că leșin. O, Dumnezeule! N-aveam nevoie să vizualizez scena tocmai în clipa asta.

Fitz clatină din cap, coborându-și privirea spre bocancii lui.

— Nu-mi place când cineva se joacă cu mintea altuia. Și categoric urăsc dramatismele, bombăne el.

— Fitz, ce te supără în clipa asta?

Își încleștează maxilarele.

— Tipa ar fi putut să te rănească.

Sunt uimită. Despre *asta* e vorba? E îngrijorat pentru siguranța mea?

— Dar sunt teafără. Crede-mă, pot să mă descurc singură. Sunt bătăioasă.

— Am băgat de seamă.

— De ce n-ai spus așa de la început? *Summer, nu suport gândul că cineva ți-ar putea face rău.* Așa! E simplu. În schimb, ai țipat la mine ca un nebun, după care te-ai purtat ca și cum sunt într-o ureche fiindcă mi se pare sexy când te înfurii!

Ridică încet capul.

Trag adânc aer în piept. Mă cântărește cu o privire înfierbântată și pofticioasă. Zvâcnetul pe care îl simțeam adineauri între picioare apare din nou. Nimeni nu m-a mai privit așa.

— Crezi că sunt sexy când mă înfurii?

— Da. Ai un vino-ncoace care mă excită la culme. Asta-i situația. Doar pentru că nu ești atras de mine, nu înseamnă că...

— Nu sunt atras de tine? mă întrerupe neîncrezător.

Brusc, mă apucă de mână și îmi lipește palma de șlițul lui.

— Simți? Uite ce-mi faci! Când sunt lângă tine, mi se scoală. Mereu pățesc asta.

Îmi apasă și mai mult palma pe trupul lui. În gâtlej mi s-a împotmolit un geamăt. Sunt uluită să simt ridicătura umflată și tare sub mâna mea. E incredibil de mare. De fapt, mă așteptam să fie așa. Fitz e un zdrahon. Înalt, musculos, umeri lați, mâini mari... Dar toate astea nu sunt întotdeauna indicii sigure pentru mărimea penisului. Odată, am ieșit cu un atacant. Avea mâini cât labele de urs și purta patruzeci și opt la pantofi. Cu toate astea, avea o sculă ridicol de mică. Genul de sculă care te face să plângi — la propriu — pentru că e deprimant de dezamăgitoare.

Dar în ceea ce-l privește pe Fitz, nici vorbă de dezamăgire. Aș vrea să-i cuprind penisul cu degetele și să-l sug. Dar mă mărginesc să-i frec ușor penisul, pe deasupra pantalonilor. Contactul ăsta scurt îmi smulge din gâtlej un geamăt chinuit.

— Crezi că-mi place să umblu cu o umflătură în boxeri, cât e ziua de lungă? Ajunge să sufli în direcția mea, și mă excit. Ești în mintea mea oră de oră, zi de zi.

Înghit în sec.

— Dar... Tu mă consideri praf în ochi.

— S-o ia naiba de treabă, Summer! Iar povestea asta? I-am spus-o lui Garrett doar pentru că încercam să mă conving să nu mă dau la tine.

— Pe bune?

Speranța mă ia în brațele ei... și mă lasă să cad. Ultimele lui cuvinte îmi provoacă suferință. Îmi îndepărtez mâna.

— De ce n-ai vrut să te dai la mine?

— Pentru că mă scoți din minți. E epuizant să te doresc, să fiu pe lângă tine, Summer.

Își trece degetele prin părul ciufulit.

— Eu sunt un introvertit, iar tu ești foarte sociabilă. Și extenuantă. Ți-am mai spus că ești extenuantă?

Mă încrunt.

— Eu nu...

— E totul în regulă aici? întreabă deodată Hunter.

Ne răsucim amândoi spre el. Colegul nostru de apartament străbate parcarea, ducându-mi geaca la subsuoară. Mi-o întinde. Chiar dacă acum nu simt frigul, fiindcă un val de fierbințeală îmi curge prin vene, mă îmbrac cu ea.

— Mulțumesc, Hunter! Da, totul e în regulă.

Tare aș vrea să mă uit la Fitz, dar mi-e teamă de ce aș putea să văd în ochii lui.

Fitz începe să se îndepărteze. Se duce spre mașina lui.

— Ai grijă ca Summer să ajungă cu bine acasă! îi cere lui Hunter.

Nu aruncă nici măcar o privire în urmă.

O clipă mai târziu, trupul lui uriaș se așază la volan, motorul prinde viață și Fitz iese din parcare fără să aștepte să i se dezghețe parbrizul.

Lacrimile îmi înțeapă ochii. Clipesc apăsat și repede, dar câteva tot mi se rostogolesc pe obraji. Adrenalina descărcată în bătaia din bar îmi părăsește deodată trupul, ca și cum cineva ar fi aspirat-o pe toată. În urmă rămâne doar o senzație de oboseală.

Hunter mă trage spre el, îmi cuprinde umerii cu un braț.

— Hei, blondo, nu boci!

Îmi muşc buza de jos. Clipesc iarăşi apăsat, ca să-mi stăpânesc lacrimile.

— Scuze! Cred că e din cauza adrenalinei.

— Te înţeleg, zice pe un ton amuzat. La urma urmei, ai bătut pe cineva în seara asta.

— N-a fost chiar aşa.

Mâna lui o caută pe a mea. Îmi mângâie cu blândeţe interiorul palmei.

— Că veni vorba, să ştii că eşti foarte tare! A fost grozav că ai sărit s-o aperi pe Brenna.

E bine că măcar el vede lucrurile aşa.

— Mulţumesc!

Hunter chicoteşte şi adaugă:

— Sunt convins că bătaia asta între fete i-a dat lui Mike destul material ca să se masturbeze.

Mă strâmb, dezgustată.

— Dumnezeule! Sper că nu.

Degetele bătătorite ale lui Hunter îmi mângâie palma, apoi se întrepătrund cu ale mele. Să-l ţin de mână e deopotrivă plăcut şi tulburător. Nu am puterea să mă desprind. În momentul ăsta, îmi folosesc toată energia ca să descifrez tot ce mi-a spus Fitz, înainte să dispară ca măgarul în ceaţă.

Cică îl scot din minţi.

Mă consideră extenuantă.

Mă doreşte, şi totuşi nu vrea să mă dorească.

— Blondo!

— Hmm?

Mintea mea continuă să dea ture, împiedicându-mă să mă concentrez. Sau, mai bine spus, mă împiedică *şi mai mult* să mă concentrez. Pentru mine, deficitul meu de atenţie e deja un handicap.

— Sâmbăta viitoare, zice el.

— Ce e sâmbăta viitoare?

— Nu avem meci. Vrei să ieşim împreună, seara? Să luăm cina?

Şovăi. Intenţiile lui sunt cât se poate de clare. Mă invită la o întâlnire. Şi poate că, dacă Fitz n-ar fi existat, aş fi...

Mă ici, dracului, la mişto!? ţipă Selena Gomez, în mintea mea.

Hopa! A început să înjure? De regulă, Selena mea lăuntrică este mult mai cuviincioasă şi stăpână pe ea. Nu permite comportamentului exasperant al tipilor să-i afecteze felul pur şi elegant de a trăi.

Dar Selena are dreptate. Am un tip care nu-şi doreşte să mă vrea şi un altul care e mândru să declare că mă vrea... Iar eu îl vreau pe *primul*?

De ce?! Pe bune! De ce? De ce l-aş considera pe Fitz o posibilitate? Hunter e superb. Sărută foarte bine. Şi chiar face un efort să fie cu mine, în loc să fugă de mine la prima ocazie.

Îmi place Fitz, dar e prea derutant. Pretinde că *eu* mă joc cu mintea lui? A trecut de la a-i zice lui Garrett că nu vrea să aibă de-a face cu mine la a mă ajuta cu examenul meu. După care îmi mărturiseşte că e atras de mine şi, imediat, declară că sunt extenuantă, deci de-asta nu putem fi împreună.

Aha! Şi *tot eu* sunt cea epuizantă.

Vreau un tip cu intenţii clare. Un tip care depune eforturi şi care se bucură să petreacă timp cu mine. Un tip care chiar *vrea* să mă vrea.

Dacă e nevoie ca Fitz să se lupte cu el însuşi ca să fim împreună, atunci sunt mari şanse să nu lupte niciodată *pentru mine*, dacă va fi cazul.

Ce fată ar alege un băiat ca ăsta?

Îmi sprijin capul de umărul lui Hunter și las căldura trupului său să-mi pătrundă în oasele istovite. Îl strâng mâna și-i spun:

— Mi-ar plăcea să luăm cina împreună.

19

SUMMER

Altădată, mă simțeam judecată de prietenele mele. În cercul meu din liceu era o competiție acerbă. Inevitabil, asta a dus la șicane, tachinări, luări în derâdere, bârfe pe la spate și trădări pe față. Nici măcar fetelor în care aveam încredere nu le destăinuiam fiecare aspect al vieții mele. Sunt de părere că e o regulă bună de viață: ține mereu ascunsă o parte din tine!

Fitz se pricepe de minune la capitolul ăsta, dar duce lucrurile la extreme. Cât despre mine, încă nu stăpânesc felul ăsta de a fi. Încă le împărtășesc prietenelor mele anumite detalii din viața mea: dacă m-am sărutat cu cineva, de care tip sunt interesată, dacă mi-a plăcut sau nu o întâlnire.

Dar nu aș recunoaște că am trecut, în decurs de zece minute, de la a i-o freca unui tip, pe deasupra pantalonilor, la a accepta să ies cu altul la o întâlnire. Dacă i-aș fi mărturisit așa ceva vreuneia dintre prietenele mele din liceu sau vreunei fete de la Brown, bârfele cum că sunt o stricată ar fi străbătut campusul de la un capăt la altul. Ca să nu mai pomenesc despre mesajele de pe Twitter și despre mizeriile de pe rețelele de socializare, cărora ar fi trebuit să le fac față.

În principiu, n-aș avea probleme să mă confesez mamei, dar de data asta sunt prea jenată ca să-i spun ce s-a întâmplat. Nici nu știu cum să formulez ideea. *Bună, mamă! Ieri am atins scula unui tip. Hai să vorbim!*

Dar, pentru prima oară în viață, cred că am găsit o prietenă căreia mă simt în largul meu să-i împărtășesc toate amănuntele perverse, pe care celelalte prietene ale mele le-ar judeca. Am încredere totală că Brenna nu va încerca să mă facă să mă simt prost în legătură cu faptele mele și nu se va purta răutăcios.

Așa că nu mă jenez deloc să-i spun absolut totul.

Cu toate astea, am un regret: că i-am povestit în public.

— Ai atins scula lui Fitz?! țipă ea.

Nemaipomenit! Ar fi trebuit s-o sun aseară, după ce a avut loc „evenimentul". Dar am simțit nevoia să-l întorc pe toate părțile. Chiar și în dimineața asta încă mă gândeam la ce s-a petrecut aseară. Abia în seara asta, când am ajuns la arena din Briar, am decis că am nevoie de un sfat. Nici măcar n-a fost nevoie să stabilesc cu Brenna să mergem la meciurile echipei de hochei care se poartă pe teren propriu. Pur și simplu am știut că-i musai. În seara asta o să cunosc câteva dintre prietenele ei. Abia aștept. O să ne întâlnim cu ele la Malone's, ca să bem ceva după meci. Brenna m-a asigurat că sunt fete de treabă.

— Nu mai urla!

— Cum naiba s-a întâmplat? întreabă Brenna. Ai plecat din bar ca să te asiguri că e teafăr, după bătaia aia. Asta presupune să-l apuci de penis? I-ai băgat mâna în boxeri?

Deodată, prietena mea icnește.

— I-ai făcut sex oral?

Mă înecă râsul.

— I-am apucat-o peste pantaloni. Ți-am mai zis: doar am atins-o.

— Deci n-a fost nicio sculă la vedere?

— Nu.

— Păcat! Pun pariu că are un penis pe cinste.

Fetele din fața noastră chicotesc. Îmi dau seama că am pronunțat de prea multe ori cuvântul „sculă". Cea mai curajoasă din cele două ne privește peste umăr, iar eu îi zâmbesc cu sfială.

Îmi zâmbește și ea. Cred că sunt în anul întâi de facultate, fiindcă încă au aerul ăla inocent.

Brenna coboară vocea.

— Și cum a fost?

— Foarte intens.

— Mă refer la mărime, Summer. Cum e scula lui? Mare? Mică? Lungă? Subțire? Fericită? Tristă?

Mă aplec și-mi îngrop capul în poală, tremurând de atâta râs. Când mă liniștesc, o întreb:

— Cum ar putea un penis să fie trist?

— Crede-mă, am văzut câțiva „cârnăciori" triști la viața mea. Bine, putem dezbate mai târziu subiectul mărimii. Ce anume a fost intens?

Înghit în sec, amintindu-mi de pasiunea care scânteia în ochii lui.

— Habar n-am. A fost intens, pur și simplu. După care a devenit stânjenitor.

Brenna se încruntă.

— Cum așa?

— Tot repeta cum că mă vrea, dar că *nu vrea* să mă vrea. A fost... jignitor.

— Corect! N-ai nevoie de un tip care se lasă greu. Vrei unul care se consideră norocos că te are.

— Exact!

Îmi place că gândim la fel în privința asta. Am impresia că prea multe fete uită un adevăr esențial: merităm un partener care să ne ofere totul. E nevoie să se implice sută la sută în relație.

Dragostea cu jumătate de măsură nu e dragoste. Dacă un bărbat nu se implică total, atunci e obligatoriu să ieșim din relație.

— După cum îți spuneam, situația a devenit ciudată. Apoi ne-a întrerupt Hunter, iar Fitz a șters-o.

Evit s-o privesc în ochi.

— Și după aia am acceptat să ies la o întâlnire cu Hunter, sâmbăta viitoare.

— De Ziua Îndrăgostiților?

— *Atunci e Ziua Îndrăgostiților?!*

Țipătul meu atrage atenția tuturor din jur. Brenna gesticulează spre spectatori.

— Nu-i nimic de văzut, oameni buni. Bucurați-vă de meci!

— O, Doamne! Oare, când mi-a propus întâlnirea, Hunter știa că sâmbăta viitoare e Ziua Îndrăgostiților? șoptesc.

— Mă îndoiesc. Majoritatea băieților nu sunt atenți la genul ăsta de lucruri.

— Are dreptate, se amestecă în discuție o voce cunoscută.

Mă întorc și-l văd pe Brooks Weston. Se așază pe scaunul gol de lângă mine. E însoțit de Jake Connelly, care-și lasă trupul masiv pe locul alăturat. Părul lui negru e pieptănat pe spate, lăsându-i la vedere chipul parcă sculptat în piatră. Arată de nota zece. Amândoi poartă hanorace de pe care lipsesc în mod vădit logoul și culorile Harvardului.

De parcă *așa* nu dau de bănuit!

Brenna se gândește la același lucru. Le aruncă o privire bănuitoare.

— Ați venit să vă faceți lecțiile?

Weston dă din cap, netulburat.

— Bineînțeles. Jucăm iar cu Briar, peste două săptămâni.

Ne face cu ochiul.

— Mai bine zis, o să vă batem iar peste două săptămâni.

— S-o crezi tu! Avem avantajul terenului propriu, îi reamintește Brenna.

Weston se mulțumește să zâmbească.

Brenna se uită la Jake.

— Dar tu? Nu ne iei peste picior cum c-o să ne bateți?

— O să vă tragem o săpuneală. Nu văd la ce bun să ne lăudăm.

Jake își mută privirea asupra mea.

— Ca să-ți răspund la întrebare, mă îndoiesc că tipul știa în care zi pică Ziua Îndrăgostiților. Nu e o dată pe care noi, băieții, o ținem minte. Doar dacă avem o iubită.

— Iubită? repetă Brenna, pe un ton sec. Din câte am auzit, tu nu prea știi semnificația acestui cuvânt.

Zâmbetul lui este al naibii de seducător.

— Te-ai interesat despre mine?

— Da' de unde! Însă admiratoarelor tale le place să sporovăiască. Am auzit că nu ieși niciodată cu o fată de două ori la rând.

— Și ce-i cu asta?

Nu știu cum, tipul ăsta e capabil să insufle aroganță, timiditate și erotism pur în orice replică, oricât de scurtă.

— Credeți că ar trebui să-l avertizez despre dată? îi întreb pe băieți.

— Depinde, răspunde Connelly.

— De ce anume?

Am renunțat să mai urmăresc meciul din arenă. Mă răsucesc spre băieți, nerăbdătoare să primesc sfatul unui exemplar al genului masculin.

Jake își linge buza de jos. Nu-s sigură dacă o face dinadins sau pentru că i s-au uscat buzele. Oricum, gestul lui e foarte sexy.

E cam alarmantă fascinația ciudată pe care-o am pentru băiatul ăsta. Nu că l-aș vrea pentru mine, dar sunt pe deplin conștientă de sex-appealul lui. Poate că m-am molipsit de la Brenna.

În ciuda atitudinii ei la adresa lui, am constatat că se uită la el mai mult decât ar fi cazul.

— Depinde dacă vrei sau nu să i-o tragi, mă lămurește Jake.

— Corect! aprobă Weston. Dacă vrei să faci sex cu el, nu-i spune despre Ziua Îndrăgostiților. S-ar putea să dea bir cu fugiții, dacă află. Sau poate că vrei să fugă?

— Nu știu, mărturisesc eu.

Nu încape îndoială că Hunter e superatrăgător. Cu el pot să vorbesc despre orice, mă face să râd, mă excită. Dar Fitz are un anumit efect asupra mea. Să spun că simt fluturi în stomac ar fi prea banal. Îmi stârnește ceva și în inimă. A naibii să fiu dacă sunt în stare să explic ce anume e acel *ceva*!

Rahat! Poate că întâlnirea cu Hunter nu e o idee bună. Adineauri, am susținut că merit pe cineva care mi se oferă cu totul. Păi, Hunter nu merită același lucru?

Atâta timp cât Fitz îmi stăruie în minte, e corect din partea mea să mă văd cu altul?

Nu rostesc cu voce tare gândurile astea, pentru că nu vreau ca băieții de la Harvard să afle că pendulez între colegii mei de apartament. Dar în adâncul meu socotesc că nu e cine știe ce mare competiție. L-am dorit pe Fitz din momentul când l-am văzut prima oară, anul trecut. De fapt, cred că astea au fost primele cuvinte pe care i le-am spus iubitei lui Dean. Am arătat spre Fitz și am zis: „Îl vreau".

Și nu pentru că sunt o răsfățată care-și dorește o jucărie nouă. Fitz nu este o pereche de pantofi Louboutin sau o poșetă Valentino.

Nu-i vorba nici că îl vreau doar pentru că m-a făcut să umblu după el.

Chiar dacă totul a început cu atracție fizică, acum lucrurile stau altfel.

Cred că vreau ceva mai mult.

Rahat!

Surprinzător, în meciul ăsta nu se înscriu multe goluri. Jucăm împotriva celor de la Eastwood, rivalul nostru din Ligă. Sunt teribil de pricepuți la a păstra pucul în afara zonei lor. Ori de câte ori băieții de la Briar trec de linia albastră, trebuie să profite din plin de ocazie; n-au prea făcut asta în primele două reprize. În plus, echipa Eastwood are un jucător agresiv, care mă scoate din minți. Deja a provocat câteva îmbulzeli, dar n-au fost atât de serioase încât să atragă atenția arbitrilor.

— Tipul ăsta e pe placul meu, râde Weston, lângă noi.

O spune după ce hocheistul ăla l-a burdușit bine pe un jucător de la Briar.

— Mi-am zis eu c-o să te îndrăgostești de el. Un bătăuș îl recunoaște întotdeauna pe un altul, spune Brenna, pe un ton suav.

Înveselit, Weston întinde mâna și-i ciufulește părul.

— Îmi port renumele de bătăuș cu mândrie, scumpo.

Pe gheață, bătăușul de la Eastwood tocmai i-a furat pucul lui Matt Anderson, după ce l-a împins pe fundaș în mantinelă. Preia pucul și zboară spre poarta noastră, urmat de coechipierii lui.

Iritarea mă împinge să mă ridic.

— Uf! Îl urăsc pe tipul ăsta! Cară-te! urlu eu la el. Nimeni nu te vrea aici!

Jake și Brenna pufnesc simultan, apoi se încruntă unul la celălalt, ca și cum e inacceptabil să reacționeze atât de asemănător.

Weston mă întreabă:

— Hei, știi cine e tipul, nu?

— Nu.

Nu-i pot zări numărul și nici numele de pe tricou. Tot ce știu e că-l urăsc.

— E Casper Cassidy. A învățat la școala pregătitoare din Greenwich, răspunde el, numind școala la care a învățat și fratele meu Dean.

Am fost și eu la Greenwich când eram în clasa a noua, dar m-am transferat la Roselawn, pentru că volumul de muncă era prea mare. Greenwich acordă o importanță mult mai mare studiilor decât Roselawn. De fapt, în mediul școlilor pregătitoare, Roselawn are reputația unei școli de petrecăreți. Elevii de acolo sunt îndeajuns de bogați încât își permit să-și cumpere admiterea la facultate, așa că nimeni nu e din cale-afară de preocupat de note.

În ciuda faptului că tata a tras niște sfori ca să ajung la Briar, sunt mândră că măcar am fost admisă la Brown pe propriile mele puteri. Media mea nu era cine știe ce, dar am compensat desfășurând multe activități extracurriculare și făcând serviciu în folosul comunității.

— Pe bune? mă minunez, uitându-mă mai bine la bătăuș.

Dar sunt prea multe tricouri îngrămădite în spatele porții.

— Ăla e Casper Cassidy? Și-a injectat hormoni de creștere? Pare uriaș.

— Nu. Mereu a fost așa de masiv, zice Weston.

Mă răsucesc iar pe loc. Găsesc cu cale să-i informez:

— La un chef din Greenwich, am jucat Șapte Minute în Rai cu Casper. M-a satisfăcut cu degetul, într-un dulap. Crede-mă, pe atunci nu era așa de mare.

Connelly începe să râdă.

— Pe bune că ești culmea, Di Laurentis! Spui tot ce-ți vine la gură. Nu te deranjează deloc să recunoști chestia asta, așa-i?

— Nu.

— Și de ce ar deranja-o? intervine Brenna. Adică fetele nu au voie să facă sex?

Jake arborează un zâmbet ironic.

— Jensen, indiferent ce-aș spune, tot ai sări să mă contrazici.

— Nu e adevărat! sare prietena mea.

— Exact asta faci acum.

— Pentru că mă iriți, i-o întoarce Brenna.

— Ce coincidență! o ironizează el. Și tu mă iriți pe mine.

O exclamație care se ridică din mulțime le întrerupe cearta. Nu mă uitam spre gheață, așa că nu știu ce s-a întâmplat, dar când văd sânge pe gheață, mă clatin pe picioare.

— Fir-ar să fie! Fitz a pățit ceva, spune Brenna. Ce naiba s-a întâmplat?

Nici ea nu a fost atentă la meci.

O fată așezată în rândul din fața noastră ne lămurește:

— L-a lovit pucul în față.

— Ce?!

Îmi simt inima-n gât.

— A vrut să blocheze șutul lui Cassidy, explică Weston. Și pucul a deviat.

— Dar avea vizieră, intervin eu.

— Probabil că viziera l-a tăiat pe față, spune Jake, cu un ton mohorât.

— E teafăr, ne anunță Weston. Nu arată prea rău.

Se aude fluierul arbitrului. Jucătorii s-au împrăștiat. Văd stropii roșii care pătează albul gheții. Nu e chiar așa de mult sânge cum am crezut. Chiar și așa...

Panicată, îl caută din ochi pe Fitz. Îl văd pe banca celor de la Briar. O femeie — probabil medicul echipei — îi dă capul pe spate și apasă o compresă în colțul ochiului drept. Deci ochiul e teafăr. Mă cuprinde ușurarea.

Fitz discută cu doctorița. Gura i se mișcă, iar trupul mai că-i vibrează din cauza frustrării. Vrea să se întoarcă pe gheață, dar femeia clatină din cap. Potrivește iar compresa. Stomacul mi se întoarce pe dos când observ firicelul de sânge care-i curge pe o parte a feței.

— Are nevoie de copci, spune Brenna, necăjită.

Fitz gesticulează spre tabela de scor, probabil ca să atragă atenția asupra cronometrului. Au mai rămas opt minute din repriza a treia. E hotărât să revină pe gheață. Doctorița clatină iarăși din cap, neînduplecată. Apoi antrenorul Jensen strigă ceva și Fitz se ridică.

Încă îmi simt inima cât un purice. Fitz se pregătește să părăsească arena. Lovește furios mantinela, după care dispare în tunelul care duce spre vestiare.

Deja m-am ridicat. Mă îndrept spre culoarul dintre scaune.

— Pe mai târziu, spionilor! le strig băieților de la Harvard. Vino, Bee!

Mă aștept să se opună, să insiste că trebuie să vedem cum se încheie meciul, dar sunt uimită s-o văd coborând scările în urma mea. Ieșim din patinoar. O privesc implorator.

— Poți să mă strecori în vestiar sau în cabinetul medical? Vreau să fiu sigură că e teafăr.

Prietena mea dă din cap. Privirea ei s-a îmblânzit.

— Bineînțeles! Te înțeleg.

Merge în fața mea, iar eu măresc pasul, ca să mă țin după ea. Când ajungem în fața unei uși cu acces prin cartelă, Brenna scoate una din poșetă și o ridică în dreptul dispozitivului. Se aprinde un led verde. Reușim să intrăm. Când ești fiica antrenorului, te bucuri de unele avantaje.

Doctorița iese din vestiar exact în clipa în care noi ne apropiem de el.

— Bună, Alex! o salută Brenna. Cum se simte Fitzy?

Femeia — Alex — își masează puntea nasului, cu gesturi care exprimă iritarea.

— La nivel fizic e bine. I-am pus copci. Dar i-ar prinde bine o schimbare de atitudine. Taică-tău i-a spus că, pentru el, meciul s-a terminat.

Brenna dă aprobator din cap.

— Normal! Conducem cu două goluri.

Face un gest în direcția mea.

— E-n regulă dacă Summer se duce la el, să vadă cum se simte?

Alex mă cercetează pentru o clipă. Este scundă, îndesată, cu trăsături ascuțite și cu maxilarul îngust, dar în ochi i se citește bunătatea. În cele din urmă, dă din cap.

— Să nu stai mult! îmi spune ea. Brenna, dacă tatăl tău întreabă, nu v-am văzut pe niciuna din voi.

— Ești tare, Alex!

Cum dispare doctorița, Brenna îmi zâmbește poznaș.

— Rămân aici, ca să țin de șase. Dacă apare cineva, o să fac ca o bufniță.

Îmi înăbuș râsul.

— E un plan imbatabil, îi zic, întinzând mâna spre clanță.

Când intru în vestiar, îl găsesc complet gol. Nici urmă de Fitz. Doar banchete lucioase, dulăpioare capitonate și un iz slab de transpirație și de șosete purtate. Încăperea miroase mult mai bine decât alte vestiare în care am pășit. Facilitățile echipei de hochei de la Briar se pot lăuda cu un sistem de ventilație la care alte echipe doar visează.

Zgomotul dușului îmi atrage atenția. Privesc ușa din capătul opus al încăperii. De acolo ies rotocoale de aburi, dar nu văd lumină. În spatele ușii e beznă deplină.

— Fitz?

Se scurg două clipe de tăcere.

Apoi îi aud vocea înăbușită.

— Summer?

— Da, eu sunt. Vin la tine, OK?

Trec pragul și sunt întâmpinată de aburi. După câteva secunde, ochii mei se obișnuiesc cu întunericul. Disting o siluetă masivă în cabina cea mai apropiată. Habar n-am de ce, nu aprind lumina. Dacă vrea să facă duș pe întuneric, cine sunt eu să-l opresc?

Mă apropii încet. Întrezăresc în semiobscuritate tatuajele și abdomenul lui ferm. Când îmi dau seama că e gol pușcă, mi se usucă gura. Singurul obstacol între trupul gol al lui Fitz și mine e o ușă batantă. Tot ce am de făcut este s-o împing, și l-aș putea admira cu totul...

Vocea lui răgușită îmi întrerupe gândurile.

— Ce-i cu tine aici?

— Voiam să văd dacă ești teafăr. Ochiul tău e bine?

— Da, mormăie el.

Închide robinetul și se apropie de ușă. Inima mea își triplează numărul bătăilor. Stropi de apă se scurg pe pieptul lui gol, peste tatuaje și picură printre pectorali. Întinde un braț musculos în direcția mea. Uit să respir. Oare vrea să...

Aha! Nu vrea decât să ia un prosop. Da, clar că asta vrea.

Înghit în sec. Fitz își înfășoară prosopul în jurul mijlocului și iese din cabină, apoi rămâne locului. Zăbovim amândoi în întuneric, privindu-ne. Aerul e în continuare fierbinte și înăbușitor din pricina aburilor a tensiunii.

Tensiune sexuală, de genul „Dumnezeule! Băiatul ăsta se uită la mine ca și cum mi-o trage chiar în clipa asta".

Încerc să dau înapoi, dar constat că mi s-au înmuiat genunchii. Înainte de-a veni încoace, nu prea am stat să mă gândesc.

A părăsit gheața în toiul unui meci intens și solicitant. Are dureri pentru că a încasat un puc în față. Probabil că încă e sub influența adrenalinei.

Fitz e periculos.

Nu mă tem pentru siguranța mea. Mă tem pentru sănătatea mea mintală.

Pe trăsăturile lui joacă umbre. Își umezește buza de jos. Își trece degetele prin părul umed. Apoi vorbește cu o voce îngroșată, care-mi stârnește fiori.

— Ar trebuie să pleci.

Îmi simt inima în gât.

— Și dacă nu plec? mă trezesc întrebând.

Îmi tremură vocea.

Se apropie încetul cu încetul, până când mă trezesc cu spatele lipit de perete.

— Dacă nu pleci, probabil c-o să te sărut, îmi spune fără ocoliș.

Nu mă simt în stare să-i răspund. Înghit iar în sec. Degeaba! N-am niciun pic de salivă în gură. Îmi simt gâtlejul ca iasca. Inima mea o ia la goană. Jur că, dintr-o clipă-ntr-alta, o să-mi sară din piept.

Fitz își apleacă fruntea. Cuvintele lui mi se rostogolesc în ureche.

— Ce zici, Summer? Vrei să te sărut?

Este cea mai sexy întrebare pe care am auzit-o în viața mea; și îmi este adresată de cel mai sexy băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Găsesc puterea să-mi ridic capul și să-i întâlnesc privirea. E prea întuneric ca să-i disting limpede trăsăturile, dar nici nu am nevoie. Știu exact ce simte în clipa asta. Și eu simt același lucru.

O dorință fierbinte, nestăpânită.

— Da sau nu? şopteşte el.

În sfârşit, îmi regăsesc vocea.

— Da!

20

FITZ

Sunt în limbă după fata asta.

Ar fi trebuit să insist să plece din vestiar. Coechipierii mei ar putea da buzna aici în orice moment. Când doctoriţa Alex m-a silit să părăsesc gheaţa, ca să-mi pună copci, nu mai rămăsese mult din meci.

Dar, deşi raţiunea îmi spune că nu e o idee strălucită, nu mă pot opri. Tot ce e în jurul meu dispare. Când trag aer în piept, inspir doar mirosul lui Summer şi parfum Chanel No. 5.

La naiba! Am nevoie de sărutul ei şi basta! Şi ea are nevoie. Altfel, nu ar fi spus „da".

Îi cuprind ceafa în palmă. Degetele celeilalte mâini se încurcă în părul ei. E moale ca mătasea.

— Colin...

Să-mi aud numele rostit de buzele ei mă îndeamnă să nu mai pierd timpul.

Îmi aplec capul şi-mi apăs buzele pe ale ei. Summer scoate cel mai dulce sunet din lume. Un geamăt moale, excitat. Apoi preia controlul. E rândul meu să gem. Când limbile ni se întâlnesc,

mă simt ca electrocutat. Fiorul ăsta îmi prăjește creierul și-mi face mâinile să tremure.

Are gust de Cola și de mentă, iar buzele ei sunt al naibii de moi. Stăm pe întuneric. Ridică un picior și-l petrece pe după mijlocul meu. Și habar n-am dacă o face dinadins, dar laba piciorului ei trage prosopul, făcându-l să cadă pe podea.

Gura ei se desprinde dintr-odată de a mea.

— Ți-a evadat scula, mă informează ea.

Îmi înăbuș râsul.

— Da.

— Super! zice amuzată. Voiam să mă asigur că ești la curent.

Privirile noastre se întâlnesc. Își sprijină o palmă pe pieptul meu gol. În același timp, erecția mea își face simțită prezența tot mai mult. E ca o sabie aflată între noi, împungând-o în burtă.

Degetele ei alunecă în jos câțiva centimetri, apoi se opresc când îmi ajung în dreptul mijlocului. În ciuda fierbințelii jilave care stăruie în aer, tremur tot.

Mâna ei se oprește.

— Ți-e frig?

— Nu.

Savurez tatonarea înceată, chinuitoare a mâinii ei pe pieptul meu. Degete delicate îmi mângâie pielea, după care coboară mai mult.

— Mai ții minte că, în seara când ne-am întâlnit, te-am tachinat să-mi arăți scula? murmură ea.

De data asta, râd de-a binelea.

— Cum aș putea să uit?

Summer înclină capul, iar părul mătăsos i se revarsă pe un umăr.

— Ai spus că nu-ți arăți scula oricui.

— Corect!

— Deci sunt specială.

— Foarte specială.

Degetele ei îmi cuprind penisul, care zvâcnește dureros. Imediat, sunt străbătut de o undă de șoc, iar capul penisului se umezește instantaneu. Isuse! Cât de excitat sunt!

Își trece de câteva ori degetele peste penisul meu. Mă trage mai aproape și-și lipește iar buzele de ale mele.

Gem, împingându-mă în pumnul ei strâns. Îi umplu gura cu limba mea. Sărutul nostru e cel mai fierbinte din câte au existat vreodată. Mă pierd din nou în ceață. În ea. Abia dacă mai simt durerea din ochiul lovit. În clipa asta, o sărut pe Summer, iar ea îmi mângâie penisul. Simt c-am ajuns în rai.

Îi cuprind sânii în palme, pe deasupra puloverului subțire, cu decolteu în V, iar rațiunea mea se topește. Chiar și prin sutien, îi simt sfârcurile — muguri mici și tari, care-mi lasă gura apă de dorință. Dintotdeauna mi-au plăcut sânii, iar acum sunt înnebunit să-i sug pe ai ei. Imaginea din mintea mea îmi smulge un geamăt. Mângâierile ei se întețesc și, exact când îmi zic că n-aș putea să mă simt mai bine de-atât, Summer îmi dă mâinile în lături și se lasă în genunchi.

— Lasă-mă să te fac să te simți bine!

Cobor privirea, dar e greu să-i zăresc expresia. E prea întuneric. Însă percep chiar și cea mai mică senzație. Gura ei fierbinte și umedă îmi cuprinde scula.

— Of, la dracu'! gem prelung.

Mă suge până la capăt, după care parcurge drumul în sens invers, cu limba. Stăruie pe capătul umflat, după care urcă din nou, iar eu mai că-mi pierd cunoștința.

— Doamne! Ah! Cât de bine e...

Geamătul ei reverberează peste tot în jurul meu. Jur că-l simt până în vârful degetelor de la picioare. Mă suge mai tare, îmi dezmiardă penisul cu degetele. Limba ei mă înnebunește.

Undeva, departe, parcă aud niște clopote de alarmă. *Oprește-te!* mă avertizează ele. Dar e imposibil să mă opresc. Capul blond al lui Summer se mișcă în sus și-n jos. Degetele mele s-au afundat în părul ei, dar nu preiau controlul. O las în ritmul ei. Am încredere în ea că mă va duce la orgasm.

Și reușește. Mă suge tot mai tare și mai iute, iar testiculele mele palpită, în timp ce capul penisului începe să mă furnice. Apoi... sunt pe culme!

— Îmi dau drumul! o anunț înăbușit.

Nu-și desprinde buzele de scula mea. Îmi muşc degetul mare, ca să nu gem prea tare. Apoi, împingându-mi șoldurile, ejaculez în gura ei. Summer soarbe până la ultima picătură. Tremur de plăcere.

Când se ridică în picioare, o trag la pieptul meu și-mi sprijin bărbia pe umărul ei. Încă nu mi-am revenit după orgasm.

Îi zic:

— Aveam nevoie de așa ceva.

— Știu.

Mă sărută pe piept și-mi apucă din nou scula, mângâind-o cu blândețe.

Tremurul nu mă mai părăsește.

— Mă omori.

Râsul ei îmi gâdilă clavicula.

— Scuze! Pur și simplu îmi place să te ating.

După o pauză, adaugă:

— Cred că ar trebui să plec.

— Da.

— Dar nu vreau să plec.

— Nici eu nu vreau.

O simt cum se înfioară. Mă sărută din nou.

— Ce s-a întâmplat aici, Fitz?

Îmi vine să-i zic: *Mi-ai supt scula și mi-ai luat mințile, asta s-a-ntâmplat!* Însă pricep ce vrea să spună. Vrea să știe ce înseamnă *asta*.

— Eu...

— Uhu-huu! Uhu-huu!

Capul meu zvâcnește în sus. Ce s-a auzit? O bufniță?

— Rahat! strigă Summer. Semnalul!

— Care semnal?

— Brenna e în hol. Am rugat-o să țină de șase, ca să nu mă prindă careva pe-aici.

Imediat ce termină de vorbit, auzim voci și pași. Coechipierii mei vin încoace, prin tunel.

Ia repede prosopul de pe podea și mi-l înnoadă în jurul taliei. Degetele ei îmi ating scula, în treacăt, iar eu îmi stăpânesc un geamăt. Încă am erecție.

Îi arăt o ușă aflată în capătul opus al încăperii.

— Acolo e sala de sport. Dac-o iei pe-acolo, o să ajungi la birourile antrenorilor, unde există o altă ieșire spre arenă.

Pașii devin tot mai zgomotoși. Sunt însoțiți de voci însuflețite și de râsete. Coechipierii mei par fericiți, deci am câștigat meciul.

Summer încă nu se urnește din loc.

— Trebuie să pleci. Repede! Înainte să intre băieții aici și să-nceapă să se dezbrace.

Ezită.

— Fitz, trebuie să terminăm discuția asta.

— O să discutăm, o asigur. Dar nu aici. Acasă.

Își mușcă buza de jos.

— Brenna și cu mine ne întâlnim la bar, cu niște prietene.

— Atunci, vom vorbi la bar. Sau după aia. Dar acum trebuie să dispari.

Summer dă din cap. Se ridică pe vârfuri, mă sărută pe obraz și pleacă.

Sunt un laș. După meci, nu o caut pe Summer, n-o iau spre Malone's și nici spre casă.

Urc în mașină și plec spre Boston, ca un nemernic.

Toamna trecută, prietenul meu Tucker a cumpărat un bar acolo. Îl ajut cu renovarea. Ne pregătim pentru marea deschidere, care va avea loc în noiembrie. Nu mă mir că în clipa asta singura persoană căreia vreau să mă confesez este Tuck. Mi-e ușor să vorbesc cu el. E un tip cu capul pe umeri. În plus, dă sfaturi cât se poate de bune, și exact de asta am nevoie acum.

Când ajung la ieșirea de pe autostradă, îmi sună telefonul. Mașina mea e un model mai vechi și nu are bluetooth, așa că trebuie să pun mobilul pe speaker. Dacă nu ar fi apărut numărul mamei pe ecran, probabil că n-aș fi răspuns. Dar nu-i deloc o idee bună să nu-i răspund mamei.

— Colin, scumpule! Ești bine?

Aud îngrijorarea din tonul ei.

— Mă simt foarte bine. De ce nu m-aș simți OK?

— Unchiul tău, Randy, a fost aseară la meci și mi-a trimis pe telefon o poză cu fața ta!

— Mamă, e de-ajuns să spui „poză"; nu-i nevoie să adaugi „pe telefon".

— Dar a trimis-o de pe telefonul lui pe telefonul meu.

— Da, dar...

Și mă opresc. *Nu te agita pentru fleacuri, frate!* Mama nu e chiar bătrână. Prin urmare, nu are nicio scuză pentru ignoranța ei cu privire la tehnologie. Dar, în același timp, n-o scoți din ale ei, așa că e inutil să te contrazici cu ea.

Încă folosește un BlackBerry!

— Pe cuvânt că sunt bine. Mi-au pus copci, iar acum sunt ca nou.

— Câte copci?

— Doar două.

— Bine.

Îngrijorarea dispare din vocea ei. Din nefericire, e înlocuită de supărare.

— E numai vina lui taică-tău!

Iar o luăm de la capăt?!

— De ce spui asta?

Habar n-am de ce îi cânt în strună. Deja cunosc răspunsul.

— Pentru că te-a obligat să joci hochei.

— Nu m-a obligat. Îmi place hocheiul.

Dar e ca și cum aș vorbi cu pereții.

— Ce cretin egoist e omul ăsta! se vaită ea. Spune și tu, Colin! Nu ți se pare jalnic că un om în toată firea încearcă să trăiască prin fiul lui?

Strâng din dinți. N-are rost s-o rog să înceteze. Și cu tata e la fel. Ăștia doi nu încetează niciodată cu tâmpeniile.

— În altă ordine de idei — zic eu, încercând să schimb subiectul —, interviul pentru slujba mea a mers super.

— Ai avut un interviu?

Pare mirată.

— Da.

O pun repede la curent cu jobul și cu Kamal Jain. Ies de pe autostradă și opresc la un semafor.

— Cred c-o să-mi spună ce a hotărât după evenimentul caritabil din New York.

— Ce hotărâre să mai ia? E *limpede* că tu ești cel mai bun candidat, răspunde ea, cu genul de încredere nestrămutată pe care numai o mamă o poate avea în fiul ei.

— Mulțumesc, mamă!

Virez pe strada unde se găsește barul lui Tuck și semnalizez. Ocup ultimul loc liber de parcare.

— Am ajuns la prietenul meu. Trebuie să fac o parcare laterală. Te sun spre sfârșitul săptămânii.

— Bine. Te iubesc!

Oare mă iubește? Uneori, am dubii.

— Și eu te iubesc!

Încheiem conversația. Trăiesc aceeași ușurare copleșitoare pe care am simțit-o săptămâna trecută, când am închis telefonul, după un apel cu tata.

Cobor din mașină și mă zgâiesc la firma de neon care strălucește la intrarea în barul lui Tuck. La ușă s-a format o coadă. E clar că-i merge afacerea. Mă bucur pentru Tuck!

Îi trimit un mesaj.

EU: *Frate, sunt în fața barului tău. Doar n-o să mă lași să înghețe la coada asta?!*

Apar trei puncte săltărețe — deci Tucker tocmai tastează un răspuns.

TUCK: *Sunt sus. Urcă! Pe viitor, spune-i bodyguardului numele tău și o să te lase să intri. Ești pe lista cu oaspeți permanenți.*

Tare! Sunt VIP.

Intru și o iau la dreapta. Ajung la o ușă îngustă. Cu un bâzâit, se deschide în momentul în care pășesc în fața ei. Știu că Tucker m-a văzut pe camerele video. Eu l-am ajutat să pună la punct sistemul de supraveghere. Acum îl poate controla complet de pe telefonul lui. Prietenul meu ia siguranța foarte în serios. Fetița lui și mama acesteia sunt cele mai importante persoane din viața lui.

— Salut! îi zic când intru în apartamentul de la etajul al doilea.

Tuck mă salută și el. O ține pe Jamie sprijinită pe o coapsă.

— Gaaa! strigă fetița când mă vede.

E unul dintre cei mai frumoși bebeluși pe care i-am văzut vreodată. E genul de copil care apare în reclamele pentru scutece și pe etichetele borcanelor cu mâncare pentru cei mici. A moștenit tot ce-i mai bun de la ambii părinți — care sunt dezgustător de atrăgători. Mai ales maică-sa, Sabrina.

Jamie deschide gura trandafirie ca un boboc și-mi zâmbește larg, cu gingii știrbe. Întinde mânuțele în direcția mea.

Tuck oftează.

— Fata asta cerșește atenție de la toți.

Întind brațele, iar micuța — care are șase luni — aproape că face un salt spre ele.

— Ei, nu mă deranjează. Ce mare s-a făcut, omule!

— Știu. Jur că mă uit în altă parte vreo cinci secunde, iar când o privesc din nou, e de două ori mai înaltă.

Jamie gângurește fericită în brațele mele. Degetele ei bondoace își fac de lucru cu barba mea. Îi place textura și este atrasă de culori. Ultima oară când am văzut-o, era fascinată de tatuajele mele.

— Ești sigur că nu te deranjează că m-am oprit pe la tine?

Tucker încuie ușa.

— Normal că nu. Ești binevenit aici oricând, frate.

— Unde-i Sabrina?

— La un grup de studiu.

— Așa de târziu?

E aproape zece seara.

— Da. Femeia asta muncește pe brânci.

Din tonul lui răzbate o mândrie profundă.

Sabrina studiază Dreptul. Sincer vorbind, habar n-am cum de reușește să fie mamă în timp ce învață ca să devină avocat. Din fericire, ea și Tuck au ajutoare. În decembrie, mama lui s-a

mutat aici, tocmai din Texas. Locuiește într-un apartament aflat la câteva străzi distanță.

— Maică-tii îi place în Boston? mă interesez.

— Urăște frigul din adâncul sufletului.

Rânjesc. Îmi închipui că luna februarie în Texas e ca un paradis tropical, în comparație cu iernile geroase din New England.

— Dar din apartamentul ei are o priveliște superbă spre râul Charles. Zice că-i place. În plus, își poate vedea nepoata ori de câte ori vrea, așa că e fericită. La fel și noi.

— Se pare că lucrurile s-au aranjat cum nu se poate mai bine.

Tucker dă din cap. I se luminează toată fața când se uită la fiica lui. Fetița continuă să-mi exploreze obrazul cu degetele ei micuțe. Țipă ori de câte ori întâlnește un fir de păr țepos.

— Vrei o bere? mă întreabă el.

— Sigur. Dar numai una. Mă întorc în noaptea asta.

— N-avem decât doze. În ultimul timp, Jamie dărâmă toate lucrurile de pe blatul de bucătărie. Am adunat cioburi de pe podea de-atâtea ori, că până la urmă am luat o hotărâre: acum suntem o familie care bea bere la doză.

— E bună și doza, îl asigur eu.

Încă țin copilul în brațe. Iau doza de Peak IPA și ne așezăm pe canapea.

Apartamentul este open-space. Are sufragerie într-o latură, bucătărie într-alta și loc de servit masa în colțul îndepărtat. Ferestrele uriașe oferă o priveliște frumoasă spre locul de joacă de vizavi, iar sufrageria e legată de dormitoare printr-un hol. L-am ajutat pe Tuck să renoveze una dintre camere pentru Jamie. Mă așez pe pernele canapelei și o las pe Jamie în poala mea. Mă întreb de ce nu e în camera ei.

— N-ar trebui să meargă la culcare?

— Tocmai mă pregăteam să-i dau să mănânce. De fapt, cu treizeci de secunde înainte să intri, țipa din toți plămânii. Cu trei secunde înainte să apari, s-a calmat.

— Mincinosule! Îngeraşul ăsta frumos n-ar putea țipa din toți plămânii, ripostez eu, gâdilând-o în talpă. Uite ce dulce și liniștită este!

Încântată, Jamie gângurește.

— Las-o baltă! Se dă dulce și liniștită pentru că ești tu aici. În viața reală, e o adevărată teroristă. Nu-i așa, iubito?

Copila se uită la tatăl ei cu adorație pură.

Tuck se dă bătut numaidecât.

— Îmi retrag cuvintele, îi spune fiică-sii. Nu ești o teroristă. Fitz, ocupă-te de prințesă, cât îi pregătesc eu biberonul!

Nu e deloc greu. O legăn pe Jamie pe genunchi și-i gâdil burtica, pe deasupra combinezonului roz, în vreme ce ea scoate cele mai dulci sunete. Drace! Copila asta te dă pe spate!

— Ia zi, care-i treaba? strigă Tucker din bucătărie. De obicei, nu apari din senin. Mai ales într-o seară când ai meci. Apropo, șutul pe care l-ai încasat în ochi a fost dur.

— Ai văzut faza?

— Da, la televizor. Butonam între meciul tău și meciul lui Garrett. Încă n-au terminat. Sunt în repriza a doua.

— G. joacă în seara asta?

Privesc spre televizor. Pe ecran se derulează o reclamă pentru un detergent de rufe.

— Da, are o serie de meciuri în deplasare. În seara asta are meci împotriva celor de la Los Angeles.

— Care-i scorul?

— Doi la doi. G. se descurcă bine.

— A dat un gol? mă interesez eu.

— Nu, doar o pasă de gol.

— Super!

Sunt bucuros că Garrett are un sezon reușit la echipa din Boston. Este din cale-afară de talentat. În plus, e un tip onest. Firește, puțin fudul. Isteț, fără doar și poate. Are o inimă mare și e un prieten de nădejde.

Accentul sudist tărăgănat se face auzit în glasul lui Tucker.

— Drace, Fitz! Iar mi-ai distras atenția! mă ceartă el. De ce nu ești la Malone's, să sărbătorești victoria?

Ridic din umeri.

— Nu aveam chef de aglomerație.

— Bine, dar atunci de ce nu ești acasă?

Pentru că locuiesc cu o tipă care mi-a făcut sex oral azi, și nu știu cum să mă port cu ea.

Îi răspund:

— E... complicat. Sora lui Dean locuiește cu noi.

— Da, am auzit.

Tonul lui Tuck este precaut.

— Cum merg lucrurile?

— Binișor.

Mă eschivez. Sărut obrajii lui Jamie, ceea ce o face să chicotească. Dar nu durează mult până când bebelușul care-mi servește drept scut mi-e luat din brațe.

— Ești gata, micuțo? spune Tuck. Mămica a pompat lăpticul ăsta delicios pentru tine.

Pufnesc zgomotos.

La vederea sticlei, Jamie se luminează toată. Câteva secunde mai târziu, suge fericită tetina biberonului. Cu o pernă proptită sub cot și cu fetița în brațe, Tuck îmi zâmbește.

— Fata încă e interesată de tine? întreabă el.

— Jamie? Da, mă iubește.

Prietenul meu își dă ochii peste cap.

— Vorbesc despre Summer Di Laurentis. Îmi amintesc că iarna trecută îți făcea avansuri. Mai e cazul?

— Da.

Tucker pare că se străduiește să nu râdă.

— Pricep. Sentimentele sunt reciproce?

După o clipă, dau afirmativ din cap.

Prietenul meu zâmbește cu toți dinții.

— Și atunci, care-i problema? Îți faci griji despre cum o să reacționeze Dean?

— Nu. Eu... Nu știu dacă vreau s-o apuc pe drumul ăsta.

Atunci, poate că n-ar fi trebuit s-o lași să ți-o sugă în seara asta.

Poate că nu, dar e limpede că-mi pierd controlul când vine vorba despre Summer. Mă împinge să fac niște lucruri care nu-mi stau deloc în fire. Bine, de fapt, nu mă *împinge*. Se întâmplă pur și simplu. Am lăsat-o să-mi facă un oral în *vestiar*! Oricine ar fi putut să dea peste noi. Pentru mine, un om care urăște afișarea afecțiunii în public, spectacolul și atenția, sexul în public nu se numără printre cele mai fierbinți dorințe ale mele.

E nostim! Chiar ieri, îmi spuneam că, dacă Summer o să se mai dea la mine, o să ignor pretenția lui Hunter de-a o avea numai pentru el. Acum intențiile ei față de mine sunt clare. Nu vrea să fim doar prieteni. Faptele ei din seara asta au dovedit-o din plin.

În schimb, în loc să o revendic pentru mine, am șters-o.

Îmi trec degetele prin păr.

— Și Hunter e în limbă după ea, îi spun lui Tuck.

— Aha!

— Mda. Iar Summer l-a sărutat de Anul Nou.

Sprâncenele lui saltă.

— Zău?

— Dar în seara asta...

Mă opresc.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit în vestiar, după ce mi-au pus copci. Ne-am sărutat. Și ceva mai mult.

— Definește „ceva mai mult"!

— Mi-a făcut un oral chiar acolo.

Tuck tresare, uluit. Tetina iese din gura lui Jamie. Fetița țipă, frustrată.

— Uf! Scuze, micuțo! Mănâncă liniștită! Tăticul e un mare nătâng.

— Nătâng? mă amuz eu.

— Ține-ți gura! Tu ești un nătâng și mai mare. Ai auzit, scumpo? Unchiul tău, Fitzy, este regele nătângilor.

Îi apropie tetina de buze, iar ea o înhață imediat. Apoi Tuck se încruntă la mine.

— S-a întâmplat în seara asta?

Dau aprobator din cap.

— Deci, în loc să rămâi cu fata care ți-a sup...

Tucker tace, uitându-se la Jamie. Își reformulează ideea.

— În loc să stai cu fata care ți-a făcut chestia aia, tu vii aici?

Simt cum vinovăția mă arde pe dinăuntru. Rahat! Cât de tâmpit sunt! Fata aia frumoasă, superbă, a îngenuncheat pe gresie, pentru mine, ca să mă facă fericit. Ar trebui să-i scriu un mesaj de scuze, chiar în clipa asta.

— Niciodată nu mi-am închipuit că ești laș.

— De obicei, nu sunt, îi zic posac.

Tucker ia o cârpă mică și șterge gura lui Jamie. Se uită la ea cu atâta dragoste, încât simt o scânteie de invidie. Mă întreb cum e să iubești pe cineva așa de mult.

— Nu știu cum să procedez, Tuck. Summer vrea să vorbim... despre „noi doi", cred... Și n-am deloc idee ce să-i spun.

Fruntea lui se încrețește.

— Adică nu știi cum s-o trimiți la plimbare, nu? Deci nu vrei să fiți împreună?

— Nici de asta nu sunt sigur. Summer e... E copleşitoare, frate.

— Copleşitoare? Cum adică?

Mă sugrumă o senzaţie de neajutorare.

— E prea... E de toate! E prea frumoasă. Are prea multă energie. E prea deschisă.

Un geamăt se desprinde de pe buzele mele.

— Toată lumea e atrasă de ea. Toată lumea! Când intră într-un bar, toţi ochii se lipesc numaidecât de ea, şi nu doar pentru că e sexy. Summer e una dintre fetele alea care ies în evidenţă şi atrag atenţia. Nu e vina ei. Cum să spun? Inevitabil, eşti atras pe orbita ei.

— Şi de ce ar fi un lucru rău?

Pentru că niciodată nu am fost aşa de atras de o fată şi, într-un fel, mă sperie.

— Fiindcă nu vreau să fu un tip care iese în evidenţă.

Tuck n-ar înţelege teama pe care o am faţă de Summer. Emoţiile nu îl neliniştesc. A ştiut că vrea să fie cu Sabrina încă din clipa în care a văzut-o. Pentru mine, pe atunci, era de neînţeles siguranţa lui că ei doi erau sortiţi să fie împreună; la fel şi eforturile lui necontenite de a cuceri inima Sabrinei.

— Să am drept iubită o fată ca ea ar însemna să fiu şi eu în centrul atenţiei. Şi mereu o să existe dramatisme, scandaluri. Aseară, s-a încăierat în bar, mormăi eu. Summer nu cunoaşte sensul cuvântului *discreţie*. Tot ce face e ieşit din comun, strident, extravagant. Exact ceea ce nu mă caracterizează pe mine.

— Aşa e, confirmă Tucker, după care-mi zâmbeşte pieziş. Dar nici să laşi o tipă să-ţi facă un oral în vestiar nu te caracterizează, aşa că... Dacă ţi-ai asumat un asemenea risc, probabil c-o placi la nebunie.

Are dreptate. Înăbuşindu-mi un geamăt, îmi cuprind capul în mâini.

Tuck chicotește.

— Și ce ai de gând să faci mai departe?

Îmi ridic fruntea.

— Rahat! Habar n-am!

21

SUMMER

Oare chiar nimeni nu vorbeşte despre sexul oral? Doar îl practicăm, oferim şi primim orgasme, dar fără să abordăm subiectul? Asta e lumea în care trăim? Dacă-i aşa, eu vreau să ies din schemă. O să-mi construiesc o colibă în adâncul pădurii, unde să nu fie niciun penis prin preajmă.

Animalele pădurii au penis, Summer.

— Mai taci, Selena! mormăi eu. Te iubesc, dar azi n-am nevoie să-mi faci morală.

Colegul meu de alături, Ben, se uită la mine, oftează şi-şi mută iar privirea spre catedra din sala de cursuri. S-a obişnuit cu faptul că uneori vorbesc singură. Nu-s sigură dacă asta-i de bine sau de rău.

Au trecut două zile de la „întâmplarea" din vestiar, iar Fitz a dezertat total. Dispare în fiecare după-amiază (Hollis spune că Fitz se închide în atelierul lui de pictură), nu ia cina (nici prânzul, nici micul-dejun) acasă. În ultimele două seri a venit acasă pe la miezul nopţii. Când am încercat să vorbesc cu el, a zis că e FOARTE OBOSIT.

Mai du-te naibii, Colin Fitzgerald! A fost prima și ultima oară când scula lui tâmpită se apropie de gura mea. Am și eu mândrie.

Când îi trimit un mesaj, după curs, cu noutățile despre Fitz, Brenna e de aceeași părere cu mine.

EU: *Tot nu pomenește de oralul ăla. Aseară s-a plâns k are o migrenă și s-a încuiat la el în cameră. Dimineață, a plecat la antrenament la 5. A șters-o pe furiș...*

BRENNA: *Bărbații sunt de rahat.*

EU: *De-a dreptul niște gunoaie!*

BRENNA: *Gunoaie de rahat.*

Îi trimit un emoticon-rahat, pentru că nu pot găsi unul cu un tomberon. Emoticonul ăsta mi se pare o alternativă potrivită.

BRENNA: *Summer, serios k îmi pare rău. N-am crezut k Fitz e de rahat, dar oamenii sunt plini de surprize.*

EU: *Ca și tomberoanele.*

BRENNA: *LOOOOOL!*

Zâmbesc și-mi strecor telefonul în geantă. Poșeta mea Prada miroase delicios, a piele nouă. E un miros care mă binedispune mereu. A poposit în pragul ușii mele ieri, adusă de un curier. Poșeta e de la bunica Celeste. Jur că femeia asta simte ori de câte ori vreunul dintre nepoții ei trece printr-o perioadă nasoală. E ca și cum ar avea un sistem intern de avertizare, care-i strigă „Repede! Sună la magazinul Prada!" atunci când scumpa ei nepoată se alege cu o zgaibă.

Nu că m-aș plânge de poșeta mea grozavă. Doar nu-s nebună!

Cobor treptele care duc spre catedra lui Laurie. Suntem în afara orelor de consultații, dar a fost de acord să ne vedem după

curs, ca să pot începe să scriu lucrarea azi, în loc să aștept până miercuri (când are ore de consultații), ca să mi-o aprobe.

Partea bună a faptului că Erik Laurie predă Istoria Modei și este totodată îndrumătorul meu de studiu individual: nimeresc doi iepuri dintr-o lovitură. Primesc undă verde pentru lucrarea mea și-i spun noutăți despre colecția mea de costume de baie.

Încă nu-mi pot explica de ce omul ăsta continuă să-mi dea fiori. Toți îl adoră, mai ales fetele. Râd la toate glumele lui și trec cu vederea că le face tot timpul cu ochiul.

Dar, după fiecare întrevedere cu Erik, plec simțind că am mare nevoie să fac un duș. Erik îmi amintește de Gilderoy Lockhart — personajul ăla nesuferit din seria *Harry Potter*. Mi se pare un egocentric vanitos, care-și dorește să fie iubit de toți.

Sau, mai degrabă, unul care crede că toți îl iubesc.

Știu că îl judec cam dur. Mă străduiesc să-mi alung gândurile aspre.

Mă apropii de Erik.

— Salut, sumeriano! mă tachinează el. Mi-au plăcut ideile tale, la cursul de azi.

— Mulțumesc!

Răsfoiește câteva hârtii, apoi privește peste umărul meu și salută pe cineva, cu un gest al capului. Mă întorc și văd că Nora își așteaptă rândul.

— Mai am o studentă care trebuie să-mi arate ce progrese a făcut, așa că vom termina repede, mă informează el.

Slavă Domnului! Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Citește lucrarea mea pentru examen, sugerează două modificări neînsemnate și semnează. Odată încheiat subiectul ăsta, îl pun la curent cu comanda de material pe care am plasat-o. Departamentul de Modă are o selecție bunicică de materiale gratuite, pe care le pot folosi studenții, dar ni se permite să cumpărăm ce ne trebuie, dacă dorim. Dat fiind că multe dintre topurile

mele de bikini sunt croşetate, a trebuit să comand un anume soi de fibre, care nu se întind şi nici nu intră la apă. Laurie mă aprobă când îi explic motivele alegerii mele. Termin prin a-l pune la curent cu fetele pe care plănuiesc să le recrutez ca să defileze.

Când îi spun că vreau să rog câţiva fotbalişti să prezinte pe podium colecţia mea pentru bărbaţi, îşi dă capul pe spate şi râde.

— E o idee excelentă, Summer. Categoric, se vor vinde o mulţime de bilete. Dar cum rămâne cu top-modelele pentru colecţia de damă?

— Încă nu sunt sigură.

Îmi face cu ochiul.

— Deci nu te-ai hotărât să porţi chiar tu, pe podium, unul dintre bikiniurile concepute de tine?

Ăăă...

De ce?

De ce spui asemenea lucruri, Gilderoy?

Mă silesc să râd.

— Nu mă interesează să fac parada modei.

— Păcat! Bine. Hai să punem totul la punct la sfârşitul săptămânii.

Mă strânge uşor de umăr.

Ori îmi imaginez, ori degetele lui chiar îmi mângâie ceafa când îi întorc spatele, ca să plec.

Dezgustul mă sufocă. Apelez la toată stăpânirea de sine ca să nu alerg din sala de curs cu iuţeala unui sprinter de talie mondială. În schimb, merg în ritm normal şi mă port ca şi cum n-aş fi total scârbită de mângâierea lui.

— Nora, aşteaptă o clipă, îi cere Laurie.

Face un pas în lături şi răspunde la telefon.

— E al tău cu totul, îi zic Norei.

Scoate un sunet sardonic.

— Eu nu asta am văzut adineauri.

Încruntată, mă întorc spre ea.

— Ce vrei să spui?

Se asigură că Laurie e distras de convorbirea lui, apoi atacă:

— N-ai obosit să te folosești de cum arăți ca să treci examenele?

— Ce tot vorbești? Nu folosesc nimic.

— Îl ai pe Laurie la degetul mic. Salivează ori de câte ori intri în sală. Se poartă de parcă fiecare cuvânt de-al tău ar merita Premiul Pulitzer. Ar fi în stare să te ovaționeze ori de câte ori deschizi gura.

Îmi încleștez maxilarele așa de tare, că mă dor dinții.

— Nu-i ca și cum îi cer s-o facă. Chiar sunt interesată de materia pe care-o discutăm.

— Cum să nu...

Își dă ochii peste cap și își petrece o șuviță de păr roz după ureche.

— Dacă ai fi petrecut mai puțin timp flirtând, și mai mult învățând, poate că n-ai fi fost dată afară de la fosta ta universitate.

— Îm-hm. O zi bună, Nora!

Mă îndepărtez. Mâinile îmi tremură. Tipa asta e tare tupeistă. Nu-mi vine să cred că Fitz a plăcut-o atât de mult încât a fost de acord să iasă cu ea.

Mă întreb dacă și Nora i-a făcut sex oral, după care Fitz a ignorat-o.

Amintirea mă inundă sin nou. Simt fierbințeala rușinii. În general, activitățile sexuale nu mă fac să mă jenez; nici măcar cele din liceu, care s-au petrecut când nu eram foarte trează. Dar Fitz m-a determinat să-mi schimb atitudinea. Fiindcă nu vorbește despre cele petrecute, mă simt ca și cum ce am făcut noi în vestiar a fost rușinos.

Ies din clădire încercând să-mi îndepărtez gândurile negative. Afară, tot frig. Anul ăsta, luna februarie e și mai geroasă decât ianuarie. Dar bine că măcar e mai scurtă!

Totuși, nu știu cât o să mai suport frigul. Aș putea să-mi iau liber o săptămână și să zbor la vila noastră din St. Bart, să-mi scriu lucrarea pe plajă, tolănită într-un șezlong și sorbind dintr-o *piña colada*. Hmm... De fapt, nu e o idee rea.

Mă îndrept spre mașină, căutând în agenda telefonului. Trebuie să-mi recrutez modelele. Am nevoie de douăsprezece oameni. Șase băieți, șase fete. Brenna mi-ar râde în față dacă aș ruga-o să se plimbe pe un podium, îmbrăcată în bikini. Dar cunosc câteva fete care ar fi de acord cu asta. Surorile mele din Kappa. Sau, mai degrabă, fostele surori.

Fetele din asociațiile studențești tânjesc să fie în centrul atenției, iar cele mai multe dintre ele nu se sfiesc să poarte costume de baie minuscule. În plus, am senzația că Bianca ar fi de acord să defileze pentru mine, dintr-un sentiment de vinovăție. Cred că s-a simțit cu adevărat nasol pentru modul în care Kaya a rezolvat situația cu locuitul, luna trecută.

Nu am numărul Biancăi, așa că intru pe profilul meu de pe MyBri — rețeaua de socializare a universității Briar. Bianca nu e pe lista mea de prieteni, dar nu e musai să fii prieten cu cineva ca să-i poți trimite un mesaj. Îi trimit unul scurt, explicându-i de ce am nevoie de ea, după care închid aplicația.

Nu am glumit când i-am spus lui Erik despre fotbaliști. Nimeni nu vrea să vadă slipuri și șorturi pe tipi slăbănogi, cu coastele și oasele șoldurilor străpungându-le pielea. Trebuie să ne desfătăm cu abdomene cu pătrățele!

Îl sun pe Dean. Răspunde imediat. Dar azi e zi de școală, deci ar trebui să fie la ore.

— Bună! Ce faci? Nu predai?

— E zi cu ninsoare. Azi nu se face școală.

— Aha, deci ninge acolo? La noi a viscolit puțin, dar acum e senin.

Mă rog ca ninsoarea care a lovit New Yorkul să nu vină spre Massachusetts.

— Da, aici vremea e de rahat. Care-i treaba, Mucișor? Ai nevoie de ceva?

— Mai ești prieten cu fotbaliștii de la Briar? Sau au absolvit cu toții?

— Mai țin legătura cu câțiva.

Bucuroasă, țopăi spre Audiul meu.

— Perfect! Mi-i poți prezenta?

— Pentru ce? întreabă el bănuitor.

— Am nevoie de modele pentru defilarea mea de modă. Vreau să am pe podium niște corpuri bine lucrate.

Dean îmi pufnește în ureche.

— Dacă vreunul dintre ei acceptă, vreau să-mi dai bilet în primul rând la defilare, ca să-i pot huidui.

— S-a făcut! Băieții locuiesc în Hastings, pe aceeași stradă, nu? Pe strada Elmway sau pe strada Elmhurst?

— Elmhurst, confirmă frate-miu. Casa lui Rex e cea mai potrivită pentru tine. Locuiește cu o grămadă de clovni cărora le place să-și etaleze mușchii.

— Super! Am puțin timp liber acum, așa că vreau să merg într-acolo. Îmi dai numărul unuia dintre ei?

— Nici prin gând să nu-ți treacă! Nu te las să intri singură într-o casă în care locuiesc fotbaliști, zice Dean, oripilat. Stai să-l sun pe unul dintre amicii mei, ca să vă întâlniți acolo. Tocmai schimbam mesaje cu Hunter, așa că știu că e prin zonă.

Dean este exagerat de protector cu mine. Însă, dacă stau să mă gândesc mai bine, atitudinea lui e adorabilă.

— Bine. Spune-i că ne vedem în jumătate de oră!

Treizeci de minute mai târziu, ajung la destinație. Dar, dintr-o dată, văd că nu Range Rover-ul lui Hunter oprește lângă Audiul meu, ci rabla lui Fitz.

Frate-miu l-a trimis pe Fitz să mă ajute?

Ha!

Dacă Dean ar avea cea mai vagă bănuială despre ce i-am făcut lui Fitz în vestiar, în weekendul ăsta, nu l-ar fi trimis la Elmhurst Avenue.

Nu știu care dintre noi doi arată mai stânjenit. Fitz își ține mâinile îndesate în buzunarele gecii. Se ferește să mă privească în ochi.

— Bună! Dean m-a trimis.

— Mi-am dat seama.

Probabil că tonul meu e mai dur decât ar fi necesar, dar...

E cât se poate de necesar! mă asigură Selena.

Așa e! Tipul ăsta și-a dat drumul în gura mea și pe urmă a șters-o.

— Tu... ăăă... ai cursuri în dimineața asta? Ai avut Istoria Modei? întreabă el, încurcat.

Mă ia cu rahaturi de-astea?

Pe bune?!

— Da, Fitz, am cursuri.

Îmi mut poșeta pe celălalt umăr și pășesc pe aleea care duce spre o clădire în stil victorian. După spusele lui Dean, aici locuiesc vreo opt fotbaliști.

— Cum merge cu lucrarea ta?

Mă opresc în mijlocul aleii asfaltate.

— Adică lucrarea la care ai spus c-o să mă ajuți?

Nu mă pot opri să mă răstesc.

Trăsăturile i se înnourează.

— Iartă-mă, Summer! Știu că am dat-o-n bară. Am fost...

— Ocupat? completez eu.

— Da.

— Și nu uita de migrene! spun cu sarcasm. Migrenele alea oribile...

Fitz răsuflă apăsat.

— Nu-ți face griji. Merge bine cu lucrarea.

Mergem mai departe pe alee. Picioarele lui sunt mai lungi decât ale mele, așa că trebuie să încetinească puțin, ca să țină ritmul cu mine.

— Ești sigură? Profesorul a acceptat tema ta? Ți-a dat vreo indicație?

Îmi aduc aminte de Laurie. Pe moment, uit cât de supărată sunt pe Fitz.

— A făcut câteva sugestii, dar eram prea grăbită să plec, deci nu l-am ascultat cu atenție. O să citesc indicațiile lui când ajung acasă.

Fitz îmi cercetează fața. Expresia lui e de nepătruns.

— De ce te grăbeai să pleci?

— Sincer? Laurie mă face să mă simt nașpa.

Colțurile gurii lui coboară.

— În ce fel?

— Nu știu. Se poartă foarte prietenos.

După o pauză, adaug:

— Un pic cam prea prietenos.

— A încercat să se dea la tine? întreabă Fitz.

— Nu. A, nu! Nici vorbă! îl asigur eu. Nu știu. Poate sunt eu prea sensibilă. Am o senzație ciudată în ce-l privește, asta-i tot.

— Ai încredere în intuiția ta, Summer! Dacă ți se pare că e ceva ciudat, înseamnă că așa este.

— Intuiția mea nu e chiar cel mai nimerit barometru, i-o trântesc sec. La urma urmei, ea mi-a spus să-ți fac oral în vestiar, și uite cum s-a sfârșit.

Expresia lui Fitz e plină de regret.

— Eu...

Își drege glasul.

— Îmi pare rău.

Habar n-am ce să răspund, pentru că nu-mi dau seama pentru ce anume își cere iertare: că a dat bir cu fugiții după ce i-am făcut sex oral sau pentru că i l-am făcut?

— Îți pare rău, zic într-un final.

— Da.

Aștept să mai zică și altceva, însă tace. Furia se întoarce, și mai intensă. Trec valvârtej pe lângă el și pășesc apăsat spre ușa din față.

Ușa se deschide înainte s-apuc să sun. Apare un tip afro-american uriaș, ras în cap. Într-o singură secundă, entuziasmul din ochii lui se transformă într-o mare dezamăgire.

— Nu-i tipul cu pizza! strigă spre cineva.

— Căcat! se aude dinăuntru.

Tipul din prag se uită peste umărul meu.

— Fitzgerald, chiar tu ești?

Fitz urcă pe verandă.

— Salut, Rex! Cum îți merge?

— Ca dracu'. Am crezut că fata ta e tipul cu pizza, dar văd că n-are geantă termică.

— Îmi pare rău.

Mă străduiesc din greu să nu izbucnesc în râs.

Fitz pare să facă același lucru.

— Știi că încă nu e nici doișpe ziua?

— Vrei să spui că nu poți mânca pizza la doișpe? Frate, poți să mănânci pizza oricând vrei: la prânz, la miezul nopții, la cină, la micul-dejun.

— Așa e, îl aprob solemn, apoi îi întind o mână. Eu sunt Summer Di Laurentis. L-am obligat pe Fitz să vină cu mine pentru că vreau să vă cer o favoare.

— Mi-ai trezit curiozitatea. Te iert pentru beleaua cu pizza.

Rex ține ușa deschisă, așteptând să pășim înăuntru.

— Intrați! Mi s-a făcut frig.

Ne face semn spre hainele aruncate claie peste grămadă, în cuier, și spre raftul pentru pantofi din holul principal.

— Lăsați-vă hainele aici! Jucăm *Madden*. Te bagi și tu, Fitz?

— Nu, nu cred că stăm așa de mult. Nu-i așa? mă întreabă Fitz.

Îl aprob:

— N-o să dureze mult. Trebuie să mă întorc acasă și să lucrez la eseul meu.

Îl urmăm pe Rex într-o sufragerie enormă, cu o canapea pe care stau tolăniți patru fotbaliști. Socot că, laolaltă, tipii ăștia au 400–450 de kilograme de mușchi.

— Fitzgerald! exclamă unul dintre ei, agitându-și controlerul. Te bagi?

— Altă dată, răspunde Fitz.

Rex se aruncă într-un fotoliu și îi arată singurul fotoliu rămas neocupat.

— Ia un loc, scumpule! Summer, tu poți să stai în picioare.

Râde cu poftă de propria poantă, după care adaugă:

— Am glumit. Fitz, tu rămâi în picioare!

Mă afund în tapițeria maro, din piele, a fotoliului. Pare să fie cel mai mare de pe planetă. Mă simt ca un copil care se așază pe scaunul rezervat adulților.

Rex mă prezintă colegilor săi. E greu să reții toate numele și posturile pe care mi le înșiră el. Reiese că toți joacă pe poziții ofensive: doi *tight-end*, un *running back* și un *wide-receiver*. Și Rex e tot *wide-receiver*.

— Ei sunt Lockett, Jules, Bibby și C-Mac. Băieți, ea e Summer Di Laurentis. Vrea să ne ceară o favoare.

— I-o acord! spune pe loc unul dintre fotbaliști.

Am impresia că el este Jules. E foarte chipeș: păr negru, lung până-n dreptul bărbiei, gropițe în obraji și un cercel cu diamant într-o ureche.

Îi zâmbesc.

— Nici măcar nu știi ce vreau să vă cer.

— Nu contează. Niciunul dintre noi n-o să refuze o fată drăguță, ca tine, zice C-Mac.

Poartă *dreadlocks* și are o față adorabilă, ca de copil.

Dacă n-ar avea bicepșii cât trunchiul de copac și pectorali imenși, aș crede că are doar paisprezece ani.

— Aș accepta chiar și să-mi epilezi boașele. Pe bune!

A vorbit Lockett, cel mai scund din încăpere. Și spun „scund", deși probabil că are un metru optzeci și unu — în loc de un metru nouăzeci și șase, la fel ca ceilalți — și nouăzeci de kilograme, nu o sută douăzeci și cinci. Adică are niște dimensiuni normale.

Îmi înghit râsul.

— Ah! Ăsta ar fi un angajament serios.

Rex pufnește.

— Dar, dacă sunteți de acord să mă ajutați, s-ar putea să vă ating și boașele.

— Ce?! spumegă Fitz, întorcându-se încruntat către mine. Dean a zis că ai nevoie de modele, atâta tot!

Când realizează cine sunt, Lockett se apleacă spre mine.

— Dean? Rahat! Dean Heyward-Di Laurentis? Tu ești sora lui Dean?

— Da. Am nevoie de șase top-modele pentru prezentarea mea de modă, le explic fotbaliștilor.

Sunt doar cinci aici, dar, dacă acceptă măcar doi sau trei, sunt sigură că vor mai racola încă alți trei.

Îmi continui discursul:

— Trebuie să luăm măsurile modelelor, ca să facem ajustările necesare. Și, cum spuneam, s-ar putea ca, din întâmplare, să vă ating testiculele. Îmi cer scuze în avans!

— *Niciodată* să nu-ți ceri scuze că atingi testiculele unui bărbat! mă învață Rex.

Bibby, un centru-înaintaș cu o barbă roșcată și stufoasă, se arată curios.

— Și ce fel de haine o să purtăm pe podium?

— Costume de baie.

— Eu iau slipul! spune numaidecât Lockett.

C-Mac ridică brusc un braț și declară:

— Eu iau tanga!

Sunt surprinsă de cât de ușor a fost. Dar, ca să mă asigur că nu mă iau peste picior, le ofer mai multe detalii, ca să văd dacă sunt sinceri sau nu.

— Defilarea va avea loc peste o lună, chiar înainte de vacanța de primăvară. Încă sunt la stadiul de organizare, dar, dacă-mi promiteți c-o să participați, în următoarele câteva zile o să vă luăm măsurile și, în vreo două săptămâni, o să veniți la primele probe. O să facem și puțin antrenament pentru mersul pe podium...

— Eu n-am nevoie, mă întrerupe Lockett. Mă uit la *America's Next Top Model.*

— Nici eu n-am nevoie, se bagă și Jules. Nici Tyra Banks nu mă întrece la defilare!

Îmi mușc buzele, ca să nu izbucnesc în hohote de râs. Da. Ăștia sunt exact băieții de care am nevoie.

Rotesc ochii prin cameră.

— Deci vă băgați? Toți?

Băieții dau aprobator din cap.

— Vom fi prezenți pe podium, promite Rex.

— Dar mai are nevoie de un om, spune Bibby. O să-l rog pe Chris să vină la defilare.

Habar nu am cine e Chris, dar răspund:

— Perfect! Mulţumesc!

Bibby ridică din umeri.

— Fac orice pentru un Di Laurentis.

Rex intervine:

— Fratele tău venea pe-aici foarte des. Era prieten bun cu mulţi dintre colegii noştri care au absolvit.

— Ştiu.

Brusc, simt un nod în gât.

— Moartea lui Beau l-a afectat foarte mult.

Ca şi pe mine, de altfel. Dar n-o spun cu voce tare. Beau Maxwell a fost fundaş la Briar pentru trei sezoane, iar anul trecut a murit într-un accident de maşină. După ce am aflat vestea, m-am încuiat în camera mea din sediul Kappa şi am jelit din tot sufletul. Dean nu ştie asta, dar Beau şi cu mine ne-am sărutat. O chestie tâmpită, făcută la beţie. Amândoi am jurat că vom duce secretul în mormânt, pentru că nu voiam să înfruntăm furia fratelui meu.

Inima mi se strânge când îmi dau seama că Beau a luat, la propriu, secretul nostru în mormânt.

— Beau a fost un tip de treabă, spune solemn Rex.

Atmosfera din cameră se întunecă.

— În fine, zice Fitz, dregându-şi glasul. Trebuie să plecăm.

— O să înfiinţez un grup de chat pe MyBri şi vorbim acolo, le spun băieţilor. Vă mulţumesc din inimă că mă ajutaţi!

Nu mă lasă să plec înainte ca fiecare să mă strângă tare în braţe, sub privirea resemnată a lui Fitz.

— Oare fiecare bărbat hetero de pe planetă se îndrăgosteşte de tine la prima vedere? murmură el când ieşim.

— Nu. Unii vor doar să mi-o tragă.

Îi arunc o privire cu subînțeles.

— Iar alții își fac de cap cu mine, iar apoi se prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Se oprește brusc, la vreun metru de mașinile noastre.

— Nu mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu? Adică mă eviți fără motiv? Doar ca să te distrezi?

Strâng din dinți și trec ca o vijelie pe lângă el.

Mă prinde din urmă lângă Audi.

— Summer, așteaptă!

— Ce să aștept? mă răstesc. Să te hotărăști că merit să am parte de timpul și atenția ta?

Ochii lui căprui se măresc.

— Ce...

Îl întrerup, plină de amărăciune:

— Nu sunt genul de fată cu care vrei să-ți petreci timpul. Nu la asta se rezumă totul?

— Nu-i adevărat.

— Bine. O să mă exprim altfel: sunt bună doar să-ți fac sex oral, dar nu merit să vorbim după aia.

— „Merit"... „Sunt bună doar"... Nu mai pronunța cuvintele astea! Nu despre asta e vorba.

Frustrarea mea răbufnește.

— Ce înseamnă *asta*? izbucnesc. Pe bune, Fitz, ce *este* „asta"? Te-ai frecat de mine în fața la Malone's, după care ai șters-o cu mașina. Am îngenuncheat în vestiar, pentru tine, iar după aia ai dispărut două zile. Habar n-am ce crezi despre mine, așa că-i normal să presupun că nu mă vrei.

Gura mi se strâmbă într-un rânjet, iar vocea mi se umple de sarcasm.

— Și de ce aș crede că mă vrei? Un tip spală putina după ce-i fac un oral. Asta înseamnă că e nebun după mine, nu?

Când îi pomenesc despre asta, ochii i se umplu de vinovăție. Și totuși, rămâne exasperant de tăcut.

Strâng din dinți. Sunt furioasă.

Mă trezesc că-i fac o mărturisire:

— Am întâlnire cu Hunter, în weekendul ăsta.

Replica asta îi provoacă o reacție. Maxilarul lui zvâcnește.

— Când ați stabilit-o?

— M-a invitat săptămâna trecută. Și vrei să știi de ce am acceptat? Pentru că e al naibii de mișto să-mi ceară o întâlnire un tip care nu se rușinează cu mine.

Fitz expiră încet, după care spune:

— Nu mă rușinez cu tine. Doar că...

— Ce?

— Nu mă pricep să exprim ce simt.

— Pe dracu'! Ești cea mai coerentă persoană pe care-o cunosc.

— Nu și când vine vorba să-mi împărtășesc sentimentele.

Pare descurajat. Eu, una, știu că sunt descurajată.

— Sentimente? Vrei să spui că ai așa ceva?

Fiecare mușchi al feței i se încordează. E singurul semn care trădează că vorbele mele usturătoare l-au tulburat. În rest, expresia lui este de nepătruns.

— Nu-s bun la chestii de-astea, Summer.

Cuvintele sunt răgușite, tensionate.

Îmi încleștez pumnii, exasperată.

— La ce anume nu ești bun? Nu e foarte greu, Colin! Ori vrei să fii cu mine, ori nu.

Mâinile îmi tremură pe mânerul portierei.

— Care variantă e adevărată?

Ezită.

Fir-ar să fie! Chiar ezită.

Suferința mă sugrumă. Încerc din răsputeri s-o înlătur.

— Răspuns greșit! îi zic, după care urc în mașină și trântesc portiera.

22

SUMMER

Cu câteva zile în urmă, Fitz era cel care mă ocolea. Acum, ne ocolim reciproc.

Dacă el stă în sufragerie, cu Hollis și Hunter, rămân în dormitorul meu. Dacă sunt în bucătărie, atunci el se duce în altă parte. Amândoi facem tot ce ne stă în puteri ca să nu împărțim același spațiu și să nu respirăm același aer.

Dar poate că e un lucru bun. Poate că nici n-ar trebui să fiu acolo unde este el. Pentru că, atunci când suntem alături, ori îi ating scula, ori i-o sug. Refuz ca aceste lucruri să se mai întâmple vreodată.

Ca de obicei, la ora la care mă pregătesc să merg în campus, Fitz și băieții au plecat deja la antrenament. În dimineața asta am o altă întrevedere cu Hal Richmond. Bleah! Distracție mare... Abia aștept.

Conduc până la Briar și parchez în spatele clădirii administrative, dar nu mă grăbesc să ies din mașină. Am ajuns cu un sfert de oră mai devreme. N-am de gând să petrec timpul ăsta cu Mă Broscoaie. Pornesc căldura, pun muzică și încep să cânt melodia „No Control", odată cu băieții din trupa One Direction.

Zece minute mai târziu, fredonez cântecul în timp ce mă îndrept spre biroul prodecanului. Frate! De ce naiba s-a destrămat formația One Direction? Băieții erau de-a dreptul magici împreună.

— Împăcați-vă imediat! exclam, exact în secunda când o fată brunetă apare de după colț.

Tresare, surprinsă.

— Scuze! Ce-ai spus?

Îi explic, cu o fluturare din mână:

— Vorbeam cu cei de la One Direction. Ar trebui să se reunească.

Ea clatină din cap.

— Așa-i! Ți se rupe inima.

Oricât mi-ar plăcea să petrec restul zilei discutând despre uriașul gol pe care l-a lăsat în sufletul meu destrămarea trupei One Direction, merg mai departe. Nu-mi permit să întârzii. Ori de câte ori îl văd pe Mă Broscoaie, jur că e și mai arogant. Parcă ar merge acasă în fiecare seară și și-ar repeta replicile răutăcioase, ca să mă facă să mă simt ca un rahat de câine lipit de talpa lui.

Nici azi nu se dezminte. Atitudinea de superioritate se ițește înainte să mă așez pe scaunul destinat vizitatorilor, în biroul lui. Mă întreabă cum a fost partida de golf dintre tata și decanul Prescott, săptămâna trecută.

— Cu siguranță, e plăcut să zbori în Florida, doar pentru o zi, ca să joci golf.

Tonul lui nu e tocmai sarcastic, dar ochii lui spun cu totul altceva.

Îi răspund țâfnoasă că nu sunt la curent cu programul de golf și de călătorii al tatei, după care-l pun la curent cu stadiul fiecărui curs pe care-l urmez.

Când ajungem la Istoria Modei, Mă Broscoaie se lasă pe spate în scaun și întreabă:

— Cum ți se pare profesorul Laurie? Știi, a primit câteva oferte de excepție, ca să predea la alte universități de top, dar a ales Briar. Printre altele, și datorită mie.

— Datorită dumneavoastră, repet, sperând că scepticismul meu nu e bătător la ochi.

— Mama mea a învățat la North London Collegiate, împreună cu Anna Wintour. Închipuie-ți!

Accentul lui fals devine și mai pronunțat. De fapt, încă n-am aflat dacă chiar e fals. Tata nu mi-a mai spus care e locul de naștere al prodecanului.

— Îmi închipui, zic cu un zâmbet vag.

— Au păstrat legătura. Anul trecut, Anna a venit la petrecerea pentru ziua de naștere a mamei mele. A participat și Erik. Așa am avut ocazia să-l conving că Briar ar fi cea mai bună alegere pentru o persoană care se bucură de un renume ca al lui.

— Super!

Pur și simplu nu găsesc altceva de zis.

— Bănuiesc că-ți place cursul lui, nu?

— Bineînțeles. E un curs bun.

Înclină capul într-o parte.

— Doar bun? Conform feedbackului primit până acum din partea studenților, cursul lui e un mare succes.

— Este foarte interesant.

Mă năpădește șovăiala. Mă întreb dacă să continui sau nu.

Poate c-ar trebui să pomenesc despre faptul că Erik face mereu cu ochiul. Și de atingeri. De strângerea umărului, de mângâierea cefei.

Dar domnul Richmond nu prea mă place și habar n-am cum va reacționa.

Spune-i!

Vocea mamei îmi umple mintea, îndemnându-mă să fiu directă. Știu care ar fi sfatul ei. La mama, ce-i în gușă e și-n căpușă.

— Îmi place subiectul cursului, adaug, apoi tac puțin și trag adânc aer în piept. Dar... profesorul Laurie... Ca să fiu sinceră, e un pic bizar.

Richmond mijește ochii.

— Bizar?

— Da.

Dintr-odată, gura mi se usucă, iar palmele îmi devin lipicioase. Le șterg de jeanși.

— Îmi atinge foarte des mâinile și umerii. Și mă privește cam lung...

— Poate ai interpretat tu greșit, mă întrerupe Richmond. Erik e un om prietenos. E unul din motivele pentru care toată lumea îl adoră.

Îmi mușc limba.

— Asta am crezut și eu la început... Că vrea să fie prietenos. Dar am impresia că e mai mult de-atât. Nu-mi place când mă atinge. Mi se pare nepotrivit...

Prodecanul mă întrerupe iar:

— Summer!

— Da?

— Ești o fată frumoasă. Sunt convins că te-ai obișnuit să fii admirată. Poate că deseori o asemenea admirație te face să presupui că, dacă cineva se poartă într-o manieră prietenoasă sau îți acordă mai multă atenție, comportamentul acesta are o conotație sexuală...

Rămân mută de uimire.

— Sunt sigur că ai interpretat greșit semnalele pe care ai impresia că profesorul Laurie ți le trimite.

Se apleacă și lovește biroul cu palmele.

— Îți dai seama că, făcând asemenea acuzații, poți pune în pericol cariera cuiva? Ba chiar e posibil s-o distrugi.

Mâinile mi se usucă brusc. Le simt mai uscate ca praful. Îmi strâng pumnii în poală.

— Nu vreau să distrug cariera nimănui. Eu...

— Vrei să depui o plângere oficială? În cazul ăsta, putem începe procedura chiar acum. Totuși, îți atrag atenția că, adesea, poate fi un proces îndelungat și anevoios pentru toate părțile implicate.

Ochii încep să mă înțepe, anunțând sosirea lacrimilor.

— Eu... ăăă...

Pe fruntea prodecanului apar cute de nerăbdare.

— Summer, vrei să depui o plângere oficială împotriva profesorului Laurie?

După câteva momente de nehotărâre, spun:

— Nu.

Richmond se ridică din scaun.

— Înțeleg. Anunță-mă, dacă te răzgândești! Până atunci, te sfătuiesc să fii mai prudentă când faci astfel de acuzații...

— Dar nu am făcut acuzații! protestez. M-ați întrebat care e părerea mea despre el și v-am spus că-mi stârnește o stare neplăcută.

Richmond dă ocol biroului său.

— Pe săptămâna viitoare, Summer! Dă-mi voie să te conduc.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, încă mă frământ din pricina atitudinii disprețuitoare a lui Mă Broscoaie. Dar, în același timp, încep să-mi pun intuiția la îndoială. Când repet în minte ce i-am zis lui Richmond, mi se par niște argumente cam neconvingătoare.

Îmi atinge foarte des mâinile și umerii. Și mă privește cam lung...

Nu prea arată a „comportament nepotrivit". Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult mă întreb dacă l-am judecat corect pe Laurie, iar el este, pur și simplu, un bărbat foarte prietenos. Faptul că Richmond a recunoscut că Laurie e cunoscut drept „un om prietenos" mă face să mă îndoiesc și mai mult de mine. Dacă prodecanul nu crede că atitudinea prietenoasă a lui Laurie ar trebui să mă îngrijoreze, poate că are dreptate.

Uf! Nici nu mai știu ce să cred.

— Au!

Madison, studenta din anul doi ale cărei măsuri le iau chiar în clipa asta, tresare de durere. Am strâns-o prea tare, cu centimetrul de croitorie.

— Scuze! spun iute, slăbind strânsoarea. După ce termin cu măsurarea bustului, am terminat.

Mă uit la Bianca. Stă tolănită pe canapeaua înflorată și răsfoiește cel mai recent număr al revistei *Vogue*.

— Apropo, mulțumesc foarte mult că ați fost de acord să mă ajutați! O să fie un succes fulminant.

— Mulțumesc că ne-ai ales! Sunt foarte entuziasmată, recunoaște Bianca.

— Și eu la fel! zice Madison. Nu-mi vine să cred că ai convins echipa de fotbal să urce pe podium, în slipuri de baie!

— Nu toată echipa; doar șase jucători.

Îi fac cu ochiul și adaug:

— Șase jucători din cale-afară de sexy.

Fața i se luminează.

— Doamne! De-abia aștept petrecerea de după defilare!

Când Bianca mi-a trimis mesaj că ea și alte cinci „surori" sunt de acord să participe la parada modei, am plusat, invitându-le la petrecerea de după parada modei. Nu la cea oficială, găzduită de

Briar, ci la cheful de după, împreună cu echipa de fotbal. Deja am vorbit cu Rex. Și-a pus locuința la dispoziție. Tot ce a trebuit să spun a fost „surorile din asociație", și tipul s-a învoit pe loc.

— Mor de nerăbdare să văd costumele în variantă finală, zice Bianca, entuziasmată. Pozele cu schițe pe care ni le-ai trimis sunt super.

— Da, sunt extraordinare, o aprobă Madison.

— Mulțumesc! Abia aștept să le văd purtate de băieți.

Notez măsurătorile lui Madison și strâng centimetrul de croitorie. Îl pun în poșeta mea Prada.

— Perfect! Am tot ce-mi trebuie. Data viitoare când vin, facem primele probe și...

— Ce naiba se-ntâmplă aici?

În prag a apărut Kaya. Fața ei drăguță e înnourată de suspiciune.

O salut cu veselie.

— Bună, Kaya!

Bianca se ridică de pe canapea, iar Madison dă buzna afară din cameră, asemenea unui animal care tocmai a simțit apropierea furtunii.

Kaya mă scrutează.

— Ce-i cu tine aici?

— Am venit să iau câteva măsuri.

Îmi potrivesc poșeta pe un umăr și scotocesc după telefon.

— Pentru ce?

— Pentru ceva ce nu te privește, i-o trântesc eu.

Însă Bianca o lămurește repede:

— Câteva fete — printre care și eu — o să defileze la prezentarea de modă a lui Summer.

— Nu este prezentarea *mea*. Departamentul de Modă organizează parada în fiecare an, în martie.

Kaya nu mă aude. E prea ocupată să o străpungă pe Bianca din ochi și să-i ceară socoteală:

— De ce să participi la defilarea ei?

Bianca ezită.

— Fiindcă mi s-a părut distractiv.

— Și nu te-ai gândit să mă rogi și *pe mine* să particip?

Ridic o sprânceană.

— Ai vrea să participi la defilare, Kaya?

— Categoric nu!

Cumva, reușesc să mă abțin de la comentarii.

— Dar cred că ar fi trebuit să fiu anunțată despre acest lucru înainte să-l stabiliți între voi, spune ea, înțepată. Sunt președinta asociației, Bianca. Faptele oricărei surori Kappa mă pot pune într-o lumină proastă.

— Relaxează-te, Kaya! o îndeamnă Bianca. E doar o paradă a modei, și o să *dea bine* pentru asociație. Îți promit. Pur și simplu ajutăm o studentă, o colegă de-a noastră. Celor de la Centru le place să arătăm că suntem solidare.

— Câte dintre voi au acceptat? întreabă Kaya.

— Șase.

— Șase? Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că toate v-ați pus de acord, dar nimeni nu mi-a spus și mie.

— Nu ți s-a spus pentru că n-are nicio legătură cu tine, i-o retează Bianca.

Mă îndrept ușor spre ușă.

— Ăăă... Eu o să plec...

— Îmi faci asta, după tot ce am îndurat împreună? izbucnește Kaya. *Știi* cât de supărată am fost că Daphne m-a lucrat pe la spate, iar acum faci același lucru?

— Nimeni nu te lucrează pe la spate, îi zice Bianca.

Îmi aruncă o privire care-mi transmite: *Fugi cât încă poți!*

Ies iute pe ușă.

Descui mașina. Din poșeta mea răsună primele acorduri ale melodiei *Cheap Thrills*. Scot telefonul și privesc ecranul.

E Hunter.

Îi răspund cu un entuziasm exagerat:

— Salut!

— Blondino, salut!

Sunetul vocii lui răgușite declanșează în mine o undă de vinovăție. Seara de sâmbătă se apropie cu repeziciune, iar eu tot nu i-am spus că e Ziua Îndrăgostiților. Ori o să vrea să ne întâlnim oricum, ori va alege altă zi, iar eu nu știu dacă îmi doresc cu adevărat să mă văd cu el.

— Tocmai am fost informat că am ales data întâlnirii noastre de Ziua Îndrăgostiților, chicotește Hunter. Am greșit.

Râd ușurată.

— Slavă Domnului! Aveam de gând să-ți spun despre asta, pentru că... mda... Nu e cea mai bună idee să alegi Ziua Îndrăgostiților pentru o primă întâlnire.

— Te înțeleg cât se poate de bine. E o presiune mare.

— Ar trebui să schimbăm data, îi zic, și mai ușurată.

Poate c-o să reușesc să amân la nesfârșit întâlnirea. Sau cel puțin până-mi dau seama ce simt pentru el.

Dar Hunter sugerează:

— Ai vrea să ne întâlnim diseară?

Înghit în sec.

— Diseară?

— Da. Nu avem meci și nici nu mi-am planificat altceva. Tu ai alte planuri?

— Nu.

Drace! De ce am spus „nu"? Acum nu mai am niciun motiv să nu merg.

— Atunci, așa rămâne. Luăm cina împreună?

— Sigur, confirm eu.

— Super! Trec pe la tine, să te iau.

Izbucnesc în râs.

— Ce glumă de doi bani!

— Știu, chicotește el. Ieșim pe la șapte, OK?

— Bine.

Sper că nu aude nesiguranța din vocea mea.

— Pe mai târziu, blondino!

După ce încheiem conversația, o sun numaidecât pe mama. Pare foarte bucuroasă să mă audă

— Scumpo, m-ai prins la fix. Tocmai am ieșit dintr-o ședință.

— Am probleme amoroase! izbucnesc eu.

— Bine, iubito. Varsă tot!

Pufnesc în râs. O ador pe femeia asta.

— Diseară am o întâlnire cu Hunter. E unul dintre colegii mei de apartament. Am învățat împreună la Roselawn, dar el era cu un an mai mic decât mine.

Parcă văd cuta dintre sprâncenele ei, în vreme ce mă ascultă cu atenție.

— Așa. Și ai emoții?

— Nu, nu prea. Dar...

Răsuflu cu zgomot.

— M-am sărutat cu un alt *roomie* de-al meu.

Am mai făcut și alte chestii. Dar n-am de gând să-i povestesc.

— L-ai sărutat înainte de întâlnirea asta?

— Nu l-am sărutat pe cel cu care urmează să ies. Adică, ba da, dar cu ceva timp în urmă. Dar sâmbătă l-am sărutat pe un altul.

— Pe Hunter.

— Nu. Pe Fitz.

— Fizz?

— Fitz! Colin Fitzgerald. Mamă, concentrează-te!

— Scuze, Summer! Aș putea să mă concetrez, dacă viața ta amoroasă nu ar semăna cu un episod din *Burlacul*.

— *Burlăcița*, o corectez eu. Bine, fii atentă! Hunter este cel cu care o să ies la cină, în seara asta. Fitz este cel pe care l-am sărutat.

— Pricep. Și simți ceva pentru amândoi?

— Da?

— E o întrebare?

— Nu? De fapt, habar n-am. Pe bune că nu știu.

— Habar n-am ce să te sfătuiesc, scumpo. Nu mi-ai zis cine știe ce despre context și nici detalii nu mi-ai dat. Aș spune să-l alegi pe cel pe care-l placi mai mult.

— Mamă! Nu mă ajuți deloc. În fine, o să văd eu ce fac.

Pe urmă mă maimuțăresc, repetând sfatul ei jalnic:

— *Alege-l pe cel pe care-l placi mai mult!* Hai, mamă, fii serioasă!

Râsul ei îmi gâdilă urechea.

— Păi, cam atâta pot. Sună-mă mai încolo, ca să știu și eu cum s-au aranjat lucrurile!

Minunat! De regulă, mama dă cele mai înțelepte sfaturi din lume. Azi e tocmai opusul. Chiar și scrise cu greșeli de gramatică, până și răvașele din prăjiturelele chinezești oferă sfaturi mai bune.

În plus, nici măcar nu știu dacă-mi place de Fitz. Mă scoate din pepeni mereu. Dar sunt atrasă de el și-l păstrez în minte necontenit, mult mai mult decât pe Hunter. Cu toată sinceritatea, n-aș fi luat în calcul să mă întâlnesc cu Hunter, dacă Fitz ar fi venit la mine și mi-ar fi spus: „Hai să ieșim împreună!".

Dar Fitz *nu* spune asta. Nu zice nimic, în afară de „Nu mă pricep să-mi exprim sentimentele" și „Nu-s bun la chestiile astea".

Și eu ce ar trebui să fac? Să-l rog să se priceapă, ca prin minune, la „chestiile astea"? Las-o baltă!

Hunter e un băiat de milioane și, în plus, ne înțelegem foarte bine. Ce rău fac dacă vreau să-l cunosc mai bine?

O să-l încurajezi.

Nu neapărat. Poate c-o să ne distrăm așa de mult la întâlnirea asta, încât sentimentele mele pentru Hunter vor depăși ceea ce simt pentru Fitz.

Sau nu se va întâmpla așa, iar tu nu vei face decât să-l încurajezi.

Să merg la întâlnire sau s-o anulez? Habar nu am ce să fac.

Mai târziu, în duș, tot cu asta-mi bat capul. Nu mai trebuie să stau cu ochii-n patru, pentru că Hollis a montat o încuietoare nouă la ușă.

Și tot la acest subiect mă gândesc când îmi usuc părul și mă îmbrac. Îmi pun o rochie tricotată gri, pe care-o asortez cu ciorapi negri și cu bocanci Jimmy Choo, din velur negru.

Mă frământ în continuare și când Hunter îmi strigă, de la parter, că se duce să încălzească motorul.

Și tot plină de frământări sunt când Fitz intră în camera mea, fără să bată la ușă, și mă dă peste cap cu trei cuvinte:

— Nu te duce!

23

SUMMER

— P... poftim?

Întrebarea îmi scapă sub forma unui chițăit tremurat. Inima mi se oprește în loc.

Trupul musculos al lui Fitz se apropie de mine. Mă dau un pas în spate. Mă îndepărtez de el pentru că energia pe care o emană e cam înfricoșătoare. De obicei, ochii lui au o nuanță normală de cafeniu. În clipa asta, sunt precum ciocolata neagră, precum un foc lichid. Fierbințeala lor mă străpunge.

Din nou, pășesc în spate.

Dar apoi nu mai am unde să mă retrag; spatele meu stă lipit de perete. Fitz nu se oprește decât când trupul lui ajunge la doi centimetri de al meu. Dacă inspir, sânii mei se vor ridica și îi vor atinge pieptul.

— Summer...

Vocea lui este profundă, chinuită.

Cu vârfurile degetelor, îmi mângâie obrazul. Abia dacă mai pot să respir. Îngrijorată, arunc o privire spre ușa camerei mele. Este întredeschisă. Hunter sau Hollis ar putea intra în orice clipă.

— Nu te duce cu el în seara asta!

Pare că pronunță cuvintele cu mare greutate.

Pulsul mi se accelerează. Buzele lui Fitz sunt așa de aproape de ale mele, încât mai că le pot gusta. Tatuajul de pe piept se iţeşte de sub tricoul uzat, cenuşiu. Trebuie să mă înfrânez, ca să nu întind mâna şi să-mi trec degete peste tuşul decolorat.

— Nu ieşi cu Hunter!

Glasul lui e dogit, iar ochii lui arzători sunt pironiți într-ai mei.

Îmi regăsesc vocea. Vorbesc tremurător.

— Dă-mi un motiv să nu merg cu el!

Fitz înghite în sec.

Îl implor din priviri. Nu pot rosti cuvintele în locul lui, dar, dacă nu vrea să ies cu Hunter, atunci va trebui să-mi spună motivul. *Trebuie* să-mi spună motivul.

În schimb, tace. Îi zvâcneşte un muşchi din maxilar.

— Ce naiba se-ntâmplă cu tine, Fitz? Din câte văd, vrei să fii şi cu slănina-n pod, şi cu gura unsă. Ne-am făcut de cap, după care m-ai dat deoparte. Acum n-ai niciun drept să-mi spui cu cine să ies! Nu-ți datorez nimic! Ai avut o şansă, dar ai ratat-o.

— Ştiu, rosteşte el, într-un final.

Pare tot atât de încurcat ca mine.

E limpede că, înainte de a da buzna în camera mea, nu a cugetat destul la ce vrea să-mi zică. Nu mi-a spus decât să nu ies la întâlnire cu Hunter. Din punctul meu de vedere, nu e de-ajuns.

— Ştiu că am dat-o-n bară. Să te ocolesc după ce s-a petrecut în vestiar a fost tâmpenie. Şi o dovadă de egoism.

— Zău?

— Îmi cer iertare, Summer. Pe bune. Nu vreau şi slănina-n pod, şi să am gura unsă. Ori, dacă e adevărat, cel puțin nu o fac dinadins. Tot ce ştiu e că-mi vine rău când mă gândesc c-o să ieşi cu el, în seara asta.

Aştept să-mi dea amănunte. Ca de obicei, nu o face.

— Atunci, spune-mi de ce ar trebui să rămân aici, Fitz! Și să nu zici că e pentru că ai erecție de fiecare dată când mă vezi! Nu trebuie să ne mai hârjonim, înțelegi? Nu sunt interesată să am doar o aventură cu tine. Oricum, am impresia că nici nu ești genul căruia îi plac aventurile scurte.

— Așa-i, zice Fitz.

— În cazul ăsta, care-i faza? De ce nu pot să ies cu Hunter?

— Nu am zis că nu poți.

— Exact! Nu spui absolut nimic!

Îmi amintesc că ușa e deschisă, așa că vorbesc mai încet.

— Ce *vrei* tu, Colin? Spune-mi ce simți!

Ne privim în ochi, dar nu pot distinge nicio emoție în expresia lui. Se pricepe de minune să ascundă ceea ce simte. Își păzește gândurile și emoțiile cu devotamentul unui agent FBI. Ar prefera să încaseze un glonț, decât să-și exprime sentimentele.

Indiferent că o face intenționat sau nu, se joacă cu mine. Îmi plac jocurile de societate, cele de la petrecerile între prieteni. Dar când vine vorba despre viața mea amoroasă, nu am chef să ghicesc ce simte sau ce gândește cealaltă persoană.

— Trebuie să plec, murmur eu.

Fitz scoate un sunet de frustrare.

— Summer!

Deja am ieșit pe ușă.

Iar el nu mă oprește.

Evident că sunt cu mintea aiurea atunci când Hunter parchează în fața celui mai frumos restaurant din Hastings. Se numește Ferro's. Allie și una dintre prietenele ei, Grace Ivers, l-au ridicat în slăvi. Grace este iubita lui Logan și se pare că amândoi mănâncă la Ferro's foarte des.

Nu pot să neg că în seara asta Hunter arată foarte bine. Pantalonii i se mulează pe fund. E proaspăt tuns. Îmi plac băieții cu păr scurt.

În vreme ce-l analizez, și el face același lucru cu mine. Privirea lui senzuală mă admiră, din partea cealaltă a mesei.

— Ce rochie frumoasă ai, blondino!

Zâmbesc scurt.

— Mulțumesc.

Oare își dă seama că sunt cu mintea în altă parte? Sau, mai rău, nu cumva vede că sunt tulburată? După discuția de adineauri, cu Fitz, încă sunt zdruncinată.

De ce n-a putut să-mi spună, pur și simplu, ce simte? De ce trebuie să-i smulg vorbele cu cleștele, așa cum aș încerca să-mi scot o așchie de sub unghie? Să vorbesc cu Fitz este chinuitor și enervant. Nu îl înțeleg.

Un chelner a venit să ne întrebe ce bem. Hunter zice:

— Summer, vrei vodcă și suc de merișoare?

— Deocamdată, doar apă, îi spun chelnerului.

După ce omul pleacă, mă justific față de Hunter:

— N-am mâncat de câteva ore. Nu-mi place să beau pe stomacul gol.

— Corect! E logic.

Mă privește cum desfac șervetul.

E dintr-o pânză scumpă. Mâinile îmi tremură puțin când mi-l potrivesc în poală.

Pe fruntea lui apare o cută.

— Ce s-a întâmplat?

Înghit în sec.

— Nimic. Doar că am avut o zi lungă și cam naspa.

— Te-ai întâlnit cu îndrumătorul tău științific, nu? Cum a fost?

— Nu prea bine. Richmond mă urăște.

Strâng din dinți și mă silesc să mă stăpânesc.

— M-a îndemnat să vorbesc despre unul dintre profesorii mei, care mă cam face să intru la bănuieli. După aia, mi-a făcut morală cum că n-ar trebui să fac asemenea acuzații.

Hunter pare alarmat.

— Acuzații? Ce-a făcut nemernicul ăla?

— Nimic! Pe bune, nu a făcut nimic. Doar că mă scoate din sărite și îi cam place să mă pipăie. I-am spus toate astea lui Richmond și, așa cum am zis, m-a certat.

Chelnerul se întoarce cu apa mea și ne întreabă dacă vrem să comandăm de mâncare. Niciunul dintre noi nu a apucat să deschidă meniul, așa că Hunter îl trimite la plimbare.

Deschidem meniul. Mă străduiesc din răsputeri să mă concentrez asupra listei cu feluri de mâncare, dar mă tot întorc cu gândul la discuția mea cu Fitz.

Hunter oftează din rărunchi.

Ridic capul.

— Te simți bine?

— Eu da. Însă tu, pe de altă parte, nu pari în apele tale.

— N-am nimic.

— Summer, locuim împreună de o lună. Am început să-ți descifrez stările. În seara asta, mintea ta umblă pe coclauri.

— Știu. Scuze! Eu...

— Ce se-ntâmplă între noi doi?

Suferința îmi arde gâtlejul, îmi înțeapă ochii. Nu știu cum să explic ceea ce simt, pentru că *nu știu* ce simt.

Mi se strânge inima, fiindcă îmi dau seama că sunt exact în aceeași situație în care a fost și Fitz, acum douăzeci de minute. Eu l-am pus în încurcătură, cerând acces la gândurile lui și insistând să-mi spună ce simte pentru mine.

Poate chiar nu știe ce simte. Dumnezeu știe că nici eu nu prea pot să descriu ce simt pentru *el*. Și totuși, mă aștept să lupte

pentru mine? Să-și declare iubirea nemuritoare pentru mine? Iar acum, Hunter mă întreabă ce se întâmplă între noi și nu pot nicidecum să-i răspund.

Hunter îmi pronunță din nou numele, cu glas răgușit.

Îmi mușc buza de jos. Nu-mi place să-i dezamăgesc pe ceilalți, dar în momentul ăsta nu am de ales.

— Ar trebui să plec, îi șoptesc.

Hunter nu-mi răspunde.

Ridic privirea spre el. În ochii lui nu citesc nici măcar un strop de uimire.

— Are de-a face cu Fitz?

Cuvintele lui sunt tăioase.

Mă lupt cu vinovăția și cu rușinea care mă copleșesc.

— Da.

Privirea lui grea mă străpunge și apoi trece dincolo de mine. N-aș putea să ghicesc la ce se gândește în clipa asta. Habar n-am ce are de gând să facă. Va arunca șervetul pe masă și va ieși din restaurant? O să-și piardă cumpătul și o să-mi strige că sunt o scârbă lipsită de inimă?

Nu face nici una, nici cealaltă. Își dă scaunul în spate și se apropie, ca să mă ajute să mă ridic.

— Vino, Summer! Te duc acasă.

Aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă — o sumă mult mai mare decât costul apei, pe care nici măcar nu am băut-o.

Încercând să nu plâng, îl urmez spre ieșire.

Nu scoatem niciun cuvânt pe drumul de întoarcere. E o atmosferă de stinghereală apăsătoare. În cele din urmă, Hunter parchează pe aleea noastră, dar fără să oprească motorul.

— Nu intri? îl întreb, după care mă înjur în gând, fiindcă am dat glas celei mai idioate întrebări din lume.

Bineînțeles că nu intră. Tocmai l-am respins. Doar n-o să ne tolănim unul lângă altul, pe canapea, și-o să ne uităm pe YouTube, la videoclipurile trupei One Direction.

— Nu intru.

Degetele lui bat darabana pe volan. Pare încordat. Probabil că e nerăbdător să mă vadă odată ieșită din mașina lui.

Hunter adaugă:

— N-am chef să stau acasă. Poate găsesc vreo petrecere. Nu mă aștepta!

— Trimite-mi un mesaj, dacă o să fii plecat toată noaptea! Ca să nu stau cu grijă. Bine?

Pentru prima oară de când i-am spus că sunt interesată de Fitz, Hunter își afișează furia. Cu un zâmbet cinic, îmi spune:

— Sunt sigur c-o să fii prea ocupată ca să-ți mai pese și de mine, Summer.

Vinovăția își croiește drum în inima mea.

— Hunter...

Aș vrea să-i zic să nu se poarte așa, dar cum aș putea să-l condamn? Am fost de acord să ies la o întâlnire cu el, iar după zece minute, i-am spus că vreau să fiu cu altcineva. E foarte nasol să-i faci cuiva chestia asta. Habar n-am cum o să-l conving să mă ierte.

— Mulțumesc că m-ai dus cu mașina, șoptesc eu.

— Cu plăcere.

Întind mâna și-l ating încet pe umăr, dar el tresare ca și cum l-aș fi lovit. Și chiar l-am lovit, dar nu fizic. Nu știam că mă place așa de mult. Am presupus că e un simplu flirt.

Ies din Rover. Abia apuc să fac un pas, că Hunter iese în trombă de pe alee. Lasă în urmă un nor de gaze de eșapament, după care se face nevăzut.

Când intru în casă, sunt într-o dispoziție groaznică. Cred că Hollis a ieșit în oraș, pentru că nu e în sufragerie, iar dormitorul lui este gol. Depășesc și ușa de la camera mea, îndreptându-mă spre camera principală. Pe sub ușă nu se strecoară nicio geană de lumină, dar știu că Fitz este acasă; mașina lui e tot pe alee. Sau poate că a plecat împreună cu Hollis. O să aflu imediat.

Trag aer în piept, îmi adun curajul și bat ușor la ușă.

Niciun răspuns.

Drace! Poate chiar a ieșit.

Șovăi doar o secundă. Pe urmă deschid ușa. Camera e în penumbră. Mijesc ochii și întrezăresc o siluetă masivă pe pat. O cuvertură îi acoperă partea de jos a trupului.

— Fitz!

Salteaua se mișcă.

— Summer, tu ești? întreabă cu glas moleșit.

— Da. M-am întors.

Scoate un sunet care e o combinație între geamăt și bodogăneală. E drăgălaș din cale-afară.

— Cât am dormit?

— Nu prea mult. E aproape opt.

— Ai plecat acum jumătate de oră.

Fitz e foarte nedumerit.

— Da.

— Și... te-ai întors.

— Da.

— De ce?

Închid ușa și mă apropii de pat.

— Încă nu sunt sigură. Am trei întrebări pentru tine. Ai putea, te rog, să-mi răspunzi măcar de data asta? Nu vreau un discurs. „Da" sau „nu" o să fie de-ajuns.

Îi caut ochii, în semiobscuritate.

— Te rog, Fitz!

Cuvertura foşneşte. Se ridică în capul oaselor.

— Ce vrei să ştii? zice el ursuz.

Respiraţia mea se precipită.

— Tot mai crezi că sunt superficială?

— Nu. Deloc.

E foarte sincer.

— Aveai de gând să mă ocoleşti după ce ţi-am făcut sex oral, în vestiar?

— Absolut deloc.

În replica lui aud regret autentic.

Înghit în sec.

— Ai obosit şi tu, la fel ca mine, să te tot lupţi cu atracţia care există între noi doi?

— Da.

Cu mâini tremurânde, apuc tivul rochiei şi mi-o trag peste cap. E o nebunie. Dar, într-un fel, aproape tot ce fac eu e o nebunie.

Fitz scoate un sunet înăbuşit.

— Summer!

Nu-l bag în seamă. Nu îmi scot şi ciorapii, pentru că podeaua asta e al naibii de rece. Rămân în chiloţi. Îmi desfac sutienul şi-l las să cadă.

El trage zgomotos aer în piept.

Mă urc în pat, strecurându-mă sub cuvertură, lângă el.

— Nu porţi tricou, constată Fitz. De ce?

Mă trag mai aproape, până când buzele noastre aproape se întâlnesc.

— Tu ce crezi?

24

FITZ

Summer e în patul meu. Fata asta frumoasă, fără sutien, tocmai m-a trezit din ațipeală spunându-mi că a obosit să se lupte cu atracția pe care o simte pentru mine.

Știu că avem de discutat pe tema asta. Adineauri, m-am milogit de ea să nu iasă cu Hunter, dar tot a plecat. Sunt sigur că are întrebări la care, fără îndoială, îmi va fi foarte greu să răspund. Nu pentru că nu vreau să răspund, ci pentru că ea mă sperie.

Summer m-a speriat încă de când am întâlnit-o prima oară. Datorită ei vreau să mă deschid, iar așa ceva nu-mi stă în fire.

Își duce degetele la buzele mele și le mângâie ușurel.

Mă trag și mai aproape, străduindu-mă din răsputeri să nu mă holbez la sânii ei. Nu mă înțelegeți greșit; mor de nerăbdare să-i văd. Dar, înainte să ne pierdem controlul, vreau să-i ofer șansa de a se retrage. Dacă acceptă, mai bine ne oprim cât mai repede, până nu mă atașez prea mult de sânii ei.

— Ești sigură? șoptesc.

— Sută la sută. Dar tu?

Nu-mi pot stăpâni râsul.

Trupul lui Summer se încordează.

— Faci mișto de...

— Nu! spun eu repede. Nu fac mișto de tine. Mă întrebi dacă sunt sigur? La naiba, Summer! Mă masturbez cu gândul la tine, în fiecare zi. Nu mi te pot scoate din cap, iar după ce mi-ai supt-o, lucrurile s-au înrăutățit. Acum, mă masturbez *de două ori* pe zi.

Drept răspuns, mă sărută cu nesaț.

E clar că n-o să ne oprim. De mult era timpul s-o facem.

Hainele zboară de pe noi. Dintr-odată, sunt gol pușcă și mă ridic deasupra ei. Strecor un genunchi între picioarele ei. Partea de jos a pântecului meu se freacă de zona aceea nespus de moale. Gura ei e lipită de a mea. Își ridică șoldurile și se freacă fără rușine de scula mea. Își arcuiește spatele, ca să mă simtă mai bine.

Limba mea i se strecoară printre buze. Când o ating pe a ei, scoate un geamăt profund, care-mi stârnește fiori. Chicotesc și mă retrag. Îi rontăi buza de jos, după care presar săruturi de-a lungul maxilarului.

Când ajung la gât, Summer înclină capul, iar gura mi se lipește de pielea ei. Sug ușor. Ea scâncește, zvârcolindu-se sub mine. Strecoară o mână între trupurile noastre, încercând să îmi cuprindă penisul, dar o îndepărtez cu blândețe.

— Nu, nu! De fiecare dată, tu m-ai făcut să mă simt bine. E rândul tău.

Continui să o ațâț până când nu mai știe de ea. Lasă drogurile! Vrei ceva cu adevărat tare? Suge sânii perfecți ai lui Summer! Sărut uimitorul loc de sub buricul ei. Șoldurile i se arcuiesc, căutând fierbințeala sculei mele.

Barba mea îi zgârie ușor pielea de sub sânii rotunzi și obraznici, apoi mă joc iar cu sfârcurile. O sărut și o ling îndelung. Mă apucă de cap, de parcă vrea să se asigure că nu plec. Ca și cum aș vrea să plec! Sug un sân, smulgându-i un geamăt zgomotos, după

care-mi trec ușor limba peste sfârcurile întărite. Șoldurile lui Summer zvâcnesc din nou.

— Fitz! Nu mă mai stârni! Vreau să...

Mă trag în jos și îmi îngrop fața între picioarele ei.

— Asta vrei? mormăi eu, cu gura lipită de despicătura fierbinte.

Fundul ei se ridică fulgerător de pe saltea.

Chicotind, o apuc de șolduri și încep s-o ling. Fiecare mișcare lungă și înceată o face să zvâcnească, să geamă sau să ofteze. Când strecor un deget în ea, mușchii vaginului îl înșfacă iute și lacom, iar scula mea aproape că explodează. Cât de strâmtă e! O ceață mi se așterne pe creier când îi apuc clitorisul cu buzele și sug. Degetul meu se mișcă alene în ea.

— O, Doamne! exclamă Summer. Nu te opri! Mai am puțin...

Îmi curm mișcările.

— De ce te-ai oprit? se vaită Summer.

Îmi trec limba peste buze. Ce gust dumnezeiesc are fata asta!

— Încă nu e timpul, zic eu, ridicându-mă.

— Adică tu ai dreptul să hotărăști când am orgasm? gâfâie ea. E trupul meu, Colin!

— Iar asta-i limba mea, i-o întorc, cu un zâmbet provocator.

— Vreau să-mi dau drumul.

— Toți vrem asta.

— Aaaah!

Strigătul ei de frustrare mă face să râd.

— Te urăsc, Fitz!

— Ba nu mă urăști.

— O să mor dacă nu am orgasm! O să mor pe bune. Va trebui să-i explici tatei că moartea mea ar fi putut fi evitată, dacă m-ai fi dus la orgasm. Chiar vrei așa ceva?

Strâng din buze, ca să nu râd. Fata asta e cea mai tare!

— Uite, hai să facem un compromis!

Trag sertarul noptierei și scot un prezervativ.

— Amândoi o să avem orgasm. Nu e nevoie să moară nimeni.

— Ce idee bună! exclamă Summer.

Mă privește. Mă ridic în genunchi, ca să-mi pun prezervativul. Mă uit la ea și-mi pierd suflul. Are obrajii îmbujorați, ochii verzi scânteiază de excitare, iar sânii i se ridică la fiecare respirație. N-am mai văzut o priveliște atât de sexy.

Respirația i se întețește.

— De ce nu ești încă în mine?

Bună întrebare!

Îmi las corpul gol să coboare peste al ei și pătrund lent în ea. *Rahat!* E cea mai plăcută senzație din lume. O senzație de apartenență, pe care nu am mai trăit-o până acum. Inima îmi crește în piept când văd felul în care mă privește Summer.

Cred că și ea simte același lucru.

Arcurile saltelei încep să scârțâie. Împing încet, fără să pătrund până la capăt. Mă retrag de fiecare dată când Summer încearcă să mă tragă și mai adânc.

— Mai mult! îmi cere.

— Nu.

Propria mea stăpânire de sine mă impresionează. Ard de nerăbdare să întețesc ritmul, să mă descătușez. Dar, pe de altă parte, parcă nu vreau ca această experiență incredibilă să se sfârșească. Nu vreau să pierd senzația că ne *potrivim*.

Așa că prelungesc momentul: șoldurile mele împing și se retrag cu atâta încetineală, că fruntea mi se umple de transpirație. Când Summer încearcă să-mi cuprindă trupul cu picioarele, o mustru mușcând-o de gât și retrăgându-mă cu totul.

— La naiba, Fitz! Te rog! Te rog, te rog, *te rog*!

Am adus-o în punctul în care se roagă de mine. Așa da!

Un hohot de râs îmi țâșnește din gâtlej.

— Îmi place să te pun pe jar.

Ca să-mi subliniez spusele, o pătrund iar și-mi rotesc încet șoldurile.

Ea se agață de umerii mei. Sânii ei mi se lipesc de piept. Sfârcurile ei sunt precum două pietricele încinse la soare, care-mi pătrund în carne. Mușchii vaginului mă strâng atât de tare, încât văd puncte negre.

— Am nevoie de orgasm!

Cele două cuvinte rostite cu glas tremurat — *am nevoie* — mă fac să capitulez. Am chinuit-o destul.

Cu un geamăt, o pătrund cât de adânc pot. De-acum, ne dezlănțuim. Partida asta de sex devine dură, iute și murdară. O las să-și petreacă picioarele pe după mijlocul meu. Din unghiul ăsta mă pot freca de clitoris la fiecare opintire. Ea își dă drumul prima. Nici eu nu mai am mult până la orgasm. Amândoi gemem de plăcere și ne zvârcolim aidoma unui singur trup, ca și cum am mai făcut asta de o sută de ori, împreună.

Nu-mi dau seama cum — poate că mi s-a rupt filmul —, atunci când plăcerea începe să descrească, descopăr că stau întins pe spate, iar Summer este peste mine. Nu-mi pot aminti cum am ajuns în poziția asta. Prezervativul folosit e lângă genunchiul meu stâng. Nu-mi amintesc nici când l-am scos. Cu ultimele rezerve de energie, îl iau, îl înnod și-l arunc pe noptieră.

Summer își odihnește obrazul pe clavicula mea.

— Ți-a luat-o inima la galop.

— Și a ta.

Îi simt pe piept pulsul rapid, aproape în același ritm cu al meu. Îmi trec degetele prin părul ei.

Mulțumită, Summer oftează.

— Îmi place să stau goală, lipită de tine.

— Și mie.

Respirația ei îmi înfierbântă sfârcul stâng, făcându-mă să mă înfior.

— Îmi place să fac sex cu tine. Îmi placi tu, cu totul. Îmi placi tare mult.

— Și...

Brusc, mi se usucă gura. Aveam de gând să spun „și eu", dar mi-am dat seama cât de sec ar suna. Prin urmare, nu mai zic nimic.

Așa sunt eu.

Summer simte schimbarea mea de dispoziție. Oftează ușor. Dar, spre surprinderea mea, nu-și pierde cumpătul, ca în celelalte dăți când nu i-am oferit cuvintele dulci și liniștitoare pe care dorea să le audă.

— De curând, am avut o revelație.

O mângâi pe păr.

— Zău?

— Îm-hm. Am tot așteptat să te deschizi și să-ți manifești sentimentele, să devii vulnerabil față de mine, și poate că nu e corect. Trebuie să-mi amintesc că nu toți sunt ca mine. Eu spun orice-mi trece prin minte.

— Să spui tot ce-ți trece prin minte nu e totuna cu a-ți împărtăși sentimentele, îi atrag eu atenția.

— Dar fac și asta.

Izbucnesc în râs.

— Așa e.

Tace. Aproape că-i aud gândurile.

— Nu împărtășesc chiar *totul*! precizează Summer.

Mi-a trezit curiozitatea.

— Vasăzică păstrezi secrete față de mine?

— Nu doar față de tine. Păstrez secrete față de toți.

Mă îndoiesc că e așa. După cum a spus chiar ea, Summer este una dintre cele mai deschise persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Aha! Cum ar fi...?

— Ha! N-am de gând să dezvălui nimic decât când o să fiu sigură c-o să primesc ceva la schimb din partea ta.

Se propteşte într-un cot.

— Hai să facem un târg, Fitz! Dă-mi un singur lucru. Un moment real de vulnerabilitate. După aia, o să... O să-ţi spun de ce am incendiat sediul asociaţiei studenţeşti.

Propunerea ei mă face să ciulesc urechile. E pentru prima oară când recunoaşte că a dat foc sediului.

— S-a făcut, mă învoiesc eu. Vorbeşte tu prima!

— Ştiam c-o să spui asta.

Se întinde şi trage în sus cuvertura de lână.

— Ţi-e frig? o întreb.

— Bineînţeles că mi-e frig. Suntem în New England.

Îşi pune cuvertura peste umeri şi revine lângă mine.

Stau tolănit pe spate, complet gol, cu trupul încă încins.

— Fitz, trebuie să-mi promiţi că n-o să spui nimănui!

Nu-mi scapă stânjeneala din glasul ei.

— Singurii cărora le-am mărturisit sunt părinţii mei.

— Nu le-ai zis nici fraţilor tăi?

— Nicky şi Dicky cred că m-am pilit la o petrecere studenţească şi că am răsturnat o lumânare.

— Păi, nu asta s-a întâmplat?

Summer clatină din cap.

Deci intriga se complică...

— Şi-atunci ce s-a petrecut?

— Trebuie să-mi promiţi, Fitz!

Ochii ei verzi sunt foarte serioşi.

— Îţi promit că n-o să suflu o vorbă.

Îşi duce o mână la gură şi începe să-şi muşte unghia degetului mare. E prima oară când o văd rozându-şi unghiile. Mi se pare îngrijorător. Nu-mi place. Întind cu blândeţe un braţ şi o apuc

de mână. O lipesc de pieptul meu, pe urmă o acoper cu palma mea.

În cele din urmă, începe să povestească:

— Eram la o petrecere cu costume — togi și sandale în stil grecesc. Partea asta e adevărată. Și băusem alcool, dar nu atât de mult cât cred frații mei. Reședința asociației Kappa are o verandă închisă, uriașă, chiar în fața livingului. De fapt, nu e o verandă adevărată. Mai degrabă o seră. E o anexă a reședinței. Sera are pereți mari, de sticlă, și draperii groase.

Summer ridică din umeri.

— Așa cum s-a dovedit, draperiile alea sunt foarte inflamabile.

— Aoleu! Frate!

— Mda.

Încearcă să-și roadă unghiile celeilalte mâini. O trag la pieptul meu.

— Eram singura care folosea sera aia. Nu avea o izolație de calitate, așa că de obicei era tare frig acolo. Mergeam să stau acolo mai ales când aveam o stare nasoală și voiam să fiu singură. În fine... Așadar, era o petrecere cu togi. O găzduia asociația noastră, împreună cu frăția Alpha Phi. Aveam în comun cursul de Sociologie cu câțiva membri ai frăției. În dimineața aceea, asistentul universitar ne adusese lucrările corectate. Băieții discutau despre notele lor, iar eu trăgeam cu urechea.

Glasul ei capătă o nuanță de tristețe.

— Toți primiseră note mari. Numai eu încasasem un patru.

— Îmi pare rău, scumpo!

Cuvântul de alint îmi scapă de pe buze, pe negândite. Nu știu dacă Summer a băgat de seamă.

Rușinea îi întunecă privirea.

— Mi-am plagiat lucrarea.

Dezvăluirea mă lasă ca la dentist.

— Pe bune?

— Da. De fapt, nu mi-am dat seama că va fi considerat plagiat. Am parafrazat informații luate de pe mai multe website-uri, dar nu le-am citat așa cum ar fi trebuit. Am pus în ghilimele citatele evidente și le-am menționat sursa. Dar n-am procedat la fel și cu celelalte referințe. Le-am notat în bibliografia de la sfârșitul lucrării, dar n-am procedat corect.

Summer se freacă la ochi. Când mă privește, expresia îi este înnourată de tristețe.

— Muncisem o grămadă la lucrarea aia, Fitz! A fost o experiență foarte urâtă. Am căutat ajutor, dar n-a fost de-ajuns. I-am trimis asistentului un e-mail, rugându-l să mă sprijine, dar s-a purtat ca un nemernic: mi-a spus că m-a ajutat cât de mult a putut. Acum ai aflat ce se-ntâmplă când mă simt copleșită.

Inima mi se umple de compasiune.

— Îmi pare rău.

— Am predat lucrarea știind c-o să primesc o notă de rahat, dar nu m-am așteptat la un patru. După curs, am încercat să vorbesc cu asistentul, să-i explic că nu intenționasem să plagiez. Mi-a ținut morală. Mi-a zis: „Cu atât mai rău! E foarte trist!". Și a adăugat că, dacă vreau, pot să contest nota, dar a subliniat că se îndoiește că va fi modificată.

Îi dau drumul la mâini, iar Summer se acoperă de tot cu cuvertura.

— Să ne-ntoarcem la faza de la petrecere! Băieții din frăție se fuduleau cu notele lor, iar eu stăteam acolo, înțolită într-o togă ridicolă, simțindu-mă ca o mare idioată. Eram...

Summer geme, agasată.

— Mă săturasem să tot joc rolul de proasta satului, știi? Mă gândeam că lucrarea aia era sus, pe biroul meu, iar pe ea fuseseră scrise lăbărțat, cu mină roșie de pix, cifra patru și cuvântul

„plagiat", cu litere mari. Eram tare pornită. Și voiam doar... Nu știu... Voiam să elimin dovada prostiei mele.

Inima-mi tresare când îi aud tonul abătut, dar se sfâșie de-a binelea când îi văd expresia din privire. Isuse! Summer chiar crede ce spune. Chiar se consideră proastă.

— Așa că am urcat la mine în cameră, am luat lucrarea, am coborât în seră și am aprins un chibrit. Sub o fereastră, pe o masă, am văzut un castron mare, din ceramică. Am dat foc hârtiei și am aruncat-o în castron. Chiar credeam c-o să ardă complet, și nimic mai mult. Poate că așa ar fi fost, dacă nu ar fi existat draperii și dacă fereastra n-ar fi fost deschisă.

Clatină din cap a uimire.

— Dintre toate serile și dintre toți oamenii care locuiau în casa aia, tocmai eu m-am nimerit acolo, nu-i așa?

Nu-mi pot stăpâni un chicot.

— Vântul a ațâțat flacăra și draperiile au luat foc. La fel și sera.

— A ars complet?

— Nu. Peretele exterior a fost distrus total și a trebuit să fie reclădit, dar partea dinspre interiorul casei a rămas intactă.

Summer lasă capul în piept, rușinată.

— Când au venit pompierii, am mințit și le-am spus că am lovit o lumânare, în timp ce dansam pe o masă. Am vrut să transmit: „Ups! Sunt doar o studentă beată și îmbrăcată în togă!". Au considerat că a fost un accident. Pe urmă ai mei au donat mulți bani pentru asociația studențească și pentru universitate, iar au am fost poftită să dispar.

— Uau!

Mă ridic în capul oaselor și o trag spre mine. O mângâi pe păr.

— Dă-mi voie s-o spun direct! îi zic cu blândețe. Accepți mai degrabă ca oamenii să te considere o fată beată și petrecăreață, decât să afle că ai luat nota patru la o lucrare. Așa e?

— Cam așa ceva.

Își dă capul pe spate, ca să-mi întâlnească privirea.

— Dar sună tare ridicol când o spui tu cu voce tare.

Îi iau obrazul în palmă, trecându-mi degetul mare peste buza ei de jos. Când o ating, buzele îi tremură.

— Nu ești proastă, Summer. Ai probleme de învățare. Între cele două lucruri e o mare diferență.

— Știu.

Lipsa de convingere din glasul ei mă doare.

— Așa! Acum știi ceva cu adevărat stânjenitor despre mine. E rândul tău.

Cum nu răspund imediat, își scoate mâna de sub cuvertură și-și întrepătrunde degetele cu ale mele.

— Spune-mi ceva despre tine! Orice. Mi-ai promis c-o să fii sincer, Fitz.

Am promis. Dar asta nu înseamnă că mi-e ușor s-o fac.

— Eu...

Scot un sunet care-mi trădează exasperarea.

— Nu-mi ascund sentimentele dinadins, îi zic. Pur și simplu e... un obicei.

Fruntea ei se încrețește.

— Ți-ai făcut un obicei din a-ți ascunde emoțiile?

— Da. Nu vorbesc despre ceea ce simt.

— Dar de ce?

Ridic din umeri.

— Habar n-am. Bănuiesc că... m-am obișnuit ca tot ce spun să fie folosit împotriva mea.

— Ce naiba mai înseamnă și asta?

Un fior neplăcut îmi urcă pe șira spinării, până când îmi simt ceafa rece și încordată. Pornirea de-a o lua la fugă e puternică. Dar la fel de puternică e strânsoarea degetelor lui Summer pe mâna mea. Trag adânc aer în piept.

— Fitz! Spune odată!

Expir.

— Când aveam zece ani, părinții mei au trecut printr-un divorț urât. Tata a înșelat-o pe maică-mea. Deși, dacă-l întrebi pe el, o să susțină c-a făcut-o din cauza mamei. Una peste alta, nu mai puteau rămâne împreună.

— Îmi pare rău. Cred c-a fost foarte aiurea.

— Nici nu-ți poți închipui. Până am împlinit doisprezece ani, au împărțit custodia asupra mea. După aia tata a început să se vadă cu o femeie pe care mama o disprețuia, așa că maică-mea a hotărât să ceară în instanță custodia totală asupra mea. Tata s-a înfuriat și a hotărât că *lui* i se cuvine custodia. Și atunci au început manipulările.

— Manipulări...?

— Lupta pentru custodie a fost și mai urâtă decât divorțul. Mă foloseau ca să se rănească unul pe celălalt.

Ochii ei se măresc.

— Cum așa?

— Ori de câte ori eram singur cu tata, încerca să mă influențeze, spunând lucruri urâte despre mama. Iar ea făcea același lucru. Dacă mă plângeam tatei că mama nu mă lasă să joc hochei cu prietenii mei decât dacă fac curat în camera mea, apărea — ca din senin — o asistentă socială, să mă întrebe dacă mă simt „izolat social" din pricina mamei. Dacă-i ziceam mamei că tata îmi dă voie să mănânc cereale cu zahăr înainte să mă culc, apărea altă asistentă socială, care mă lua la întrebări în legătură cu mâncarea pe care mi-o dădea tata. Și totul era trecut pe hârtie. Fiecare cuvânt pe care-l rosteam ajungea la avocați.

— Uau! Groaznic!

— Ai mei se acuzau reciproc de neglijență, de abuz emoțional, de „privare de nutrienți".

Clatin din cap, dezaprobator și dezamăgit.

— Iar eu nu le puteam spune ce simțeam. Nu puteam să le spun nimic, de fapt, pentru că ar fi reînceput jocul acuzațiilor.

— Adică?

— Dacă eram trist... *E vina lui taică-tău.* Dacă eram furios... *E vina maică-tii.* Dacă eram nervos din cauză că uitasem replicile mele într-o piesă de teatru organizată de școală... *E din cauză că taică-tău nu a repetat replicile cu tine.* Dacă ceva mă speria... *Maică-ta a crescut un fricos.*

Îmi amintesc cât de epuizant era să port o conversație cu ei. Rahat! Și acum e la fel de greu.

— I-ai zis judecătorului cu care părinte voiai să rămâi? întreabă Summer, curioasă. N-ar fi rezolvat chestia asta toată lupta pentru custodie?

— Așa ai crede că-i normal, nu? Am fost la tribunal. Mă rog, era mai mult o cameră de conferințe cu o mulțime de mese, dar era și un judecător acolo.

Mă crispez când îmi aduc aminte. O asistentă socială m-a dus în camera aia, ținându-mă de mână, și mi-a spus să mă așez. Părinții mei stăteau fiecare lângă avocatul lui. Tata îmi arunca priviri de încurajare, care-mi transmiteau: „Știu că vei lua hotărârea corectă". Toți stăteau cu ochii pe mine. A fost crunt! Judecătorul mi-a cerut să descriu ce făceam în casa fiecăruia dintre ei.

Mângâi absent încheieturile degetelor lui Summer.

— Mi-a pus întrebări despre ce mâncam, dacă-mi place să joc hochei... o grămadă de întrebări. Mi-am dat seama că ai mei le repetaseră propriilor avocați tot ce îi spusesem fiecăruia în parte. După care judecătorul m-a întrebat cu cine vreau să rămân.

Summer parcă a uitat să respire.

— Pe cine ai ales?

Buzele mi se ridică într-un zâmbet.

— Am invocat al Cincilea Amendament[1].

Summer rămâne cu gura căscată.

— Adică aveai doar doisprezece ani, și totuși ai invocat al Cincilea Amendament?

Pufnesc în râs.

— Da. Cred că am văzut faza cu Amendamentul într-un serial. Judecătorul mi-a spus că n-am voie să-l invoc și m-a pus din nou să aleg. I-am zis că vreau să locuiesc cu amândoi. Voiam să stau cu amândoi.

Zâmbesc pieziș și continui:

— Le-a acordat custodie comună, adică ai mei s-au întors de unde porniseră. Judecătorul a explicat că este mai bine pentru sănătatea mea mintală și pentru echilibrul meu emoțional să petrec un timp egal când cu unul, când cu celălalt.

— Și lucrurile s-au îmbunătățit după aia? S-au potolit ai tăi?

— Nu. Au ținut-o tot așa, turnându-mi rahaturi despre celălalt. Și în prezent fac la fel, deși nu la fel de înverșunat ca înainte.

Se încruntă.

— Cum te descurcai cu situația asta, când erai copil?

— Deveneam invizibil. A existat și o perioadă de revoltă, când mi-am făcut primul tatuaj fără știrea lor. I-am silit să-mi acorde atenție. Dar în cea mai mare parte din timp mă ascundeam în odaia mea. Cât timp nu mă puteau vedea, nu erau capabili să mă otrăvească emoțional, spunând porcării despre celălalt.

— Îmi pare rău c-a trebuit să treci prin toate astea.

Ridic din umeri.

— Iar faci așa, mă tachinează ea, zâmbind. Bine, fii atent! Știu că te-ai obișnuit ca alții să-ți transforme emoțiile în ceva negativ și să le folosească împotriva altora, dar îți promit că orice

[1] În legislația nord-americană, acest Amendament reprezintă dreptul unui individ de a nu răspunde la întrebările care i se adresează — de regulă, pentru a nu se autoincrimina. (N. red.)

îmi vei spune va rămâne doar între noi doi. N-o să-i suflu nicio vorbă judecătorului.

Îi zâmbesc și eu.

— Scuze! E un obicei prost. O să-ncerc să scap de el.

O privesc cu seriozitate și completez:

— Dar numai dacă-mi promiți că n-o să mai fii așa de aspră cu tine însăți. Nu te mai considera proastă!

— O să mă străduiesc.

N-aș putea să-i cer mai mult de-atât.

— Ți-e foame, Fitz? N-am apucat să mănânc cina.

Vreau s-o întreb de ce, vreau să aflu ce s-a întâmplat la întâlnirea cu Hunter, dar mă stăpânesc. Chiar nu vreau să stric atmosfera aducând vorba despre un alt tip. Poate să aștepte până mâine.

Vreau ca în noaptea asta să fim doar eu și Summer.

25

SUMMER

— Nici măcar cele mai frumoase top-modele din lume nu se compară cu tine! mă anunță Fitz, trei nopți mai târziu.

Stau pe podea, în dormitorul lui. Ridic privirea din hârtiile mele și scot limba la el. Apoi îmi dau seama că nu glumește. În ochii lui căprui întrezăresc un amestec de uimire și admirație.

— Ești uluitoare, insistă el.

— Încetează! Mă faci să roșesc.

— Vezi să nu! Complimentele nu te fac să roșești. Le adori.

Păi, bineînțeles că le ador. Cu toate astea, emoția etalată pe chipul lui e cam tulburătoare. De câteva zile încoace, Fitz mă desenează, în vreme ce îmi scriu lucrarea. De regulă, nu vorbește prea mult când desenează — și în niciun caz nu rostește cuvinte precum „uluitoare".

Eu vorbesc cel mai mult: îi citesc cu voce tare paragrafe din lucrare și mă străduiesc să dau glas gândurilor, înainte să le aștern pe hârtie. Prezența lui mă ajută să mă concentrez. E ca și cum mă silește să fiu mai responsabilă. Lucrarea trebuie să fie predată peste câteva zile, dar nu mă mai simt atât de îngrijorată. Nu zic

că lucrarea mea e de nota zece, dar merită măcar un nouă sau un opt.

Fitz își admiră schița. Bicepsul i se încordează când își mișcă brațul și trece mina creionului pe hârtie, pentru a adăuga încă un detaliu.

Dumnezeule! Cât de sexy e tipul ăsta! La zece minute de când a început să mă deseneze și-a scos tricoul, distrăgându-mi atenția cu pieptul lui musculos. Dat fiind că atenția mea e deplorabilă, mă mir că reușesc să mă concentrez la eseul meu.

— Uluitoare! repetă Fitz, de data asta în șoaptă. Acum înțeleg de ce fetele se simt amenințate de tine.

Simt cum roșeața urcă în obrajii mei.

— Nimeni nu se simte amenințat de mine. Ești țăcănit!

— Zău? Ți-o amintești pe fata de la bar?

— Se simțea amenințată de Brenna, nu de mine.

— Ba de amândouă.

Se uită iar la schiță.

— Nu reușesc să-mi revin! Ești frumoasă, dar e genul de frumusețe... de neatins. De pe altă lume.

Pufnesc.

— Ce poetic ești, scumpule!

Dar, înăuntrul meu, Selena Gomez și cu mine suntem în culmea bucuriei: ovaționăm și facem tumbe. Până acum, nimeni nu mi-a spus că frumusețea mea e *de pe altă lume*. Îmi place.

Auzim pași pe hol. Ne încordăm amândoi, instantaneu. Uite ceva ce *nu-mi* place: atmosfera tensionată care plutește în casa noastră. Dacă suntem în dormitorul meu sau al lui Fitz, încordarea dispare. Conversația curge nestingherit, iar între noi există o relaxare pe care n-am mai trăit-o cu un alt băiat.

Dar în celelalte locuri din casă plutește un nor întunecat.

De joi seară, Hunter abia dacă ne mai adresează un cuvânt. Mergem ca pe coji de ouă în preajma lui. Chiar și Hollis, care

n-are de ce să-și facă griji, recunoaște că îmbufnarea lui Hunter îl afectează. Nu știu cum să rezolv situația. Hunter are nevoie de timp ca să se împace cu ideea că eu Fitz și suntem... iubiți. Asta suntem, nu?

Încă nu ne-am etichetat relația, dar nu e nicio grabă. Știu că lui Fitz îi place să fie cu mine și, pentru moment, asta e tot ce contează. În plus, nu e cazul să pun pe tapet subiectul ăsta tocmai în weekendul de Ziua Îndrăgostiților. Pentru un băiat, asta înseamnă o mare presiune.

De fapt, nici nu ne-am dat seama că ieri a fost Ziua Îndrăgostiților. Ne-am uitat la *Titanic* împreună cu Hollis, după care am urcat în camera mea și ne-am tras-o (fără Hollis, firește).

În spatele ușii, aud pași coborând scările, din ce în ce mai îndepărtați. În sufragerie, cineva deschide televizorul. Ne destindem amândoi. Sigur e Hollis. Hunter n-a mai zăbovit în sufragerie de zile întregi.

— Bun, o să scriu concluziile mâine. Creierul meu are nevoie de relaxare.

Las laptopul și notebook-ul pe podea. Iau mapa care conține totul despre Adoratele de Vară — numele siropos pe care l-am ales pentru colecția mea de costume de baie.

Primele probe pe modele vor avea loc peste câteva zile. Aproape toate costumele pe care le-am conceput sunt gata; pe majoritatea le-am cusut chiar eu, în atelierele Departamentului de Modă. Ieri, Brenna mi-a ținut companie vreo două ore, numindu-mă, în glumă, „Barbie Gospodina". Pentru bikiniurile croșetate, a trebuit să fac *outsourcing*: colaborez cu o croitoreasă de excepție din Hastings. După ce fac ajustările costumelor pe modele, vom avea o ultimă probă, ca să îndepărtăm și cel mai mic defect, după care vom fi gata de defilare.

— Trebuie să refac slipul ăsta, zic pe un ton absent, răsfoindu-mi desenele. Croitoreasa mea spune că talia e prea înaltă

pentru un bărbat. O să desenez încă două tipare, să văd dacă îi plac.

— Să desenezi?

Tonul lui are o notă de uimire.

Îl privesc, nedumerită de surprinderea lui.

— Da, să desenez. Cum crezi că am conceput costumele astea de baie? Am făcut schițe.

— Schițe...

Fitz se holbează la mine.

— Da, schițe. Ce-i cu moaca asta?

Clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că *desenezi*, și totuși e prima oară când aud despre asta.

Ridic din sprâncene.

— Cum adică? Numai tu ai voie să desenezi în casa asta? Ești cam arogant, nu crezi?

Fitz lasă blocul de desen deoparte și se apropie de mine.

— Trebuie să văd. Arată-mi-le!

Închid brusc mapa și o strâng la piept. Înainte, i-aș fi arătat bucuroasă schițele. Acum, când îi văd ochii lacomi și mâinile nerăbdătoare, simt în gât un nod cât casa.

— Sunt doar bikiniuri și slipuri. Nimic deosebit.

— Vreau să le văd.

Mi se aprind obrajii.

— Nu! Tu ești cel mai talentat pictor din lume.

Mi-a arătat poze cu câteva dintre picturile lui — majoritatea zugrăvesc lumi fantastice, uimitoare și peisaje distopice —, iar măiestria lui Fitz m-a lăsat gură-cască.

— Eu desenez *haine*.

— Poate fi foarte greu să desenezi haine, declară Fitz.

— Nu-i nevoie să mă iei peste picior!

— Vorbesc serios. Hainele au elemente pe care o mulțime de pictori le trec cu vederea. Trebuie să desenezi falduri, umbre și încrețituri. Să reproduci haine în desene poate fi o provocare.

— Da, ai dreptate.

Dar tot cred că mă ia în balon.

În cele din urmă, mă conving că e cât se poate de serios. Cedez și îi arăt schițele mele.

Fitz le analizează una câte una, fără să scoată o vorbă. Încerc să privesc desenele prin ochii lui, dar e greu de spus ce gândește. Siluetele sunt abia conturate. Nu au fețe, iar membrele sunt lungi și incorecte din punct de vedere anatomic, pentru că nu asta contează. Le-am schițat doar pentru a prezenta îmbrăcămintea.

— Sunt superbe, îmi spune Fitz.

Examinează îndelung o piesă cu o răscroială care scoate în evidență sânii rotunzi ai modelului desenat de mine, în creion.

— Mișto sâni! spune el.

Îmi stăpânesc râsul.

— Știi că nu sunt adevărați, nu?

— Serios? Bravo! Susțin femeile care aleg să-și modeleze sânii prin chirurgie. Dacă asta le face fericite...

— Ești superamuzant.

Privește din nou schița.

— Ai folosit propriii sâni drept model? întreabă Fitz, tărăgănat.

— Fii serios! Ai ei sunt mult mai mari decât ai mei.

Privirea lui seducătoare coboară spre pieptul meu. Gulerul și mânecile lungi ale rochiei pe care o port nu lasă la iveală mare lucru. Dar lui Fitz i se scurg ochii, de parcă aș fi goală.

— Știu și eu... Ai tăi sunt destul de mari.

— Port cupă C la sutien. Adică o mărime medie.

— Nu e medie, mă contrazice el.

— Ce să-ți zic! Iar tu știi care e mărimea medie a sutienelor fiindcă ai făcut un sondaj printre femeile din toată lumea?

— Nu, dar informațiile astea pot fi găsite pe internet, Summer. Se numește pornografie. Ai auzit și tu de ea, nu?

De data asta, nu-mi mai pot stăpâni râsul. Mă distrez la greu cu băiatul ăsta! E super.

— Sunt foarte excitat, adaugă el. Ți-am zis doar așa, ca să știi.

— Din cauza sânilor din schița mea?

— Nu. Pentru că ești o artistă. Tocmai ai devenit de o sută de ori mai sexy decât mine.

Dându-mi ochii peste cap, îmi strâng lucrurile și mă ridic în picioare.

— O să duc toate astea la mine-n cameră. Ai zis că vrei să ne uităm la un film pe Netflix. O facem?

— Nici nu mă gândesc!

O nuanță din tonul lui mă face să mă opresc. Când îi văd expresia de pe chip, mă trece un fior.

Se uită la mine ca și cum ar vrea să mă devoreze.

— Îți iese fum pe urechi, îl informez.

Fitz se apropie și-mi ia din brațe obiectele de școală. Fără un cuvânt, le aruncă pe pat. Apoi se întoarce spre mine.

În timp ce se apropie, își desface fermoarul pantalonilor.

Rămân fără suflare. O, Doamne!

Salivez. Are o rachetă în pantaloni, iar eu o vreau. Spre stupoarea mea, bagă o mână în boxeri și își potrivește mai bine scula în plină erecție. Atât!

Simt că-mi pică fața.

— Glumești? Ți-ai desfăcut fermoarul doar ca să-ți ascunzi scula aia formidabilă?

Fitz își înăbușă râsul.

— Scula mea formidabilă poate aștepta câteva minute.

— Ce să aștepte?

Gura lui o acoperă pe a mea înainte să termin de rostit ultimul cuvânt. Îmi scapă un geamăt. Îl soarbe cu buzele lui moi și lacome.

— Trebuie să fim tăcuți, murmură el, în toiul unui sărut înfocat. Mike e la parter. Și ușa mea nu e încuiată.

— S-o încuiem...

Mă întrerupe cu un alt sărut. Probabil e convins că Mike nu va încălca nici în ruptul capului codul intimității.

Cu buzele lipite de ale mele, mă împinge în spate. Fundul meu întâlnește muchia biroului. O pereche de căști cade pe podea. Fitz își strecoară o mână sub rochia mea. Când degetele lui îmi mângâie partea interioară a coapsei, mă înfior. Cu încheieturile degetelor, mă freacă pe deasupra chiloților umezi, după care îi dă deoparte. Degetul lui mare îmi apasă clitorisul.

Aerul îmi țâșnește din plămâni cu un șuierat.

— E bine? îmi șoptește la ureche.

— Tu ce crezi?

Fitz zâmbește obscen și adorabil în același timp. Mâna îi alunecă pe mine. Podul palmei se ocupă de clitorisul meu, în vreme ce degetul lui mijlociu îmi mângâie despicătura. Fiecare nerv din corpul meu vibrează. Aș vrea să nu se termine niciodată.

Se înclină și mă sărută pe gât. Cu siguranță, poate simți pulsul care se zbate acolo. Gura lui fierbinte se lipește de gâtul meu. Degetul îi alunecă înăuntru, nu foarte adânc. Însă Fitz îl încovoaie și freacă un anumit loc dinăuntrul meu.

— Ce udă ești! geme el.

Așa e. Și abia dacă mă mai țin pe picioare. Din fericire, m-a apucat zdravăn de fund, cu mâna cealaltă. Degetul lui se mișcă în mine. Plăcerea crește tot mai mult, devine aproape chinuitoare. Încep să mă legăn, deși Fitz mă ține strâns.

Pufnește în râs.

— Hopa sus pe birou!

Aproape că urlu de frustrare atunci când își retrage degetul, dar îl ascult.

În secunda când fundul meu ia contact cu lemnul tare al tăbliei, Fitz apucă tivul rochiei între degete. Bătăturile din palmele lui îmi zgârie picioarele goale. Trage rochia în sus. Privirea lui arzătoare se ațintește asupra chiloților mei roz. Cât ai clipi, i-a smuls de pe mine și i-a aruncat cât colo.

Acum sunt complet expusă. Mă privește de parcă tocmai a descoperit o comoară tăinuită.

— În seara asta, lăsăm preludiul la o parte, îi zic, iar în glasul meu aud un fel de disperare. Trage-mi-o!

Fitz râde. Se duce să ia un prezervativ din sertar. Își lasă în jos pantalonii și boxerii, iar penisul lui țâșnește.

— Ești foarte sexy! murmur eu, cu ochii la scula lui în erecție.

Presiunea dintre picioarele mele e insuportabilă. Fitz e atât de masiv și de masculin! N-am mai dorit pe nimeni atât de mult.

Lingându-și buzele, Fitz își trage prezervativul. Își pune prezervativul. Nerăbdarea mea crește.

Îmi desfac picioarele.

Ochii lui ard ca doi tăciuni. Se apropie de coapsele mele și își potrivește penisul acolo, pregătit să mă pătrundă.

Exact în clipa asta, ușa se dă de perete, iar Hunter intră poticnit în dormitor.

26

FITZ

— Hm... Mda, drăguț!

Summer și cu mine încremenim. Hunter își face intrarea într-un mod lipsit de eleganță; dă buzna în camera mea fără niciun avertisment. Nu avem de ales: rămânem nemișcați. Eu sunt în fundul gol și scula mea a intrat adânc în Summer.

Dar Hunter încă nu și-a dat seama. Din poziția lui, pare că Summer stă pe biroul meu, iar eu stau între picioarele ei. Desigur, în fundul gol. Dar nu-s sigur că amicul meu a observat.

E beat mort. Trupul lui mare, musculos se clatină și se împleticește. Pășește prin cameră. Mă privește scurt. Se chinuie să-și focalizeze privirea. Ochii îi sunt tulburi din pricina alcoolului. În cele din urmă, se oprește lângă pat, își desface larg brațele și se lasă să cadă pe saltea. Aterizează cu un bufnet și izbucnește în râs.

Se ridică în coate. Mă privește iar. Încă nu a băgat de seamă că sunt cu fundul la vedere.

— La dracu'! Fitz, patul tău e mult mai confortabil decât al meu. Ce ticălos norocos ești!

Mâinile lui Summer tremură pe mijlocul meu. Le desprinde ușor și își sprijină palmele pe birou. Vaginul ei pulsează. Încă am erecție. Îmi înăbuș un geamăt.

— Tocmai am venit de la petrecerea Sigma Ciuciu. Ciu. Chi. Sigma *Chi*, bolborosește *roomie*-ul nostru. Iar amicul meu zice: cum adică ești supărat pe Fitzy? Te-ai căpătat cumva cu un vagin?

Summer se mișcă ușor. O avertizez din priviri. Aștept momentul potrivit ca să ies din ea. Nu pot s-o fac acum, când Hunter stă cu ochii pe mine ca pe butelie.

Îmi trebuie câteva secunde să-mi recapăt glasul.

— Frate, se poate să vorbim mai târziu? Poate între patru ochi?

— Păi ce...

Hunter se întrerupe. Mijește ochii, apoi râde.

— Hei, cumva ești în ea chiar acum?

— Ieși odată! mârâi eu.

Umerii i se cutremură de râs.

— Chiar ești în ea! Isuse! Ce tare!

Fie ce-o fi! Deși e tot cu ochii pe mine, mă retrag din fierbințeala trupului lui Summer și-mi bag iute scula în pantaloni, cu tot cu prezervativ. Summer își trage în jos rochia și coboară de pe birou. Obrajii ei sunt două pete roșii.

— Ei, nu era cazul să vă opriți din cauza mea.

— Hunter!

Ridică o mână, schițând un gest de capitulare.

— Ce? Locuim împreună. Nu-i nimic rău dacă mă uit cum v-o trageți.

Summer iese din camera mea fără să privească înapoi. Nu pot s-o învinuiesc pentru asta. Disting încordare în poziția ei. Știu că nu e supărată pe mine. Probabil că nici pe Hunter. Pur și simplu e foarte jenată.

— Te salut, blondino! strigă Hunter după ea, dar nu primește niciun răspuns.

Se ridică din pat.

— Chiar nu pierzi timpul, așa-i, Fitz? După ce am dus-o eu acasă, cât a durat până să-ți bagi scula în ea?

Îmi stăpânesc furia. E beat. Oricât de mult îmi displace, trebuie să recunosc că are dreptate.

— O să vorbim când te trezești, bine?

— Ba nu!

Clatină din cap și chicotește.

— Tu și blondina vedeți-vă de treaba voastră! Eu o să-mi văd de-a mea. Și-o să trăim cu toții fericiți, până la adânci iubăreți. Ăăă... adică bătrâneți.

Îmi întoarce spatele și dă să plece.

— Hunter!

— Hm?

— Totu-i în regulă între noi? îl întreb temător.

Mă privește peste umăr.

— Nu. Nu-i în regulă.

După scena asta, mă străduiesc să mă țin departe de Hunter, mai ales în casă. Măcar atât să fac. Pe de-o parte, Summer și cu mine n-am făcut nimic rău. Doar nu e iubita lui la modul oficial. Cu toate astea, Hunter și-a exprimat clar intențiile cu privire la ea. A ridicat o pretenție, iar mie puțin mi-a păsat de asta. Dar la vremea aia nu mă gândeam că între mine și Summer s-ar putea înfiripa ceva. Credeam că mă consideră doar prieten.

Dar nu asta e problema. Nu poți schimba trecutul. Tot ce poți face este să depui eforturi așa încât viitorul să fie mai bun.

În cazul de față, asta înseamnă să-l las pe Hunter în pace. Eu și Summer am căzut de acord că, deocamdată, e cea mai bună soluție.

Dacă ar fi fost vorba despre Hollis sau Tuck, poate că m-aș fi purtat diferit: aș fi vorbit cu ei, m-aș fi străduit mai mult să ne împăcăm. Dar, deși suntem prieteni, Hunter și cu mine nu suntem foarte apropiați. Are un simț al umorului deosebit și e distractiv să-l ai în preajmă, dar adevărul este că nu-l cunosc foarte bine.

Așa că păstrez distanța. Credeam c-o să fie greu, având în vedere că locuim în aceeași casă, dar Hunter nu s-a prea arătat la față în zilele de după discuția noastră. Chiar și așa, nu-l pot evita cu totul, pentru că la antrenamente suntem siliți să interacționăm.

Harvardul conduce în continuare. Peste câteva săptămâni vom juca iar împotriva lor, așa că antrenorul Jensen și antrenorul O'Shea ne pun să muncim pe rupte. Miercuri dimineață repetăm câteva manevre unu-la-unu, urmate de minimeciuri trei la trei — Jesse, Marty și cu mine împotriva lui Hunter, Nate și Kelvin.

Hunter și cu mine ocupăm posturile de centru-înaintași. Îi observ expresia hotărâtă. Bănuiesc că n-o să fie plăcut.

Am dreptate. Intră în posesia pucului și o ia din loc. Când încearcă să-i paseze pucul lui Nate, este interceptat de Matt, care-l pasează spre mine. Zbor spre linia albastră și preiau pucul, ducându-l din nou în spatele porții. Abia apuc să-l ating cu crosa, că sunt proiectat în mantinelă. Hunter îmi trântește un cot în coaste.

Îmi adresează un zâmbet mohorât, apoi îmi fură pucul. Și dispare.

Căcat! Cât de tare mă doare! Bine. Fie și așa! Treacă de la mine. Are dreptul să fie supărat. E mai bine să-și verse frustrarea pe gheață, decât în afara ei.

Aici, pe patinoar, violența este controlată. Iată unul dintre lucrurile care-mi plac la sportul ăsta. Da, e ridicol de primitiv, și poate că bărbații chiar sunt așa de tâmpiți pe cât pretind femeile, dar uneori e mișto să-ți manifești agresivitatea acumulată într-un loc în care nu poți intra în bucluc din cauza unui asemenea comportament.

Antrenamentul continuă, iar ciocnirile dintre mine și Hunter devin tot mai violente. Coechipierii noștri încep să observe. Nate fluieră când îi aplic lui Hunter un bodicec care-i zgâlțâie oasele. Jur că aud cum, din pricina impactului, aerul îi părăsește plămânii.

— Păstrează-te pentru meci! mă sfătuiește Nate.

Ne pregătim pentru un alt meci. Jesse și cu mine aruncăm pucul de la unul la celălalt, plănuindu-ne atacul. Dar echipei lui Hunter nu-i place să tragă de timp. Chiar în clipa când se aruncă înainte, Jesse îmi pasează pucul, iar eu trag la poartă. Corsen îl oprește cu crosa și i-l pasează lui Hunter.

Alerg după el. Ne ciocnim în spatele porții. Loviturile curg în și din toate părțile. Cotul lui Hunter mă lovește în gât. Pentru o secundă, nu pot să respir. Vreau să trag aer în piept, dar gâtlejul nu mă ajută. Simt că mă înăbuș.

Lui Hunter puțin îi pasă. Mă împinge deoparte și se îndepărtează. Reușesc să-mi recapăt echilibrul. Cum e posibil să-mi dea o asemenea lovitură?!

Patinez după el, dând uitării meciul.

Îi cer socoteală:

— Ce dracu' a fost asta?

Peste patinor se lasă tăcerea. Aud fâșâitul patinelor lui Nate, care se oprește la jumătate de metru de noi.

— E o lovitură permisă, spune Hunter.

Mârâi:

— N-a fost deloc permisă.

— Nu? Atunci, scuză-mă! Am greșit.

Tonul lui zeflemitor mă calcă rău de tot pe nervi.

— OK, frate! îi zic. Dacă să mă lovești te ajută să te simți mai bine, dă-i înainte!

— Ah! Câtă generozitate din partea ta să-mi permiți să mă bat cu tine! Compensează total faptul că i-o tragi tipei care-mi place.

Deci așa... Până la urmă, a zis-o.

Nate vine mai aproape.

— Haideți, băieți! Avem treabă.

Nu-l luăm în seamă.

— Uite ce-i: eu și Summer ne dăm târcoale de peste un an. O plăceam cu mult înainte să te cunosc.

— Ce nostim! comentează Hunter. Când ți-am spus că Summer îmi place, n-ai pomenit nimic despre chestia asta.

Simt cum coechipierii noștri ne urmăresc. Apare binecunoscuta senzație de furnicătură care mă anunță că toți ochii sunt pe mine. Am fost băgat la mijloc, într-un scandal pe care nu-l pot evita.

Dau să trec pe lângă Hunter, dar mă apucă de tricou.

— Hai să nu ne dăm în stambă aici, îi șoptesc.

— De ce nu? Nu vrei să știe toată lumea ce nemernic ești?

— Hei, doamnelor! strigă antrenorul. N-avem toată ziua la dispoziție. Mișcați-vă fundurile pe bancă!

Hunter se supune fără tragere de inimă. Eu o fac bucuros. Atunci când sunt în centrul atenției, mă simt ca naiba.

Antrenorul ne anunță că vom repeta mai multe scheme de atac. Prima presupune doi jucători: unul încearcă să țintească poarta, celălalt trebuie să-l oprească. De pe bancă, urmăresc cum se înfruntă câteva perechi. Apoi vine rândul meu. Nu-s deloc surprins când antrenorul mă anunță c-o să-l am în față pe Hunter.

Poate că, asemenea mie, speră că Hunter își va descărca pe gheață toată ostilitatea.

În clipa în care auzim fluierul, Hunter se folosește de toate trucurile murdare ca să mă țină în colț. În cele din urmă, scap și șutez, dar portarul Trenton — un student din anul doi — prinde cu ușurință pucul în mănușă și-l aruncă în aer, rânjind.

— Încă o dată! ne cere antrenorul.

Ne supunem. Și iar ne îmbrâncim în colț. Reușesc să intru în posesia pucului și să țintesc poarta, dar nu apuc să trag; durerea îmi sfârtecă brațul. Ticălosul mă lovește peste încheietură!

— Ce *dracu'* e în neregulă cu ti...

Dar nu apuc să termin propoziția. În secunda următoare, zac pe spate. Tot aerul mi-a părăsit plămânii.

Își aruncă mănușile deoparte. Un pumn mă izbește în piept. Casca mea alunecă. Un alt pumn îmi zdrobește falca. Aud ovațiile și strigătele coechipierilor noștri. Unii ne încurajează, alții caută să ne despartă. Cineva încercă să-l tragă pe Hunter deoparte. Nu prea reușește, dar îmi oferă prilejul să renunț și eu la mănuși și să-i aplic câțiva pumni. Dar Hunter reușește să mă lovească iar. De data asta, simt gust de sânge.

Respirând cu greutate, ne dăm târcoale până când Nate se bagă între noi și ne separă cu forța. Doi studenți din ultimul an ne înșfacă zdravăn, ca să ne țină pe loc.

— Ei, doamnelor, ați tranșat disputa? ne întreabă antrenorul Jensen, care stă așezat la locul lui, lângă banca rezervelor.

Pare total plictisit.

O'Shea arată ca și cum abia dacă-și poate stăpâni râsul.

— La dușuri! ne spune el.

Cobor privirea și văd picăturile de sânge care pătează gheața. E sângele meu. Hunter nu sângerează deloc. Dar sunt bucuros să observ că obrazul lui lovit începe să se umfle. Mâine o să fie vânăt.

Eu am o buză spartă. M-a cam cotonogit, dar măcar l-am „atins" și eu.

Îi întâlnesc privirea dură.

— Îmi pare rău, omule!

Hunter scrâșnește din dinți, pe urmă ridică din umeri și spune:

— Mda. Chiar cred că ești sincer.

— Sunt.

Ne privim. Hunter își depărtează ușor picioarele, gata să plece, iar studentul care-l ține îl trage iarăși în spate. Însă Hunter nu se apropie de mine. În schimb, se dă înapoi câțiva metri, privindu-mă gânditor.

Își trântește echipamentul pe gheață, lăsându-l în urmă. Se uită la mine peste umăr și zice:

— Nu-ți face griji, Fitz! O să-mi treacă.

Nu sunt convins de chestia asta.

27

FITZ

Trei săptămâni mai târziu

Şase fotbalişti pe jumătate dezbrăcaţi dau din fund pe acordurile melodiei „It's Raining Men", care răzbate din difuzoarele fără fir.

Nu, nu e o farsă sexy.

Scena asta ni se înfăţişează mie şi lui Hollis când ne întoarcem acasă în această dimineaţă friguroasă de marţi. Tocmai am terminat antrenamentul şi am mâncat micul-dejun la restaurantul din Hastings, pentru că Summer a spus că are nevoie de sufragerie şi de living pentru ultimele probe.

Lui Hollis îi pică faţa.

— Am greşit apartamentul? mă întreabă el.

— Bravo, Rex! strigă Brenna, din fotoliu.

Flutură în aer o bancnotă de un dolar, în vreme ce Summer şi o fată pe care nu o cunosc râd pe rupte.

Wide-receiver-ul echipei de fotbal al Universităţii Briar îşi leagănă fundul, după care păşeşte spre Brenna şi începe să-i danseze în poală.

— Nu se poate! mârâie Hollis. Nu, nu, nu!

După o secundă, se repede la difuzor și îl închide.

Muzica se oprește.

Dansul lui Rex se încheie brusc. La început, matahala pare dezamăgită, dar apoi mă zărește și spune:

— Fitzgerald, ce zici de treaba asta?

Își îndreaptă degetele arătătoare spre slipul pe care-l poartă.

Ei, de fapt, nu este un slip, ci un șort din colecția Adoratele de Vară. Rex poartă chiloți de baie bleumarin, cu dungi laterale argintii. Găliganul face o piruetă, iar eu rânjesc când văd litera S, cusută pe fund.

— Mișto! îi spun.

Dar e un simplu costum de baie. Eu, unul, n-am nicio părere despre costumele de baie. Am același slip de vreo cinci ani.

Summer își dă ochii peste cap.

— Nu-ți face griji din cauza lui Fitzy! Habar n-are de modă.

Summer se ridică de pe canapea, apropiindu-se de Grier Lockett.

— Stai pe loc o secundă! Cusătura asta nu-i OK.

Și uite-așa, iubita mea se lasă în genunchi, în fața „dotărilor" altui bărbat, și începe să-l pipăie.

— Summer..., zic pe un ton politicos.

Ea își ridică fruntea, care acum e în dreptul sculei lui Lockett.

— Ce-i, scumpule?

— Chiar e nevoie să-l ajuți să-și dea drumul?

Rex și ceilalți izbucnesc în hohote asurzitoare. Summer îmi arată degetul mijlociu. Rămân tablou când, în timp ce-l ocolește pe Lockett, iubita mea îl plesnește peste fund.

— Bun! Scoate-ți slipul și îmbracă-te! Trebuie să-l iau și să-l retușez.

Lockett își strecoară degetele sub elasticul slipului.

— La baie! strigă ea, înainte ca tipul să-și dea jos slipul. Doamne!

— Nu ești deloc amuzantă.

Bosumflat, Lockett iese din sufragerie.

— Vă puteți îmbrăca! le zice Summer celorlalți. Totul arată super.

Se răsucește, ca să-i vorbească lui Rex. Din câte știu, este liderul neoficial al ofensivei. S-ar putea ca fundașul lui — Russ Wiley — să fie adevăratul căpitan al echipei, dar am auzit că Russ e cam obsedat de propria persoană. În schimb, Rex este iubit de toată lumea.

— Deci rămâne stabilit pentru săptămâna viitoare, da? zice Summer. Parada începe la ora nouă, dar am nevoie de voi, băieți, cu cel puțin o oră înainte.

— Nu-ți face griji, drăguțo! O să fim acolo cu sule și trâmbițe.

— Cu surle, îl corectează prietena Brennei de pe canapea.

Rex îi aruncă o privire severă.

— Audrey, când spune „sule", „sule" rămâne!

Ea pufnește și continuă să-și butoneze telefonul.

— Sunteți siguri c-o să ne sincronizăm? insistă Summer. Bibby a spus cum că participați la un team-building. Dar nu suntem în afara sezonului?

— Ba da, mormăie Bibby.

Jules, alt înaintaș, își dă ochii peste cap și explică:

— Antrenorul vrea să venim la un team-building de rahat, pentru că nu prea ne-am coordonat în play-offuri.

— Pentru că *Wiley* nu s-a coordonat în play-offuri, îl corectează Lockett, referindu-se la fundașul lor.

Băieții au mutre abătute. Înaintea acestui sezon, Universitatea Briar n-a mai avut de mult o echipă de fotbal cu rezultate bune. Faptul că au urcat așa de mult în clasamente anul ăsta, iar apoi s-au prăbușit sigur nu le-a picat bine.

— Antrenorul crede că n-avem destulă încredere unii în alții, adaugă Jules, ridicând din umeri. Ne-a forțat să luăm parte la o ședătoare camaraderească de cinci zile.

Brenna ridică din sprâncene.

— Cinci zile? Ce naspa!

— O să ne întoarcem în ziua spectacolului, spune Rex.

Când vede expresia îngrijorată a lui Summer, o ciufulește în joacă și zice:

— Vom avea destul timp să ajungem. Autobuzul ne lasă în campus pe la șapte și jumătate. Cel târziu la ora opt.

Ușurată, Summer dă aprobator din cap.

— Perfect!

Băieții ies din cameră și se duc să se schimbe. Summer își adună lucrurile și le înghesuie în cutia uriașă de cusut, de pe măsuța de cafea. Audrey discută cu Lockett, care a revenit purtând pantaloni de trening și hanorac inscripționat cu numele echipei Patriots. În fotoliu, Brenna stă aplecată deasupra telefonului. Părul ei lung se răsfiră ca o cortină neagră.

— Cui îi trimiți mesaje? o întreabă Summer.

— Nimănui.

Dar e limpede că minte, având în vedere tonul ei secretos și privirea iute pe care o aruncă în direcția lui Hollis. Suferința din ochii lui albaștri este vizibilă. Mi-e milă de el. Nu cred c-a renunțat la ideea de a fi împreună cu Brenna. Dar a trecut o lună de când și-au tras-o. Mi-e clar că tipa nu vrea să repete experiența.

— Mă duc să pun de cafea, murmură Hollis, luându-și privirea de la Brenna. Vrei și tu, Fitz?

— Nu, mulțumesc.

Am băut două cești de cafea la Della's și încă simt efectul cofeinei.

În clipa în care dispare în bucătărie, Summer se lansează într-un interogatoriu:

— Zi tot, Bee! Cine e tipul? Îl știu?

Brenna ridică din umeri.

— L-ai văzut o dată.

Ochii lui Summer o țintuiesc necruțător.

— Cine-i? insistă ea.

Parcă-și ține respirația, așteptând ca Brenna să-i răspundă. Văzând că prietena ei tace, Summer explodează:

— E vorba despre Jake Connelly?

— Doamne, nu! Nu e Connelly. Ăla-i un cretin!

— Atunci, cine-i? întreabă Summer. Spune-mi odată! Altfel, îți fur telefonul și...

— Liniștește-te, țăcănito! Vorbesc cu Josh.

— Cine?

— McCarthy, o lămurește Brenna.

Summer icnește, uluită.

— Tipul de la Harvard? Dumnezeule! De unde ai numărul lui de telefon?

— Mi l-a trimis într-un mesaj privat, pe Facebook. Voia să se scuze că s-a pierdut cu firea când a aflat cine-i taică-miu.

Brenna ridică din umeri și o asigură pe Summer:

— Doar ne prostim. Nu-i nimic serios între noi.

Nu-mi scapă felul discret în care își strecoară telefonul în poșetă, ca și cum chiar se teme că Summer va încerca să i-l fure. Și cu asta, discuția se încheie. Băieții vin să-și ia rămas-bun de la Summer. Brenna și Audrey ne anunță că pleacă și ele. Holul de la intrare se aglomerează; opt persoane (dintre care șase sunt fotbaliști cât casa) se îmbracă și se încalță.

Unul dintre jucători rămâne în pragul ușii. Are păr castaniu, buclat și o expresie sfioasă.

— Summer, mai sunt bilete pentru parada modei? Am văzut online că s-au vândut toate.

— Așa e, dar toți designerii au dreptul la bilete suplimentare, pe care pot să le dea oricui vor. Cred că mi-au rămas cinci. De câte ai nevoie, Chris?

— Doar de unul. Pentru iubita mea, Daphne.

Summer încremenește. Tocmai se pregătea să-și dea o șuviță de păr după ureche, iar brațul ei s-a oprit în aer. Pentru cel puțin cinci secunde, se holbează la Chris. Tipul pare că se simte foarte stânjenit.

— Vrei să spui..., bâiguie Summer. Te-ai cuplat vreodată cu o fată numită Kaya? Face parte din asociația Kappa.

Chris își bagă mâinile înmănușate în buzunare.

— Da. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum Daphne e iubita mea.

— Daphne Kettleman? întreabă Summer.

— Da. O știi?

Pare că tot trupul lui Summer vibrează de emoție.

— Nu, n-o cunosc.

De când s-a mutat cu noi, am observat că fata asta se entuziasmează pentru o mulțime de lucruri.

Cizmele ei Prada.

Trupa One Direction.

Leonardo DiCaprio.

Sex.

Dar niciodată nu i-am văzut fața luminându-se așa cum a făcut-o în timpul discuției despre Daphne Kettleman. Habar n-am cine-i tipa.

— O, Dumnezeule! Scuze, Chris! Sunt cam confuză.

Summer mai că țopăie de bucurie.

— Abia aștept s-o întâlnesc. Spune-i c-o admir mult. Doamne! Zi-i că-i musai să ne distrăm la petrecerea de după defilarea de modă.

Chris o privește ciudat.

Nu-l pot învinui. Și eu aș fi uimit dacă, din motive necunoscute, o blondă țăcănită s-ar pierde cu firea la gândul că o să-mi cunoască iubita.

— Ăăă... sigur..., îngaimă Chris. O să-i spun.

Bate în retragere, spre ușa de la intrare, o salută scurt pe Summer și iese.

— Uau! N-a fost deloc bizar! o ironizez eu.

Colocatara mea îmi zâmbește.

— Nu știi toată tărășenia. Daphne e un fel de vedetă.

Pe urmă se apucă să turuie despre Daphne, despre o intoxicație cu alcool și despre niște haine furate. Încerc să țin pasul cu ea, în timp ce urcăm scara interioară.

Intrăm în camera mea. Încui ușa, apoi îi închid gura în singurul mod pe care-l știu: cu un sărut.

Ori de câte ori o sărut, am erecție — lucru pe care îl observă de îndată.

— E abia nouă dimineață, Fitz. Cum de ești mereu așa de excitat, indiferent de împrejurare?

— Scula mea nu știe cât e ora.

Pufnește în râs. Penisul meu e în culmea nerăbdării. O sărut din nou și ne dezbrăcăm într-o clipită. Ne mozolim pe pat, pipăindu-ne neîncetat.

Degetele ei rătăcesc pe pieptul meu gol. Summer scoate un suspin de mulțumire.

— Ar trebui dată o lege care să-ți interzică să porți tricou, îmi zice.

— Ar trebui dată o lege care să-ți interzică să porți orice haină.

Mă desprind din strânsoarea ei și buzele mele își croiesc drum în jos, până când ajung în locul meu preferat. O ling până când degetele ei se încleștează pe așternuturi și-mi cere să o pătrund;

dar, în loc să mă așez deasupra, mă las pe spate și o trag pe ea peste *mine*.

— Călărește-mă! îi cer.

Se supune cu mare plăcere.

Cât ai spune pește, îmi pun un prezervativ. O fată superbă se agită deasupra mea. Mă zgârie cu unghiile. Simt înțepătura lor în pielea de pe piept. Șoldurile ei se mișcă în unduiri lente și seducătoare. Dar încetineala asta nu durează mult. În curând, Summer iuțește ritmul și mă călărește înverșunat.

Savurez priveliștea: sânii ei se legănă la fiecare mișcare. Roșeața îi colorează obrajii. Își mușcă buza de jos și îmi dau seama că se apropie de orgasm. Are privirea aceea încețoșată, extaziată, pe care o ador. Iar când țipă de plăcere și se lasă să cadă peste mine, orgasmul ei mă duce pe culmi. O îmbrățișez, gâfâind. Creierul meu e capabil să funcționeze iar abia după câteva minute. Deschid ochii și văd că Summer zâmbește.

— Ești bine? mă tachinează ea.

Un geamăt se desprinde de pe buzele mele.

— Nu-mi mai simt picioarele.

Îmi mângâie umerii și depune o sărutare pe pieptul meu.

— Vai! Bietul băiețel! Cum pot să te ajut?

— Tocmai m-ai ajutat.

Gem din nou când se ridică de pe mine și coboară din pat. Încă am o semierecție — fapt pe care nu ezită să-l comenteze după ce se întoarce de la baie.

— O, ce bine!

Ochii i se luminează.

— În curând, o să fii iar gata de călărit.

Mă rostogolesc pe o parte.

— Drace! Femeie, nu-ți ajunge un orgasm? Ai așteptări cam mari.

— Am pretenția la cel puțin două.

Se lungește în pat și se ghemuiește în fața mea, așa încât s-o iau în brațe din spate.

— Glumesc! Deocamdată, îmi ajunge un orgasm. A fost uluitor.

— Chiar c-a fost!

Îmi trec un braț pe după ea și o strâng cu putere. Deodată, mă cuprinde toropeala.

— Vrei să tragem un pui de somn?

— Îm-hm.

Și Summer pare moleșită.

Pleoapele mi se închid. Simt că încep să plutesc, mintea mea își încetinește ritmul... Dar apoi, dintr-odată, îmi aduc aminte de ceva.

— Auzi, scumpo...?

— Mm?

Își trage fundul mai aproape de vintrele mele. Îi simt căldura.

— Joia asta, seara...

— Ce-i cu joia asta?

— O să fie o strângere de fonduri. Cea la care Kamal Jain vrea să particip. Azi-dimineață, asistenta lui mi-a trimis un e-mail cu detalii despre eveniment. O să se desfășoare la hotelul tău.

Deodată, Summer e atentă.

— La Heyward Plaza?

— Da.

Îmi trec degetele peste șoldul ei. Are o piele așa de moale, că mă scoate din minți.

— Am un bilet în plus, o anunț.

— Mmm?

Râd.

— Scumpo, am impresia că am putea purta o întreagă conversație doar mormăind.

— Hai să discutăm atunci când nu sunt în comă post-orgasmică.

O sărut pe ceafă.

— S-a făcut! Vrei să mergi la eveniment cu mine?

— Stai așa! Adică mă inviți la o petrecere de fițe, pentru care trebuie să mă înțolesc și să fiu sociabilă? Ce-ai pățit? Nu e deloc genul meu.

Oftez.

— Ai dreptate. A fost o întrebare prostească.

— Bineînțeles că vin, Fitz! Dar am o condiție.

— Mm?

— Eu aleg cum te îmbraci pentru eveniment.

Umerii mi se scutură de râs. O iau iar în brațe.

— Normal! Nici prin cap nu-mi trece să aleg eu ce să port.

28

FITZ

— O să întârziem, îi zic lui Summer, care s-a pierdut pe undeva prin dressingul ei.

Mi-ar plăcea să i-o spun uitându-mă în ochii ei, dar de două ore stă ascunsă în șifonierul ăsta imens.

La început, nu prea mi-a păsat, pentru că mi-a oferit prilejul să explorez *penthouse*-ul. Când am venit aici, cu Dean n-am apucat s-o fac. Locul are un design modern și elegant și e luxos din cale-afară. Strecor capul pe ușa bibliotecii lor, după care îl trag repede înapoi, căci mi-ar trebui trei zile să cercetez în amănunt conținutul încăperii enorme, lambrisate.

Nu-mi vine să cred că aici trăiesc oameni. Și nici măcar nu e locuit permanent, fiindcă părinții lui Summer își împart timpul între acest apartament senzațional și reședința lor din Greenwich. Mi-e frică să văd vreo poză a locuinței de acolo. Am auzit că în curte au un patinoar.

E un mare noroc că evenimentul caritabil al lui Kamal Jain, pentru combaterea leucemiei, are loc într-una dintre sălile de bal de la parterul clădirii. Asta înseamnă că Summer și cu mine nu suntem nevoiți să ne rezervăm o cameră în hotelul ăsta cu prețuri

nebunești. Stăm în *penthouse*, pe gratis. Dar nu plănuiesc să-i împărtășesc acest detaliu lui Kamal. Am impresia că nu i-ar conveni că stau într-o cameră mai bună decât a lui, în același hotel. Din câte știu, după petrecere o să urce în avionul lui particular și o să zboare spre vila lui din Europa.

Se aude răspunsul înăbușit al lui Summer:

— Sunt aproape gata.

— Ce înseamnă „aproape"?

— Trei minute — plus sau minus cinci.

Mă apucă râsul. Fata asta e culmea!

Am sosit aseară, iar până acum ne-am distrat pe cinste. I-am făcut sex oral pe masa de biliard. A fost super! Pe urmă mi-a întors favoarea, pe salteaua uriașă din dormitor, după care ne-am ghemuit în pat și ne-am uitat la un serial despre ucigașii de copii. Summer a fost de acord să-l vadă împreună cu mine, dacă eu... Ăăă... Nici măcar nu vreau să mă gândesc! Am fost de acord să mă uit la ultimul sezon din *Burlacul*, împreună cu ea. Summer are un anumit efect asupra mea: prima mea pornire e să fac orice-mi cere, pentru că vreau să fie fericită.

În ultimele trei săptămâni, am petrecut împreună aproape fiecare oră. De-acum, doarme la mine în cameră. Trusa ei de machiaj e în baia mea. În fiecare dimineață, intră în camera ei și mototolește cearșaful, ca să pară că a dormit acolo. Cred că o face de dragul lui Hunter, dar tipul nu e idiot. Știe.

Oricât de tăcuți avem impresia că suntem atunci când facem sex, nu mă îndoiesc că Hollis și Hunter sunt la curent cu faptul că ne-o tragem.

Dar, în afară de-a mă muta din casa noastră sau de a-i cere lui Summer să se mute, nu știu cum aș putea să îmbunătățesc situația cu Hunter. Acum trebuie să mă concentrez ca să-l impresionez pe Kamal Jain.

— Summer! Au trecut deja trei minute. Știu că evenimentul e foarte aproape, la parter, dar n-o să dea bine dacă întârziem la...

Gâtlejul mi se strânge și orice gând coerent îmi părăsește mintea.

În mod clar, dressingul lui Summer e un portal magic. A intrat acolo purtând colanți, șosete de lână și un hanorac de-al meu.

Dar a ieșit de acolo arătând ca o zeiță.

Pe trupul ei se mulează o rochie strâmtă, argintie, care scoate în evidență fiecare formă ispititoare. O despicătură urcă spre coapsa ei, dezvăluind un picior bronzat și lung, iar pantofii ei argintii, cu tocuri, adaugă vreo zece centimetri la înălțimea ei deja considerabilă. Și-a prins părul auriu într-un coc ținut laolaltă de o agrafă împodobită, care sclipește în lumina becurilor. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că agrafa strălucește pentru că este incrustată cu diamante.

Summer îmi vede expresia. S-a machiat subtil, cu excepția buzelor de un roșu strălucitor. Surâde. E al naibii de sexy.

— Îți place?

Face o piruetă. Rochia sclipitoare i se rotește în jurul gleznelor.

Îi răspund gâtuit:

— Da.

— Cât de mult?

Își pune o mână pe talie, își saltă șoldul și-și scoate piciorul în afară, adoptând o poziție care îmi smulge un geamăt. La vederea coapsei goale care se întrezărește prin despicătura rochiei, scula mea se trezește la viață.

— Îmi place mult.

Îmi dreg vocea și adaug:

— Dar eu cum arăt?

Mă cercetează din cap până-n picioare. E total inutil, având în vedere că ea a ales tot ce port: pantofii Tom Ford, costumul de un negru intens și cămașa bleumarin, cu un singur nasture

desfăcut. Summer mi-a spus că, indiferent cât de sexy este tatuajul de pe pieptul meu, în seara asta nu vrea să-l vadă. Se pare că a mai fost la o strângere de fonduri pentru leucemie (nu mă mir!) și m-a avertizat că majoritatea oaspeților sunt bătrânei cu buzunare foarte adânci... și cu minți foarte înguste.

— Arăți super, scumpule! Super-profesional. A, da... și sexy!

Râd.

— Perfect! Așa și vreau să fiu. Plănuiesc să mi-o trag cu Kamal, ca să primesc slujba.

— Să-mi spui și mie cum a fost!

Penthouse-ul are un lift. Se poate folosi cu o cheie la care doar familia lui Summer are acces. În timp ce ne îndreptăm spre parter, își scoate telefonul din poșeta argintie și deschide Instagramul.

— Hai să facem un selfie! cere ea.

Mă trage mai aproape și face o mulțime de fotografii.

— Ești groaznică! mă plâng.

Doar știe că urăsc selfie-urile.

Îmi zâmbește.

— Cred că vrei să spui... că-s grozavă!

Pufnesc.

— Pardon! Exact asta am vrut să spun.

Ajungem în hol. Tocurile lui Summer țăcăne pe podeaua de marmură. Heyward Plaza este, fără îndoială, cel mai luxos hotel pe care l-am văzut vreodată. Iar Summer l-ar putea moșteni într-o bună zi.

Ea zâmbește și-l salută pe portar.

— Bună seara, Thomas!

Omul cu păr alb îi oferă un surâs cald.

— Bună seara, domnișoară Summer. Încercați să nu intrați în multe belele în seara asta, bine?

Mă amuz în sinea mea.

— Thomas lucrează aici de peste douăzeci de ani, mă lămurește ea, în timp ce intrăm într-un alt hol, cu un alt lift.

— Pe bune?

— Eram copil atunci când a fost angajat, așa că am crescut sub ochii lui.

— Aha! Deci știe despre toate trăsnăile tale.

— O, da! Prietenii mei din Greenwich și cu mine plecam pe furiș în oraș și veneam aici, la hotel. Am crezut că, pentru simplul fapt că-l mituiam cu câteva sute de dolari, își ținea gura.

Se preface furioasă.

— După aia am aflat că mă păcălea.

Pufnesc în râs.

— Te pâra alor tăi, așa-i?

— De fiecare dată. Dar ai mei nu l-au dat de gol niciodată. Abia acum câțiva ani, când am plecat la facultate, mi-au spus că aflaseră despre toate pățaniile mele. Părinții mei sunt tare de treabă. Dacă vreau să chiulesc o zi de la școală, ca să merg la cumpărături cu prietenele mele, nu se împotrivesc, atâta timp cât sunt în siguranță și nu-mi fac un obicei din a chiuli.

Liftul sosește. Urcăm. Summer apasă butonul pentru „Salonul Iarba-Neagră". În hotelul ăsta sunt patru săli de bal, toate cu nume de flori: Crinul, Trandafirul, Iarba-Neagră și Dalia. E foarte șic.

Se aude un sunet, iar ușile se deschid. Suntem întâmpinați de zgomote: o simfonie de clinchete de pahare, țăcănit de tocuri pe podeaua din lemn, conversații purtate pe ton scăzut și râsete.

Summer își trece brațul pe sub al meu. Ne apropiem de ușa uriașă, cu arcadă, care dă spre sala de bal. Dincolo de ea zăresc oameni îmbrăcați elegant, care mișună de colo-colo prin încăperea frumos decorată. Scena este pregătită pentru o formație, dar deocamdată nu se cântă. Pe ambele laturi ale ringului de dans strălucitor sunt înșirate mese rotunde, cu fețe de masă imaculate

și aranjamente florale. Nu văd pe nimeni mâncând, dar chelnerii își croiesc drum prin mulțime, ducând tăvi cu aperitive.

Nu mă simt deloc în largul meu aici. O mare de rochii și de smochinguri se perindă prin fața mea. Peste tot, bijuteriile sclipesc asemenea unei vitrine dintr-un magazin cu lustre. Iar eu am crezut că agrafa cu diamante, a lui Summer, bate la ochi! Mi se taie suflarea la vederea unei femei de vârstă mijlocie. Poartă cercei cu rubine atât de mari, încât lobii i s-au lungit din cauza greutății.

— Ăla e Kamal? îmi șoptește Summer la ureche.

— Da.

Nu sunt surprins că l-a depistat pe Kamal Jain în mulțime.

În ciuda staturii lui scunde, are o personalitate care iese în evidență.

Joacă rolul gazdei. Stă în celălalt capăt al încăperii, lângă cel mai mare dintre cele trei baruri din sală. Își acompaniază anecdotele lungi cu gesturi animate și cu expresii însuflețite.

Cei zece admiratori care-l înconjoară izbucnesc în râs.

— Sigur spune o chestie interesantă, comentează Summer. Sau plictisitoare ca naiba, iar ăia îl lingușesc pentru că tipul e miliardar.

Izbucnesc în râs.

— Poate fi și una, și alta.

— Hai să-l salutăm! propune ea. Doar de asta ești aici, nu?

— Corect.

Ne apropiem de bar. Simt povara neliniștii în stomac. În clipa în care mă vede, Kamal se oprește în toiul propoziției și se luminează la față. Îl bate pe braț pe tipul de lângă el și spune:

— Te rog să mă scuzi! A sosit oaspetele meu.

Părăsește grupul și se îndreaptă spre mine.

— Ai reușit să ajungi!

— Mulțumesc din nou că m-ai invitat...

Dar Kamal mă întrerupe. Continuă să vorbească, așa cum face mereu.

— Mi-am făcut griji pentru tine, omule! Au venit toți înainte să se deschidă ușile. I-am văzut pândind în hol. Dar e mai bine să ajungi mai devreme decât mai târziu, nu?

Simt înțepătura din replica lui.

— Eu sunt de vină pentru întârziere, spune Summer, sfioasă.

Abia acum vede Kamal că nu am venit singur. O măsoară pe Summer din cap până-n picioare. Nu e deloc discret. Ochii lui zăbovesc cam mult pe decolteul ei. Dar și mai îndelung stăruie pe diamantele din părul ei.

— Și tu cine ești? întreabă el, într-un târziu.

— Sunt Summer.

Îi întinde o mână delicată.

— Iubita lui Colin.

Sprâncenele lui fac un salt. Îi ia mâna, dar nu i-o scutură, ci o duce la buze și-i sărută încheieturile degetelor.

— Mă bucur să te cunosc.

Zâmbetul ei pare forțat.

— Și eu.

Kamal se răsucește spre mine.

— Nu mi-ai spus că ai o iubită.

Ridic din umeri, jenat.

— Păi, la interviu n-a venit vorba despre asta.

— Nici n-ați fi avut motiv să discutați despre așa ceva, intervine Summer. În interviurile pentru slujbe, important e CV-ul candidatului, nu viața lui personală. Nu-i așa?

— Așa e, zice Kamal.

Din nou, tonul lui pare mușcător. Pentru o secundă, se întunecă la față.

Nu-mi dau seama care e sursa neplăcerii lui. Cu cât se uită mai mult la Summer, cu atât mai radical i se schimbă atitudinea.

Mi se pare că văd cum un colț al gurii se ridică într-un rânjet. Să fie Summer cauza? Dar de ce?

— Mi se pare mie sau chiar e nașpa rău? îmi zice Summer la ureche, o oră mai târziu.

M-a tras pe ringul de dans și și-a petrecut brațele pe după gâtul meu. N-am avut de ales; a trebuit să-mi sprijin palmele pe șoldurile ei, prefăcându-mă că știu să dansez.

Dar o înțeleg: doar așa am putut scăpa de Kamal. De când am ajuns, nu ne-a scăpat din ochi niciun minut. Nu se poate susține că tipul nu e genul de om sociabil. Însă ne-a târât pe Summer și pe mine cu el, la fiecare conversație pe care a purtat-o cu alți invitați. Ceilalți candidați la job se țin scai de noi. Îmi pare rău pentru ei, pentru că Jain nu le dă nici cea mai mică atenție. Pare total fascinat de Summer, și totuși, în același timp, simt cum în adâncul lui fierbe animozitatea.

— Nu are nimic cu tine, Summer. Pur și simplu se poartă ciudat.

— Ba nu! Se poartă ca un nesimțit.

Summer își mușcă buza de jos.

— Mă simt de parcă ne judecă. Nu pot să explic de ce am senzația asta...

Știu exact la ce se referă. Și eu simt același lucru.

Cântecul se termină. Intru în panică atunci când solistul anunță că formația va lua o pauză de zece minute. Summer își întrepătrunde degetele cu ale mele și ne îndreptăm spre marginea ringului de dans.

— Nu te supăra, Fitz, dar... chiar trebuie să fac pipi.

Îi strâng mâna.

— Nu! Nu mă lăsa singur aici, cu oamenii ăștia!

Ea chicotește.

— Spui „oamenii ăștia" ca și cum ai vorbi despre o boală.

— Oamenii *sunt* o boală, mormăi eu.

— Poți supraviețui cinci minute fără mine.

Mă pupă pe obraz, apoi freacă locul respectiv cu arătătorul. Presupun că vrea să mă șteargă de ruj.

— Mă întorc repede. Promit.

Privesc amărât cum dispare. Comand o bere Sam Adams, iar barmanița — care poartă o cămașă albă și o cravată neagră — îmi întinde sticla.

— Mulțumesc!

Nici nu apuc să iau prima înghițitură, că apare Kamal. Mă mir că n-a sărit pe mine în secunda când Summer și cu mine am ieșit din ring.

— Iubita ta poartă o rochie trăsnet, Colin.

Agită whiskyul din paharul lui. Nu e primul pe care l-a băut în seara asta. De când am ajuns aici, l-am văzut comandând cel puțin trei băuturi. Și cine știe câte a mai dat pe gât până să venim la eveniment?

Fac un gest vag — ceva între o ridicare din umeri și o fluturare de mână —, pentru că mi se pare ciudat să accept un compliment adresat lui Summer.

— Cine ești tu? izbucnește Kamal.

Întrebarea vine pe neașteptate. Mă încrunt și-i cercetez expresia, dar nu i-o pot descifra.

— Cum adică?

— Adică...

Dă pe gât ce mai e în pahar și-l trântește pe tejghea.

— Încă unul! se răstește la barmanită.

Fata tresare auzind tonul poruncitor.

— Imediat, domnule.

Jain continuă, adresându-mi-se:

— Adică, dragă Colin, credeam că ești unul de-al nostru.

Face un semn spre ceilalți trei candidați — doi bărbați și o femeie. Toți sunt la vârsta studenției, ca mine.

— Neil, Ahmed, Robin, zice Kamal. Eu. Tu. Ratații, paria care au apelat la jocurile video din cauza celor asemenea fetei cu care ai venit aici, în seara asta.

Umerii mi se încordează.

Kamal continuă:

— Toată viața am avut de-a face cu astfel de oameni. Oamenii frumoși.

Ia paharul întins de barmaniță și soarbe cu sete din el.

— Sportivii, majoretele și ceilalți căcănari populari, care cred că au dreptul să facă tot ce le trece prin cap. Oameni care îi agresează pe alții, fără să suporte consecințe. Cei care primesc totul de-a gata. Trec fluierând prin viață și se așteaptă ca restul lumii să se dea la o parte din calea lor.

Pun pe bar berea mea neatinsă și vorbesc pe un ton măsurat:

— Nu am trecut fluierând prin viață. Mama e profesoară de engleză, iar tata e șef de schimb la o centrală electrică. Muncesc de le sar capacele. La fel și eu. În liceu, mi-am petrecut tot timpul liber desenând, pictând și jucând jocuri video. Și hochei.

Știu că nu-i convine deloc când aduc vorba despre sportul pe care îl practic, și totuși vorbesc mai departe:

— Joc hochei pentru că-mi place și pentru că sunt bun la sportul ăsta. La fel de bun sunt și la proiectarea jocurilor pe computer.

— Ai ceva aroganță, puștiule.

În ochii lui fulgeră o sclipire oțelită.

Exact în acest moment foarte încordat, Summer se întoarce de la baie. Atrage atenția fiecărei persoane — indiferent că e bărbat sau femeie — în vreme ce traversează podeaua lucioasă. E superbă. Nimeni nu-și poate lua ochii de la ea. Toată lumea vrea

să fie părtașă la frumusețea ei, chiar dacă asta înseamnă doar s-o admire.

Kamal dă pe gât restul de băutură. Privirea lui plină de dispreț nu o părăsește pe Summer.

— Uite-te la ea, murmură Jain. Crezi c-ar fi iubita ta dacă n-ai fi sportiv? Scârbele ca ea doresc un singur lucru, Colin.

Scoate un hohot glacial.

— Pun pariu că, dacă aș pocni din degete și i-aș spune că mă interesează, ar sări pe scula mea cât ai zice pește. De ce și-ar pierde timpul cu un sportiv de două parale, când ar putea să aibă un miliardar, nu?

Strâng din dinți.

— N-o cunoști.

El chicotește.

Summer e la jumătatea drumului spre noi. Părul ei blond reflectă lumina candelabrului de cristal. Diamantele din agrafa ei sclipesc la fiecare pas.

— Crede-mă, o cunosc, mă contrazice Kamal. Dumnezeule, și ce bine o cunosc! Mă cuplez mereu cu femei ca ea. Ele nu dau doi bani pe noi, Colin. Dispar în clipa în care apare un tip care li se pare mai de soi.

Aș putea să-l contrazic, dar ce rost ar avea? Deja și-a format o părere despre mine și despre Summer, despre ce înseamnă să fii sportiv, tocilar sau o fată drăguță.

Summer ajunge lângă noi. Probabil că surprinde ceva în expresia mea. Mă ia de mână și o strânge liniștitor.

— E totul în regulă? mă întreabă.

— De ce n-ar fi? râde Kamal.

Bate în tejghea, ca s-o facă atentă pe barmaniță. Bate, și bate, și bate ca un puști răsfățat care vrea să atragă atenția maică-sii.

— Whisky! se răstește Jain la femeia stresată, după care se întoarce spre noi. Și ce specializare ai la facultate? o întreabă pe Summer.

Ea clipește surprinsă de schimbarea rapidă de subiect.

— Modă...

Kamal o întrerupe:

— Sigur că da! Modă...

Fiecare cuvânt musteşte de dispreț.

— Ai o problemă cu moda? întreabă ea pe un ton vesel.

Dar, după postura ei rigidă, îmi dau seama că e iritată. Reușește să se prefacă amuzată.

— Din câte-mi dau seama, te bucuri de compania top-modelelor, i-o întoarce ea.

Dar Kamal nu se amuză.

— Înțeleg. Vrei să spui că un tip ca mine nu poate ieși la întâlniri cu femei frumoase? Asta insinuezi?

— Nicidecum! se apără Summer. Oricum, e clar că *poți* să ieși cu femei frumoase, pentru că tu...

— Fiindcă acceptă să se vadă cu mine doar pentru că am bani? Asta crezi?

— Bineînțeles că nu. Pur și simplu...

— Bineînțeles că asta crezi! se rățoiește el, cu obrajii în flăcări. Ghici ce! Ai dreptate. Banii *chiar sunt* singurul lucru după care umblă gagicile frumoase, ca tine. Nu cred c-ai accepta să semnezi un contract prenupțial. Așa-i, Summer? Nu, nu, nu! Scârbele ca tine cer ca altcineva să aibă grijă de ele. Musai să-ți cheltui pentru ele toți banii câștigați cu trudă!

Mă apropii de Summer, protector.

— Ajunge! îi zic lui Kamal.

Tirada lui Jain continuă: *scârbe*-n sus și *scârbe*-n jos! Vorbește în gura mare. Bănuiesc că se referă la o fată anume — vreo iubită din facultate, care a refuzat să semneze un contract prenupțial.

Dar nu-mi pasă! Indiferent cine i-a sfâșiat inima, nimeni nu vorbește cu sau despre Summer în felul ăsta!

Kamal nu se arată intimidat de tonul meu amenințător. Râde iar. Hohotele lui ascuțite îmi răscolesc nervii.

— Eu hotărăsc când e de-ajuns!

Dă peste cap ultimul strop de whisky și dă să pună pe tejghea paharul gol. Doar că tejgheaua e la vreo douăzeci de centimetri mai încolo. Kamal e beat turtă și-i lipsește coordonarea. Paharul cade pe podea și se face țăndări. Cioburile sar în toate direcțiile. O trag iute pe Summer deoparte. Mă uit la barmaniță și îi zic:

— Te rog, cheamă pe cineva ca să...

— O, da! Chiar o să vină! urlă Kamal. Mereu curăță cineva după mine. Vreți să știți de ce? Pentru că sunt miliardar! Sunt un zeu al industriei tehnologice și pot să cumpăr și să vând pe oricine din sala asta împuțită...

— Ești beat, îl întrerup cu răceală.

— Mai taci, sportiv fără creier!

E așa de beat, încât se clatină pe picioare. Dar când întind mâna să-l sprijin, mă lovește peste ea.

— Ia laba de pe mine! N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie să lucrezi în compania mea. Ai priceput? Postul a fost ocupat, Colin.

Jain chicotește și adaugă:

— Mulțumesc pentru interesul acordat!

Cu o atitudine amenințătoare, Summer face un pas spre el și îl ia la rost:

— Care-i problema, domnule Jain? De ce nu-l angajezi pe Colin? Pentru că joacă hochei și arată mai bine ca tine?

Tipul face un pas înapoi. Cioburile scrâșnesc sub tălpile pantofilor scumpi, din piele. Cu coada ochiului, văd câteva siluete apropiindu-se. Oamenii din jurul nostru se holbează la noi. Privirile lor lacome mă străpung.

— Domnișoară Heyward, vă simțiți bine?

O matahală de om îmbrăcat într-un costum negru apare în fața noastră.

Habar n-am cine e, dar Summer îl știe. Îl strânge de braț, cu recunoștință.

— Mă simt bine, Diego. Pe podea sunt o mulțime de cioburi. Le spui, te rog, celor de la recepție să trimită rapid pe cineva să le strângă?

— Imediat, îi răspunde bărbatul înalt, după care aruncă o privire circumspectă în direcția lui Kamal.

Acesta a rămas cu ochii la Summer.

— Heyward? repetă el.

Se încruntă.

— Cine mama dracului ești? îi zice Kamal lui Summer.

— Aveți grijă cum vorbiți, domnule Jain! se răstește Diego.

— Dar *tu* cine mă-ta ești? vine replica.

— Sunt șeful echipei de pază din acest hotel, răspunde uriașul, dezgolindu-și dinții în cel mai înspăimântător rânjet pe care l-am văzut vreodată. Hotelul pe care-l deține familia domnișoarei Heyward. E timpul să vă retrageți, domnule Jain. Să pun pe unul dintre colegii mei să vă conducă în camera dumneavoastră?

— Du-te dracului! urlă Kamal. Peste zece minute trebuie să țin un discurs.

Mă privește și râde zgomotos, pufnind pe nas.

— Văd c-ai dat lovitura, Colin. Eu credeam că ea e amărâta care te călărește pentru banii pe care-i faci din hochei, și când colo, amărâtul ești tu, nu? Tu ești cel care caută averi în păsărica ei.

Summer tresare.

Diego face un pas în față.

Clatin cu tristețe din cap și mă uit în ochii lui Kamal.

— Trăiești într-o lume tare deprimantă, omule. O lume în care toți sunt oportuniști și fiecare se folosește de celălalt sau

rivalizează cu alții. În lumea ta, e imposibil ca doi oameni să fie împreună pentru că se iubesc.

Râd, dar râsul meu e mohorât.

— Știi ce? Mă bucur că nu vrei să mă angajezi. Prefer să trăiesc pe străzi decât să lucrez pentru cineva ca tine. Nici măcar nu vreau să știu cât de toxic e mediul de lucru pe care l-ai creat pentru angajații tăi.

Cred că Jain vrea să se certe în continuare, dar nu-l mai iau în seamă. Diego și colegii lui îl scot fără menajamente pe miliardul beat și certăreț din Salonul Iarba-Neagră. Nu știu ce-o să se aleagă de adunarea de fonduri pentru eradicarea leucemiei. Indiferent câtă simpatie am pentru cauza asta, nu vreau să stau nici măcar o secundă în plus la evenimentul ăsta plictisitor și de rahat.

În tăcere, eu și Summer părăsim sala. E nervoasă. Își mușcă buza de jos. Nu scoate nicio vorbă. Apoi urcăm în liftul privat care duce spre *penthouse*.

În clipa în care ușile se închid, Summer se uită la mine cu o privire îndurerată și spune:

— Mă despart de tine.

29

FITZ

Mă zgâiesc la spatele ei zvelt. Summer iese din lift și intră în foaierul încărcat de marmură.

Tocmai a spus că *se desparte* de mine?!

— Ba nu! strig după ea.

Tocurile țăcănesc pe podeaua din marmură. Se oprește câteva clipe, ca să-și scoată pantofii. Profit de ocazie: mă reped la ea și o înșfac de braț.

— Summer, ce naiba!

Nu-mi răspunde. Se desprinde din strânsoarea mea, își pune mica poșetă argintie pe bufetul din mahon. Își scoate agrafa din păr. Însă coafura ei rămâne intactă. Îmi dau seama că este ținută laolaltă de mici agrafe. Începe să și le scoată din păr, una câte una, sub privirea mea uluită. Nici măcar nu se uită la mine.

— Ce naiba se întâmplă? întreb.

În cele din urmă, se uită în ochii mei nedumeriți.

— Ai pierdut slujba aia din cauza mea.

— Ce?!

— Nu ai primit slujba din cauza mea, murmură Summer. E limpede că ticălosul ăla a avut o experiență nasoală cu o fată drăguță care l-a refuzat.

— Sunt sigur că-i adevărat, dar îți garantez că Jain a avut o experiență nasoală și cu un sportiv care l-a burdușit. Nu are nicio legătură cu tine.

— Ba are! Ai auzit cum mi-a vorbit! Seara asta ar fi fost minunată dacă n-aș fi venit cu tine. Dar asta se întâmplă când apar și eu pe undeva, Fitz. Atrag scandaluri. N-o fac intenționat, dar uite că se întâmplă! Tu urăști scandalurile, deteși să fii în centrul atenției. Adineauri, o sală întreagă s-a holbat la tine, pentru că mi-ai luat apărarea. Același lucru s-a întâmplat și la Malone's, luna trecută.

Îmi frec podul nasului. Ce naiba tot îndrugă? I-am luat apărarea — în același timp, m-am apărat *și pe mine* — pentru că Jain a sărit calul. I-o zic, dar ea clatină cu încăpățânare din cap.

— Fitz, nu se mai poate așa! Știu că preferi să fii invizibil pentru ceilalți. Uite ce s-a întâmplat acolo... Ai devenit mai vizibil ca niciodată!

Are dreptate. Când Kamal răcnea și se dădea în stambă, ca un nesimțit, mă simțeam ca și cum lumina orbitoare a unui reflector cădea pe mine. Simțeam privirile curioase și auzeam șușotelile invitaților.

Dar când i-am cerut socoteală, nu mi-a păsat că se uitau și auzeau toți cei de acolo. Singurul lucru de care îmi păsa era că Jain se purta grosolan cu Summer. Din punctul meu de vedere, așa ceva e inacceptabil.

— Chiar vrei să discutăm despre scandaluri? o întreb eu. În clipa asta, ești cam pornită, scumpo.

— Ba nu.

— Ba da. Reacționezi exagerat. Faci din țânțar armăsar și vrei să ne despărțim fără să discutăm pe îndelete.

— N-avem despre ce discuta, mi-o trânteşte Summer. Tu nu vrei să fii în centrul atenţiei. Eu atrag atenţia. Uneori intenţionat, dar, de cele mai multe ori, neintenţionat.

Scoate un geamăt de frustrare.

— Slujba aia era importantă pentru tine.

— Aşa e.

Dar tu eşti şi mai importantă. Însă n-o spun cu voce tare. Motivul nu e fiindcă mi-am făcut un obicei din a-mi pune emoţiile sub lacăt, ci faptul că Summer a plecat. Se îndreaptă spre scara în formă de spirală. *Penthouse*-ul are trei etaje, iar dormitorul ei e la etajul trei.

Grăbesc pasul după ea.

— Opreşte-te! îi ordon.

— Nu!

— Eşti o răzgâiată!

— Iar tu eşti agasant! strigă Summer. Vreau să fiu singură! Ne-am despărţit.

— Nu ne-am despărţit! urlu la ea.

Isuse! În toată viaţa mea, nu cred că am ridicat vocea de mai mult de zece ori. Iar acum, după două luni petrecute cu Summer, urlu ca un nebun. Fata asta a scos la iveală latura mea primitivă, frustrată. Nu ştiam că există, dar apoi ea a apărut şi a început să mă scoată din minţi.

Iar mie... îmi cam place.

Ani întregi, m-am străduit să evit conflictele. I-am lăsat pe ai mei să zică porcării unul despre celălalt, pentru că era mai uşor aşa decât să suport discuţiile şi manipulările care ar fi urmat, dacă aş fi încercat să-i conving să se poarte raţional. Evit să socializez pentru că nu vreau să atrag atenţia asupra mea.

Ies la întâlniri cu tipe la fel de introvertite ca mine, pentru că ele nu se aşteaptă să mă dezlănţui la petreceri sau să particip la evenimente extravagante, cum ar fi gala caritabilă a lui Kamal.

Până de curând, nu m-a deranjat să trăiesc așa. A fost plăcut. Fără conflicte.

Dar abia acum, alături de Summer, mă simt pe deplin viu.

Nu vreau să fiu cu o fată care se ascunde în umbră, cu mine, pentru că asta mă determină să mă retrag și mai mult. Asta am făcut ani de-a rândul: am ascuns părți din mine față de părinții mei, de prietenii mei, de fete, de lume. Vreau pe cineva care mă încurajează să-mi forțez limitele, iar acel cineva este Summer.

Summer mă scoate din minți. Face lucruri trăsnite; de exemplu, se păruiește cu o fată care-a numit-o „târfă". Pipăie fotbaliști pe jumătate goi, în livingul nostru. Face piruete când pregătește micul-dejun, în bucătăria noastră.

Da, mă scoate din sărite, dar și eu am același efect asupra ei.

Tocmai de-aia relația noastră e așa de distractivă.

— Mă duc în camera mea, Fitz. Poți să dormi pe canapea, sau în odaia lui Dean, sau în oricare altă cameră. Dar nu într-a mea, pentru că noi doi am terminat-o.

— Mai spune-o o dată! o provoc. Hai să vedem dacă îndrăznești!

Summer se oprește în capul scării și se rotește spre mine. Ochii ei verzi sclipesc hotărâți.

— Am ru...

Mă reped spre ea.

Summer ridică brațele.

— Să nu-ndrăznești!

O, ba da! O înșfac de talie și-i salt trupul pe un umăr. Îi trag o palmă peste fund.

— O să ne așezăm frumos și-o să vorbim, declar, în timp ce mă întorc în sufragerie.

— Nu avem despre ce vorbi! Lasă-mă jos!

Reușește să scape. Tălpile ei goale aleargă pe marmură.

— Ascultă-mă! Nu ne despărțim. Nu se va întâmpla, Summer! Nu dau două parale pe slujba de la Orcus Games. Îmi pasă de *tine*. Ticălosul ăla a fost grosolan cu tine. S-a comportat grosolan cu amândoi, iar eu refuz să lucrez pentru cineva care tratează oamenii cu lipsă de respect sau care se manifestă așa în public. L-am pus la respect. Dacă aș fi pus din nou în situația asta, aș face-o iar, mă auzi? Pentru că s-a purtat ca un nemernic cu tine, iar eu te iubesc!

Summer parcă nu mai respiră.

— Este...

Înghite în sec.

— E prima oară când îmi spui asta.

— Ăsta-i adevărul. Te iubesc! Ești iubita mea și...

— Am fost iubita ta.

— Ești.

— Am fost.

Îi cuprind mijlocul și o trag spre mine. Scoate un geamăt. Știu că mi-a simțit erecția.

— N-ai decât să spui ce vrei, Summer, dar amândoi știm că n-o să ne despărțim.

Mâinile mele i se strecoară pe sub rochie. Îi mângâi coapsa fină.

— Amândoi știm că și tu mă iubești.

Mijește ochii, studiindu-mi chipul.

— Te-ai schimbat, Fitz.

Are dreptate: sunt altul. Răbdarea mea e pe sfârșite, iar nervii mei sunt întinși la maximum. Sunt încă pornit împotriva lui Kamal. Încă supărat pe Summer. Dar, în același timp, vreau să i-o trag așa cum nu i-am mai tras-o până acum.

Gemând ușor, strecor o palmă între picioarele ei. Când îi ating sexul gol, tremur de dorință.

— N-ai purtat chiloți la gală? rostesc cu glas gâtuit.

— Nu. Rochia asta nu permite să port lenjerie. Nu i-aș face Verei Wang una ca asta.

— Cine e Ve...? De fapt, las-o baltă!

— Fitz... Îmi pare rău că ai pierdut slujba aia din cauza ta.

Clatin din cap.

— Tot n-ai priceput, așa-i? N-a fost vina ta. Kamal Jain e cel care a pierdut un angajat. Sunt un proiectant de jocuri talentat. O să găsesc alt job. Îți promit. Dar una ca tine... n-o să mai găsesc.

Buzele ei se întredeschid de uimire.

— E cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată!

— Când vreau, pot să spun lucruri frumoase.

Îi mângâi clitorisul.

— Dar în clipa asta mă simt pervers.

Strecor un deget în ea.

— Desfă picioarele! Vreau să ți-o trag la perete.

Auzindu-mi cererea aţâţătoare, rămâne cu gura căscată.

— Doamne! Da' știu că ești excitat în seara asta, nu glumă.

— Sunt. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai încerca s-o rupi cu mine! Nu-ți mai face griji pentru slujba aia! Pur și simplu sărută-mă!

Când gura mea o acoperă pe a ei, ea se înmoaie și-mi răspunde cu o pasiune care mă lasă fără suflare. Îmi frec trupul de al ei, dar nu e suficient. Scula mea zvâcnește în spatele fermoarului. Sunt prea aţâţat ca să mă gândesc la preludiu.

— Am nevoie să intru în tine, îi șoptesc la ureche. O să te fac să te simți bine ceva mai târziu. Promit!

— Tu mereu mă faci să mă simt bine.

Al naibii să fiu dacă inima mea n-o ia la galop!

Mulțumită lui Summer, în ultimul timp am mereu un prezervativ în buzunar, indiferent de ocazie. Nici nu-mi mai bat capul să-mi scot pantalonii. Trag fermoarul, îmi scot penisul și-i

potrivesc prezervativul. Apoi ridic rochia lui Summer, îi salt un picior pe șoldul meu și, cu o opintire, mă scufund în despicătura ei.

— O, *Doamne*! geme Summer.

Fierbințeala ei mă cuprinde peste tot; mușchii vaginului se încleștează în jurul sculei mele, ca și cum vor s-o prindă în capcană. Pielea mi-a luat foc. Inima bate ca nebuna, prizonieră între coastele mele. Sunt înfierbântat și simt o nevoie nebunească să mă eliberez.

I-o trag viguros, brutal, din picioare. Peretele din spatele ei se cutremură și bufetul scund scârțâie din toate încheieturile. Picioarele ei îmi cuprind mijlocul. E așa de udă și de strâmtă, că-mi pierd mințile. Nu pot opri valul uriaș de plăcere care mă străbate deodată. Îmi lipesc fața de gâtul ei. Tremur. Ejaculez așa de violent, că văd stele verzi.

— O, da! mormăi eu.

Știu că ea încă nu și-a dat drumul, dar i-am promis c-o voi satisface mai târziu. Genunchii mei tremură.

— Mă faci să mă simt așa de bine..., murmur eu. Nu vreau să mai ies niciodată din tine...

Ding!

Ușa liftului se deschide. Tresărim, luați prin surprindere. În clipa următoare, izbucnește un urlet:

— *Ce naiba?!?*

E Dean.

Fratele lui Summer.

Bunul meu prieten Dean.

Cum de se-ntâmplă iar chestia asta?

— Cum de se întâmplă iar chestia asta? strigă Summer, cuprinsă de rușine.

E a doua oară când apare cineva pe nepusă-masă, în timp ce i-o trag lui Summer. Dar acum e de un milion de ori mai aiurea,

pentru că musafirul nepoftit este *fratele* ei. Vreau să mă întorc cu fața la el, dar îmi dau seama că, dacă o fac, Dean o să-mi vadă scula și o să-și dea seama imediat ce se întâmplă.

— O să-ți trag o bătaie de-o să-ți sune apa-n cap, Fitzgerald!

— Dean, întoarce-te cu spatele! zice rugător Summer, îngropându-și fața în pieptul meu. Te implor!

— Dumnezeule! V-o trăgeați? tună vocea lui. Tocmai aici?!

— Dean! Întoarce-te cu spatele!

Amicul meu are decența de-a o asculta, dar pare tare furios. Mârâie la noi:

— Luați-vă lucrurile și veniți în sufragerie! O să trec pe lângă voi, dar n-o să mă uit, bine? Isuse! Nici nu mă gândesc să trag cu ochiul.

Dean trece pe lângă noi. Își pune o mână în dreptul ochilor, ca nu cumva să vadă ceva ce nu vrea să vadă. În clipa când dispare, trecem la acțiune. Summer înhață prezervativul și intră în toaletă. După ce se întoarce, intrăm fără tragere de inimă în living, ca doi adolescenți care au fost prinși în fapt.

Ne așezăm pe canapea. Dean se postează lângă noi, cu brațele încrucișate la piept.

— De când faceți chestia asta? ne întreabă cu severitate.

Îmi vine să râd în gura mare. E de-a dreptul ironic că Dean — care, în facultate, era poreclit „Dean Mașina de Sex" — o face pe puritanul și ne privește dezaprobator. Însă știu că atitudinea asta de frate mai mare izvorăște din grijă sinceră. Își adoră sora.

— De ceva vreme, recunoaște Summer.

Dean se încruntă la ea.

— Deci așa! Și nu mi-ai zis nimic! Data viitoare când încerci să ascunzi ceva de mine, ar fi bine să nu pui poze pe internet!

Summer își dă ochii peste cap.

— N-am încercat să mă ascund de tine.

E furios din cale-afară.

— Adică *ai vrut* să aflu despre voi doi de pe internet?

— Nu. Nici măcar nu m-am gândit la tine. Fitzy şi cu mine am fost la o petrecere. Am făcut o poză împreună. Am postat-o pe Instagram. Nu m-am gândit deloc la tine. Şi vrei să ştii de ce? Pentru că nimic din toate astea nu-i treaba ta.

— Ba este treaba mea! se răsteşte el.

Aha! Acum îmi dau seama de unde a moştenit Summer tendinţa către exagerări şi scandaluri.

Privirea ucigătoare a lui Dean fulgeră spre mine.

— E sora mea mai mică, omule!

Îi răspund calm:

— Ştiu. Summer e importantă şi pentru mine.

— Da, Dicky! intervine Summer. Între noi nu e vorba doar despre sex. Bine, de fapt, ne-o tragem ca iepurii, dar...

Dean îşi pune mâinile în cap.

— De ce, Mucişor?! De ce trebuie să-mi spui chestii de-astea?

Ea pufneşte, indignată.

— Deci tu ai voie să vorbeşti cu mine despre viaţa ta sexuală, dar eu n-am voie să discut despre a mea cu tine?

— Niciodată nu vorbesc cu tine despre viaţa mea sexuală! E un subiect tabu! Tabu!

Dean scoate un geamăt chinuit. Apoi inspiră încet. Se uită când la mine, când la soră-sa.

— Asta-i tot? Sunteţi un cuplu?

O privesc pe Summer. Acum un sfert de oră, mă ameninţa că se desparte de mine. Doar că nu i-am îngăduit s-o facă.

Gura ei se strâmbă într-un surâs jalnic.

— Suntem un cuplu, confirmă ea. Colin e iubitul meu.

Îmi muşc limba, ca să-mi stăpânesc râsul. Resemnarea din tonul ei e de-a dreptul adorabilă.

Dean dă din cap, studiindu-mi cu atenţie expresia.

— Deci te-ai cuplat cu soră-mea? Eşti iubitul ei?

Pare la fel de resemnat ca Summer.

Oftez. Știu încotro bate Dean.

— Da.

Își trece o mână prin părul blond.

— Bine. Ești pregătit?

— Da. Hai s-o facem odată!

Summer e nedumerită.

— Despre ce vorbiți voi?

Dean se ridică. La fel și eu.

— Îmi pare rău, Mucișor! E musai s-o facem.

— Musai, îl îngân eu.

Când Dean își trosnește încheieturile degetelor de la mâna dreaptă, lui Summer îi pică fisa.

— Vrei să-l lovești pe Fitz? exclamă ea, săltând în picioare. Ce dracu'?! Nici vorbă de așa ceva!

— Fitz cunoaște regulile echipei. Nu le-a respectat. Prin urmare...

Dean are dreptate. Există niște reguli între noi, hocheiștii de la Briar. Alte echipe au reguli care stipulează că membrii nu au voie să iasă la întâlniri cu sora unui coechipier sau cu o fostă iubită de-a unui coechipier, dar echipa noastră nu a respectat niciodată cu strictețe asemenea interdicții. Regula noastră e mult mai simplă: întreabă înainte s-o comiți.

Chiar dacă celălalt tip refuză, tot o să faci așa cum vrei, pentru că nu are nicio putere să te împiedice. Dar nu ăsta-i scopul regulilor. Scopul lor este să te facă să-ți respecți coechipierii.

Dean își trosnește încheieturile mâinii stângi.

— Ești nebun. Să nu-l atingi, Dicky!

Summer încearcă să se arunce între noi, dar o dau cu blândețe la o parte.

— Nu te băga! îi spun. Nu-i mare scofa...

Idiotul nu lovește cu pumnul.

În schimb, îmi trage un genunchi între picioare.

Cad imediat la podea. Văd stele verzi și durerea îmi sfâșie vintrele. Mă aplec și mă apuc de zona vătămată, încercând să-mi recapăt suflul.

— Tâmpitule! îngaim sugrumat, privindu-l acuzator pe Dean.

— Dicky, de ce l-ai lovit în testicule? Avem nevoie de ele ca să-i concepem pe viitorii tăi nepoți!

— Nepoți...? Câți copii vrei să faci cu Fitz?

— O mulțime.

— Nu se poate să rămâi gravidă înainte să împlinești treizeci de ani! Nu sunt pregătit să fiu unchi.

— O, Doamne! Nu ești mereu pe primul loc, Dean!

Se ciondănesc ca și cum eu nu exist. Zac încovrigat pe podeaua de marmură.

— Nu fac niciun copil cu tine! îi strig lui Summer. Nu vreau să facă parte din familia ta smintită.

— Taci, scumpule! E prea târziu. Deja m-am atașat de tine.

Ai crede că mi-ar fi imposibil să râd, din cauza durerii.

Dar cu Summer Heyward-Di Laurentis, totul e posibil.

30

SUMMER

Întrevederea mea finală cu Erik Laurie are loc în lunea de dinaintea paradei de modă. Mi-ar fi plăcut să vorbesc cu el după cursul de Istorie a Modei, în dimineața asta, dar în fața catedrei stau o mulțime de studenți care vor să discute cu el. Prin urmare, pentru două ore pierd vremea prin campus, după care merg la biroul lui, în timpul programului său de consultații.

Nu-mi place deloc că ne întâlnim în biroul lui. În spatele ușilor închise, devine și mai libidinos. Deja mi-a făcut cu ochiul de patru ori, a comentat cum că ar trebui să fiu top-model la propria mea defilare, iar mâna lui o atinge pe a mea (intenționat, după cum bănuiesc) acum, când îmi întinde programul pentru vineri seară: pe listă a fost notat numele fiecărui student-designer și ordinea în care vor prezenta colecțiile lor.

Arunc o privire pe program și remarc că parada va fi deschisă de Adoratele de Vară. Drace! Aș fi preferat să mă aflu pe la mijlocul spectacolului. Să deschizi o defilare de modă e cam stresant.

— Vreau să începem seara în forță, îmi spune el, făcându-mi din nou cu ochiul. Pun pariu că costumele tale de baie o să facă senzație.

Bleah! De ce spune chestii de-astea? În combinație cu gestul ăsta scârbos, cu ochiul, cuvintele lui îmi fac pielea de găină.

Îmi compun un zâmbet voios și îi răspund:

— Facem cum crezi tu că e cel mai bine. Deci așa rămâne?

Vreau să ies cât mai repede din biroul ăsta.

Îmi zâmbește și el.

— Da.

Mă cuprinde ușurarea. Sar în picioare și-mi înhață poșeta Prada. Aplec capul cât timp strecor în ea hârtia cu programul. Prin urmare, nu observ că Laurie dă ocol biroului său, apropiindu-se de mine. Când ridic capul, profesorul e la vreo treizeci de centimetri de mine. Mult prea aproape.

Fac iute un pas în spate.

— Bine! Ne vedem miercuri.

Săptămâna asta mai avem un curs cu el. Atunci ne va aduce testele de la jumătatea semestrului și vom vorbi despre lucrarea finală. Abia aștept să aflu cum m-am descurcat la...

— Cât o să ne mai împotrivim? mă întreabă.

Acum nu mai e la treizeci de centimetri de mine. Doar trei centimetri ne mai despart. Iar degetele lui lungi îmi mângâie obrazul, stârnindu-mi fiori de scârbă. Sunt prea uluită ca să-i dau mâna la o parte. Încă nu m-am dezmeticit după întrebarea lui.

Să ne împotrivim? Vorbește serios? Chiar crede că dorințele lui perverse sunt reciproce? Are impresia că în semestrul ăsta ne-am jucat de-a dragostea interzisă?

— Summer..., rostește el răgușit.

Văd scânteia pasională din ochii lui.

Înghit în sec. Apoi îmi umezesc buzele. Dintr-odată, le simt așa de uscate, încât s-au lipit una de cealaltă. Dau să spun ceva.

Doar că Laurie interpretează gestul meu drept permisiune. Spre groaza mea, capul lui se apleacă spre mine, iar gura lui

aproape c-o atinge pe a mea. Însă apuc să-mi proptesc palmele în pieptul lui şi îl împing cu toată forţa.

— Scuze! izbucnesc. Habar nu am ce ai impresia că se petrece aici, dar...

Mâinile îmi tremură când îmi potrivesc pe umăr cureaua poşetei.

— Am un iubit.

Şi, chiar dacă nu aş avea, nu te-aş săruta nici dacă viaţa mea ar depinde de asta, sac de bale slinos!

Aşa e! întăreşte Selena mea lăuntrică.

Laurie îşi netezeşte reverul sacoului cu dunguliţe.

— Înţeleg, spune cu jumătate de gură.

— Da, îmi pare rău...

Oare de ce îmi cer scuze? Trag adânc aer în piept şi-mi zic că nu am niciun motiv să mă justific. Şi nici n-ar fi trebuit să folosesc ideea cu iubitul ca pe o justificare.

— Dar, chiar dacă nu aş fi avut iubit, tot n-aş fi interesată de tine. Ar fi ceva cu totul nepotrivit...

Opreşte-te, Summer! Iar te justifici? Furia mă gâtuie. De ce facem asta noi, femeile? De ce simţim nevoia să justificăm faptul că nu suntem atrase de o anumită persoană?

— Nu sunt interesată de tine în acel fel, închei pe un ton ferm.

Aşa! Fără scuze!

Laurie strânge din dinţi. În ochii lui văd o expresie pe care nu pot s-o descifrez. Nu e furie. Şi în niciun caz nu e vorba despre suferinţă sau ruşine.

Cred că se simte tras pe sfoară.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva, adaug eu.

Cu toate astea, sunt sigură că nu i-am trimis niciun semnal fals, care i-ar fi dat de înţeles că vreau să fac sex cu el.

Ridică uşor dintr-o sprânceană.

— Ai terminat discursul?

Vocea lui e îndeajuns de glacială încât ar putea să facă să înghețe iar zăpada de afară, care a început să se topească.

— Da, murmur eu.

— Atunci, ne vedem la curs, Summer!

Ies din birou. Ușa se trântește în spatele meu. Nu foarte tare, dar mi-e clar că Laurie a închis-o cu mai multă forță decât ar fi fost necesar. Pentru o clipă rămân încremenită, uimită de cele care s-au întâmplat adineauri. Ies din transă abia când telefonul meu începe să bâzâie, anunțându-mă că am primit un mesaj.

FITZ: *Sunt la laboratorul de informatică. Lucrez la codul meu. Vreau o pauză. Ne vedem la masă?*

EU: *Scuze, scumpule! Tocmai am o întrevedere cu consultantul meu. Ne vedem acasă! Pupici.*

Nu prea știu de ce l-am mințit. Probabil pentru că nu mă simt în stare să-l văd când ființa mea e răscolită de umilință. Dintr-odată, pun sub semnul întrebării toate discuțiile de la curs, fiecare ocazie în care Laurie s-a declarat de acord cu mine sau m-a lăudat pentru vreun răspuns. Să fi fost doar abureală? Doar se prefăcea că mă consideră inteligentă și perspicace, ca să se strecoare în chiloții mei?

Normal că se prefăcea, tâmpito! Care profesor te-ar considera deșteaptă?

Îmi mușc buzele, ca să nu plâng. Aș vrea să-i spun criticului meu interior să-și ia tălpășița, dar sunt prea tulburată. În niciun caz nu pot să-i zic lui Fitz ce s-a întâmplat. O s-o ia razna dacă află că Laurie a încercat să mă sărute. Probabil o să-l caute și o să dea cu el de pământ, dar asta nu va rezolva deloc problema.

Acum s-a terminat. Laurie s-a dat la mine, eu l-am refuzat. Cândva, o să-i spun și lui Fitz.

Dar în clipa asta vreau să uit incidentul.

E ușor de spus și greu de făcut, mai ales că Laurie nu vrea să mă lase să uit.

Miercuri, când intră în sala de curs, mă caută imediat cu privirea. Răceala din ochii lui mă înfioară. Apoi întrerupe contactul vizual și salută restul clasei, cu un zâmbet lăbărțat.

— Ghiciți ce zi e azi, fete și băieți!

În sală izbucnesc chicote, mai ales din partea fetelor. Pe rândul din fața mea, Nora îi șoptește ceva unei prietene. Râd amândouă. În ultimele săptămâni m-a lăsat în pace. Căutăturile ei urâte și remarcile sarcastice s-au împuținat treptat. Probabil a acceptat că sunt „preferata" lui Laurie și că, indiferent cât o vorbește de rău pe Coco Chanel, n-o să-l convingă să mă displacă.

Ar trebui s-o pun la curent cu faptul că, dacă vrea să atragă asupra ei ura lui Laurie, tot ce are de făcut este să nu-l lase să-și bage limba în gura ei.

— După cum știți, azi v-am adus testele corectate.

Se aud șoapte emoționate, gemete și voci îngrijorate.

— Nu vă faceți griji! În mare, ați predat lucrări excelente. Multe sunt foarte interesante. Domnișoară Ridgeway, mai ales lucrarea ta e fascinantă.

Nora ridică iute fruntea, uluită. E prima oară când Laurie o laudă. Nu-i pot vedea fața, dar îmi imaginez că probabil s-a înroșit de fericire.

— Acestea fiind spuse, continuă el, am observat că unii dintre voi au probleme cu tehnicile de bază ale scrierii unui eseu. De exemplu, habar n-au să citeze corect o sursă și cum să organizeze un paragraf. Mă gândesc că poate n-ar strica niște explicații.

Își deschide servieta și scoate un laptop. Îl pune pe o masă, lângă pupitrul de la care predă.

— Am descoperit că, uneori, ca să-i înveți pe studenți cum să facă un anumit lucru corect, este de ajutor să le arăți o variantă *incorectă*. Prin urmare, o să disecăm două lucrări care au primit

nota minus cinci și vom analiza din ce cauză au primit nota aceasta.

Ne face cu ochiul.

— Nu vă faceți griji! Sunt teste de la un curs de Istorie a Modei pe care l-am ținut la UCLA, acum doi ani. Am prostul obicei de a folosi aceleași subiecte de lucrări. Lenea e de vină.

Sala se prăpădește de râs.

Laurie se apleacă peste laptopul lui.

— O să începem cu o lucrare despre evoluția modei newyorkeze.

Încremenesc.

Trebuie să fie o coincidență, nu? Tocmai a spus că folosește aceleași subiecte. Stomacul mi-e răscolit din cauza neliniștii. Aștept ca eseul să apară pe ecran.

Iar când apare, mi se face rău. Mai-mai să mă înec.

O pagină de titlu umple ecranul pentru o fracțiune de secundă, după care Laurie trece repede la prima pagină.

Dar o fracțiune de secundă îmi ajunge ca să-mi zăresc numele pe pagina de titlu. Data de sub nume arată clar că a fost scrisă și predată în semestrul ăsta. Lucrare de la UCLA?! Ba pe dracu'!

Nu sunt singura care a remarcat acest detaliu. Ben, colegul cu sprâncene stufoase, îmi aruncă o privire ciudată. Nora se răsucește și se încruntă la mine, după care întoarce iar capul.

— După cum vedeți, studenta are multe probleme cu structura de bază a unui eseu. Priviți! Ne transmite cu toată claritatea ce plănuiește să prezinte în eseu și în ce ordine. Și totuși, paragraful care urmează nu respectă ceea ce...

Și uite-așa, turuie și-mi face praf lucrarea pentru care am trudit două luni. Lucrarea pentru care am bocit. Obrajii mi se încing tot mai mult, cu fiecare secundă care trece. Mi-e greață. Majoritatea colegilor mi-au *văzut* numele pe pagina de titlu. Știu că eu am scris-o. Laurie a procedat așa dinadins. În vreme ce îmi face

lucrarea harcea-parcea rânjește, face cu ochiul spre sală și e limpede că se distrează de minune.

— Deci putem spune că studenta are tot scheletul, dar nici un pic de carne.

Nora chicotește. Ben mă privește cu milă.

Mă străduiesc din răsputeri să nu bocesc. Îmi cobor privirea spre mâinile mele, încrucișate în poală. Nu vreau ca Laurie să știe cât de aproape sunt de a izbucni în plâns. Refuz să-i ofer satisfacția de a ști că planul lui de a mă umili a funcționat.

Dobitocul ăsta arogant scoate în evidență o greșeală de ortografie care mi-a scăpat când am verificat textul. Și lui Fitz i-a scăpat.

— Aici nu suntem la grădiniță, zice Laurie. E o universitate de top. Ortografia contează, copii!

Țâșnesc în picioare. Gata! Am suportat destul. Mâinile îmi tremură ca niște ramuri în vânt, în timp ce-mi strâng lucrurile. Grăbesc pasul spre culoarul dintre rânduri.

Laurie încă vorbește când deschid ușa și ies alergând din sala de curs. Când ajung la jumătatea holului, cineva mă strigă.

— Summer, stai!

Ben gonește spre mine, cu o expresie îngrijorată.

— Te simți bine?

— Nu prea.

Înghit de câteva ori în sec, încercând din nou să-mi opresc lacrimile.

— E de-a dreptul dubios ce face Laurie, declară ferm Ben.

— Mie-mi spui!

— Trebuie să-l reclami la șeful de catedră.

— Și ce să-i zic? întreb cu sarcasm. „Hei, am luat un minus cinci la lucrare! Concediați-l pe prof!"

— Nu. Dar îi poți spune că te-a umilit în fața colegilor tăi, că a sugerat că nu știi să scrii și...

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, i-o tai eu.

Mai am puțin și cedez nervos.

— Summer!

— Ben, te rog, las-o baltă!

Fac un gest spre ușă.

— Du-te înăuntru și așteaptă-ți lucrarea! Pun pariu că te-ai descurcat bine.

— Summer, nu e corect! spune el, clătinând furios din cap.

— Viața nu e corectă.

Vocea mi se frânge.

— Dar apreciez c-ai venit să vezi cum mă simt. Pe bune! Ești tare cumsecade, Ben. Mulțumesc!

Îi strâng brațul și o șterg.

Acasă, îl găsesc pe Fitz la biroul lui. Are căști pe urechi. Apasă butoanele de pe controlerul conectat la computerul lui. Sau cel puțin cred că e conectat. Nu prea înțeleg sistemul lui de joc. A încercat să mi-l explice odată, dar am uitat.

Îi iau căștile de pe urechi, iar Fitz se rotește în scaun, surprins.

— Rahat! M-ai speriat, scumpo!

Când îmi vede fața, se îngrijorează.

— Ce s-a întâmplat?

Trag încet aer în piept.

— Trebuie să te întreb ceva. Promite-mi c-o să fii sincer cu mine!

— Bine...

Expresia lui e neliniștită.

— Lucrarea mea a fost de tot rahatul?

— Poftim?

Își freacă fața, nedumerit.

— Te referi la lucrarea despre modă? Despre New York și prima jumătate a secolului douăzeci?

— Da. Ziceai c-am făcut o treabă foarte bună, îi spun cu glas tremurător.

— Chiar e adevărat.

Pe chipul lui nu văd nicio urmă de minciună. Iar vocea lui este cât se poate de sinceră.

— Crezi asta sau o spui doar pentru că suntem iubiți?

— Summer, dacă aș fi crezut că lucrarea ta e nașpa sau că trebuia schimbat ceva, te-aș fi anunțat. Și m-aș fi oferit să te ajut s-o rescrii. Nu văd de ce te-aș minți.

Mă așez pe marginea patului său. Ochii mă ustură iar, însă de data asta nu mai reușesc să mă stăpânesc; câteva lacrimi mi se rostogolesc pe obraji.

Într-o secundă, Fitz e în picioare. Îngenunchează în fața mea și-și pune mâinile mari pe coapsele mele.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Am primit minus cinci pentru lucrarea mea.

Rămâne ca lovit de trăsnet.

— Pe bune?

Dau încet din cap.

Uimirea de pe chipul lui se transformă treptat în scepticism.

— Dar asta-nseamnă c-ai picat.

— Știu!

În vreme ce lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji, îi povestesc tot ce s-a întâmplat la cursul de azi.

Dacă tot i-am mărturisit atâtea lucruri umilitoare, îi povestesc și ce s-a întâmplat în biroul lui Laurie.

Ochii lui Fitz fulgeră.

— Dobitocul! Te-a pedepsit pentru că n-ai vrut să te culci cu el?

Îmi șterg ochii umezi.

— Nu știu. Poate chiar am meritat nota aia.

— Prostii! Lucrarea ta nu era de minus cinci, Summer. Nu pretind c-aș fi vreun geniu al eseurilor, dar, dacă aș fi fost profesor, ți-aș fi dat nota opt. *Poate* un șapte, dacă aș fi fost obsedat de gramatică; sau nota șase, dacă aș fi fost într-o stare tâmpită în ziua în care ți-aș fi corectat lucrarea. Dar nu se poate să-ți dea minus cinci! Pur și simplu s-a răzbunat pe tine.

Clatină din cap, cu furie.

— Trebuie să ceri să ți se reexamineze lucrarea!

Încrederea lui în lucrarea mea îmi usucă lacrimile.

— Pot să fac asta?

— Nu-s sigur care sunt regulile în Departamentul de Modă, dar categoric există posibilitatea de a cere o a doua examinare. Și trebuie să apelezi la așa ceva!

Îmi cuprinde obrajii în mâini și își trece degetele mari peste bărbia mea.

— Nu-l lăsa să scape basma curată! *Nu* meriți nota aia, scumpo.

Dar dacă o meriți? ripostează criticul meu interior. *Nu ai cea mai strălucită căpățână din...*

Gura!

În imaginația mea, plesnesc partea negativă a minții, care mă înnebunește de ani buni.

Taci odată!

N-am de gând să mă mai iau după ea. O să-l ascult pe Fitz. Iar el e absolut convins că am scris o lucrare bună.

Încrederea lui în mine mă emoționează. Îi cuprind gâtul cu brațele și-l îmbrățișez tare.

— Te iubesc! Mă faci să mă simt...

Fac o pauză, ca să-mi găsesc cuvintele.

— ... deșteaptă.

Râde răgușit.

— Deșteaptă?

Îmi mângâie spatele, după care mă strânge lângă el.

— Da.

Zâmbesc, cu buzele lipite de gâtul lui cald. Îi inspir mirosul bărbătesc, atât de cunoscut.

— Când eram la Brown, n-am cerut reexaminarea lucrării mele plagiate pentru că am crezut că nimeni nu va crede că n-am trișat cu bună-știință. Dar ar fi trebuit s-o fac. Nu meritam să pic cursul ăla; meritam să primesc ajutor, pentru că am probleme de învățare.

Fitz mă privește cu mândrie.

— Nu sunt proastă, îi spun, iar de data asta criticul meu lăuntric rămâne tăcut. Pur și simplu învăț altfel. Am muncit de mi-au sărit capacele pentru lucrarea asta. Poate că unele propoziții nu au fost bine legate, iar câteva paragrafe ar fi trebuit refăcute. Da, am făcut *o* greșeală de ortografie, dar să hai fim serioși: chiar niciun alt student de la cursul ăla n-a avut nicio greșeală de genul ăsta?

Îmi împing bărbia înainte, cu hotărâre.

— O să cer reexaminarea lucrării.

— Bravo! Laurie n-are decât să se ducă dracului! declară Fitz.

— Exact!

Îmi trec degetele peste maxilarul lui puternic.

— Mulțumesc că m-ai făcut să mă simt mai bine.

— Păi, sunt iubitul tău, deci e treaba mea să te fac să te simți mai bine.

Fitz depune un sărut pe buzele mele.

— Nu-ți face griji, scumpo! Vei cere reexaminarea lucrării, iar Universitatea o să-ți schimbe nota. În mod clar, Laurie este un ticălos răzbunător. O să fie bine.

Mă sărută din nou și adaugă:

— Îți promit c-o să fie bine.

31

FITZ

Din cauza unei nepotriviri de program cu Arbor House, unde mâine se va desfășura defilarea de modă a studenților din anul întâi, evenimentul va începe la ora 19:00, nu la 21:00. Le cerem scuze spectatorilor care au cumpărat bilete pentru orice neplăcere provocată.

— Îți vine să crezi?! Ce rahat!

Furia schimonosește trăsăturile frumoase ale lui Summer. Arată ca și cum se pregătește să gonească spre locuința lui Erik Laurie și să-l sugrume cu mâinile goale.

O înțeleg perfect.

— Nepotrivire de program? țipă ea. Cu o zi înainte de eveniment? A făcut-o intenționat. Încearcă să mi-o tragă, la propriu *și* la figurat!

Nu râd. Și eu sunt furios. Când i-a trimis un e-mail lui Laurie, ca să-i reamintească faptul că jumătate dintre top-modelele ei pot ajunge la Arbor House abia după ce parada începe, a primit un răspuns rece. Laurie i-a scris că Summer pur și simplu va trebui să refacă studiul independent, anul viitor.

E inacceptabil! Summer a muncit din greu tot semestrul.

— Ești sigură că Laurie știe că Rex și ceilalți băieți nu pot veni înainte de opt?

— Știe! spune ea printre dinți. I-am amintit-o de mai multe ori, la întâlnirile noastre. Ținea morțiș să deschid eu defilarea, dar i-am spus că aș prefera să fiu mai pe la mijlocul defilării, ca să-i las pe fotbaliști să se organizeze puțin, după *team-building*-ul lor. Unde mai pui că stresul e mai mare când modelele tale deschid defilarea!

— Nu poți să apelezi la cineva care e deasupra lui Laurie? o întreb.

— La cine? La îndrumătorul meu științific? Richmond nu mă suportă. Pe deasupra, îl adoră pe Laurie.

— Poate c-o să fie înțelegător. Nu-i ca și cum nu ai făcut eforturi. Încă ai șase top-modele care vor defila.

— I-am spus toate astea lui Laurie, îmi amintește ea.

Îmi întinde telefonul. Citesc iar schimbul lor de e-mailuri. După replica lui grosolană, Summer și-a susținut cauza, spunându-i că are șase top-modele gata să apară la defilare. L-a întrebat dacă ar putea să sară peste colecția de costume de baie pentru bărbați. Laurie i-a răspuns că ori vin toate modelele, ori nu vine niciunul. Și i-a atras din nou atenția că va trebui să repete studiul independent.

Ce dobitoc ranchiunos!

— Ce mă fac?

Summer e disperată, dar nu plânge. Deci nu s-a dat bătută.

— Trebuie să existe o soluție. Ai vorbit cu Rex. Nu se pot întoarce mai devreme?

— Nu. Antrenorul Deluca i-a luat cu japca. Se pare că locul unde fac *team-building*-ul ăsta de rahat e în adâncul pădurii, la kilometri întregi de orice oraș. Autobuzul lor n-o să vină să-i ia

mai devreme de cinci. O să ajungă aici abia la două ore după plecare.

Mă gândesc.

— OK. Deci avem șase costume de baie pentru șase tipi.

— Opt. Rex și Lockett ar fi trebuit să prezinte câte două modele.

— Dar ai nevoie de doar șase tipi.

— Da, dar...

Clatină din cap, plină de frustrare.

— Costumele de baie au fost croite anume pentru trupurile acelea. De aceea am și făcut probe cu băieții.

— Dar avem măsurătorile lor. Sunt sigur că pot să găsesc niște băieți cărora li s-ar potrivi, cel puțin în linii mari.

— Încotro bați? întreabă ea.

Chiar așa! Încotro bați? mă ia la rost o voce lăuntrică.

Expir încet.

— O s-o facem noi.

Ridică din sprâncene.

— „Noi"?

— Adică ei, mă corectez eu. O să-i recrutez pe coechipierii mei.

Îmi iau telefonul.

— Mai mult ca sigur, Hollis o să accepte; doar știi că-i place să se rupă în figuri. Hunter...

Tac pentru o secundă.

— Nu! Fără Hunter. De câteva săptămâni, abia dacă vorbește cu noi. Nate o să fie și el de acord.

Caut în agenda telefonului meu.

— Avem nevoie de un tip mai subțirel, care să-l înlocuiască pe Lockett.

— Jesse! sugerează Summer.

— Da, dacă-i dă voie Katie. Știi ce? O să-i trimit un mesaj direct lui Katie. Ea e cocoșul în relația lor.

— Corect!

Summer își țuguie buzele.

— Dar cine o să-l înlocuiască pe Rex? Te rog să nu te superi pe mine, dar... tipul are ditamai scula.

— Pe bune?! Niciun tip nu vrea să-și audă iubita spunând chestii de-astea, Summer.

— Te-am rugat să nu te superi, se apără ea. Oricum, nu-ți face griji. Nu-i mult mai mare ca a ta. Sunt cam la fel...

Ochii i se luminează deodată.

Știu la ce se gândește.

— În niciun caz! Eu doar îți aduc modelele, nu mă ofer să defilez.

Gândul de a mă fâțâi pe un podium, în timp ce o mulțime de oameni sunt cu ochii pe mine, îmi provoacă greață.

— Bine, Fitz. În cazul ăsta, va trebui să faci un sondaj printre coechipierii tăi, cu privire la mărimea sculelor. Să-mi găsești una mare!

Mă lupt zdravăn să nu izbucnesc în râs. Dumnezeule! Fata asta e culmea!

— O să văd ce pot face, îi zic.

Mâine-seară nu avem meci, adică, teoretic, cei mai mulți dintre coechipierii mei sunt disponibili.

Dar, pe de altă parte, aproape toți au alte planuri. Jumătate dintre ei s-au dus la un club de striptease, în Boston. Câțiva nu răspund la telefon. Vreo doi și-au întrebat iubitele dacă au voie să defileze la eveniment, dar fetele nici n-au vrut să audă. Din fericire, Katie nu se numără printre ele. E de acord ca Jesse să

participe. Ca întotdeauna, Hollis e mai mult decât fericit s-o ajute pe Summer. A fost nevoie de insistențe ca să-i convingem pe Nate și pe Matt, dar s-a rezolvat când Summer le-a promis că, la petrecerea de după eveniment, o să le facă lipeala cu două fete din asociația Kappa. Canadianul echipei, Pierre, e un tip uriaș și păros. Poartă cam aceeași mărime ca Bibby.

În douăzeci și patru de ore, am adunat cinci modele.

Mai trebuie să găsesc un înlocuitor pentru Rex, cel cu scula enormă.

Stau în scaunul de birou. Privirea îmi cade pe șlițul meu. Niciodată n-aș fi crezut c-o să vină ziua în care o să blestem mărimea considerabilă a sculei mele. Dar nu mai am nici timp, nici altă opțiune. Summer a plecat la locul defilării acum o oră, ca să dea o mână de ajutor. Va ajuta și la curățenie.

Azi-dimineață i-a trimis un e-mail lui Laurie, anunțându-l că a găsit înlocuitori pentru modelele masculine.

Nu vreau cu niciun chip s-o dezamăgesc, dar nu mai știu pe cine să chem. Prietenii mei gameri nu prea arată ca niște top-modele masculine. Morris, Ray și Kenji sunt cam scunzi și slăbănogi, nemaipunând la socoteală faptul că sunt foarte introvertiți.

Îmi storc creierul în căutarea altor candidați, când telefonul meu începe să sune. *Număr privat.* Răspund imediat; le-am spus prietenilor mei ca, în caz că găsesc vreun tip interesat să defileze, să-i trimită numărul meu.

Dar când răspund la apel, am o senzație de *déjà vu.*

— Așteptați, vă rog! Vă fac legătura cu Kamal Jain.

Pe bune? De ce mă sună? După circul de la Heyward Plaza, săptămâna trecută, n-am mai auzit de el (și nici n-am vrut s-aud de el).

— Colin! strigă Kamal în urechea mea. Sper că nu te deranjez. Ar fi trebuit să sun mai devreme, dar am avut ședințe până la ora șase.

În seara asta, felul lui rapid de-a vorbi mă enervează.

— Ce doriți, domnule Jain? îl întreb sec.

N-am chef să fiu amabil.

— Parc-am mai avut o dată discuția asta, Colin. Te rog să-mi zici „K.J." sau...

Îl întrerup:

— Nu! Gata cu circul ăsta! Dacă nu-mi spui ce vrei, închid telefonul.

Tăcere.

Nu-mi vine să cred că m-am răstit la un miliardar.

Probabil că nici lui nu-i vine să creadă. Când vorbește iar, nu mai are deloc siguranța lui caracteristică.

— Colin, îmi pare rău pentru cum m-am comportat la eveniment.

După ce își drege glasul, adaugă:

— Ți-am insultat iubita și am fost lipsit de respect față de tine. Îmi regret purtarea.

Mai să cad de pe scaun. Tocmai el își cere scuze? Ei, la *asta* chiar că nu m-am așteptat.

— Sper că nu sună prea ciudat. Nu prea sunt obișnuit să-mi cer scuze. De regulă, ceilalți își cer scuze față de mine, nu invers. Și când te gândești că mă umilesc în fața unui sportiv! Cine ar fi...

— Pe bune? Iar vii cu rahatul ăsta despre sportivi? oftez eu.

Din nou, tace pentru câteva secunde.

— Încă o dată, te rog să-mi accepți scuzele! Sunt un pic cam nedrept când vine vorba despre sportivi.

— I-auzi!

— Când eram în liceu, n-am avut experiențe plăcute cu sportivii, recunoaște el. Sunt sigur că deja ți-ai dat seama de asta. Chiar îmi pare rău, puștiule. M-am purtat ca un nemernic. Sincer să fiu, în seara aia m-ai impresionat. Ceilalți candidați mă

aprobau la fiecare pas. Indiferent ce spuneam, erau de acord cu mine. M-au lingușit și m-au ridicat în slăvi — cică sunt fantastic... Nu mă-nțelege greșit, chiar *sunt* fantastic. Dar obosești să fii înconjurat numai de oameni care te aprobă permanent. Tu mi-ai ținut piept, Colin. Mai mult de-atât, ești foarte de talentat.

Mă bucur că nu e aici, să vadă că mi-a picat falca.

Tonul lui devine mai sfios.

— Așadar... Dacă încă ești interesat de jobul de la Orcus Games, e al tău.

De-acum, falca mea chiar a ajuns pe podea. Nu mă așteptam la asta. Trebuie să recunosc: sunt impresionat că e îndeajuns de bărbat încât să mă sune și să-și ceară scuze.

Dar, în același timp, nu pot să uit că s-a purtat cu Summer cu o totală lipsă de respect. Nu-s sigur că scuzele pot răscumpăra atitudinea lui.

— Ți-am mai spus: nu sunt interesat să lucrez pentru un om ca tine, îi spun deodată.

— Iar eu te rog să te mai gândești. Am nevoie de cineva ca tine în echipa mea, puștiule. Cineva care să mă înfrunte, să-mi spună totul verde-n față. Un om care să-mi reamintească faptul că, înainte să devin un dobitoc arogant, am fost un tocilar care iubea jocurile video.

Șovăi un moment.

— Lasă-mi timp de gândire.

— Bineînțeles! Ai câteva zile să cântărești oferta. Dacă e nevoie, chiar și o săptămână sau două. Dar am nevoie de un răspuns ferm înainte de sfârșitul lunii.

— Bine. O să te sun. Mai e ceva?

Din nou, vorbesc sec și la obiect. Dar parada modei stă să-nceapă. Iar Summer este mai importantă pentru mine decât acest — așa cum bine s-a autodescris — dobitoc arogant.

— Gândește-te bine! mă îndeamnă Kamal.

— Am spus c-o s-o fac.

Nu e o minciună. O să cântăresc dacă merită să lucrez pentru Kamal. Dar, dacă se așteaptă să mă dau peste cap pentru el, va fi tare dezamăgit. Există o singură persoană pentru care m-aș da peste cap, iar ea nici măcar nu-mi cere s-o fac.

— Ținem legătura, domnule Jain, îi zic, după care închei cu o serie de cuvinte pe care nu am crezut c-o să le rostesc vreodată: Trebuie să urc pe un podium, pentru defilarea de modă a iubitei mele.

32

SUMMER

— Omul ăsta chiar te iubește.

— Știu, îi răspund Brennei.

Nu pot să-mi ascund zâmbetul radios.

Suntem în culise. Mă uit cum iubitul meu traversează podiumul lung, din sala de bal imensă. Arbor House este un vechi conac din Hastings. În seara asta, defilarea se desfășoară aici. Slipul se mulează pe fundul perfect al lui Fitz, iar mușchii coapselor se unduiesc impunător în timp ce înaintează cu pași mari.

Bianca și celelalte fete din asociația Kappa se bucură de spectacol. De fiecare dată când un hocheist pe jumătate despuiat urcă pe podium, ele oftează visătoare. Fetele deja au prezentat costumele de baie de damă. Spectatorii le-au aplaudat furtunos. Bikiniurile mele au fost foarte apreciate, dar costumul decoltat, dintr-o singură piesă, cu care Bianca a încheiat defilarea fetelor a fost, în mod clar, preferatul tuturor.

Bianca se uită la mine și-mi face un semn, plină de entuziasm. Îi răspund la fel, zâmbindu-i. N-o văd pe Kaya în public. Asta înseamnă că nu e deloc de acord cu faptul că surorile ei

participă la paradă. Dar cui îi pasă? Surorile Kappa au venit pentru mine, iar eu le sunt recunoscătoare.

Fitz ajunge la capătul podiumului și execută o rotire, așa cum am repetat. Mișcarea e puțin țeapănă, însă spectatorii aflați de o parte și de alta a podiumului izbucnesc în aplauze. Zâmbetul meu crește.

Așa cum bănuiam, partea din față a slipului e un pic cam largă, pentru că scula lui Rex e și ea ceva mai lungă decât a lui Fitz. Dar asta nu înseamnă că bărbatului meu nu-i stă fantastic de bine în slipul ăsta. În plus, nici nu mi-a păsat că jumătate dintre costumele de baie nu s-au potrivit perfect pe noile modele. Sunt bucuroasă că am reușit să găsim înlocuitori pentru cei șase fotbaliști.

Însă o anumită persoană nu e la fel de bucuroasă ca mine. Erik Laurie stă în primul rând, alături de alți profesori — inclusiv Mallory Reyes, șefa departamentului. Laurie ține în poală programul defilării. Ca întotdeauna, arată foarte șic; azi poartă costum cu dungulițe. Are părul pieptănat cu grijă spre spate, lăsându-i la iveală fruntea înaltă și fața proaspăt bărbierită.

Expresia lui e împietrită. Se uită lung la modelele mele. Îi aruncă o căutătură piezișă iubitului meu, care e atât de sexy, încât pare ireal. Da, da! Nu pot să-l descriu altfel pe bărbatul uns cu ulei, musculos și tatuat care se expune în văzul tuturor, de dragul meu.

— Îmi vine să urc acolo și să i-o trag pe podium! mârâi eu. În fața tuturor. Nici nu mi-ar păsa!

— Te înțeleg, răspunde Brenna. Uită-te la corpul ăla! E magnific!

Chiar este. Când revine în culise, ușurarea care se oglindește pe chipul lui Fitz e aproape comică.

— Cred c-o să vomit, îngaimă el.

Îmi stăpânesc râsul.

— Te-ai descurcat grozav! îl asigur. Dar grăbește-te! Trebuie să te-mbraci cu șortul lui Rex. După Nate, urci iar pe podium.

Fiecărui designer i s-a acordat propriul spațiu de lucru, despărțit de celelalte prin draperii. Îl trag pe Fitz lângă mine. Al doilea costum de baie nu e nici pe departe la fel de mic ca primul. Am lăsat șortul la sfârșit, ca să-i piară stânjeneala provocată de purtarea slipului.

Fitz își scarpină pieptul gol, apoi își aduce aminte că Brenna și cu mine i-am uns pe toți băieții cu ulei înainte de paradă. Mâna lui lucește. Își mușcă ispititor buza de jos și zice:

— Sunt unsuros. Mă dezbraci tu, te rog?

Îmi dau ochii peste cap.

— Faptul că ai mâinile unsuroase nu te împiedică să te dezbraci singur.

Cu toate astea, îmi strecor degetele sub banda elastică a slipului. Care fată ar refuza să scoată un slip de baie de pe un corp atât de atrăgător?

Îl strâng de fund. E incredibil de musculos.

Ochii lui Fitz lucesc.

— Nu face asta! mă avertizează. O să mi se scoale.

— Tu ai vrut să te dezbrac.

— Așa e. La ce naiba m-oi fi gândit?

Îmi îndepărtează mâinile și se dezbracă singur.

Pentru o secundă, apuc să-i admir penisul. Apoi trage șortul pe el și îi leagă șiretul.

— Cum arăt?

— Ca un tip căruia vreau să i-o trag.

Îl plesnesc peste fund.

— Acum, treci înapoi la muncă!

Iubitul meu pufnește în râs. Îl dau afară din spațiul de lucru. Nate coboară de pe podium. Înainte ca Fitz să-și înceapă a doua defilare, îmi face cu ochiul și-mi șoptește:

— N-aș fi făcut asta pentru oricine, să știi.

Știu. Tocmai de-aia te iubesc.

Brenna oftează.

— Tare siropoși mai sunteți!

— Da. Recunosc!

Îi surâd.

— Te mai vezi cu McCarthy?

În ultimul timp, e foarte discretă în privința vieții ei amoroase.

Brenna ridică din umeri.

— Nu prea. E în Boston. Eu locuiesc în Hastings. Nu am de gând să mă dau peste cap pentru un băiat de la Harvard.

— Și dacă te-ai fi cuplat cu Connelly? o provoc. Te-ai fi dat peste cap ca să-l vezi?

— Ce-ți veni cu Connelly? întreabă prietena mea, exasperată. Jur că ești obsedată de tipul ăla! E un arogant, Summer.

— Dar e și foarte sexy.

— De obicei, aroganții sunt sexy. Tocmai de-aia devin aroganți.

Fitz se întoarce în culise, în ovațiile publicului. Îl grăbesc pe Hollis să urce. El încheie parada mea. Se dă în spectacol: își încordează bicepșii, punându-și mâinile în șolduri, pe urmă se rotește, scoțând în evidență pătrățelele de pe abdomen. Defilarea mea s-a terminat. Fetele Kappa mă îmbrățișează, iar câțiva colegi de curs mă felicită, spunându-mi că am făcut o treabă bună.

Urmează colecția lui Ben, așa că prietenele mele și cu mine eliberăm locul pentru el și modelele lui. Brenna și fetele Kappa se așază în public, în vreme ce Fitz și ceilalți se schimbă. Le mulțumesc din toată inima, fiecăruia în parte, pentru ajutorul oferit. O umbră de tristețe îmi întunecă sufletul când constat absența lui Hunter. Fitz și cu mine am căzut de acord că e cel mai bine să-l lăsăm în pace, dar tot e aiurea să știu că suferă din cauza mea.

Când rămânem doar eu și Fitz (îmbrăcat în haine de stradă) îl apuc de ceafă, ca să-i trag gura spre a mea. Îi șoptesc:

— Mulțumesc! Mi-ai salvat viața. La propriu!

— Ei, nu chiar *la propriu*.

— Ba da!

Îmi zâmbește înainte să mă sărute.

Cineva icnește în spatele nostru. Ne desprindem din sărut. La câțiva metri distanță e Nora. La început, pălește din pricina șocului. Apoi buzele i se schimonosesc într-o grimasă răutăcioasă.

— Nu-mi vine să cred, Fitz. Despre asta vorbeai tu? Despre *ea*?

Se rotește pe călcâie. Părul ei cu șuvițe roz se unduiește iute în jurul ei. Nora se îndepărtează cu pași apăsați.

Nedumerită, mă întorc spre el.

— Ce-a vrut să zică? Despre ce i-ai vorbit? Când ai vorbit cu ea?

— După ce noi doi am făcut sex pentru prima oară. I-am zis că nu pot să mă mai întâlnesc cu ea, pentru că am început o relație cu altă fată.

— Aha! Nu mi-ai pomenit despre chestia asta.

— Să fiu sincer, am uitat.

Și eu uitasem de Nora. Nu mai e o amenințare pentru mine, deși încă mă simt prost știind că ne-a văzut sărutându-ne, când ea încă îl dorește pe Fitz.

Chiar te simți prost? întreabă în mintea mea Selena Gomez.

OK, recunosc. Nu mă simt *chiar așa* de prost.

— Să mă duc să vorbesc cu ea? întreabă el, neliniștit.

— Nici vorbă! îi răspund veselă. E fată mare. O să-i treacă.

Parada modei se încheie pe la nouă și jumătate seara, adică ora la care ar fi trebuit *să înceapă*. Dar apoi Laurie a decis că

terfelirea lucrării mele și faptul că m-a umilit în fața colegilor nu au fost de-ajuns. Și totuși, încercarea lui de-a mă sabota în seara asta a dat greș. Nu-mi scapă furia din privirea lui Erik atunci când Mallory Reyes mă trage deoparte, la petrecerea de după defilare, și-mi laudă colecția de costume de baie. A dat-o pe spate influența boemă amestecată cu stilul meu *modern glam*. Mă laudă de față cu Laurie, care se încruntă la mine.

Mallory îmi propune:

— Vino la mine înainte de sfârșitul semestrului, ca să dezbatem unde vrei să te angajezi în ultimul an. Am câteva idei.

Îl privește pe Laurie, după care adaugă:

— Erik, ador stilul lui Summer! E foarte distractiv.

— Da, foarte distractiv, o aprobă el, însă furia din ochii lui îi contrazice tonul relaxat.

Dar acum mă doare-n cot că Laurie mă detestă. Deși mi-a desființat lucrarea, e imposibil să mă pice, fiindcă Mallory mi-a lăudat munca zece minute non-stop. În plus, după ce depun cerere ca lucrarea mea să fie reverificată, ea va fi persoana care o va reevalua.

Am un presentiment că Mallory va fi de partea mea.

Mă duc să vorbesc cu lumea. Fitz e lângă mine. Spre deosebire de alte ocazii în care a trebuit să socializeze, acum pare mai puțin timorat. Iubitul meu cu penis de milioane face progrese. Sunt mândră de el!

Coechipierii lui au luat în primire unul dintre cele două baruri. Dat fiind că petrecerea este găzduită de Departamentul de Arte al Universității Briar, barmanii nu servesc alcool nimănui fără să verifice actele de identitate. Dar cei mai mulți dintre noi am împlinit vârsta legală pentru a consuma alcool. Sorb un spriț alături de Fitz, care bea bere. Pentru o vreme, privim mulțimea. Brenna este în partea opusă a sălii, sporovăind cu Hollis. Cei doi râd. Ori de câte ori ea își lasă capul pe spate, remarc în

ochii lui Hollis o scânteie de speranță. Bietul Mike! Într-o bună zi, va trebui să accepte faptul că prietena mea nu e interesată de el.

Fitz, Nate și Matt încep o discuție pe teme hocheistice, așa că pornesc prin sală, socializând cu spor. La un moment dat, mă ciocnesc de Nora. Aproape că vreau să-i fac un compliment pentru colecția ei. Rochiile ei cu influențe punk-rock arată extraordinar. Dar ochii ei fulgeră în clipa în care ne ciocnim, așa că murmur o scuză și-mi continui plimbarea.

Ceva mai târziu, o văd la bar, vorbind cu Laurie. Mina ei este mult mai prietenoasă. Soarbe dintr-un cocktail roz, iar el ține în mână un pahar cu vin roșu. Laurie îi atinge brațul, după care-i face cu ochiul și o trage ușor de o șuviță roz. Ea chicotește.

Se pare că Nora și-a văzut visul cu ochii: se bucură din plin de atenția lui Laurie. N-are decât să-l păstreze pe ticălosul ăsta libidinos!

Petrecerea se apropie de sfârșit. Simt vibrațiile telefonului, în buzunarul din spate al jeanșilor mei. Îl scot și citesc un mesaj de la Rex.

REX: *Am văzut pe Snapchat că hocheiștii au fost marfă. Sunt ofticat! Aș fi vrut s-o facem noi!!*

EU: *Știu, scumpule.*

REX: *Rămâne valabilă petrecerea de după? Avem butoaie cu bere. E păcat să rămână pline.*

Mă întorc la bar. Le spun lui Fitz și celorlalți:

— Vreți să mergem la o petrecere, acasă la Rex?

— Bineînțeles, spune Fitz, deși cam fără tragere de inimă. Dacă vrei tu...

Răspund numaidecât:

— Absolut! Vine și Daphne Kettleman.

Iubitul meu clatină din cap.

De ce-ți pasă așa de mult de tipa asta?

Pentru că e Daphne Kettleman.

Își treacă fața, agasat.

— Summer, am impresia că mă cam repet, dar... nu te înțeleg.

Nate pufnește în râs.

Îi zic lui Fitz:

— Nu-i nimic, scumpule! Nu multă lume mă-nțelege.

Îl sărut pe obraz.

— Luați-o din loc! În curând o să ne apucăm de curățenie. O să rămân aici ca să ajut, dar, cum termin, o să vin și eu la Elmhurst.

— Aș putea să stau cu tine, să dau o mână de ajutor, se oferă Fitz.

— M-ai ajutat destul. Ia-le pe Brenna și pe fetele Kappa și mergeți la Rex! O să vin și eu în maximum o oră.

— Nu-mi place să te las singură aici, protestează Fitz.

— Pămpălăule! Ai ajuns sub papuc! îl ironizează Hollis.

— N-o să fiu singură, îi spun lui Fitz. Ben și Nora...

Mă strâmb când îi rostesc numele.

— S-au oferit să contribuie și ei la curățenie.

— Să te porți frumos! mă dojenește Fitz.

— Hei, mă port foarte frumos cu Nora! Ea se poartă ca o afurisită cu mine.

Îi trimit lui Rex un mesaj cum că venim la petrecerea lui.

— O să te anunț când plec spre Elmhurst, îi zic lui Fitz.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Ben și cu mine am aranjat scaunele unele peste altele, am pus în cutii toate umerașele și am făcut ordine, atât cât am putut. Un angajat de-al

Universității o să vină mâine-dimineață, să ia toate materialele și să le ducă la Departamentul de Modă.

Gesticulez spre podiumul din centrul sălii imense și întreb:

— Doar nu vor să demontăm și măgăoaia aia, nu?

— Nu. O să se ocupe de podium echipa care vine să ia scaunele și tot restul.

Mă uit la ceasul de pe ecranul telefonului.

— OK. Vii la petrecere, Ben?

Colegul meu își freacă sprâncenele stufoase.

— Nu știu ce să zic... Un chef cu fotbaliști?

— Ai ceva împotriva fotbalului? îl tachinez.

— Nu, dar în școală am primit destule bușeli de la fotbaliști. Am rămas cu cicatrici.

Buzele lui schițează un zâmbet obraznic.

— Dar am și primit destul sex oral de la fotbaliști, așa că se compensează.

Icnesc, uluită.

— Ben, ce băiat rău ești! Unu: nu știam că ești gay. Doi: avem ceva în comun. Amândurora ne plac sportivii!

— Aveam și înainte lucruri în comun. Amândoi studiem moda. Amândurora ne plac Chanel și Versace.

— Așa e. Deci vii sau nu la petrecere?

— Sigur! De ce nu? Vrei să te duc cu mașina, Summer?

— Mersi de ofertă, dar am venit cu mașina mea.

Sunt pe cale să scot cheile mașinii din poșetă, însă îmi dau seama că poșeta nu e la mine. Am lăsat-o în garderobă, când am împăturit draperiile. Până la un punct, a dat și Nora o mână de ajutor, dar după aia a dispărut. Probabil a șters-o ca să nu trebuiască să stăm în aceeași încăpere.

— Ne vedem la Rex, îi spun lui Ben.

— Sexy Rexi, murmură el.

— O, Doamne! Te rog, spune-i așa când e de față! Vreau să-i văd reacția.

Ben râde.

— Dacă aș ști că o să-mi facă un sex oral, în loc să mă bată măr, aș face-o, zice el.

Ben pleacă, iar eu mă duc în culise. Îmi recuperez repede poșeta. Când dau să plec, aud un chicot.

Încremenesc. Mă uit spre coridorul care duce la birourile din Arbor House. Acolo există o baie mică. Am folosit-o și eu în seara asta.

Un alt chicot răsună din coridor. Sunt sigură că e Nora. Mijesc ochii spre ușa aflată în umbră. Cu cine naiba o fi Nora acolo?

Într-o clipă, îmi pică fisa. Laurie! Dintr-odată, îmi dau seama că nu l-am văzut plecând. La un moment dat, a dispărut de la petrecere, la fel cum și Nora a dispărut în toiul curățeniei.

Pășesc în coridor, ciulind urechile. Acum aud o voce de bărbat. Vine din baie. E vocea lui Laurie. Nora și Erik stau de vorbă. El spune ceva care-o face să râdă din nou.

Dacă asta vrea, bravo ei! Încă din prima zi de cursuri, Nora îl adoră pe libidinosul ăsta.

Sunt pe cale să plec, însă apoi o aud țipând.

Nu e un strigăt de teamă, ci o exclamație de uimire. Mă apropii de baie, să văd dacă Nora e teafără. Îmi amintesc expresia de pe fața lui Laurie în ziua când i-am refuzat avansurile, în biroul lui. E adevărat, mi-a dat drumul din momentul când am spus „nu". Dar în ziua aia nu băuse și, în plus, ne aflam la universitate.

În seara asta l-am văzut dând pe gât cel puțin trei pahare cu vin roșu. Unde mai pui că deja era îmbufnat pentru că i-am dejucat planurile diabolice. Nu m-aș simți bine dacă aș pleca fără să mă asigur că Nora este...

— Oprește-te!

Nora a zis-o cât se poate de clar.

Ajung în dreptul ușii chiar în momentul când, de dincolo de ea, răzbat zgomote ce-mi dau de înțeles că se îmbrâncesc. Un bufnet înfundat, ca și cum un trup s-a izbit de ceva. Un zăngănit ușor; un obiect a căzut pe podeaua de gresie.

Vocea Norei este fermă:

— Termină! Am spus „nu"!

Apoi aud vocea libidinoasă a lui Laurie murmurând:

— Tu m-ai aţâţat.

Un alt obiect se izbește de podea. Nora strigă din nou. Apăs clanța. Sunt incredibil de ușurată când constat că ușa nu este încuiată. Slavă Domnului!

O deschid larg și țip:

— Dă-i drumul!

33

SUMMER

Mâna lui Laurie e între picioarele Norei. Degetele ei s-au încleștat peste ale lui, încercând din răsputeri să le îndepărteze. Imaginea asta mă face să văd roșu în fața ochilor. Mă reped la profesor. Brațul meu se abate fulgerător peste ceafa lui, într-o lovitură de karate. Erik urlă de durere și se îndepărtează de Nora.

— Ce dracu'! răcnește el, frecându-și ceafa.

— Vai, scuze! V-am întrerupt cumva?

Mi se întoarce stomacul pe dos când observ umflătura din pantalonii lui. Ticălosul! Mă răsucesc spre Nora. E palidă și degetele îi tremură când încearcă să netezească tivul rochiei mototolite.

— Ești OK? o întreb.

— Da.

Dar colega mea nu prea arată bine. Vocea ei e firavă și pare că se clatină pe picioare. Cu un gest protector, o iau pe după umeri. Faptul că nu mă respinge arată limpede cât de bulversată este.

— Sigur că e OK, zice țâfnos Laurie. Nu știu ce crezi tu că se întâmplă aici, Summer, dar Nora n-a fost în pericol nicio clipă. Istericalele tale — nemaivorbind de presupunerea ta ridicolă

despre ce s-a petrecut aici — nu sunt numai insultătoare, dar pot să-ți aducă și o acuzație de agresiune

Nu-mi pot stăpâni râsul zeflemitor.

— Vrei să fiu *eu* arestată pentru agresiune? Glumești? Știu *foarte bine* ce s-a întâmplat aici, înainte să intru.

— Nu s-a petrecut nimic nepotrivit între mine și Nora. Nu-i așa, Nora?

Ea nu răspunde. Tremură mai tare în brațele mele.

— Ești dezgustător! i-o trântesc eu stimabilului nostru profesor.

— Habar n-ai despre ce vorbești! se răstește el. Ai întrerupt un moment de intimitate consimțită între mine și...

— O studentă! îi închei propoziția. Între tine și o studentă! Chiar dacă Nora a consimțit — deși, din câte am văzut, nu a fost așa —, de ce naiba ți se pare că e normal?

Buzele lui se strâng din pricina furiei. Aștept să nege, să-și ceară scuze, orice. În schimb, aud doar atât:

— Nu sunt obligat să suport chestia asta.

Mă holbez la el.

— Ba ești obligat!

Dar deja a luat-o la goană. Pași grăbiți reverberează în culise, devenind tot mai îndepărtați, până când se aude o ușă trântindu-se. După care se lasă o tăcere de moarte.

Nora tremură din tot trupul.

— Mulțumesc!

O strâng mai tare în brațe. Are nevoie să o sprijin; altfel, cred că s-ar prăbuși.

— Nu-i cazul să-mi mulțumești. Dar trebuie să mergem la poliție.

Ridică iute capul, și aproape că mă lovește în bărbie.

— Poftim? De ce?

— Nora, dacă n-aș fi apărut, te-ar fi violat. Știi asta, da?

— Poate că n-ar fi făcut-o.

Însă nu pare deloc convinsă de propriile vorbe. Își drege glasul, își îndreaptă umerii și se desprinde din îmbrățișarea mea.

— Dar nu m-a violat. Știu cum se-ntâmplă în cazurile astea... Mama e avocat din oficiu. Va fi cuvântul lui împotriva cuvântului meu. Tot ce-a făcut a fost să-și bage mâna între picioarele mele. Nu am vânătăi, nu există nici dovezi de agresiune.

— Dar *eu* sunt aici. Am fost martoră. L-am văzut cum te pipăia. Te-am auzit când ai refuzat. Ai zis „nu".

— Summer, știi că n-are rost, îmi zice cu descurajare. Polițiștii o să-i dea doar un avertisment. Nici măcar n-o să-l pună sub acuzare.

Inima mi se strânge în piept. Cred că are dreptate. Îmi muşc buzele, gândindu-mă la opțiunile noastre.

— Nora, știu cine anume nu i-ar da doar un avertisment lui Laurie.

— Cine?

O iau de mână.

— Vino cu mine!

— Nu putem să venim pe nepusă-masă acasă la decan, protestează Nora, o oră mai târziu.

Stă lângă mine, în Audiul meu. A tot ridicat obiecții încă din primul moment când am pornit înspre casa decanului.

Intrăm pe porțile de fier forjat aflate la intrarea pe proprietatea lui David Prescott.

Decanul locuiește într-o casă superbă din Brookline, un cartier de lux de la periferia Bostonului. Sunt sigură că tot aici locuiesc Tom Brady și Gisele. Dintr-odată, parcă o și văd pe Gisele făcând jogging. Trece pe lângă casa decanului. Îmi remarcă ținuta

fabuloasă și mă invită la ea, să bem ceva. O, Doamne! Aș fi în al nouălea cer dacă s-ar întâmpla așa ceva!

Din păcate, nu suntem aici ca să vizităm vedete. Am venit ca să reclamăm un caz de agresiune sexuală.

— Nora, nu venim pe nepusă-masă. Tata l-a sunat și l-a rugat pe decan să ne primească.

Tata e super. Dar și înspăimântător, atunci când e cazul.

Decanul a chemat întăriri. Ne așteaptă în fața scărilor de la intrare, împreună cu Hal Richmond. Richmond ne întâmpină.

— Bună seara, domnișoară Ridgeway! Bună, Summer! Despre ce este vorba?

Ca de obicei, accentul lui are o notă de superioritate.

Îi explic:

— În seara asta s-a întâmplat ceva. Nora nu vrea să meargă la poliție, dar i-am spus că nu putem trece cu vederea o chestiune așa de gravă.

Ochii lui Prescott se măresc.

— La poliție?

Deschide larg ușa și ne face semn să intrăm.

Nora mă privește cu disperare.

O strâng ușor de braț.

— E în regulă, Nora. Ai încredere!

Îi urmăm pe cei doi în sufragerie. Încăperea e mare cât locuința mea din Hastings. Îl sun pe tata, care răspunde imediat. Îmi aștepta apelul.

— Bună, tati! Tocmai am ajuns acasă la domnul decan. Te pun pe speaker.

Mă uit la Prescott.

— Domnule decan, îl cunoașteți pe tata. Sper să nu vă deranjeze c-o să asculte discuția noastră.

Richmond strânge din buze. Probabil că în mintea lui snoabă își zice că Prescott îmi acordă tratament preferențial.

N-are decât să se ducă dracului!

— Știu că situația vi se pare ciudată, dar m-am născut într-o familie de avocați, le explic celor doi. Nu pot purta nicio conversație importantă fără prezența unui avocat.

Din telefonul meu răzbate un chicot.

— Ai mare dreptate, prințesă!

Nora zâmbește. Sunt uimită să văd că surâde sincer.

— Și eu m-am născut într-o familie de avocați, îmi șoptește ea.

— Ia te uită! mă minunez eu. Și credeai că nu avem nimic în comun!

Dacă Nora mi-ar fi acordat o șansă, în loc să mă considere o tipă superficială, poate că ne-am fi împrietenit. Dar, în adâncul meu, știu că nu putem fi prietene. Sunt o persoană supergeloasă, iar faptul că ea a avut o întâlnire cu Fitz îmi va stârni mereu pofta de-a o strânge de gât.

Pe de altă parte, în seara asta aproape c-a fost violată sub ochii mei. Nu-i doresc așa ceva nici celui mai aprig dușman al meu.

Prescott și Richmond sunt atenți la mine. Le povestesc întâmplările din seara asta. Nora vorbește și ea: Laurie i-a adus două băuturi și a flirtat cu ea toată seara, după care, îndată ce toată lumea a plecat, a trecut la fapte. Când le zic unde era mâna lui Laurie, atunci când am deschis ușa de la baie, chipurile celor doi bărbați capătă expresii ucigașe.

— Așa că i-am tras o lovitură de karate...

Se aude râsul înăbușit al tatei.

— Tati! îl apostrofez.

— Scuze! N-am vrut să te întrerup. Îmi amintesc că ai fost la lecții de karate numai trei luni. Și pe-atunci aveai doisprezece ani. Nu-mi vine să cred că-ți mai amintești figurile alea!

— Nu prea mi le mai amintesc, îi mărturisesc. Doar pe asta.

— Ei, în seara asta lecțiile de karate ți-au fost de folos, adaugă tata, plin de mândrie.

Închei relatarea aducându-le celor doi bărbați la cunoștință că nu e prima oară când Laurie le face avansuri studentelor.

— Am avut o întrunire în biroul lui și a încercat să mă sărute.

Nora mă privește surprinsă.

Tata urlă:

— Îl *omor*!

— Tată, taci! Ești avocat al apărării. Nu se poate să amenințe cu moartea! Oricum, Erik nu a insistat, după ce i-am spus că nu sunt interesată. În seara asta a băut mult. Poate că alcoolul a contribuit la comportamentul lui deplasat.

Mă uit cu severitate la Prescott și la Richmond și spun ritos:

— Dar nu trebuie să scape basma curată! Nu se poate ca un asemenea om să predea la Briar.

— Bineînțeles că nu! confirmă Prescott.

Richmond ne asigură cu fermitate:

— Nu vă faceți griji, domnișoarelor! Universitatea Briar va lua măsuri imediat. Nora, să știi că ai dreptul să primești consiliere psihologică la centrul de sănătate pentru studenți. Te sfătuiesc să profiți de asta!

Nora dă din cap.

Tata intervine în discuție:

— Cât despre aplicarea legii, evident că nimeni nu te poate sili să depui plângere, Nora. Trebuie să faci ce crezi tu că e corect. Dar, dacă te răzgândești, te voi reprezenta bucuros în instanță. Summer o să-ți dea numărul meu de telefon. Poți să mă suni oricând, indiferent de oră.

Nora își mușcă buza de jos. Pare copleșită și recunoscătoare.

— Mulțumesc, domnule!

Vizita noastră nocturnă acasă la decan se apropie de sfârșit. Nora și cu mine le mulțumim că ne-au ascultat. În timp ce bărbații ne conduc spre ieșire, îi șoptesc tatei:

— Te iubesc, tati! Mulțumesc!

— Și eu te iubesc, prințesă! Apropo, m-am interesat cu privire la întrebarea ta despre accentul britanic al lui Richmond. N-am făcut-o mai devreme pentru că... pentru că maică-ta a zis că așa îți încurajez nebuniile.

— Tată!

— Așa s-a exprimat ea. Dă vina pe maică-ta!

— Și ce-ai aflat? îl iscodesc.

— Richmond s-a născut în West Yorkshire. În Anglia.

Îmi îndrept privirea spre Richmond, care merge în fața noastră. Chiar e englez? Nu pot să cred!

— Mulțumesc că mi-ai spus. Te iubesc!

Ajunși la ușă, Richmond mă oprește.

— Summer, putem vorbi puțin?

Iar a pronunțat *Summ-ah*... Drace! Nu-mi place deloc când mă înșel.

— Te aștept în mașină, îmi zice Nora.

— Vin și eu într-un minut.

Aștept să se îndepărteze destul încât să nu ne poată auzi. Îmi încrucișez brațele la piept.

— Ce doriți, domnule Richmond?

În ochii lui citesc regret sincer.

— Să-mi cer scuze, Summer. M-am purtat puțin cam urât cu tine.

— Da, doar puțin, îi răspund sec.

— Trebuie să recunosc: am început relația noastră academică având multe prejudecăți despre tine.

— Da... Cine-ar fi crezut?

Mă privește lung.

— Îmi dai voie să continui?

— Scuze!

— Nu am crescut într-o familie bogată, Summer. Nu mi s-a acordat o bursă, așa că am muncit din răsputeri ca să ajung la universitate. Odată cu trecerea timpului, am acumulat resentimente față de oamenii ca tine, care provin din familii înstărite. Familii care pot trage sfori pentru ei. N-am putut intra la universitatea la care îmi doream să învăț. Nimeni nu a intervenit pentru mine. Regret purtarea mea față de tine. Și regret mai ales că ai încercat să mă avertizezi în legătură cu profesorul Laurie, că ai încercat să-mi spui cât de aiurea te-a făcut să te simți, iar eu nu te-am luat în seamă.

— Așa e.

Parcă simt dezaprobarea emanând din toți porii mei.

— Habar n-ai cât de mult regret! E groaznic ce a îndurat domnișoara Ridgeway în seara asta. Dar dacă ți s-ar fi întâmplat ceva din cauză că ți-am ignorat avertismentele...

Se cutremură.

— Summer, îmi pare foarte rău.

Răsuflu prelung.

— Nu mai putem schimba ce-a fost. Dar sper că în viitor, când o studentă va veni la dumneavoastră cu astfel de probleme, îi veți acorda atenția cuvenită.

— Bineînțeles! Îți promit. Promit și c-o să fiu mai prietenos la întrunirile noastre.

Izbucnește în râs.

— Dar nu te aștepta să mă transform peste noapte într-o creatură caldă și pufoasă! La urma urmei, sunt englez.

34

FITZ

Sunt un pachet de nervi. În cele din urmă, aud cheia răsucindu-se în broască. E aproape miezul nopții. Am plecat de la petrecere când m-a sunat Summer și mi-a spus ce i s-a întâmplat Norei. S-au dus acasă la decan. Aș fi sărit imediat în mașină și m-aș fi dus să ne întâlnim acolo, dar a insistat să rămân acasă.

Se pare că și tatăl ei a participat la întâlnire, prin telefon. Mă simt mai bine știind că cineva apropiat lui Summer a fost de față, ca s-o sprijine.

Sar de pe canapea și o iau pe Summer în brațe.

— Ce mă bucur că te-ai întors! Te simți bine?

— Da.

— Cum se simte Nora?

Summer își scoate geaca.

— Și ea e OK. I-am aplicat ticălosului de Laurie o lovitură de karate, așa că n-a apucat să treacă la fapte.

Îi iau geaca din mâinile reci și o atârn în cuier.

— Și decanul ce-a zis?

— A spus c-o să se ocupe de Laurie.

— Așa și trebuie! Nora o să depună plângere la poliție?

— Chiar și tata a spus că n-are rost.

Summer își trece degetele prin păr.

— Urăsc lumea în care trăim, Fitz! E o lume în care oamenii de rahat scapă nepedepsiți.

— Te înțeleg.

Lucruri urâte se întâmplă tot timpul, dar sunt convins că Erik Laurie va suporta consecințele propriilor fapte.

Săptămâna trecută am citit online că trei profesori care predau la universități mari au fost concediați — cu toții, luna trecută. Unul dintre ei fusese angajat cu normă întreagă. În ultimul timp, mass-media abordează foarte des subiectul agresiunilor sexuale, așa că Briar nu are cum să ascundă un asemenea incident.

Îmi lipesc fața de gâtul lui Summer și inspir parfumul meu preferat: Chanel No. 5. După cum mi-a spus cineva, odată, e singurul parfum pe care femeile ar trebui să-l poarte.

— Summer, mi-am făcut griji când mi-ai spus ce s-a întâmplat.

— Iar eu mi-am făcut griji când am *văzut* ce s-a întâmplat.

Mă ia de mână și mă duce spre scări.

— Hai să nu mai vorbim despre asta! Vreau doar să fac un duș fierbinte, să mă bag în pat și să mă uit la *Burlacul*.

Îi zâmbesc. Niciodată n-am crezut c-o să mă îndrăgostesc de o fată care adoră reality-show-urile siropoase. Niciodată!

Dar, din fericire, preferința pentru astfel de emisiuni este doar una dintre numeroasele laturi ale lui Summer Heyward-Di Laurentis.

Are o grămadă de fațete: cea care face mișto de frații ei mai mari; cea care-și adoră părinții; cea care se împrietenește instantaneu cu alții, pentru că intră în orice relație cu încredere deplină. Alții sunt distanți și precauți când întâlnesc oameni noi, dar nu și Summer. Summer este încrezătoare și deschisă.

Și isteață, în ciuda dificultăților ei de învățare. Vocabularul ei rivalizează cu al meu. Ascultă audiobook-uri — volume stufoase

de fantasy — și discutăm despre ele. N-am avut niciodată o iubită capabilă să analizeze călătoria lui Sir Nornan spre Pădurea de Sticlă, să explice de ce a fost o prostie că a folosit spada îngerului înainte de vreme, dezvăluind astfel existența ei locuitorilor din peșteri, care păzeau Marele Dincolo.

Da. Summer e totul.

Este muza mea. Deja am transferat pe computer portretele pe care i le-am făcut, pentru a le integra în noul joc la care lucrez.

Summer e cea care mă înveselește și mă face să râd.

Este sursa iritării mele. Dumnezeule! Uneori, țipăm unul la celălalt ca descreierații. Nu mi-am închipuit că sunt capabil să exprim emoții; nici măcar nu credeam că am așa ceva.

Ea este dorința mea, pentru că nu pot face nici măcar un pas fără să-mi doresc să fiu înăuntrul ei.

Dar, mai presus de orice, Summer este inima mea.

— Te iubesc! îi spun, în vreme ce ne îndreptăm spre camera mea.

— Și eu te iubesc!

Privirea ei se oprește o clipă pe ușa camerei lui Hunter.

— Nu e acasă.

Amândoi regretăm că Hunter încă e supărat pe noi.

Dar o să-și revină. Iar dacă nu poate trece peste asta, voi suporta să-l pierd de prieten. Cu inima grea, firește. Însă am câștigat ceva care poate vindeca durerea acestei pierderi. Am câștigat-o pe Summer.

Pentru prima oară în viață, simt că trăiesc cu adevărat, în loc să mă ascund în umbră. Ai mei n-au decât să se urască în continuare. Dar când mă vor suna iar ca să-și verse ura, o să le zic foarte clar că nu vreau ca negativismul lor să-mi mai otrăvească viața. O să le închid în nas, dacă va fi nevoie. La urma urmei, i-am închis unui miliardar!

În vreme ce așteptam ca Summer să se întoarcă de la decan, m-am gândit la oferta lui Kamal și am ajuns la concluzia că poate chiar are nevoie de unul ca mine la Orcus Games. O persoană care să nu-l lingușească și care să-i atragă atenția atunci când întrece măsura. Așa că încă îi cântăresc oferta. Dar o să mă hotărăsc mai târziu.

În clipa asta, vreau să fac duș cu femeia pe care-o iubesc, după care să mă bag sub pătură și să mă uit la un serial tâmpit, împreună cu ea.

— Ai cele mai proaste gusturi când vine vorba de emisiuni televizate, o informez când intrăm la mine în cameră.

Ochii ei verzi scânteiază poznaș.

— Dar mă iubești oricum, nu?

O trag spre mine. Gura mea o caută pe a ei. O sărut ușor, ispititor.

— Da. Te iubesc oricum.

SFÂRȘIT

NOTA AUTOAREI

Nici măcar nu aveți idee cât de distractiv a fost să mă întorc în lumea hocheiului universitar, când am scris primul volum din seria „Briar U"! Unde mai pui că am reluat legătura cu hocheiștii mei sexy și cu câteva tipe superbe, pe care abia așteptam să vi le prezint. Ca întotdeauna, am avut foarte multe ajutoare pentru ca volumul de față să ajungă la voi. Nu aș fi reușit fără ajutorul câtorva oameni minunați.

Edie Danford. Îți mulțumesc că ai dat formă acestui manuscris!

Sabrina, Nikki și Gwen, cititoarele mele beta, prietene și doamne supersexy.

Aquila Editing, multe mulțumiri pentru corectura cărții (iertare pentru toate greșelile de ortografie!!).

Connor McCarthy. A jucat hochei la facultate și a îndurat o avalanșă de întrebări din partea mea (multe dintre ele ciudate și cam țăcănite) și le-a răspuns cu stoicism. Mulțumesc foarte mult pentru ajutorul tău, prietene! A însemnat enorm pentru mine. Sper ca această carte să-i placă și iubitei tale!

Viv, îți mulțumesc, pur și simplu!

Nicole, secretara mea extraordinară. Continui să mă uimești cu sprijinul tău, cu eficiența și profesionalismul tău. Ești absolut fabuloasă. Nici măcar nu clipești când te rog să faci ceva trăsnit.

Tash, ești cea mai bună prietenă a mea, colacul meu de salvare, terapeută, parteneră de cumpărături, sufletul meu pereche. Tu ești totul.

Nina, ești îngerul meu. Iertare pentru toate lumânările pe care a trebuit să le aprinzi pentru mine! Amândouă știm că n-aș fi supraviețuit fără tine.

Natasha și Vilma, vă sunt recunoscătoare pentru ajutorul vostru necontenit. Înseamnă enorm pentru mine.

Damonza.com, mulțumesc pentru coperta absolut nemaipomenită!

Prietenelor mele autoare (vă știți voi! Pssst, Vi!) le sunt recunoscătoare pentru răspândirea veștii despre publicarea acestui volum, pentru dragostea și ajutorul oferit seriei „Briar U". Vă iubesc!

Și, firește, le mulțumesc bloggerilor, criticilor literari și cititorilor care continuă să răspândească vestea despre cărțile mele. Vă sunt profund recunoscătoare tuturor! Mulțumesc că v-ați făcut timp pentru cărțile mele și pentru că faceți ceea ce faceți.

Cu dragoste,

Elle

ÎN CURÂND, BRIAR U # 2!

1

BRENNA

Tipul cu care urmează să mă-ntâlnesc întârzie.

Nu sunt nesuferită. De obicei, le las băieților o marjă de cinci minute. Pot să iert o întârziere de cinci minute.

După șapte minute, încă sunt cât de cât receptivă, mai ales dacă întârzierea este însoțită de un telefon sau de un mesaj prin care tipul mă previne că nu va ajunge la fix. Traficul e parșiv. Uneori, orice-ai face, tot întârzii.

După zece minute, îmi pierd răbdarea. Iar dacă tâmpitul nerespectuos întârzie zece minute și, *mai mult de-atât*, nu mă sună, nici nu mă mai obosesc. Plec cât ai spune pește!

Dacă după un sfert de oră tot nu am șters-o de acolo, să-mi fie rușine! De ce naiba mai stau în restaurant?

Sau, în cazul de față, în cafenea.

Sunt într-un separeu din Della's. E o cafenea din Hastings, decorată în stilul anilor '50. Orășelul Hastings îmi va fi cămin în următorii doi ani. Din fericire, nu sunt nevoită să numesc casa tatei „acasă". Tata și cu mine locuim în același oraș, dar, înainte să mă transfer la Universitatea Briar, l-am lămurit că n-o să mă mut înapoi cu el. Gata! Am părăsit cuibul. În niciun caz n-o să

zbor înapoi, ca să-i suport atitudinea protectoare exagerată și să mănânc mâncarea de rahat pe care o gătește.

— Încă o cafea, scumpo?

Chelnerița — o femeie cu păr creț și roșu, într-o uniformă din poliester alb cu albastru — mă privește compătimitor. Pare să aibă spre treizeci de ani. Conform ecusonului, o cheamă Stacy. Probabil știe că am fost lăsată cu ochii-n soare.

— Nu, mersi! Doar nota, te rog.

Se îndepărtează, iar eu scot telefonul și îi trimit iute un mesaj lui Summer, una dintre prietenele mele. E numai vina ei. Ca atare, n-are decât să-mi suporte frustrarea.

EU: *Mi-a tras clapa.*

Summer îmi răspunde numaidecât, ca și cum ar fi așteptat cu telefonul în mână, ca să-i dau raportul despre întâlnire. De fapt, sunt sigură că așa e. Noua mea prietenă e teribil de băgăcioasă.

SUMMER: *OMG! NU!!*

EU: *Da.*

SUMMER: *Ce dobitoc! Îmi pare rău, Bee.*

EU: *Mda. Într-un fel, nu mă mir. E fotbalist, iar fotbaliștilor li s-a dus vestea de nesimțiți ce sunt.*

SUMMER: *Credeam că Jules e altfel.*

ME: *Te-ai înșelat.*

Apar trei puncte pe ecran, deci Summer tastează. Deja știu care-o să fie replica ei: încă o scuză pe care, în momentul ăsta, nu am chef s-o citesc. N-am chef de nimic altceva decât să plătesc pentru cafea, să mă întorc în apartamentul meu minuscul și să-mi scot sutienul.

Fotbalist tâmpit! Și când te gândești că m-am machiat pentru el! Da, ar fi trebuit să fie doar o întâlnire la cafea, dar tot am făcut un efort să arăt prezentabil.

Scotocesc prin portofel, după niște bancnote mai mici. Când peste masă se așterne o umbră, presupun că a venit Stacy, ca să-mi aducă nota de plată.

M-am înșelat.

Aud o voce masculină și arogantă:

— Salut, Jensen! Tipul ți-a tras clapa?

Bleah! Dintre toți oamenii care ar fi putut să apară în clipa asta, el e ultimul pe care vreau să-l văd.

Jake Connelly se strecoară în partea opusă a separeului, iar eu mă încrunt la el, bănuitoare.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb

Connelly este căpitanul echipei de hochei de la Harvard. Asta înseamnă că e INAMICUL NOSTRU. Harvard și Briar sunt rivale, iar tatăl meu e antrenorul principal al hocheiștilor de la Briar. De zece ani ocupă acest post, timp în care echipa a câștigat trei campionate. *Epoca lui Jensen* — ăsta-i titlul unui articol pe care l-am citit recent, într-unul dintre ziarele din New England. Pe o pagină întreagă, autorul descria cum face prăpăd Briar în sezonul ăsta. Din păcate, și Harvardul e pe cai mari, mulțumită vedetei care tocmai s-a așezat în fața mea.

— Eram prin apropiere și am zis să intru, îmi răspunde Jake.

Ochii lui verzi sclipesc amuzați.

Ultima oară când l-am văzut, el și un coechipier de-al lui se strecuraseră printre spectatorii adunați la patinoarul Universității Briar. Veniseră să-și spioneze adversarii. Nu după mult timp, echipa noastră i-a învins într-un meci. A fost nespus de plăcut. Victoria asta a compensat pentru faptul că la începutul sezonului am pierdut un meci împotriva lor.

— Îm-hm... Sunt sigură că doar *din întâmplare* ești în Hastings. Nu cumva locuiești în Cambridge?

— Ei, și?

Îi adresez un rânjet.

— Păi, Cambridge-ul e la o oră distanță de-aici. Nu știam că am un admirator care mă urmărește peste tot.

— M-ai prins! exclamă el. Te urmăresc.

— Sunt flatată, Jakey. A trecut ceva timp de când un tip a fost așa de topit după mine, încât a venit tocmai dintr-un alt oraș ca să mă pândească.

Buzele i se curbează într-un surâs.

— Ascultă, oi fi tu al naibii de sexy, dar...

— Zău? Crezi că sunt sexy?

— ... nu mi-aș irosi banii de benzină ca să vin până aici, ca apoi boașele mele să fie trecute prin tocător. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Jensen.

Își trece degetele prin părul negru. Acum îl poartă ceva mai scurt. Un început de barbă îi umbrește obrajii.

— O spui ca și cum aș fi interesată de boașele tale, îi răspund cu voce dulce.

— Mă refer la cele metaforice. Nu cred că te-ai descurca prea bine cu cele reale, sexoaso! mi-o întoarce el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pe bune, Connelly, ce naiba cauți aici?

— Am venit să-mi vizitez un prieten. Iar ăsta pare un loc potrivit să beau o cafea înainte să mă întorc acasă.

— Ai un prieten? Ce ușurare! Te-am văzut pierzând vremea cu coechipierii tăi, dar am crezut că se prefac că te simpatizează, fiindcă ești căpitanul echipei.

— Mă simpatizează pentru că sunt absolut grozav.

Îmi zâmbește cu toată gura.

Are un zâmbet care-ți topește chiloții pe tine. Așa a spus odată Summer despre Jake. Jur că fata asta are o obsesie pentru înfățișarea lui Connelly. Îl descrie folosind expresii ca „supersexy", „delicios-de-ros" și „sărutabil".

Summer și cu mine ne-am cunoscut cu doar două luni în urmă. Cât ai clipi, din străine am devenit cele mai bune prietene. Summer s-a transferat la noi de la o altă universitate, după ce a incendiat, din greșeală, sediul unei asociații studențești pentru fete. Cum să n-o îndrăgesc pe nebuna asta? Summer studiază

moda. Mă distrez de minune cu ea. Crede că Jake Connelly mi-a picat cu tronc.

Se înșală. Tipul e superb și joacă hochei extraordinar de bine, dar i s-a dus vestea că e un mare fustangiu. Firește, nu-i ceva anormal. Numeroși sportivi au la dispoziție o mulțime de fete pe care nu le deranjează deloc: 1) să facă sex cu ei, când și când; 2) să nu aibă o relație exclusivă cu ei; 3) să fie puse mereu pe locul al doilea, după hochei.

Dar eu nu sunt ca ele. Nu am nimic împotriva partidelor ocazionale de sex, dar pentru mine punctele 2 și 3 nu sunt negociabile.

Pe deasupra, taică-miu m-ar jupui de vie dacă ar afla că ies la întâlniri cu INAMICUL. Tata și Daryl Pedersen — antrenorul lui Jake — sunt rivali de ani buni. Dacă e să mă iau după tata, antrenorul Pedersen sacrifică bebeluși în numele diavolului, iar în timpul liber practică magia neagră.

— Am o grămadă de prieteni, adaugă Connelly. Inclusiv unul foarte apropiat care învață la Briar.

— Am impresia că, atunci când cineva se laudă că are o grămadă de prieteni, de regulă nu are niciunul. Încearcă să compenseze, pricepi?

Îi zâmbesc cu inocență prefăcută.

— Măcar mie nu mi s-a tras clapa, zice Connelly.

Zâmbetul meu dispare.

— Nu mi-a tras nimeni clapa!

Însă chiar acum chelnerița se apropie de separeu și mă dă de gol. În ochi ei se citește ușurare amestecată cu admirație. Îl măsoară pe Jake din cap până-n picioare.

— Ai venit! exclamă Stacy. Ne făceam griji.

Noi? Nu mi-am dat seama că îmi împărtășește preocuparea.

Connelly gesticulează spre ferestrele cafenelei, pe care se scurg pârâiașe de umezeală. Pentru o clipă, o rază luminează cerul întunecat.

Jake se justifică:

— Am întârziat fiindcă șoselele sunt alunecoase. Trebuie să fii foarte atent când conduci pe ploaie, știi?

Uaaau! Serios?!? Avem un geniu printre noi. Anunțați repede comitetul de acordare a Premiului Nobel!

Buzele lui Jake zvâcnesc.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut? îl întreabă Stacy.

Îi arunc lui Jake o privire amenințătoare.

Îmi răspunde cu o strâmbătură, după care se întoarce spre chelneriță și-i face cu ochiul.

— *Mor* după o ceașcă de cafea! îi răspunde, trăgând cu ochiul la numele scris pe ecusonul ei. Stacy, mai adu o cafea pentru fata bosumflată cu care mă întâlnesc!

— Nu vreau cafea și nici nu mă întâlnesc cu tine! mârâi la el.

Stacy e nedumerită.

— Zău? Dar...

— Tipul ăsta e un spion de la Harvard. A venit aici ca să afle care-s slăbiciunile hocheiștilor de la Briar. Nu-i cânta în strună, Stacy! El e inamicul.

Jake chicotește.

— Ce teatrală ești! N-o lua în seamă, Stacy! E doar nervoasă c-am întârziat. Adu-ne două cafele și niște tartă, dacă nu te superi. Vreau o felie de...

Privirea lui poposește pe vitrina aflată dedesubtul tejghelei.

— Fir-ar să fie! Nu mă pot hotărî. Toate arată delicios.

Stacy șoptește:

— Da, și tu ești delicios...

— Poftim? întreabă el, deși felul în care zâmbește mă face să cred că a auzit-o cât se poate de clar.

Stacy roșește.

— Ăăă... Spuneam că ne-a mai rămas doar tartă cu nuci pecan și tartă cu piersici.

— Mmmm...

Jake își linge buza de jos. E o mișcare ridicol de sexy. Totul la el e sexy. Uite, de-asta îl urăsc.

OFF-CAMPUS

Serie bestseller internațional,
vândută în milioane de exemplare
și tradusă în peste douăzeci de limbi.

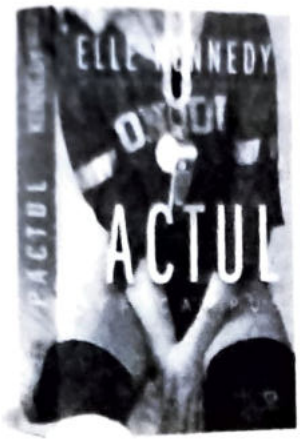

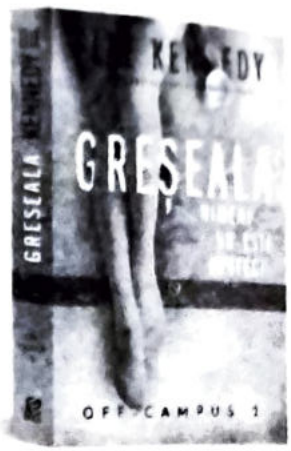

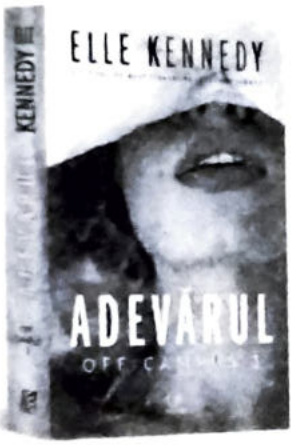

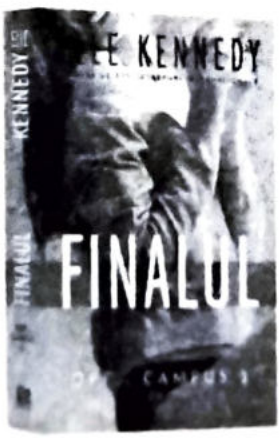

www.edituraepica.ro

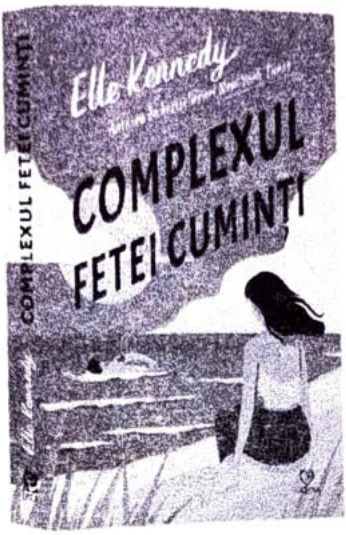

Mackenzie Cabot — „Mac", pentru cei apropiați — este o studentă de douăzeci de ani care face tot posibilul pentru a mulțumi pe toată lumea. Dar e epuizant să respecți mereu regulile. Deși Mac vrea doar să se concentreze asupra afacerii ei online, mai întâi trebuie să obțină o diplomă de facultate, la insistențele părinților ei. Asta presupune să se mute în Avalon Bay, un orășel de coastă unde trăiesc, alături de localnici, studenți bogați care învață la Universitatea Garnet.

Mac se pricepe să-și stăpânească impulsurile de răzvrătire și de independență, dar când îl întâlnește pe Cooper Hartley, autocontrolul ei este pus la grea încercare. Cooper e puțin cam direct. Sincer și frust. E o amenințare pentru stilul de viață foarte organizat al lui Mac. Curând, prietenia lor devine cel mai firesc lucru din viața fetei și îi permite să fie ea însăși.

În ciuda disprețului pe care Cooper îl simte față de cei din familiile bogate, își dă seama rapid că Mackenzie nu este doar o altă „clonă" cu avere și se îndrăgostește de ea nebunește. Însă, tocmai când Mac începe să simtă că este acceptată de Cooper și de prietenii acestuia, secretul pe care el i-l ascunde amenință să distrugă ceea ce au clădit împreună.

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

Tipar executat la:
EVEREST TIPOGRAFIA

ELLE KENNEDY, autoarea bestsellerurilor internaționale din colecția OFF-CAMPUS, revine cu o nouă serie, BRIAR UNIVERSITY.

Nu există niciun motiv pe lumea asta să mă simt atât de atrasă de Colin Fitzgerald. De obicei, nu mă dau în vânt după hocheiștii tatuați, pasionați de gaming și care mă consideră superficială și lipsită de substanță. Pentru acest lucru bineînțeles că domnul Fitz a primit o mare bilă neagră.

În plus, unui amic de-al lui i s-au aprins călcâiele după mine.

Iar eu tocmai m-am mutat cu ei.

Cum?! Am uitat să vă zic că împărțim aceeași locuință?

Oricum, nu contează. Fitz s-a exprimat cât se poate de limpede: deși între noi doi sar scântei, nu îl interesez. Iar eu nu sunt genul de fată care aleargă după băieți și nici n-am de gând să încep tocmai acum. Sunt mult prea ocupată: m-am transferat recent de la o altă universitate, un profesor libidinos nu-mi dă pace, iar viitorul meu pare incert.

În orice caz, dacă lui Fitz, colocatarul meu sexy, distant și cu multe toane, îi vine mintea la cap și își dă seama cât de mult pierde fiindcă se ține departe de mine, știe unde să mă găsească.

Autoare de bestsellerurile internaționale ELLE KENNEDY a crescut în suburbiile drastice [illegible] Ontario. A publicat până în prezent peste patruzeci de romane, multe dintre ele figurând pe listele de bestselleruri din diferite țări. Printre acestea se numără îndrăgita serie OFF-CAMPUS, tradusă în peste 20 de limbi.

www.ellekennedy.com

ISBN: 978-606-9713-26-6

9 786069 713266

EPICLOVE

Ficțiune contemporană pentru tineri.
www.edituraepica.ro

+17 ani